

never say NEVER

BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

ASLA ASLA DEME

VITALE KARDEŞLER

KİTAP 4

BREA ALEPOÚ

SKYLER SNOW

İÇİNDEKİLER

Uyarı ve Tetikleyiciler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37 Epilog
Yazar Notu Vitale
Kardeşler
Daha Fazla Skyler Snow
Daha Fazla Brea Alepoú

Asla Asla Demek Yoktur Telif Hakkı© 2024 Brea Alepoú & Skyler Snow

Bu eser kurgusal bir eserdir ve sadece yetişkin okuyucular içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir kısmı, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak Sanatçısı: Cosmic letterz Charli

Editör: Raven Quill

Biçimlendirme Brea Alepoú

Evet, bu eşcinsel mafyası. Eşcinsel mafyası gerçek hayatta var mı? Hayır. Gerçek hayatta başka ne yok biliyor musunuz? Vampirler, kurtadamlar veya benim yaşama isteğim. Öyleyse arkanıza yaslanın, kitabın tadını çıkarın, o tür bir insan olmayın. Bu bir kurgu eseridir

Kurgu. Keyfini çıkarın.

UYARI VE TETİCİLER

Tetikleyiciler: Kan, ölüm, hafif takip, seks ticareti ima eden karakterler (kitapta geçmez)

Lütfen unutmayın, biz mafya yaşam tarzı konusunda uzman değiliz. Bu kitabın amacı sadece romantik eğlence amaçlıdır. Bu bir kurgu eseridir. Gerçeklikten uzaklaşıp keyifli vakit geçirmenizi dileriz.

TRACY, elinde bir karton kutu ile ofis mutfağına fırladı. Topuklu ayakkabıları yere vururken, charm bileziği şıngırdadı. Yüzündeki ifadeye baktım ve ne olacağını zaten biliyordum. Tezgaha yaslanarak ona gülümsedim.

"Merhaba Trace."

"Bana 'Selam, Trace' deme, seni adi herif." Kutuyu yere attı, içinden eşyalarım döküldü. "Bitti aramızdaki ilişki. Bu sefer ciddiyim. İşte sana zahmet edip getirdiğin birkaç boktan şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Tracy alaycı bir şekilde güldü. "Bir düşüneyim. Hiç aramıyorsun, neredeyse hiç mesaj atmıyorsun, gelmiyorsun." Parmaklarıyla her bir maddeyi saydı.

"Evet, benim bir işim var," dedim. "Tıpkı senin gibi. FBI ajanı olmak yoğun bir iştir."

"Saçmalık. Konner geçen gece kulüpte birinin boynuna dilini sokarken yakaladı seni. Buradaki herkes iki ayaklı her şeyi becereceğini biliyor."

"Ara sıra olur," diye mırıldandım.

Patronum burnunu çektim. Tracy ona bakmak için döndü, ama patronum kafasını raporlarına gömmüş, dudaklarına bir fincan kahve dayamıştı. Tracy bana dönünce

kemikli parmağını göğsüme sapladı.

"Biz bittik," diye tısladı. "Seninle çıktığıma inanamıyorum."

Tezgahtan uzaklaştım. "Evet, biz çıkmıyorduk, bebeğim. Ne duyduğun bilmiyorum ama senin sıradan bir yataktan fazlası olduğunu hiç söylemedim."

Tracy'nin gözleri kısıldı. "Ne?"

Omuz silktim. "Bütün o zamanlar benim kalmamı isteyen sendin, hatırladın mı? Bana kalırsa, hiçbir şey değildi. Yine de eşyalarımı aldığın için teşekkürler." Bana şaşkın şaşkın baktığında, sırıttım. "Birini bulacaksın," dedim güven verici bir şekilde. "Söz veriyorum."

"Lanet olası domuz!" diye bağırdı.

Mutfaktan fırlayarak çıkmasını izledim. Kafamı sallayarak kahve yapmaya geri döndüm. *O kadın kesinlikle arabamı çizip, insan kaynaklarına şikayette bulunacak*. İnledim. Bu ilk kez olmuyordu ve son da olmayacaktı.

York homurdandı ve ben ona dönüp baktım. "Arabana çizik atıp insan kaynaklarına şikayette bulunacağını biliyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Harika bir sikin olması yasak değil." Sırıttım.

O başını salladı. "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

Kahveyi yudumlarken gözlerimi devirdim. Berbat bir markaydı. FBI'ın tüm fonuna rağmen, düzgün bir kahve bile alamıyorduk. Burnumu kıvırdım ve biraz daha krema eklemek için fincanı masaya koydum.

"Bana bir şans versen, ne kadar iyi olduğunu anlardın."

York, raporlarını masanın üzerine koyarken tek kaşını kaldırdı. Zengin kahverengi teninde hiçbir leke yoktu, kalın sakalları kurallara uygun şekilde kesilmişti ve onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. 1,98 metre boyuyla benden sadece 2,5 cm daha uzundu ama bazı günler sadece bakışlarıyla beni 1,52 metre boyunda hissettirdiğine yemin edebilirim. York'un geniş omuzları ve kalın kolları takım elbisesini dolduruyordu ve ben de penisinin vücut oranlarına uygun olup olmadığını merak ediyordum.

Koyu kahverengi gözleri bana dikildiği anda, karşımda duran kişinin tüm ağırlığı omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Kimse benim aklımın başında olduğunu söylemedi. Kuralları çiğnemek ya da sınırları zorlamak beni tahrik ediyordu. Belki de tehlikeli olmak genlerimde vardı.

"İnsan kaynaklarında bir süre daha çalışman
mı gerekiyor?" *Hayır, ama sana bir şansım
olması için? Tabii ki evet*. Ellerimi
kaldırdım. "Hayır, efendim."

York başını salladı ve kağıtlarını tekrar eline aldı. "Bu ofisteki herkesi becermeyi bırakmalısın. Başka alanlara yönel."

"Herkesi değil. Benim standartlarım var." York uzun bir süre bana baktı. Bakışları içimi delip geçti ve gözlerimi kaçırmamı sağladı. "Bu ne? Paul'u ezme günü mü?"

"Bunu kendine sen yapıyorsun." York kahvesini kaldırdı, dudaklarının köşeleri gülümsemeyle yukarı kalkarken bir yudum aldı.

Siktir, çok seksiydi. Patronumu becermek istediğimi söylemek yetersiz kalırdı. Tüm departman York'a ilgi duyuyordu ama o dürüst biriydi ve hiçbirimizin sınırı aşmasına izin vermedi. Geçen hafta The Apple'da York'u barda otururken görmüş olmam da durumu kolaylaştırmadı. Yaklaşılmaz biriydi ama bu, erkeklerin onu biftek gibi kesip biçmesini engellemedi.

"Flört hayatın nasıl?" diye sordum.

"İş yerinde uygun bir konu değil." York ayağa kalktı ve kağıtlarını topladı.

Her şeyi mahvettim. İçimden inledim ama tezgahtan kalkıp onun arkasından gittim. O gece neden bir gey kulübünde olduğunu sormak istedim. Ona yaklaşmalıydım ama bir muhbirle buluşacaktım ve her şeyden önce aile işim öncelikliydi. Kahrolası fırsatları kaçırdım. Yanına yaklaştım, ondan yayılan kaşmir yağmur kolonyasının kokusuyla neredeyse boğuluyordum. Yakışıklıydı ve güzel kokuyordu. Lanet olsun, şimdi tek yapmam gereken yatakta nasıl olduğunu görmekti.

"Peki, iş dışında sormam sorun olur mu?"

York bir saniyeliğine bana baktı, kahverengi gözleri yüzümün her santimini taradı.

"Ne yapıyorsun, Paul?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey, sadece sohbet ediyorum. Bunda yanlış bir şey yok." En samimi gülümsememi takındım. Kalbi atan her şeye işe yarardı. "Takım olarak daha yakınlaşmamız gerektiğini söylemiştin."

"Diğerleri. Ama sen, diğerl e r i n d e n uzak durmalısın.
Sen yürüyen bir PR felaketisin."

Elimi göğsüme vurdum ve patronuma hayretle baktım. "Bu çok sert, efendim."

York, ofisine doğru ilerlerken kabin sıralarını geçerek ilerledi. "Ben onun
"

etrafında dolaştım ve iyi bir insan olarak kapısını açtım. Tracy karakterimi eleştirecek cesareti gösterdi, ama doğrusu, ben ona başından beri dürüst davrandım. O güzel kafasında işleri yeni bir boyuta taşımıştı

. Ben iyi vakit geçirmeye ve Vitales ailesi hakkında söylenenleri takip etmeye çalışıyordum. Çok çalıştım ve şimdi ailem de FBI'ın sahip olduğu bilgilere sahipti. O bir araçtı, daha fazlası değil. Benimle seks yapması onun için bir kazançtı. Eğer yararlı olmasaydı, ona bakmazdım bile.

Aileye çok önem veriyor olsam da, bu benim arzularım olmadığı anlamına gelmiyordu.

York Washington şu anda arzuladığım ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi kaçınmam gereken tek adamdı. Onunla ilgili sadece bilgiye ihtiyacım vardı ama sorun da burada yatıyordu. York Washington hakkında iş yerinde gözlemlediklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. İş dışında, o bir gizemdi. Geçen hafta sonu lanet bir tesadüftü ve hala bu fırsatı kaçırdığım için kendime kızıyorum.

Beni geçip giderken, geniş omuzları göğsüme değdi. Bu kısa temas beni tahrik etmeye yetti. Bu ciddi bir sorundu. Biz Vitales'ler lanetlenmiştik, buna yemin ederdim. Babamızdan örnek alacak olursak, hiçbirimiz güvende değildik. O adamın gözü ve penisi sürekli başka yerlere kayıyordu.

"Son evrakları hallettin mi?" diye sordu York, ofisin arka tarafını kaplayan büyük ahşap masanın üzerine eşyalarını yerleştirirken.

"Evet, her şey hazır."

"Paul, bu kadar iyi bir ajan olmasaydın, seni çoktan kovmuş olurdum."

"Bu huysuz York Washington'dan bir iltifat mıydı?" diye alay ettim. York bana sert bir bakış attı ve gülümsemem kayboldu. Kahretsin, o kırılması zor bir adamdı. Ailemi iyileştirmek için ona bakmıyordum bile, hayır, her şey benim istediğimle ilgiliydi. Onu elde edemeyeceğimi biliyordum, ama edinebilseydim, bir geceden sonra onu elde etmekten vazgeçerdim daha fazla denemeyi bırakırdım. Dürüst olmak gerekirse, sadece bir tatmak istiyordum.

"Üzgünüm, ama beni suçlayamazsın. Bana yeterince iltifat etmiyorsun. Benim aşk dilimden biri de onaylayıcı sözler. Bir diğeri de fiziksel temas."

York ellerini birleştirdi, parmakları kalındı, ama sol elinde, ona ilk katıldığımda orada olan yüzük görünmüyordu. Bronzluk izleri solmuştu ve sanki hiç evlenmemiş gibi görünüyordu.

"Ofisimden çık ve otuz dakika içinde ekibi brifing için topla." Ona selam verdim. "Emredersiniz, efendim."

York başını salladı, ama ben kapıdan çıkmadan önce küçük bir gülümseme yakaladım. Biraz zaman aldı, ama onu yıprattığıma emindim. Bunu kişisel bir zafer olarak gördüm. Diğerlerini kontrol etmek için aşağı indim.

Burada geç kalmak ya da çok uzun süre tembellik etmek mümkün değildi. York zorlu bir patrondu. Adildi, ama işine çok önem verirdi.

"Paul, bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu Jamie.

Kendi odamın tam karşısındaki odasına uğradım. Onu iki yıldan fazladır tanıyordum. Ev hayatını ve evinin düzenini biliyordum. En sevdiği restoranı ve spor salonuna ne sıklıkla gittiğini bile biliyordum. Jamie sadece Paul'u tanıyordu, ailemi güvende tutmak için oynadığım adamı. Bazen kendimi başka biriymişim gibi hissediyordum, araba kazasından önceki hayatımın bir rüyadan ibaret olduğunu düşünüyordum. Bu kazaydı ki, FBI'ya sızıp Gianpaolo'yu öldürme görevini üstlenmeme neden olan fikri doğurmuştu. Beyaz çitli ev, beni çok seven ve en iyisini isteyen iki yaşlı ebeveynle büyümek, bir yalandan ibaretti. Ancak bazı günler gerçekmiş gibi geliyordu.

"Bilmiyorum, Linda'nın evine tekrar uğramayı düşünüyordum," dedim.
dedi

Gülümsemesi kayboldu ve inledi. "Sana benim "Ne diyebilirim ki? O
m.

beni seviyor. En iyi
kurabiyeleri yapıyor."

Hunter kafasını bölmesinden çıkardı ve gözlüklerini burnuna itti. "Oh dostum, Jamie'nin annesinin kurabiyelerinden mi bahsediyoruz? Onlar için banka soyardım."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Sıcak ve yumuşaklar. Tıpkı annesi gibi."

Bir yumruk bana doğru uçtu ve ben kolayca kaçtım. Ofisin küçük bölümümüz kahkahalarla doldu.

"Hiç hoş değil," diye inledi Jamie. Kafasını salladı. "Senin ve Tracy'nin ayrıldığını duydum, bu da bu hafta sonu boş olduğun anlamına geliyor."

"Bütün departman bizim çıktığımızı mı sanıyordu?"

Çocuklara baktım ve omuz silktiler. Burada dedikodular orman yangını gibi yayılır. Hepimizin yetişkin olması önemli değildi; dedikodu söz konusu olduğunda, onlar bir grup genç kızdan farksızdı.

"Yine insan kaynaklarına rapor edileceğini duydum," dedi Summer. Kollarında evraklarla bize doğru yavaşça yürüdü. Örgüsünü kulağının arkasına koydu. Açık kahverengi teni, badem şeklindeki gözleri ve oval yüzü onu genç gösteriyordu. Onun hakkında her şeyi bilmiyor olsaydım, yirmi yaşında olduğunu düşünürdüm. Ama yirmi dokuz yaşında, en yetenekli FBI ajanlarından biriydi. Davranış analizinde bir numaraydı.

Gözümün önünde tutup uzak durmam gereken kişiler listesinde üst sıralarda yer alıyordu.

"Hayır, bunlar sadece laf. Ben yanlış bir şey yapmadım. İkimiz de rıza gösteren yetişkinlerdik. O sadece hayal dünyasında kayboldu."

Summer bana baktı. "Senin sorunların var."

" Hiçbir fikrin yok." Onun bana dokunmayacağını bilerek ona göz kırptım.

Summer başını salladı ve konferans odasına doğru yöneldi. "Doğru,

York hepimizin odada olmasını istiyor," dedim.

Jamie ve Hunter şakadan ciddiye geçtiler. Onların gidişini izledim, gözlerim yürürken onları takip etti.

Günün sonunda, birbirimizle ne kadar samimi olursak olalım, onlar ailemi yok etmek isteyen düşmanlardı. Her birini öldürürdüm ve ertesi gün bebek gibi uyurdum. Kişisel bir şey değildi. Aile her zaman önce gelir.

Küçük odalara doğru ilerleyerek, seçilmiş diğer ajanları uyardım. Evimde her biri hakkında kişisel bir dosya vardı. Bilgi güçtü. İkizim ve kardeşlerimden uzak geçirdiğim yıllar tam bir işkenceydi, ama bu süreyi boşa harcamadım. Akademinin bana öğretebileceği her şeyi ve daha fazlasını özümsedim. Elimde bulunan her aracı kullandığımdan emin oldum. Ve şimdiye kadar ailem güvendeydi. Vitale adı her zaman gündemdeydi ve ben de onlar hakkındaki dosyayı görmüştüm. Ama yıllar boyunca, patronları daha ilgi çekici isimler ve daha kolay davalarla uğraşırken, onlar radarın altında kalmışlardı. Benim de düzenlemesine yardım ettiğim davalar.

Şimdi? Artık durum böyle değildi.

En büyük ağabeyimin kocası Harlow sayesinde, artık FBI, Acetos ve Triadlar da peşlerindeydi. Ufukta tam bir savaş vardı ve ben de kardeşlerimin galip gelmesi için üzerime düşeni yapacaktım.

Araştırmalarımın bulunduğu flash sürücüyü aldım ve konferans odasına doğru yola çıktım.

"Güzel, herkes burada. Kapıyı kapatın, Ajan Gallo," dedi York. Tamamen işine odaklanmıştı ama ipeksi derin sesi, işi unutturmaya yetiyordu.

Hunter'ın yanına oturdum. Tüm oda sessizdi, tüm gözler patronumuzun üzerindeydi. O, daha önce gördüğüm hiç kimse gibi odayı kontrol ediyordu. Eğer kanunlara uyan bir vatandaş olmasaydı, müthiş bir mafya patronu olurdu.

Işıklar karardı ve televizyon ekranı açıldı, üzerine görüntüler yansıtıldı. York, elinde telefonuyla ekranın yanında duruyordu. Telefonuna bir kez dokundu, küçük telefon onun büyük ellerinde küçücük kalıyordu.

"Yerel kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışmak üzere çağrıldık. Bazılarınız neden seçildiğinizi zaten biliyor olabilir. Hepiniz bu davada çalışmak üzere ben ve müdür tarafından özenle seçildiniz." Geniş omuzları geriye doğru kayarken, hepimizin bakışlarını karşıladı. Ekrana başka bir görüntü geldi.

Kardeşlerimin yüzleri ekranda belirdi.

"Vitale ailesini çökerteceğiz."

Two YORK

VITALE KARDEŞLER.

Uzun geceler boyunca onların dosyalarını inceleyip onlara ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştım. Sorun şu ki, yirmi uzun yıl boyunca onlar sadece radarda bir nokta gibiydiler. Burada bir kaçırma, orada bir silah sevkiyatı, ama kesin olarak onlarla ilişkilendirilebilecek hiçbir şey yoktu. Şimdi ise işler değişmişti.

New York sokakları cesetlerle doluydu. Bir kilise ateşe verilmişti. Katliamlar artıyordu ve onlar, sanki bunu yapmak için can atıyormuş gibi, evimi yok etmelerine izin verirsem lanetlenecektim. Onlara son verme zamanı gelmişti. "Bu üçü, son birkaç hafta içinde New York'ta En yaşlısı, Benito Vitale, operasyonu yönetiyor." Telefonuma dokundum ve ekran değişti. "Bu onun kocası, Harlow Vitale. Kötü şöhretli bir yakuza liderinin oğlu. Birlikte bu adamla bir şey başlatmış görünüyorlar." Bir kez daha ekranı kaydırdım. "Triadların Qiang'ı. Diğer aileler de olaya dahil oluyor gibi görünüyor ve bu tam bir savaşa dönüşüyor."

"Siktir," diye mırıldandı Hunter. "Bunlar gerçekten çılgın pislikler."

"Bu kibarca ifade etmek olur," dedim, ileri geri yürürken. "Bu Giancarlo Vitale. Ortanca çocuk ve öyle davranıyor. Kurbanlarını, ne kadar kötü dövüldüklerinden anlayabilirsiniz. Benito boğazlar, Giancarlo

döver. Bir de Enzo var; o işkenceci. İnan bana, onun kurbanlarını tanıyamazsın. Tabii bulabilirsen."

Slaytları değiştirdim ve toplu bir inilti havayı doldurdu. Sırtıma görüntüleri dönük durdum. O anda hepsi beynime kazınmıştı, sıçrayan kan, kırık kemikler ve kopmuş vücut parçalarının portreleri. Gözlerim, her an kusacakmış gibi görünen Paul'a takıldı. Onun midesinin bu kadar zayıf olduğunu tahmin etmemiştim. Genelde, suç mahallinde hiç tereddüt etmeden işini yapan bir tipti, ama şimdi çöp tenekesine koşmak ister gibi görünüyordu.

"Bunlar onların ortakları. Tex Caster ve Ash Calahan. Tex şu anda Blu adlı gece kulübünde barmen olarak çalışıyor ve Ash, Benito'nun binasında iki kardeşin asistanı olarak çalışıyor. Ama bana sorarsanız, bu bir örtbas. Aslında onun hesapları takip edip, erkek arkadaşının uyguladığı cezaları dağıttığına dair bazı söylentiler var. Açıkçası, buna hiç şaşırmam."

Odaya bakındığımda, ekibimin her bir üyesinin koltuklarının kenarında oturduğunu gördüm. Bu büyük bir davaydı. Vitale kardeşleri parmaklıklar arkasına göndermek, kariyerlerini ya da mahvedebilirdi. Birçoğunun girmek istediği başka bölümler vardı ya da ben emekli olduğumda benim işimi almak için terfi etmek istiyorlardı. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve endişelerini anlıyordum.

"Onların tehlikeli olduğunu ve bunun zor bir dava olduğunu biliyorum, ama artık bu insanları adalete teslim etmenin zamanı geldi. Artık kovboyların ve gangsterlerin zamanı değil, ama onlar öyle olduğunu düşünüyorlar. Bu saçmalık bana uymaz." Öne eğildim, ellerimi Paul'un masasına koydum. "Öyleyse, onları içeriden yok etmeye başlayacağız. Kişisel olarak ve sadece benimle çalışacak bir muhbirimiz var. Kimlikleri ortaya çıkarsa, birkaç saat içinde ölürler."

Vitale gibiler yeni ya da yenilikçi değillerdi. Onların ne olduklarını biliyordum. Haksız kazançlarla kurdukları imparatorluklarını korumak için her şeyi yaparlardı. Benim görevim buna son vermekti.

"Daha fazla bilgi geldikçe görevler dağıtılacak, ama bu odanın onların sonunun başladığı yer olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu odanın dışındaki kimseyle tek bir bilgi bile paylaşmayın. Her yerde kulaklar var ve onların cepleri Vitales'e ait. Diğer ailelerden biri değilse. Hepiniz kapsamlı bir soruşturma geçirdiğiniz için buradasınız."

"Arkamızdan mı?" Paul tsk etti. "Artık güven kalmadı."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kesinlikle yok. Bu ekipteki her erkek ve kadının kusursuz olduğundan emin olmalıyım. Neredeyse eleniyordun, Paul."

Kahkahalar odanın atmosferini hafifletmişti. Paul ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Gülümseyerek ekrana doğru yürüdüm ve hazırladığım sunumun geri kalanını tamamladım. Sunum bittiğinde, herkes Vitale kardeşlerin sevdikleri ve sevmedikleri şeylerden programlarına, arkadaşlarına vb. kadar her şeyi öğrenmişti. Elimizdeki tüm bilgileri onlara verdim. Hayatta kalmak istiyorlarsa, fazlasıyla hazırlıklı olmaları gerektiğini biliyordum.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," dedim saatime bakarak. "Şimdi, buradan çıkın. Geç oluyor. Size verilen bilgileri iyice çalışın ve her ayrıntısını öğrenin."

"Peki, efendim," diye cevap verdiler. "Anlaşıldı, patron," diye ekledi Paul.

Yüzünde yine o sırıtış vardı. Hiçbir şeyi ciddiye almadığını yemin ederdim, ama iş performansında kusursuzdu. İstesaydı, benim işimi devralabilecek en iyi aday olurdu. Paul'un tek dezavantajı, flörtlere ve dramaya olan bağımlılığıydı. Bunun dışında, mükemmel bir ajan olurdu. Bu kadar iyi olmasaydı, çoktan kovulmuş olurdu.

Belki de ona karşı bir zaafım vardı. Yedi yıl önce ekibe katıldığımda, kırk yaşına basmak üzereydim, Paul ise sadece yirmi sekiz yaşındaydı. O zamanlar taze yüzlü ve hevesliydi, ama şimdi olduğu gibi tam bir kadın düşkünüydü. Onunla tanıştığım anda ilgimi çekmişti. Her ne kadar ona defalarca kızmak zorunda kalsam da. Tavandaki fayansların arasından çıkan şişme bebekle meslektaşlarından birine şaka yapmaya karar verdiği için gülmemeye çalışmak kesinlikle zordu. Aptalca bir şeydi, ama neden Paul'da bu beni rahatsız etmedi, bilmiyorum.

"Patron," dedi Paul, son ajan da odadan çıktıktan sonra bana doğru yürürken. "Bu büyük bir dava. Emin miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Yani, benim başa geçmemi istemiyor musun? Senin iki numaran olamaz mıyım?"

İnledim. "İki numara yok."

"Bu tür işlerde her zaman bir iki numara vardır. Hadi ama, uslu duracağım."

Eşyalarımı topladım. "O kelimenin anlamını bile bilmediğini düşünüyorum."

"Zamanında gel, saçma sapan konuşma, patronu dinle." Tamamen sağduyu olan şeyleri sayarken parmaklarını tek tek saydı. "Hadi ama, lütfen? Hey, beceremediğim takdirde sana bir içki borçluyum. Ne dersin?"

O yoluma dikilince durdum. İç çekerek kısa saçlarımı elime aldım ve başımı salladım. Paul tanıştığımız andan beri bana çıkma teklif etmeye çalışıyordu, ama ben bu yola girmek istemiyordum. Hiçbir üst, astıyla çıkmamalı. Ya da onunla yatmamalı. Ya da o bakmıyorken ona bakmamalı.

Kendine gel, York. Yine aynı şeyleri yapma.

"Her zaman söylediğim gibi, Paul. Hayır. Şimdi, sana yapacak bir yığın evrak bulmadan yolumdan çekil, yoksa Tracy'nin yerini dolduramazsın."

Siyah gömleğini tutup çekiştirdi. "Sözler incitir patron! İnciter! Hadi ama, beni buradaki diğerleri gibi davranma. Ben ucuz bir fahişe değilim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Duyduğum kadarıyla, tam da öylesin."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, çok ileri gittiğimi fark ettim. Paul'un cinsel hayatı kesinlikle beni ilgilendirmezdi. Aslında, bu benim için genellikle bir eğlence kaynağı ve birkaç baş ağrısıydı. Çoğunlukla, kendisi ve sorunlarıyla iyi başa çıkıyordu. Onun hayatına karışmamalıydım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Paul sırıttı. "Ah, merak etme. Kötü niyetli olmadığını biliyorum." Kıkırdadı, ama gözlerinde bir şey parladı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir bakış. "Eve gitmelisin. Yarın görüşürüz."

"Evet, ilk iş. Geç kalma."

Topuklarını döndü ve kayıtsızca elini salladı. "Söz veremem."

Onun gidişini izlerken, midemdeki düğüm gevşedi. Elimi oraya koydum. Nedense, Paul etrafta olduğunda bu his devam ediyordu. Onu çıplak görmek gibi aptalca bir arzu ile eşitledim ve öylece bıraktım.

Normalde Paul gibi biri benim tipim bile değildi. Sarı saçları, mavi gözleri ve büyük sırıtışı, normalde çekici bulduğum özelliklerden çok uzaktı. Neden bu kadar aklımı meşgul ettiğini bilmiyordum, ama bir şeyi kesin olarak biliyordum.

Paul Gallo benim için yasaktı.

Aramızdaki ilişki arkadaşlıktan öteye geçemezdi. Ve o bile zordu. Arkadaşlar birbirlerini tanımalıydı, ama Paul benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Ben onun hakkında her şeyi bilsem bile.

İşimi bitirip, mesai bitiminde otoparka indim. Yarı aydınlık yapının içinden geçmek her zaman sinirlerimi gererdi. Kırık veya yanmış lambaların onarılması için milyonlarca kez onlarla konuştum, ama henüz hiçbir şey yapılmamıştı. Arabama ulaştım ve bir anlığına onu hayranlıkla seyrettim.

Hayatım boyunca kendimi şımarttığım tek şeydi. 1970 model Dodge Challenger Black Ghost. Her açıdan mükemmeldi ve benim için fazlasıyla genişti. Direksiyonun başına geçtim, radyoyu açtım ve müziği son ses açtım, dinleyeceğim şarkıları DJ'e bıraktım çünkü umurumda değildi. Sadece eve gitmek istiyordum.

Sürüş kafamı boşalttı, uzun süredir televizyon ve bilgisayar ekranımı rahatsız eden korkunç görüntüleri silip süpürdü. Manhattan'dan geçerken tüm kan, bağırsaklar ve iç organlar kayboldu. Güneş çoktan batmaya başlamıştı, eve giderken ön camımı turuncu ve pembe lekeler dolduruyordu. Bir an için huzur hissettim. Ancak midem sıkıştığında, bu küçük huzurun sona ereceği hissini bir kez daha yaşadım.

Otoparka girdim ve geçici melankolimi geride bıraktım. Yarın işe gittiğimde ve dünya yine kasvetli yüzünü gösterdiğinde bu duyguya geri dönebilirdim.

On birinci kata çıkan asansör sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Asansörden indiğimde ve anahtarımı kapıya soktuğumda, omuzlarıma bir korku çöktüğünü hissettim. Bir şey çarptı ve kapıyı açtım.

"Baba!"

Navy bana doğru koştu, saçları dağınık bir haldeydi. Neredeyse geriye düşecektim, ama kendimi tuttum ve yerine homurdandım. Nyra onun hemen arkasındaydı, yüzünün ve giysilerinin her tarafına boya sıçramıştı. Bana sarılmakla uğraşmadı, bunun yerine vücuduma tırmandı, bacaklarını belime doladı ve bana gülümsedi.

"Merhaba, baba!"

"Merhaba, bebekler." Gülümsedim, onların iyi olduğunu görünce endişem anında dağıldı. İş beni paranoyak yapıyordu, ama kim beni suçlayabilirdi ki? "Nyra, lütfen in, yoksa sırtımı inciteceksin."

"İkiniz buraya gelin! Ben çok yoruldum... Oh, Bay Washington, eve gelmişsiniz. Sizi duymadım."

Karım ve benim kızlarımıza bakması için tuttuğumuz dadı Shelly, dağınık ve keyifsiz görünüyordu. Gri çizgilerle karışık kahverengi saçları, Navy'ninki kadar dağınıktı. Düğmeli kot gömleğine ve haki renkli kapri pantolonuna boya bulaşmıştı. Ben izlerken, yüzünü sildi ve kırmızı ve sarı boyayı cildinin her yerine daha da yaydı.

"Hey, Shelly," dedim Nyra'yı yere oturturken. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet," dedi, sinirli bir sesle. "Kızlar sadece biraz eğleniyorlardı. Temizlenip akşam yemeği için hazırlanmak üzereydik. Onların çok sevdiği fırında tavuk ve pilav yemeğini yine yaptım."

"Iyy," diye inledi Navy. "Yine fırında tavuk yersem kusacağım."

"Aynı şey," dedi Nyra, kız kardeşinin elini tutarak. "Kusacağız."

"Hamburger yiyebilir miyiz?" diye sordu Navy.

Nyra başını salladı. "Hamburger çok lezzetli olur."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirirken, o tanıdık bunaltıcı his yeniden içimi kapladı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, geleceğim hiç böyle görünmemişti; annesiz, sadece bana güvenebilecek on yaşındaki ikiz kızlar. Gerçek şu ki, boğuluyordum, başım zar zor suyun üstünde kalıyordu.

"Babanızı rahatsız etmeyin kızlar," dedi Shelly, ikisinin de omuzlarına elini koyarak. "Banyo zamanı ve sonra akşam yemeği. Bay Washington, lütfen duş alın. Siz masaya oturduğunuzda, kızlar temiz, giyinik ve yemek yemeye hazır olacaklar."

İki kız da büyük, yuvarlak kahverengi gözleriyle bana bakarak, kararı değiştirip, onlar için hazırlanan lezzetli yemeğin yerine hamburger ve patates kızartması yemelerine izin vermemi istiyorlardı. Bunun hoşlarına gideceğini biliyordum, ama onlar için neyin doğru olduğunu da biliyordum. Anneleri öldükten sonraki ilk altı ay boyunca sadece fast food ile hayatta kalmıştık. Güveçler bittiğinde ve eski dostlar ölümün travmasıyla sessizliğe büründüğünde, elimizde kalan tek şey buydu. Challenger'ım, müzik ve Dawn hayattayken hissettiğimiz mutluluğun en azından bir parçasını hissetmemizi sağlayan birkaç yağlı hamburger.

"Hadi, akşam yemeği için hazırlanın kızlar," dedim. "Haftaya hamburger yapacağız, tamam mı? Hava daha da soğumadan barbekü yapmak istiyordunuz. Çatıda parti yapabileceğimiz çok az zamanımız kaldı."

İkisi de heyecanla bekleyen yüzlerinin bir anda düşüp sonra tekrar aydınlanmasını izledim. Her zaman çatıda barbekü yapmak, havuzda oynamak ve eğlenmek isterlerdi. Ertesi cumartesi birkaç saatimizi ayırıp istedikleri eğlenceyi yaşayabilmelerini sağlamayı kendime hatırlattım. Böylece, şu anda eğlencelerini kesintiye uğratmaktan dolayı kendimi kötü hissetmeyecektim.

"Yirmi dakika mı?" diye sordum Shelly'ye.

"Bu süre fazlasıyla yeterli. Acele edin kızlar!"

"Aaa, haksızlık." Navy dudaklarını büzdü.

Nyra öfkelendi. "Hiç adil değil."

Onlar uzaklaşırken kalbim sıkıştı. *Doğru kararı mı vermiştim?* Kızlarım söz konusu olmadıkça kendimden hep emindim. Onlar, hayatımda bir oyun kitabım olmayan tek parçaydı. Odama girdim ve SAT sınavları gibi çalıştığım ebeveynlik kitaplarını geçtim, ama hiçbiri yeterince gerçekçi ya da pratik değildi. Varsayımlarda bulunmak güzel ve hoş, ama kızlarınız annelerinin neden öldürüldüğünü sorduğunda ne yaparsınız? Cinayet ve *bunun* nasıl konuşulacağı hakkında konuşan hiçbir kitap yok.

Sandalyenin önünden geçerken ceketimi çıkardım ve Shelly'nin diğer çamaşırlarla birlikte kuru temizlemeye götürmesi için oraya bıraktım. Bugün çamaşır yıkayacak halim yoktu. Kalan giysilerimi çamaşır sepetine atarken, duvarımı süsleyen Dawn'ın fotoğraflarına bakarak durdum. Geniş gülümsemesi bana bakıyordu ve ben de elimi uzatıp gamzeli yanaklarından birine dokundum.

O benim en iyi arkadaşımdı. Kimse beni Dawn kadar iyi tanımıyordu. Tanımıştı.

Cinselliğimi keşfetmeye başlamamı önerdiğinde, onun deli olduğunu düşünmüştüm, ama sonunda haklı olduğu ortaya çıktı. Gerçeği öğrendikten sonra bile, mutlu bir şekilde evli kaldık. İkimiz de, birlikte kurduğumuz bu harika hayatı, sahip olduğumuz şeyi değiştirmek için acele etmedik. Ama şimdi o yoktu.

Ve ben yalnız kaldım.

"HEY, SEKSİ, YİNE YALNIZ MI KALACAKSIN?" Büyük ceylan gözleri, dolgun dudakları ve burnunun köprüsüne serpiştirilmiş çilleriyle karşımda belirdi. Duvara yaslanarak benim alanıma girmişti; ondan yayılan sıcaklık hoş geldin diyordu.

Viskiyi yudumlarken, *"beni becer"* diye bağıran genç erkeği içime çektim. Sırıtışı, benim için fazlasıyla uygun bir meydan okumaydı. Tek yapmam gereken onu masanın üzerine eğip cennetin nasıl bir şey olduğunu ona göstermekti. Hafta berbat geçmişti; kendi ailemi avlamak, FBI'ın başarılı olmamasını sağlamak ve muhbirin kim olduğunu bulmaya çalışmak. Birikmiş gerginliği ve saldırganlığı boşaltmam gerektiğini söylemek hafif kalırdı. Harika bir seks tam da doktorun önerdiği şeydi.

"Bu durumu değiştirmek için teklif mi yapıyorsun?" Çenesini tutup başını geriye eğdim ve gözlerime bakmasını sağladım. "Nazik davranmayacağım."

Gözleri aynı şehvetle parıldıyordu. "Senin neyin bu kadar özel olduğunu bana göstermeni umuyordum."

Kaşımı kaldırdım ve o omuz silkti, aramızdaki kısa göz teması koptu. Yaklaşarak, tatlı bir parfüm kokusu yaydı. Harika değildi ama kolayca görmezden gelinebilirdi. Birini her yönüyle sevmeme gerek yoktu

Seks, sadece iki veya daha fazla bedenin karşılıklı zevk için bir araya gelmesiydi.

"Buralarda tanındığını biliyorsun," dedi yakışıklı genç. Yüzü, kulübün loş ışıkları altında hafifçe kızardı.

"Öyle mi?" Onu bıraktım ve adamın şimdilik benim alanımda kalmasına izin verdim. İçkimi yudumlarken, etrafımı gözlemlemeye geri döndüm. "Hakkımda ne söyleniyor?"

"Bilmiyor musun?" Bana şüpheyle baktı.

Omuz silktim. Bilmek ve yüz yüze duymak iki farklı şeydi.

"Şey, um, iyi vücutlu olduğunu. Ve, um, şey, bilirsin, nasıl yapılacağını bildiğini."

İçkimi masaya koydum. O ne olduğunu anlamadan harekete geçtim. Sırtı duvara çarptı, kollarım başının iki yanına yerleşti ve onun alanına girdim. Doğal olmayan tatlı parfüm kokusundan geri çekilme içgüdüsüne karşı koymaya çalıştım. O geceki tek seçeneğim o değildi, ama o kadar da uğraşmak istemiyordum. Bir parçam, Vitale genelevi Silver Dreams'e uğrayıp Gran Myah'ın bana birini ayarlamasını diledi. Bütün geceyi, vücudumun her yerinde yetenekli eller ve ağızlarla geçirip günlük hayatımın stresini atardım. Ama bu da yıllar önce vazgeçmek zorunda kaldığım şeylerden biriydi.

Bazen kardeşlerime kızıyordum. Onlar kendileri olabiliyorlardı ve birbirlerine sahiptiler, ben ise yalnız yaşamaya ve sürekli arkamı kollamaya zorlanıyordum. Ve onlarınkini de. Onları asla ihanet etmez ya da tembellik etmeyi düşünmezdim, ama bir yanım o zamanlar farklı bir plan yapmamızı diledi.

"Neden şimdi utangaç davranıyorsun?" Bir elimi indirdim ve ince boynuna doladım. "Konuş."

Göz bebekleri büyümüştü, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Seks konusunda gerçekten çok iyisin. Kim olduğu umurunda değil, nefes alan herkesi beceriyorsun."

Midem burkuldu. Haksız değildi. Öyle bir ünüm vardı ama onun beni özellikle bu yüzden aradığını bilmek kendimi ucuz hissettirdi. Seks maceralarımla ilgili çılgın hikayeleri duymak bir şeydi, ahlaksız bir fahişe olduğumu bilmek başka bir şeydi.

"Nefes almak şart değil. Yeterince güzel olduğun sürece, bir cesetle bile sevişirim."

Yüzündeki şehvet kayboldu. Benden uzaklaşmaya çalışırken şeftali rengi teni kağıttan daha beyazdı. Gözlerindeki korku komikti ve gülümsemeden edemedim.

Ben Paul olmalıydım. O, yasalara uyan, eğlenceli bir playboydu. Ben mafya patronunun oğlu ya da psikopat gangsterlerin kardeşi olan Gianpaolo olmamalıydım.

Geriye yaslandım, katilin yüzünü sildim ve çekici gülümsememi ve rahat kişiliğimi geri taktım. "Sadece şaka yapıyordum! Kim böyle bir şeye ilgi duyar ki?"

"Evet," dedi adam titrek bir sesle.

Eh, kolay seksim de buraya kadarmış.

"Arkadaşım beni geri çağırıyor. Sanırım sonra görüşürüz."

Başımı salladım. "Umarım arka sokakta olmaz. Birine cenneti göstermenin birçok yolu var."

Kıçında ateş varmış gibi kaçtı. Ben tamamen dönmeden odanın yarısını geçmişti. Viski neredeyse bitmişti. Biraz daha iyi hissediyordum. Biraz kargaşa çıkarabilseydim stresim biraz daha azalırdı.

Ben Paul Gallo, iyi ve dürüst bir vatandaşım.

Boğuluyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, tabii ailemi ve elde etmek için canımızı dişimize takarak çalıştığımız her şeyi riske atmak istemiyorsam. Benito anlayacaktı ama bu sadece onun omuzlarına daha fazla yük bindirecekti. Gin çok sevinirdi ve Enzo da kendi tarzında mutlu olurdu.

Kardeşlerimi özlemek normaldi ama ekiple birlikte onları aktif olarak araştırmak, beni New York sokaklarına geri dönmeyi özletiyordu, Gallo olarak değil, Vitale olarak.

Bara bakarak bir içki daha içmeyi düşünürken, tanıdık bir yüz çift kapıdan içeri girdi. York Washington içeri girdiğinde, gürültülü müzik ve kalabalık insan topluluğu dikkatimi hiç çekmedi. Geçen seferki bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Onun tekrar gelip gelmeyeceğini görmek için son içki servisine kadar beklediğim çok fazla gece olmuştu.

Adam tutarsızdı ama patronum hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onun dışarı çıkıp parti yapmayı seven biri olmadığıydı. Geri çekildim, gölgelerin içine daha fazla daldım ve çevremle uyum sağladım. York'un bara doğru attığı her adım ilgimi daha da çekti. Etrafa bakındım, ona yaklaşacak olan ispiyoncuyu aradım. Belki de içerideki adamla buluşmak için eşcinsel barına gelmişti. Göze çarpan k i m s e yoktu, ama b e n

yıllardır ailenin bir parçası değildim. Operasyondaki herkesi tanıyamazdım, ama ona yaklaşan herkesi, barmenleri bile not alacaktım.

York odanın diğer ucuna doğru ilerlerken varlığı fark edildi. Kimse bir şey söylemesine gerek kalmadan ona yol açtı. Üzerinde dar bir siyah gömlek ve koyu mavi kot pantolon vardı, normalde ofiste giydiği takım elbiseyle tam bir tezat oluşturuyordu. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemek için kör ve penissiz olmak gerekirdi.

Siktir, harika görünüyor. Neden benim patronum olmak zorunda ki? Ve düşman mı?

İnledim ve bardağı dudaklarıma götürdüm, ama viskim bittiğini fark ettim. Durumu gözlemleyene kadar saklanmak zorunda kaldığım için iç geçirdim. *Bu gece nihayet köstebeğin kim olduğunu öğrenebileceğim gece olabilir.* York bir tabureye oturdu ve bir barmeni çağırdı. Bir adam neredeyse onun yanına zıplayarak geldi, gülümsüyor ve flörtöz hareketler yapıyordu.

"O bu saçmalığa kanmaz." Barmen abartılı davranışlar sergilerken gözlerimi devirdim. Odanın diğer ucundan bile York'un ilgilenmediğini anlayabiliyordum.

Siktir, ilgilenmiyordum ve bu bir şey ifade ediyordu. York içkisini içti ve derin bir nefes verdikten sonra arkasını döndü, omuzları bu çabayla yükselip alçaldı. Taburede döndü, bakışları benim ilk geldiğimde yaptığım gibi kalabalığın üzerinde dolaştı. Çıkışları belirlemek için etrafa bir bakış, olası tehditleri kontrol etmek için bir bakış daha ve son olarak gecenin menüsünde ne olduğunu görme zamanı gelmişti.

"Hayatta olmaz." Onu The Apple'da ilk gördüğümde, bunun anlık bir şey olduğunu düşünmüştüm. York şehirde dolaşırken bir gey bar görmüş ve "*Yaşasın*, *parti var"* demiş. Bunun ikinci kez olması imkansızdı. Ayrıca, etrafındaki erkekleri gözlemleme şekli hiç de sıradan değildi.

Patronum eşcinsel mi?

York asla çok fazla kişisel bilgi vermezdi. Kahverengi saçlı, polo tişört ve dar kot pantolon giyen bir adam patronuma doğru ilerledi. Yaklaşırken yüzünde alçakça bir gülümseme vardı. Dudaklarını okumama gerek yoktu, York'a asıldığını anlamıştım. Yaklaşıp York'u uzun bir sohbete çekmeye çalışması, görmem gereken tek şeydi. Onun köstebek olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ailemden kimse böyle birini etrafında istemezdi. Ruhunu emen bir işte çalıştığını ve eve gidip televizyon karşısında akşam yemeği yediğini haykırıyordu.

Beş dakika daha geçti ve içimdeki huzursuzluk daha da artmış gibiydi. York, adamın söylediği bir şeye gülümsedi ve bu bardağı taşıran son damla oldu. O adama siktirip gitmesini söylemek için sadece bir dakika ayırması yeterliydi, ama o bunun yerine orada oturmuş içkisini yudumlarken sohbet ediyordu.

Benimle flört etmesini sağlayamadım ama kulüpteki rastgele biriyle flört edebiliyordu? Mantıken bunun mantıklı bir argüman olmadığını biliyordum, ama damarlarımda kaynayan öfkeyi silemedi. York Washington benim patronumdu, ama aynı zamanda bir sonraki ve nihai hedefimdi. Onu elde ettikten sonra, istediği kişiyle flört etmekte özgür olacaktı.

"Beni arayabilirdin. Beni evde yalnız bırakmak bencilce değil mi, tatlım?" Elimi York'un omzuna koyarak hakkımı iddia ettim.

York benim yaklaştığımı gördü. Tek tepki, bir saniye için gözlerini hafifçe açmasıydı. Kendime söz verdim, onu bir daha kulüpte görürsem, şansımı deneyecektim, ya da en azından başkalarının bunu yapmasına izin vermeyecektim.

"Ah, arkadaş edinmekten bahsediyordun." Ona yaklaştım ve beden dilimin konuşmasına izin verdim. "Arkadaşın kim?" Burnumu gıdıklayan zengin kolonya kokusu uyuşturucu gibiydi. Burnumu York'un boynuna gömmek ve kokuyu içime çekmek istedim. Harika görünüyordu ve harika kokuyordu.

"Arkadaş değil. Daha yeni tanıştık," dedi York. Bana baktı, dudaklarının köşeleri yarı gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Burada olmanın bir nedeni var mı?"

Biraz rahatladım. Onun soğuk davranacağını düşünmüştüm. Çok açık bir insan değildi. Onu ofis dışında görmek, onunla konuşmak bir yana, tabu olduğunu düşünüyordum.

Şokun etkisinden çabucak kurtulup, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Sen eşcinselsin."

Bu bir soru değildi ve York da öyle davranmadı. "Sen biseksüelsin. Yoksa günümüzde panseksüel mi deniyor?" "Evet."

"Şey, pardon..." Yanımızdaki önemsiz adam, patronumu daha yakından tanıma şansımı mahvediyordu. Gitmesi gerekiyordu.

Kolumu York'un omzuna atarak ne kadar yakın olduğumuzu göstermeye çalıştım. Ya da ne kadar yakın olmayı planladığımı. "Seninle buluşmak için buradayım. Randevumuz olduğunu hatırlamıyor musun?"

Diğer adam ikimizin arasında bakındı, ipucunu anladığında omuzları çoktan düşmüştü.

"Geç kalacağım için başka birini arayacağını bilseydim, burası açılır açılmaz gelirdim," diye patronumu takıldım.

York içkisini yudumlarken, sözlerimi yalanlamadı ama onaylamadı da. Hâlâ orada duran adama baktım. Ne istiyordu bu adam? Sessizliği sadece bardaki sesler bozuyordu.

"Uh, tanıştığımıza memnun oldum, York. Umarım başka bir zaman tekrar görüşürüz."

Bu olmayacak.

York başını salladı. "İyi geceler, Max."

"Max? Bu ne tür bir öğretmen ismi?" "Burada ne
işin var, Paul?"

York'un yanındaki taburede oturan adama döndüm ve başımı salladım. Tartışmaya hazır görünüyordu ama ben nazik davranacak havada değildim. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Bakışlarımdaki cinayet arzusunu mu gördü, yoksa York'a olan ilgimi mi fark etti, emin değildim. Her halükarda, ayağa kalktı ve ben de tek kelime etmeden onun yerini aldım.

"Sana söyledim, randevum için buradayım."

"O zaman gidip onu bulmalısın," dedi York hiç duraksamadan.

Bir viski daha sipariş ettim ve patronuma baktım. İnanılmaz derecede seksi ve çekici patronuma. "Onu zaten buldum."

"Hayır."

"Hadi ama, mesai saatinden sonra burada olmamızın kader olmadığını mı söylüyorsun? Ya da daha iyisi, kozmetik. Denemeden buradan ayrılırsak evrene haksızlık etmiş oluruz."

"Bu kozmik bir şey," dedi kısaca. York tek kaşını kaldırarak bana hiçbir şey vermedi. "Hayır."

Kollarımı açarak elimdeki kozları gösterdim. "İş için burada olduğun için hayır mı diyorsun?"

"Hayır, ben buradayım çünkü..." Sessiz kaldı, bana bakıyor ama aynı zamanda bakmıyordu. "İşle ilgisi olmayan nedenlerden dolayı."

"O zaman buraya seks için
gelmişsin." "Ben senin gibi
değilim."

Ah.

"Manhattan'ın ortasındaki bir kulüpte sonsuza kadar birlikte olacağın erkeği bulacağını mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum." York içkisini bir yudum daha aldı, dudaklarında kalan likör onu yalamam için beni çağırıyordu.

Gösteriyorum kendime hakimiyetim altın madalya hak ediyordu. Siktir, belki Nobel ödülü bile. Omuzlarımı geriye attım ve gözlerimi onun gözlerine dikmek için zorladım. York'un yüzündeki tek kaşın kalkması, hiç de ince davranmadığımı gösterdi. Birkaç saattir içtiğim içkilerin suçu. Kendimi kontrol edebilirdim, ama normalde kurduğum bazı duvarlar yıkılmıştı. Bu gece, birinin deliklerini sikerek stres atmak için planlanmıştı, ama patronumun tekrar ortaya çıkmasını beklemiyordum.

Uyumlu olmasaydım hiçbir şey olamazdım. Ayrıca, bu plan değişikliği patronla eğlenceli vakit geçirme fırsatını da beraberinde getirmişti. Bu, birçok hedefime daha da yaklaşmamı sağladı. Onun gözüne girebilir, soruşturma hakkında daha fazla bilgi edinebilir, muhtemelen ailemdeki köstebeğin kim olduğunu bulabilir ve sonunda York Washington'ı yatağa atabilirdim. Her açıdan kazançlı bir durum.

York'tan bardağı aldım — bir kokladığımda brendi olduğunu anladım — ve tezgahın üzerine geri koydum. "Gerçekten eğlenmek istiyorsan biraz gevşemen lazım."

"Peki seni dinlemem için ne yapmalıyım?"

"Ofiste patron sensin, ama burada, benim işim burada. Burada patron benim."

York bana dik dik baktı, bakışları omurgamda titremeye neden oldu. Sikim aç bir piç gibi seğirdi.

"Bana güven. Ya da benim randevu teklifimi kabul edebilirsin. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Küçük bir hareket olsa da, York'un bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü. Ve bir an için teklifimi kabul edeceğini sandım.

"Asla olmaz."

Barmeni çağırdım. "Dört tekila shot. Hesabıma yaz." Shotlar getirilirken York'a baktım. Ona limonlu bir tane uzattım. "Ne derler bilirsin, değil mi?"

Shot bardağını onun bardağına çarptım. York, tekilayı sanki onu kişisel olarak gücendiren bir şeymiş gibi baktı. Bardağın altını bara vurdum, sonra tuzu yalayıp tekilayı yuttum. İçime dolan diğer içkilerle birleşince yakıcı bir şekilde boğazımdan aşağı indi. Limonu ısırdım ve York'a da aynısını yapması için işaret ettim.

"Sence kaç yaşındayım?" "İç
şunu, York."

Patronum durakladı, muhtemelen ona karşı fazla saygılı davranmadığım için şaşırmıştı. Ofiste değildik. Evet, hala Paul rolünü oynamak zorundaydım, ama böyle zamanlarda Paolo'nun biraz daha ortaya çıkmasına izin verebilirdim.

York homurdandı ve benim yaptığımı taklit ederek tuzu yaladı ve tekilayı yuttu. Limonu aldım ve onun dolgun dudaklarının arasına koydum. Kahretsin, onları öpmek ne kadar da istiyordum.

"Asla asla deme," dedim. "Yarın ne olacağını bilemezsin. Ya da bu gece."

York limonu ısırdı ve başını salladı. "Sen benim astımsın."

"Biliyorum. Bu da işi daha da ateşli hale getiriyor."

Bana baktı ve sonra güldü. *Tabii, şaka olarak al.* Ama ben ciddiydim. York'ta, en azından bir kez onunla yatmak istememi sağlayan bir şey vardı.

"Bir tane daha."

"Yarın işimi yapabilmem lazım," dedi York, shot bardağını kaldırarak.

Barmeni tekrar çağırdım. "Birkaç tane daha."

"Hey, Paul, beni dinliyor musun?"

"Dinlemem gerekmiyor."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve ben bir tane daha içtim. Bu sefer York da benimle aynı anda içti.

"Beni sarhoş etmekle iş yerinde bir avantaj elde edeceğini düşünüyorsan, artık vazgeçebilirsin."

Gülümsedim. "Seni sarhoş etmekten daha iyi taktiklerim var. Birçok yeteneğim var."

York ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Kafasını salladı ve bir sonraki içkiyi içti.

"Burada sarhoş olmak dışında ne yapıyorsun?"

"Normalde bir ya da iki bardaktan fazla içmem." Odaya bakındım ama bakışlarım yine York'a döndü.

O mırıldandı. "Raporunu bitirdin mi..."

"Hayır." Ona bir shot daha uzattım. "Burada iş konuşmayız." "O zaman ne konuşuruz?"

"Hayat, ilgi alanları, bilmiyorum... iş dışında her şey."

York bana baktı. "Şu anda ilgi alanım yok ve özel hayatım sınır dışı."

Tamam, bunu tahmin etmeliydim.

Biraz daha tekila içtim. Omuzlarım daha önce gevşekse, şimdi yere daha yakın hissediyorlardı. Kendime zaman kazanmak için limonu emmeyi bahane olarak kullandım. York, görünüşe göre ofis içinde ve dışında sert bir adamdı. Onu zorlayarak, duvarlarının ardında gerçekte nasıl biri olduğunu görmekten kendimi alamadım.

"Konuşmaya gerek olmayan başka şeyler de yapabiliriz." York bana baktı. "Hayır."

"Biliyorsun, gururumu gerçekten incitiyorsun." Ona daha yakın eğildim ve dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Cinsel olarak gerçekten senin tipin değil miyim?"

Bir cevap beklemiyordum, ama York cevap verdiğinde, hayrete düştüm.

Bir shot daha tekila içti ve kalabalığın gürültüsü ve müziğin sesini zar zor bastıracak şekilde, fısıltıyla konuştuğunu duydum.

"Öylesin."

Four YORK

Ne halt ediyorum ben?

Paul Gallo ile parti yapmak, şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi. Öyleyse neden durup, geri dönüp eve gitmedim?

"Hadi, kendini ver!" Paul müzik sesini bastırarak bağırdı, sonra ellerini dizlerine koydu ve hem çekici hem de komik bir şekilde kıçını sallamaya başladı.

"Bunu keser misin?"

"Hayır! Benimle birlikte twerk yapmalısın, yoksa ben yapmayacağım!" "Senin neyin var?"

"Çok şey." Güldü.

Bundan şüphem yoktu. Paul kendini gülünç duruma düşürmeye devam etti ve ben aptalca güldüm. Göğsümdeki sıcaklık onu tüketmeye başladı, ama hızlıca Paul'un seçtiği kadifemsi tekiladan bir shot daha içerek bu duyguyu bastırmaya karar verdim. Ucuzdu, ama iyiydi. Paul'un alkol hakkında bir şey bildiğini beklemiyordum. İşinde iyiydi, elbette, ama mesaisi bittiğinde ve hayatına devam ettiğinde kim olduğunu hiç düşünmemiştim.

Tamam, bu biraz yalandı. Çoğunlukla, onun ne kadar kadın düşkünü olduğunu düşünüyordum. Paul her gece yatağında farklı birini ağırlıyordu, çoğu da çalıştığımız binada yaşıyordu. O, ilişki kurmayan türden bir adamdı

bağlanmayan, ilişki aramayan bir adamdı. Sadece biraz eğlenmek istiyordu.

Bu onu mükemmel yapmaz mı? Ondan hiçbir şey istemiyorum ve ona bakın, çekici. Çok çekici.

Paul'un sarı saçları ve mavi gözleri, genelde erkeklerde aradığım özellikler değildi. Koyu saçlı, koyu gözlü, güçlü yapılı veya biraz göbekli erkeklerden çok daha fazla etkilendiğimi fark etmeye başlamıştım. Öyleyse neden hala ona bu kadar ilgi duyuyordum? Bana sırıttı ve kalbim bir an durdu.

Nedeni buydu. Paul, Paul'du. Kişiliği bulaşıcıydı, gülümsemesi kurnaz ve kendinden emindi. Adam o kadar özgüvenliydi ki, bu özgüven gününün her anına yansıyordu, oysa ben sadece işimde başarılıydım. Burada, The Apple'da, ne istediklerini bilen ve bunun peşinden giden erkeklerin arasında kaybolmuştum, oysa ben başlamaya bile tereddüt ediyordum.

"Rahatla, York!"

Paul kıçını benim kasıklarıma bastırdı, vücuduma yaslandı ve vücudumu canlandıran hareketler yapmaya başladı. Penisim seğirdi, gerçek, canlı bir erkeğin yanında ilk kez böyle bir şey oluyordu. Pornodan farklıydı. Daha heyecan vericiydi.

"Bu çok yakın," dedim Paul'a.

Kolumu tutup vücuduna doladı. Elimi giyinik karın kaslarının üzerinde gezdirdim, sonra o gömleğini kaldırdı ve avucumu tenine bastırdı. Sıcaklık tenime yayıldı. Canlı, zonklayan, ter damlalarıyla kaplı. Gözlerimi kapattım ve hafif kolonya kokusunu içime çektim, çok güçlü değildi, okyanus gibi kokuyordu.

Tanrım, bu çok kötü bir fikirdi.

İkimiz de nefes almaya çalışırken bara çarptık. Şimdi mantıklı bir gömlek ve ayakkabı giydiğime pişman oluyordum, çünkü spor ayakkabı ve tişört çok daha iyi bir fikir olurdu. Paul barmene iki parmağını kaldırdı. Bana bir shot, bir limon ve biraz tuz uzattı ve bana göz kırptı.

"Yetişebiliyor musun, ihtiyar?"

Gözlerimi devirdim, shot'ı bir dikişte içtim ve boğazımı yakan acıyla yüzümü buruşturdum. Dudaklarımı yaladığımda, Paul'un gözlerinin bu hareketi takip ettiğini gördüm.

"Yaşlı adam," diye düşündüm. "Senden sadece on bir yaş büyüğüm. Bu kadar büyük bir fark değil."

"Hayır, değil," dedi ve omuz silkti, sonunda bakışlarını başka yere çevirerek mavi gözlerinin arkasında biriken düşünceleri

"Ama yine de, yaşlı erkekleri seviyorum. Muhtemelen derin bir baba kompleksi var," diye düşündü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Baba sorunların mı var? Ne tür?"

Paul gözlerini kırptı ve başını salladı. "Hayır. Bu gece öyle şeylerden bahsetmiyoruz. Sadece takılıyoruz."

"Öyle mi?"

İki elini kaldırdı. "Başka kimseyle konuştuğunu görmüyorum."

Eh, bu konuda haklıydı. Paul, buraya geldiğim ve gerçekten takıldığım ilk kişiydi. Sonuncusu sinir bozucuydu, sanki beni baştan çıkarmak için, daha önce hiç bir erkeğin içine girmediğim halde, kıçının ne kadar sıkı olduğundan bahsediyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ondan önceki adam başarılı, güçlü ve sıkıcıydı. Liste uzayıp giderdi, ama önemli olan, gecenin sonunda eve yalnız döndüğüm ve denemeden önce olduğumdan daha yalnız hissettiğimdi. Muhtemelen hayatımın geri kalanında yalnız kalacağıma kendimi alıştırmıştım, ama bir şans daha vermek istemiştim.

Ve sonra Paul ile karşılaştım.

"Bu senin için bir tür hedef mi?" diye sordum, o iki margarita sipariş ederken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, barmen'e ne istediğimizi söylerken dikkati dağılmıştı. Bana sormamıştı ama yine de bana şeftali aromalı olanı uzattı. En sevdiğim tadı.

"Yani, patronunu becermek."

Paul margaritayı boğazına kaçırdı. Nefes almaya çalışırken elimi uzatıp sırtına vurdum. Sonunda ağzını sildi, dikleşti ve bana öfkeyle baktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni öldürmek mi?" "Basit bir soruydu," dedim.

"Öyle mi? Kim seni becermekle ilgili konuşuyordu? Neden bu konuyu açtın ki?"

Omuz silktim. "Gözlemciyimdir. Evet, bu konuda çok şaka yapıyorsun, ama bu gece, gözlerinde daha fazla belirgin. Beni yatağa atma şansın olup olmadığını merak ettiğini görebiliyorum."

Paul'un ağzı açık kaldı ve ben, onun suskun kalmasına gülerek baktım. Tanrı biliyordu ki bu çok nadir bir şeydi. Şu anda koltuğunda kıvranışını izlemekten zevk alıyordum.

"Peki, soruma cevap verecek misin?" diye sordum.

"Ne sorusu?"

Gülerek, "Beni bir tür hedefmişim gibi becermeye mi çalışıyorsun? Ne? Ertesi gün iş yerinde övünme hakkı mı kazanacaksın?" Paul alaycı bir şekilde güldü. "Beni ne sanıyorsun?"

"Bir..." Kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Bence sen bir şeyleri fethetmeyi seven birisin. İnsanları."

"Öyle olsaydım, bununla bir sorunun mu olurdu?"

"Kimin olmaz ki?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Paul'un karakteristik sırıtışı geri döndü. "Şaşırırsın. Çoğu insan beni istiyor çünkü eğlenceli bir gece geçiriyorum, aksi takdirde sıkıcı veya iç karartıcı dünyalarında biraz mola veriyorum. Bunu seviyorum. Bundan fazlası olursa, kimse uğraşmak istemeyeceği bir adam olurum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Bana tamamen dönerek, "Bu, benim olanı, benim olması hoşuma gittiği anlamına geliyor. Ve değer verdiğimde, gerçekten çok değer veririm. Özgürlüğünü seviyorsun, değil mi?" diye sordu. Ben başımı salladığımda, bir kez daha gülümsedi, ama bu gülümseme gözleriyle uyuşmuyordu. "Eğer sen benimsan, sana özgürlüğünü vermeyeceğim. Umurumda değil. Seni her gün ve her gece yanımda isterdim. Seni tüketirdim. Çoğu insan buna dayanamaz."

Ona baktım, yine şaka mı yapıyor diye yüzünü inceledim. Gördüğüm şey tamamen ve tamamen ciddiyetti. Vücudumu heyecan verici bir dalga sardı. İçkimi aldım, biraz yudumladım ve beğenerek mırıldandım. İyiydi. Bu... eğlenceliydi.

"Biraz daha dans edelim," dedi Paul elimi tutarken. "Hadi, henüz yorulmadın, değil mi?"

Bu sefer alay eden ben oldum. "Sürekli benim senin enerjine yetişemeyen yaşlı bir adam olduğumu ima ediyorsun. Yanılıyorsun."

Paul ıslık çaldı. "Bakın, kimde biraz tehlike varmış."

İçimde olmasını istediğim tek şey bu değildi.

Kendi düşüncelerimde durakladım. Sanki Paul aklımı okumuş gibi, güldü ve beni dans pistine sürükledi. İçkiler ve dans arasında, "asla olmaz" şeklindeki katı tutumum yumuşuyordu. Paul'un her gece yatağımda olması ya da her sabah orada uyanması gerekmiyordu. Belki de tek ihtiyacım olan, kim olduğumu keşfetmek için sadece bir gece, sadece bir şansdı. Kırk altı yaşındaydım. En azından kendimi keşfetme şansım olmalıydı, değil mi? Ayrıca, Paul'a kötü yorum yapan birini görmemiştim.

"Beni takip et!" Paul, son şarkı bitip yeni bir şarkı başlamadan önce müziğin sesini bastırarak bağırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermediğinde tereddüt ettim. Ancak kalabalığın içinden geçerken ben de onunla birlikte gittim. İkimiz de tuvalete girdik ve Paul bir kabine girdi. Ben yaklaşınca, beni içeri çekti, sırtımı duvara dayadı ve kapıyı kapattı. Kilit kapandığında, kalbim gırtlağıma kadar çıktı. Dünyanın kenarları bulanıklaşmıştı, kirli bir gece kulübü tuvaletinde olmaması gereken bir şekilde yumuşak ve davetkardı.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Biraz eğleniyoruz." Paul bana yaslanarak güldü. Aramıza uzandı ve kot pantolonumun fermuarının açıldığını hissettim.

Nefesimi tuttum. "Paul." "Hmm?"

"Ben... ben..."

O kot pantolonumu açıp elini boxerime sokarken kelimeler ağzımdan çıkmadı. Parmak uçları alt karnımı okşadı, vücudumu süsleyen kıvırcık siyah tüyleri okşadı. Aşağı doğru itti ve o benim penise dokunduğunda ben biraz çöktüm.

"Paul, bekle." Sesimi bulmaya çalıştım. "Bu yanlış. Ben senin patronunum, biz yapamayız..."

"Yapabiliriz," diye mırıldandı, ağzı boynuma değiyordu, sözleri tenimde titreşiyordu. "Sadece biraz eğlence. Daha fazlası değil. Pazartesi günü hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Bu fikir cazipti. Onu durdurmak için milyonlarca neden bulmaya çalıştım, ama gerçekte bunu istemiyordum. Bir kez olsun iyi vakit geçirmiştim, neden biraz daha devam edemiyordum?

Paul benim sikimi ortaya çıkardı ve ben keskin bir nefes aldım. O da aynısını yaptı, kot pantolonunu açıp sikini ortaya çıkardı. Soluk, pembe et, hafifçe sağa doğru kıvrılmış, gözlerimi şenlendirdi. Sikinde uzanan damarlar, avucunda nabız gibi atışı beni cezbetti.

"Ne? Daha önce hiç bu kadar harika bir penis görmedin mi?" diye şaka yaptı Paul. Ben ona ve sonra da ona bakmaya devam edince, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yoksa hiç görmedin mi?"

"Gördüm," diye mırıldandım. "Ama birkaç dakikadan fazla vakit geçirmedim."

Paul gözlerini kırptı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. Erkeklere bu konuda yeni olduğumu açıklamak, onları her zaman soğutuyordu, özellikle de twink tarzı bir hayat sürmediğim için. Bana bakıyor, beni aktif olarak değerlendiriyor ve dünyanın en iyi seks pozisyonları hakkında eşcinsel incilini okumuş olmamı bekliyorlardı. Bu yaşta kimseyi nasıl memnun edeceğimi bilmemek utanç vericiydi.

Ya da yapabilir miyim?

"Yavaş başlayalım," dedi Paul cebine uzanırken. "Daha önce kimse sana mastürbasyon yaptı mı?"

"Biraz," diye itiraf ettim. "Çok uzun zaman önceydi." Paul sırıttı. "Bahse girerim ben daha iyiyimdir."

"Kibirli olma."

"Öyle olmamak çok zor," diye düşündü.

Elini benim aletimden uzaklaştırdım. "Fikrimi değiştirdim."

Paul güldü ve bir paket kayganlaştırıcıyı ağzına götürdü. Dişleriyle paketi yırttı. "Öyle yapma. Hadi, o büyük sikine bir daha dokunmama izin ver," diye inledi, gözleri şehvetle doldu.

"Peki."

Gülümsemesi genişledi. "Sanki ben baş belasıymışım gibi tamam diyorsun, ama senin de istediğini görebiliyorum. Sana her dokunduğumda kalçaların bana doğru sallanıyor."

Vücudumun tam da bunu yaptığını gerçek zamanlı olarak izledim. İnleyerek, bana gülmesini görmezden gelmeye çalıştım, ama bu oldukça komikti. Bir gecede, Paul beni en iyi şekilde parmağında oynattı.

"Bunu tut," dedi ve bana kayganlaştırıcıyı uzattı.

Paul cebine uzanıp bir prezervatif çıkardı. Onu takıp, penisinin uzunluğu boyunca aşağı doğru yuvarladı, sonra bana bakıp yağlayıcıyı işaret etti. Şaşkın bir şekilde ona uzattım.

"Tedbirli olmakta fayda var, değil mi?" dedi. "Ayrıca, bu şekilde daha rahat olacağını düşündüm. Ve uzun zaman oldu, o yüzden tüm o güzel hisleri yaşamanı sağlayacağım."

Ona göz kırptım. "Buna ne diye cevap vereceğimi bilmiyorum." "Hiçbir şey söylemene gerek yok patron."

Göğsüm sıkıştı. Konuşmak için ağzımı açtım, ama o bizim siklerimizi birbirine bastırınca tüm kelimeler ağzımdan çıktı. O okşamaya başlamadan önce serin, ıslak kayganlaştırıcı etimi kapladı. Başım geriye düştü, nefesim kesildi. Benden başka biri tarafından dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Ellerinin öngörülemezliği, dokunuşlarının sertliği, sıvı ateş gibi hissettiren sıcaklık tüm vücudumu sardı.

Cennetteydim.

"Siktir," diye inledim.

"Bay Washington kimseye kızgın olmadan küfür mü ediyor? Şok edici!"

"Kapa çeneni," dişlerimi sıkarak söyledim. "Devam et."

Dilini şaklattı. "İş yerinde olduğundan daha da talepkarsın."

"Bu yalan."

"Evet." Kıkırdadı. "Öyle. İş yerinde on kat daha kötüsün." "Kes. Konuşmayı."

Paul'un kahkahaları, bana dokunmaya devam ederken inlememi daha da şiddetlendiriyordu. Elini tenimde her gezdirdiğinde, kollarımda tüylerim diken diken oluyordu. Dudaklarımdan bir inilti kaçmadan önce, mümkün olduğunca uzun süre ağzımı kapalı tuttum. Ona karşı kıvranıyordum, daha fazlasını istiyor ve arzuluyordum. Eli hızlandı ve kahkahaları yavaş yavaş azaldı, ta ki benimle birlikte inlemeye başlayana kadar.

Paul eğilip gömleğini kaldırdı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. Manzarayı takdir ettim. Cildi benim için biraz solgundu, bronzlaşmış teni severdim, ama güneşe çıkarsa bronz bir tanrı olacağını da anlayabiliyordum. Taşa oyulmuş gibi görünen karın kasları ona yakışıyordu ve mantıklıydı. Spor salonuna gitmeyi severdi, özellikle zor davalarda, ve bu belli oluyordu. Gözlerim vücudunu kaplayan birkaç yara izine takıldı. Ne olduğunu merak ettim, ama sonra yaptığımız şeye geri döndüm ve sorularım unutuldu.

Bir zevk dalgası beni sardığında testislerim gerildi. Nefesimi tuttum ve göğsüm inip kalkarken nefesim boğazımda takıldı. Paul'un gözleri sinsi bir parıltı aldı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Tek el yerine iki elini kullandı ve öncekinden daha sıkı sıktı. İnledim, kendimi dik tutmaya çalışırken sırtım duvardan aşağı kaydı.

"Siktir, çok iyi görünüyorsun," diye inledi Paul. Karın kaslarını göremedim, ama sesi de en az onlar kadar iyiydi. "Seni gerçek hayatta böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu anın fotoğrafını çekmek istiyorum. Büyük York Washington'ın kızarmış, terli ve kendinden geçmiş hali."

"Çok konuşuyorsun... çok... Lanet olsun. Çok konuşuyorsun!"

Paul güldü. "O zaman durmamı söyle. Söyleyeceğini sanmıyorum. Sen bunu seviyorsun
."

İnlememi yuttum ve zevk duvarı göğsüme çarptığında gözlerimi kapattım. Sırtım kavislendi, ayaklarımı daha sıkı yere bastırarak dik durmaya çalıştım. Çığlık attığımda bir inilti kaçtı.

"Benim için boşal," diye inledi Paul. "Devam et, yapabilirsin. Patronumun tadı nasıl bilmek istiyorum."

Bu benim dönüm noktam olmamalıydı, ama oldu. Gözlerim açıldı, göğsüm sıkıştı ve o kadar şiddetli boşaldım ki, dünyanın kenarları karardı. Paul bana katıldı, beni zevkin ötesine, acının sınırlarına kadar okşadı, ama yine de onun durmasını istemedim. O da şiddetli bir şekilde boşaldı, vücudu gerildi, sonra nefes nefese kalarak bana şeytani bir gülümsemeyle baktı.

"Gördün mü? İyi geldi, değil mi?" diye sordu.

Ben cevap veremeden, Paul eğildi, hala penisimde kalan spermi parmağıyla aldı ve ağzına attı. Dudaklarından çıkan inilti penisimi titretti. Neredeyse daha fazlasını istemiştim, ama bir süreliğine tükendiğimi biliyordum.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Paul, prezervatifi çıkarıp tuvalete attı. İkimizi de temizlemeye başladı, ben de itiraz etmedim. "Bir içki daha içmek ister misin? Yoksa bu gecelik bu kadar mı?"

Kaçmalı mı yoksa kalmalı mı diye karar vermeye çalışırken yüzünü inceledim. Paul da benim yüzümü inceledi ve bana köpek yavrusu gibi bakarak. Sonunda pes ettim. "Bir tane daha," diye cevap verdim.

Gülümsedi. "Duymak istediğim de buydu. Hadi buradan gidelim."

Bu sefer ona soru sormadım. Bunun yerine kıyafetlerimi düzelttim, lavaboda ellerimi yıkadım ve hiç vakit kaybetmeden aptalca bir hata yapmaya devam ettim.

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIM AÇIKTI, yanımda üçüncü bir enerji içeceği kutusu duruyordu ve ben bacağımı yukarı aşağı sallıyordum. Sistemde bilinen her dosyayı taradım. Birisi bir yerde bir isim veya baş harfiyle hata yapmış olmalıydı. Beş saatlik izin günümün ardından, hainin kim olduğunu bulmaya hiç yaklaşmamıştım. Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve koltuğuma yaslandım. Bu iş her geçen gün daha da karmaşık hale geliyordu. York, toplantıya sahip olması gerekenden daha fazla bilgiyle gelmişti. Aptal kardeşlerimin aşk hayatları sır değildi, ama birkaç küçük hata dışında, detaylar çok doğruydu.

Küçük dairemdeki duvara göz attım. Çeşitli üyelerin resimleri asılıydı. Bazılarını şahsen tanıyordum, diğerleri ise ben ayrıldıktan çok sonra aileye girmişti. Benito'ya sormak söz konusu bile olamazdı. Ağabeyim paranoyaktı, evlendikten sonra biraz rahatlamıştı, ama o zaman bile kimseyi kendine çok yaklaştırmazdı. Onu tanıyorsam, ispiyoncu bulunmadan önce evi temizleyecekti. Sokaklar sadece düşmanlarımızın kanıyla değil, potansiyel olarak masum üyelerin kanıyla da dolacaktı.

Küçük, dayanıksız masadan uzaklaşırken, masa sandalyemin tekerlekleri parke zeminde kaydı. Küçük evimde çok büyük bir şey koyacak kadar yerim yoktu. Duvara doğru yöneldim ve

her bir resme bakarak, dikkatimi çeken biri olup olmadığını kontrol ettim. Herhangi biri olurdu. Bir yerden başlamam gerekiyordu. York hata yapmayacak biriydi, bu yüzden dosyalarda ipucu bulmak imkansızdı. Tabii ki tekrar tekrar denemeye devam edecektim.

"Hanginizin ölmesi gerekiyor?" Uzak kuzenlerimden birinin resmine dokundum. Onda bir ispiyoncu havası vardı. Düzensiz sakalı, donuk kahverengi gözleri, sanki uyuşturucu kullanıyormuş gibi ve küçük vücuduna iki beden büyük bir takım elbise giyiyordu.

Onu tuzağa düşürüp, boş bir depoya götürüp, eski günlerdeki gibi sohbet edebilirdim. Manikürlü tırnaklarıma baktım ve iç geçirdim. FBI ajanı olmak temiz bir iş değildi ama kirli de değildi. Ellerim, döktüğüm kanın azlığından dolayı neredeyse tertemiz hissediyordu.

Telefonumun ekranı masamın kenarında parladı, titreyerek düşmek üzereydi. *Tatil günümde beni kim arıyor?* Eğer ekipten biri arıyorsa, kesin bir hayır cevabı alacaktı ve ben de kimseyle randevu ayarlamadığımdan emindim. Son randevumun etkisinden hala kurtulamamıştım.

Midem kasıldı ve şortumun içindeki penisim seğirdi. York Washington'ın uzun boynu, yanaklarına neredeyse değecek kadar kalın kirpikleri ve koyu kahverengi teninin altındaki hafif kızarıklığı hatırlamak, beni tekrar mastürbasyon yapmaya zorlayacaktı. Bu ilk kez olmayacaktı ve son kez olacağından da ciddi şüphelerim vardı. O gece beklemediğim birçok şey olmuştu, ama bunlardan biri kesinlikle patronumun dokunuşuma verdiği tepkiydi. İş yerinde, o emir veren ve taviz vermeyen biriydi. Kulüpte, kendi ortamının dışında, farklıydı.

Ve o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Ekran göründüğü anda donakaldım. York'un adı yanıp söndü. Etrafımdaki dünya durmuş gibi görünürken, kafamdan hiçbir şey geçmedi. Telefon masadan titreyerek düşmeden hemen önce kendime geldim. Telefonu açtım.

"Alo?"

York'un sesi kalındı ve ben kulübe geri döndüm, kalçalarımı ona doğru sallarken kıçıma bastırmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Beni iteceğini düşünmüştüm, ama beklemediğim şey, bana sürtünen ve beni acımasızca tahrik eden sertleşmesiydi. O gece, dans pistinin ortasında dizlerimin üzerine çöküp York'un sikini tükürüğümle ıslatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

"Paul?"

Başımı salladım, patronuma olan baskın arzumun üstesinden gelmeye çalışarak. "Evet, üzgünüm, ben..."

Dağınık evraklar, birçok sekme açık olan dizüstü bilgisayar ve duvardaki çılgınlık panosu ile odaya göz gezdirdim. "Çalışıyordum."

"İzin gününde mi?"

"Sadece belirli saatler çalışarak dikkat çekmiyorum." York mırıldandı.

"Naber patron?" Sandalyemi tutup döndürdüm ve tekrar oturdum, bacağım sürekli sallanıyordu. Damarlarımdan akan enerji içeceklerinin miktarı, kendimi otuz altı yaşında değil de yirmi yaşında hissetmemi sağladı.

"Bu gece meşgul müsün?"

İçgüdüsel olarak sırıttım. O ses tonunu tanıyordum. Onu birçok kez duymuştum, bir ilişki ikinci tur için geri dönüyordu. Ne diyebilirdim ki? Yaptığım işte iyiydim. Tekrarlamaya karşı değildim; eğlenceli olabilirdi. Ta ki eğlenceli olmaktan çıkana kadar. York, tüm hafta boyunca aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Ben de öyle davranmadım değil, ama onun araması, belki de başka bir tat arıyor olduğu anlamına geliyordu.

"Planım yok."

York boğazını temizledi. "Tamam, iyi."

"Neden, gelmek mi istiyorsun?"

"Kapatacağım, Paul."

"Kapatma, özür dilerim.

Devam et."

Telefonun diğer ucundan kahkahalar geldi ve omurgamdan aşağıya doğru süzüldü. Derin ve zengin bir kahkahaydı, beni hem heyecanlandıran hem de rahatlatan bir sıcaklıkla doldurdu.

"Yine dışarı çıkmayı planlıyordum ve senin de gelmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

Kollarımı sandalyenin arkasına dayadım, önüme bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum, çünkü York'u yine kulüpte hayal ediyordum, kolları belimde, dudakları alkolden ve belki de bir öpücükten ıslak.

"Dans etmek çok yorucu görünüyor, belki bir sonraki seviyeye geçmeliyiz," dedim.

"Bir sonraki seviye mi? Neden bahsediyorsun?"

"Akşam yemeği."

"Paul, biz yapamayız..."

"Ofiste benim patronum olduğunu biliyorum, ama iş dışında, biz akşam yemeği için buluşan iki normal adamız."

York sessiz kaldı ve ben bunun benim için bir fırsat olduğunu anladım. Onu benimle akşam yemeğine çıkmaya ikna edemezsem, sahip olduğum küçük fırsatı kaybedecektim. Ben kimseyle çıkmıyordum. Paul olarak bulduğum kişiyle benim için bir gelecek yoktu. O benim gerçek kimliğim değildi ve geçen gece söylediğim şey ciddiydi; kimse benim türümdeki aşkı kaldıramazdı. Ama patronuma daha yakın olmam gerekiyordu. Ona olan ilgim bir yana, kardeşlerimi güvende tutmak için soruşturmayla ilgili her ayrıntıyı bilmem gerekiyordu.

"The Apple'da harika vakit geçirdik, değil mi?"

"Eğlenceliydi, ama uygun değildi. Senin üstün olarak, bu yanlış. Tekrarlamayı istemiyordum."

*O*uch. Hayal kırıklığını bir kenara bırakıp devam ettim.

"Sadece ofiste bana ayrıcalık gösterirsen yanlış olur. Son baktığımda, ne yaparsak yapalım ya da yapmasak da sen sert birisin."

"Paul."

"Bir akşam yemeği, bunun nesi yanlış? İki erkek bir araya gelip biraz daha eğlenecek." York'un sessizliğini devam etmem için bir işaret olarak algıladım. "Eğer herhangi bir anda seni rahatsız edersem, gidebilirsin. Bu konuyu asla gündeme getirmeyeceğim ve hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz."

"Bu cümleyi sık sık kullanır mısın?"

Hangi cümleyi kastettiğini düşünmeye çalışırken başım yana düştü. "Ne?"

"Hiç olmamış gibi davranabiliriz. Her şeyi unutmamı mı istiyorsun?"

Hayır. Dilimi ısırdım ve konuştuğum kişinin takım liderim olduğunu kendime hatırlattım. Sadece bu da değil, o aktif olarak kardeşlerimin her birini yıkmaya çalışıyordu.

"Seni rahatlatmak için."

"Başkalarına da işe yarıyor mu?"

Beni ne kadar rahatsız ettiğini gizleyerek güldüm. "Ben unutulabilir biri değilim, o yüzden hayır."

"Haksız değilsin."

"Ha?" *Onu doğru duydum mu?*

"Tamam, akşam yemeği." York boğazını temizledi. "Zararı olmaz, değil mi?"

"Tamam." Artık bundan o kadar emin değildim, ama yine de York Washington'ı akşam yemeğine ikna etmiştim. "Bir saat sonra Upper West Side'da buluşalım

Bir saat sonra?" Bilgisayar ekranımdaki saati kontrol ederek oraya zamanında varabileceğimden emin oldum.

"Evet, neden olmasın?" dedi York. "Özel bir şey giymem gerekir mi?"

"Randevuda giyeceğin şeyi giy."

York'un sessizliği çok şey anlatıyordu. "Uzun zamandır randevuya çıkmadım. En azından başarılı bir randevuya."

"Kötü olanlar sayılmaz. Seksin ilk iki dakikasında boşalanlar gibi, hiç olmamış sayılır."

"Mantığın çok çarpık. Psikolojik değerlendirme yaptırmanı öneririm ama artık hiçbiri seni göremez."

İnledim. Daha önce rastgele seks yapmak sorun olmamıştı, ama milyonlarca yıl düşünsem de patronuma bu kadar yakın olacağımı hiç düşünmemiştim. "O konu hakkında."

"Açıklamana gerek yok Paul. Ne tür bir adam olduğunu biliyorum."

"Benim iyi olduğum tek şey bu değil. Sana yatakta ve yatak dışında da iyi vakit geçirebilirim."

"Bir saat sonra görüşürüz." York telefonu kapattı ve ben onun aramış olduğu gerçeğinin şokunu hala atlatamamıştım.

Masa sandalyesinden atlayarak, neredeyse hiç planım olmadan dolabıma doğru yöneldim. Neden ona yakınlaşmam gerektiğini biliyordum ve bunun tamamen işle ilgili olduğunu da biliyordum, ama içimde kabaran heyecanı bastıramıyordum. York'u bir kez tatmak, tanıştığımızdan beri ona karşı beslediğim arzuyu daha da alevlendirmişti.

Bilgisayarımdan gelen e-posta sesi, düşüncelerimi bir anlığına York'tan uzaklaştırdı. Hızlıca baktığımda, dosya departmanındaki kızın içki içmek için buluşmak istediğini gördüm. Kısıtlı dosyaları almak için onunla yatmak kolaydı, ama onunla buluşmak işe yaramayacaktı.

Hemen kısa ve öz bir cevap gönderdim. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyorlardı. Hiçbir bağlanma yoktu, ama nedense ara sıra beni değiştirebileceğine yemin eden biri çıkıyordu. Beni, onların arzuladığı sevgi dolu, şefkatli bir adam yapabileceğine yemin ediyorlardı. Ben kimsenin koca adayı değildim.

Bir başka zil sesi geldi. Onun cevabını kontrol etme zahmetine girmedim, bunun yerine hazırlanmayı bitirdim. Siyah düğmeli gömleği seçtim, kollarını sıvadım ve koyu renkli pantolonla eşleştirdim. Saçlarım hala parlak sarıydı, sanki Kaliforniya'dan gelen bir seks oyuncağıymışım gibi, sürekli özlediğim koyu kahverengi bronz tenim yoktu. Mavi kontakt lensleri taktım. Aynaya bir baktım ve bir dizi küfür ettim.

"Gangster özentisi gibi görünüyorum." Sanki bir malikanede büyümüş ve hayatımda hiç gerçek bir kavga görmemiş, hele ki kimseyi öldürmemiş gibi. Gömleği çıkardım ve odanın ortasına attım, sonra dolaba geri döndüm. Beş gömlek daha giyip attım. İş kıyafetleri de elendi. York'un akşam yemeğinde iş hakkında bir saniye bile düşünmemesini sağlamalıydım. Düşündüğü anda, gideceğini biliyordum. O, kurallara uyan bir adamdı.

Askıdan açık kahverengi bir sweatshirt aldım ve aynaya gidip vücuduma tutup yakışıp yakışmadığını kontrol ettim. Siyah bir zincir ve ona uyan bir saatle uyumlu olacaktı. Siyah loaferlarımı aldım ve saatime baktım, sonra kolonyamı sıktım. Zaman aleyhimdeydi, ama ıslak bir rüya gibi görünmeden yemeğe gidemezdim. Saçlarımı geriye taradım, sarıya boyanmış saçlarımdan her zamankinden daha fazla nefret ediyordum, ama bununla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı çok iyi biliyordum. Birkaç saç teli ustaca öne düştü ve ben onları olduğu gibi bırakıp kapıdan dışarı koştum. Dört kilidi de kapattığımdan emin oldum ve dışarı çıktım. Beş kat merdiven çıkmak, içimde zıplayan enerjinin bir kısmını azaltmaya yetmedi.

Normal bir adam için tasarlanmış, makul fiyatlı Toyota'mı gördüm. Paul Gallo, normalin vücut bulmuş haliydi. Şahsen daha gösterişli bir şey tercih ederdim, ama o başka bir ömür için geçerliydi. Farkına varmadan, New York trafiğinde rahatça sürüyordum. Upper West Side'a doğru giderken aklım tek bir kişideydi. Her şey bulanık bir şekilde geçip gitti. Trafik ışıkları, kaçınmaya çalıştığım engellerden başka bir şey değildi ve trafik bir baş belasıydı.

Yayalar için yavaşladığımdan daha fazla kez gösterge panelindeki saati kontrol ettim. Lanet olası caddenin ortasında yürümek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünen birkaç kişiye parmak hareketi yaptım. Direksiyonu sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim beyazladı. Onları ezme düşüncesi, tatlı yaşlı bayanı bile, cazip geliyordu, ama o zaman zaten geç kaldığımdan daha da geç kalacaktım.

On dakika önce orada olmam gerekiyordu. Şimdi sanki ona çıkma teklif edip sonra da onu ekmek gibi görünüyordu. Run DMC'nin yerine zil sesi geldi. Ekranda York'un adı yazıyordu ve bugün ikinci kez şok oldum.

Tereddüt etmeden yeşil düğmeye basarak cevap verdim.

"Seni ekmedim, yoldayım."

"Baba, nereye gidiyorsun?"

"Yakışıklısın ve güzel kokuyorsun."

York'un daha kalın sesi gelmeden önce, iki farklı hafif ses hattın üzerinde uçtu.

"Çıkın, kızlar."

"Ama baba." York telefona gelmeden önce biraz sızlanma ve sert pazarlık oldu.

Kaza yapmadan önce hızımı düşürdüm.

"Kusura bakma," dedi York.

Tanıdık olmayan bir duygu olan endişe, midemde kıvrılıp duruyordu. "Beni ekmeyeceksin, değil mi?"

"Ne?"

Parmaklarım direksiyona vuruyordu. Bunun sinirlerden kaynaklandığını kabul etmedim; vücudumda dolaşan kafeinden kaynaklanıyordu. Başka bir şeyden değil. Kadınlarla, erkeklerle ya da ikisi arasında kalanlarla asla sinirlenmem.

"Hayır, bırakmıyorum. Dadımın acil bir işi çıktığını ve bu yüzden biraz geç kalacağımı haber vermek istedim."

Bir anda içimi kaplayan rahatlama, York'tan bilgi almak için ona yaklaşmamla ilgiliydi, akşam yemeğini gerçekten dört gözle beklediğim için değildi.

"İyi, yalvarmak zorunda kalacağımı

sanmıştım," dedim. "Yalvaracak mısın?

Belki de yine de duymak isterim."

İnledim, benimle böyle flört etmemeliydi. "Hayır, istemezdin."

York güldü ve gülüşü tüm arabayı doldurdu. Sıcaklık tüm vücudumu kapladı. Ben ben olmasaydım ve o bu dünyadaki başka biri olsaydı, onu ele geçirmeye çalışabilirdim.

Ama dünya öyle işlemiyordu. Saate baktım. "Evin Upper West Side'dan ne kadar uzaklıkta?"

"Trafiğe bağlı olarak yaklaşık kırk dakika."

"Seni alırım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Çocuklarınla tanışmamdan çekiniyorsan gelmem." Hala onun baba olduğuna inanamıyordum. Sert patronumu sevgi dolu ve şefkatli bir baba olarak hayal etmek zor değildi. Hatta ona daha çok yakışıyordu. Muhtemelen onları çok şımartıyordu.

"Ben insanları evime davet etmem."

"Ben insan değilim. Beni tanıyorsun." *En azından sahte beni.*

York'un sessizliği arabayı doldurdu. Kenara çekip, cevabını bekledim ve evet demesini umdum. Kimse York'un adresini bilmiyordu; kayıtlarda yoktu. Patronumla ilgili her şey lanet bir sırdı, ama ben onun hakkında herkesten daha fazla şey öğrenmiştim. Bu, kan ve düşmanlarımın çığlıklarından zevk alan karanlık tarafımı gıdıklamamalıydı, ama gıdıklıyordu. York'un kimsenin erişemediği kısımlarına ben erişebiliyordum.

"Paul, bilmiyorum. Kızlarım benim hayatımın her şeyi ve işim zaten tehlikeli. Özel hayatımdan ayrı tutmamın bir nedeni var."

Kahretsin, onu bu düşünce tarzından çıkarmam gerekiyordu. Güvenlik ve sınırlar konusunda bu çarpık yolda devam ederse, akşam yemeğini iptal edecekti.

"Arabada kalıp seni bekleyeceğime söz veriyorum. Bana gerçek adresini söylemene gerek yok. Akşam yemeği için çok uzağa gitmeyeceğiz. Senin semtinde bir yer seçeceğim."

York yine sessizleşti. Sinirlerim beni tedirgin ediyordu, parmaklarım, cesaretimi toplayıp sorduktan sonra rüyalarımın balo partnerinin evet demesini beklermişçesine sürekli masaya vuruyordu. Gerçi balo için partner bulmak benim için zor olmamıştı. Gin ve ben atlayıp ikimiz de iki kız kapmıştık. Çılgın bir gece olmuştu. İkizimi düşünmek onu çok özlememe neden oldu. Gizli kalmanın uzun vadede onu kurtaracağını bilmesem, vazgeçip geri dönerdim.

"York..."

"Tamam." York pes etti ve adresini söyledi.

Adresi girdim ve sadece yirmi dakika uzaklıkta olduğum için gülümsedim.

"On beş dakikaya oradayım."

"Tamam." York telefonu kapattı ve ben arabayı döndürdüm.

Yavaş yavaş ilerliyordum. Bir yanım suçluluk duyuyordu, ama dünyanın Vitales'leri nasıl gördüğünü hatırladığımda bu duygu anında yok oldu. Bizler, iki şey için yaratılmış suçlular ve aşağılık insanlardan başka bir şey değildik. Hapis ve ölüm. Asıl gülünç olan onlardı. Dünyayı bizim yaptık. Kardeşlerim ve ben, orta sınıftan zirveye tırmandık. Ve düşüşümüzün sebebi ben olursam, lanetlenirim.

"ÜZGÜNÜM." York kemerini bağladı ve yolcu koltuğundan bana baktı. Büyük vücudu krem rengi gömleği dolduruyordu. Üst düğmeleri açıktı ve koyu kahverengi teni görünüyordu. Ağzım anında sulandı, açıkta kalan her bir ten parçasını dilimle okşamaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ha?" diye sordum, ne dediğini hiç anlamamıştım.

York gülerek içini çekti, göğsü sesle birlikte yükseldi ve beni daha da çılgına çevirdi. "Bunu söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama gözlerim burada."

"Evet, ama benim baktığım yer de iyi."

"Paul." Bana parmağını şıklattı ve ben isteksizce başımı kaldırdım. York inanılmaz derecede yakışıklı olduğu için isteksizce dememeliyim. Bakımlı, simsiyah sakalından kalın kirpiklerle çerçevelenmiş yuvarlak gözlerine kadar.

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." York'un bakışı hızlıydı ama gözlerindeki arzuyu kaçırmadım. "Sen de."

Kaldırımdan uzaklaştım. Onun binası benimkinden çok daha güzeldi. Adresi hafızama kazıdım. Hiç davet edilmesem bile, adresi aklımda tutacaktım.

"Ne yemek istersin?" diye sordum.

"İtalyan."

"İyi seçim." Sesime, onun istediğinden daha fazla İtalyan yemeği yiyebileceğini ne kadar yaklaştığını belli etmemeye çalıştım. GPS'e en sevdiğim İtalyan restoranlarından birini girdim.

Lucciola, Manhattan'ın en iyilerinden biriydi ve Paul Gallo için kısa sürede rezervasyon yapmak imkansızdı, ama Vitale? Böyle bir sorun yoktu. Eski bir iyiliğin karşılığını almak için hızlıca bir mesaj attım ve isimlerimiz listeye eklendi. Bir blok ötede park yeri buldum, ama hava yürüyüş yapmayı zorlaştıracak kadar soğuk değildi.

Arabadan indiğimizde, anında üzerimde gözler olduğunu hissettim. Sanki bir sürü hamam böceği üzerimde koşuyormuş gibi tüylerim diken diken oldu. Ben kaldırıma doğru yürürken, York yanımda kaskatı kesildi.

Bu konuyu açmayacaktım ama bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyordum. "Kimseyi gördün mü?"

York bana bir bakış attıktan sonra kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Hayır. Ya sen?" "Hayır."

"İntikam peşinde olan bir eski sevgilin var mı?"

Bu kolay bir cevap olurdu, ama ben öyle hissetmiyordum. Hayatımda tek bir şeye güveniyorsam, o da içgüdülerimdi. Onlara tamamen güveniyordum.

"Benim eski sevgilim yok."

"O zaman ayrıldığın insanlara ne diyorsun?"

"Bunu da hiç yapmak zorunda kalmadım. İnsanlar benim ciddi olduğumu anladıkları anda, New York'tan ayrılan ilk uçağa biniyorlar."

York güldü ama ben ciddiydim. Yine de ona katıldım, çünkü benim gerçekte nasıl bir adam olduğumu asla anlayamayacağını biliyordum. Paul muhtemelen iyi bir adamdı, fazla flört eden ama fırsat verildiğinde tatlı bir şekilde sevebilen bir adamdı. Ben hiç öyle değildim. Benim her santimetrekaremi sahiplenir ve ele geçirirdim. Onların bensiz nefes alamamasını isterdim.

Hızlıca etrafa baktım ama kimse yoktu. Restorana yaklaştıkça bu ezici his kayboldu ve beni daha da kafam karışık bıraktı.

"Eski sevgilin ya da çocuğunun annesi olabilir," diye alay ettim.

York yanımda yine gerginleşti ve bunun izlenmekle ilgisi olmadığını biliyordum. Adımları yavaşladı ve bakışlarımdan kaçındı.

"O olamaz."

Beynimin büyük bir kısmı *sormamamı* söylüyordu, ama daha önce de hiç dinlemediğim gibi. "Neden?" Haksız kıskançlık beni ele geçirdiğinde aptalca bir şey söylemekten zorlukla kendimi alıkoydum. York'un koruyucu tavrını fark edince midem rahatsızlık hissiyle kıvrıldı.

"O öyle biri değildi. Dawn benim eşcinsel olduğumu anladığında bile bana çok destek oldu."

Sanki Dawn artık hayatta değilmiş gibi ondan bahsediyordu. Anladığımda ağzımı açıp kapattım. "Başın sağ olsun."

York başını salladı, başka bir şey söylemedi. Geçmişte bazı ailevi sorunları olduğunu duymuştum ama bu konuda bilgi edinmek neredeyse imkansızdı. Eski takımı ağzı sıkıydı ve dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Bilgi harika bir şeydi ama bazı konularda geri çekilmem gerektiğini biliyordum.

"Geldik," dedim, Lucciola'nın ışıkları dış yemek alanını aydınlatırken.

York kafasından geçenleri silkelemiş gibiydi. "Hadi girelim."

Onu geri kazanmak için gülümsedim. Hiç çaba sarf etmemiştim, gerek de yoktu, ama York için gerçekten çaba sarf ediyordum. Kalın takma kirpikleri olan ve saçları dağınık bir topuz halinde olan kızıl saçlı hostese doğru yöneldik.

"Rezervasyonun adı nedir?" "Oh,
biz..."
"Gallo," dedim York'un yerine.
Bana doğru baktı, kalın kaşlarından birini sorgulayıcı bir
şekilde kaldırdı. Omuz silktim. "Etkileyiciyim, değil mi?"
York başını salladı, kız benim adımı biraz fazla uzun süre aradı. Patronumun önünde beni utandırırlarsa, herkesin başını döndürecektim.
"Üzgünüm, ama..." Son sayfada durarak sözünü kesti. "İşte buradasınız. Üzgünüm, son dakika girişini neredeyse kaçırıyordum."
Bu yorum gereksizdi ama ben ona gülümseyerek aldırmadım. "Önemli değil."
Gözlerime baktığında yanakları kızardı. "İkinizi masanıza götüreceğim."
Onun arkasında vals yapar gibi yürürken, ona
öncülük etmesine izin verdim. "O senin tipin mi?"
"Ha?" Omzumun üzerinden York'a baktım. O da hostese başını salladı.
"İki bacağı var."
Gülmekten kendimi alamadım. "Eğer yapabilseydim, sadece sana bakardım, ama o zaman her şeye çarpar ve muhtemelen boynumu kırardım."
York bana baktı, sonra boş bir masaya yaklaşırken başımı öne çevirdi.
"Saçmalıyorsun."
Hiçbir şeyden haberi yoktu.
"İşte geldiniz. Garsonunuz Jessica birazdan masanıza gelecek."
Yerlerimize oturduk ve bir kez daha York'la karşı karşıya kaldım, onunla akşam yemeği yediğim gerçeği hala beni şaşırtıyordu. Kısa kesilmiş saçları yumuşak dalgalar halindeydi ve parmaklarımın ucunda hoş bir his bırakacağını biliyordum. Omuzları genişti ve giymeye karar verdiği gömleği en çekici şekilde gerginleştiriyordu. Boynunda gevşek bir altın zincir asılıydı. Onu tutup kendime çekip öpmek nasıl bir his olurdu acaba diye merak ettim.
"Bana bakıyorsun," dedi York.
"Bakmamak zor."
"Flört etmeyi bırak da ne yemek istediğine karar ver."
Menüye göz attım. "Ama sen daha çekicisin."
York'un ağzının köşesi seğirdi. "Bir aptalca laf daha edersen, giderim. Bu bir oyun değil."
"Ciddiyim, ama peki."

"Merhaba, ben Jessica! Sizin garsonunuz olacağım. İkinize ne ile başlayalım?"

İkimiz de su sipariş ettik. Bunun, dışarıda izleniyormuşuz gibi hissetmemizle ilgisi olduğundan emindim. Restoranda çok fazla insan vardı, aynı hissin geri gelip gelmediğini anlayamazdım.

Garson gittiğinde, benim alışık olmadığım bir sessizlik kaldı. Boğazımı temizledim ve tüm tecrübemi kullanarak kendimi topladım. "Peki, ne..."

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedi York.

Ağzımı kapattım, sözlerim yarım kaldı. "Ne?"

"Dawn hakkında. Bu benim için hala konuşması zor bir konu. Aslında, konuşmuyorum."

Bu sağlıklı olamaz, ama yine de ben ruh sağlığı hakkında ne bilirim ki? "Hepimizin koruduğu bir şey vardır. Konuyu açtığım için özür dilerim."

Başını salladı. "Sen bilemezdin."

"Evet, ama ben ağzımdan laf kaçırma eğilimindeyim."

York benimle tartışmadı. Ben güldükçe aramızdaki gerginlik azaldı. Flört etmek benim uzmanlık alanım değildi. Elbette, birini dışarı çıkarabilir, bütün gece tatlı sözler söyleyebilir ve sonra yatak odasında onu mahvedebilirdim, ama bu farklıydı. York hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

"Peki, iş dışında hobilerin neler?" diye sordum. "Hiçbir şey."

"Hepimizin bir hobisi

vardır." "Peki senin hobin

ne?"

"Annemin eski tariflerini denemeyi seviyorum ve ara sıra beyzbol sahasına gitmeyi seviyorum." York'un yüzündeki ifade, benim cevaplarımı beklemediğini gösteriyordu. "Ben bir erkek fahişesinden daha fazlasıyım."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Evet, ama ofiste benim hakkımda böyle dediklerini biliyorum."

York bana baktı. "Çalıştığın insanlarla ilişki kurmamayı hiç düşündün mü?"

Omuz silktim. Zaten hepsi geçiciydi. "Aklımdan hiç geçmedi." Ona konuşması için işaret ettim. "Hobiler."

Koltuğunda kıpırdadı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Çoğunlukla çalışıyorum ve çalışmadığım zamanlarda iyi bir ebeveyn olmaya çalışıyorum. Gerçi, bu konuda başarılı olduğumdan emin değilim."

"Babamdan daha kötü olamaz."

"Seninki lisenin futbol koçu değil miydi?"

Doğru. Ölümüne kadar beni desteklemekten başka bir şey yapmayan, uydurma iyi baba. Başımı salladım. "Evet, ama bana imkansız beklentiler yükledi. Ailesinin bir anlamı olmasını istiyordu." Elimi salladım. "Eminim harika bir iş çıkarıyorsundur. Kaç yaşındalar diye sorabilir miyim?"

York tereddüt etti, sonra biraz daha rahatladı. "Kızlarım on yaşında. İkizler."

İkizler. Bunu duyduğum anda gülümsedim. Eğer benim ve Gin gibiyseler, başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir bağları vardı. Birlikte dünyaya gelmişlerdi. Bu çok özel bir şeydi.

"Her zaman çocuk istemiş miydin?"

York başını salladı. "Küçüklüğümden beri. Ya sen?"

"Hayatta olmaz." Soruyu gerçekten düşünmeden önce başımı salladım. Dudaklarım kendiliğinden hareket ediyordu ve aptal beynim filtre seçeneğini atladı. "Ben ve çocuklar felaketin reçetesiyiz. Hayatım cehennem gibi, bir çocuğu da bu cehenneme sürüklemeyi hayal bile edemiyorum."

York'un omuzları gözle görülür şekilde düştü ve gözlerindeki sert bakışın geri geldiğini gerçek zamanlı olarak izledim. İş yerinde her zaman var olan duvar geri gelmişti.

"Yani..." Cep telefonum çaldı ve zil sesini açık bıraktığımı unuttuğum için kendimi azarladım. Numarayı tanımadığım için telefonu aldım. Normalde görmezden gelirdim, ama ailem, Triadlar ve Aceto'lar arasında devam eden savaş nedeniyle riske giremezdim. "Hemen dönerim."

Ayağa kalktım, York'a ne diyeceğimi düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Yalan değildi; ben ve çocuklar mı? Aklı başında kim benim ellerime bir çocuğu emanet ederdi ki? Ama York'a da nedenini tam olarak açıklayamazdım. Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Neden?

"Ne?" Biraz mahremiyet için ön tarafa çıkarken telefona cevap verdim. Akşam yemeği telaşı başlamışken içeri girmeye çalışan insan grubunun etrafından dolaştım. Dinlemeye çalıştığımda ses kesik kesikti ve kelimeler net değildi. Etrafa bakındım ve restoranın arkasına giden küçük bir sokak gördüm. O yöne doğru gittim. Zar zor geçebildim, bir kulağımı parmağımla tıkayıp diğerine telefonu sıkıca bastırarak yanlamasına yürümek zorunda kaldım. "Alo?"

York'tan uzaklaştıkça heyecanım her saniye artıyordu. Aptal beynim ve ağzım her şeyi mahvedecekti. Muhtemelen bana bir daha şans vermeyecekti. İkinci randevuya veda edebilirdim

, ki zaten gerçek bir randevu da değildi. Gerçek bir randevu değildi. Sinir bozukluğu beni sardı. Bu gidişle, onunla yine başlangıç noktasına dönecektim, belki birkaç adım geride.

"Konuşamayacaksan kapatıyorum."

Ses bir anlığına daha net geldi. "Çikolata satılık."

Siktir, Benito'nun "onu hemen ara" şifresi gün gibi açıktı. Onunla yakında iletişime geçmem gerektiğini bilerek telefonu kapattım. Kaçmak için biraz zamanım olmalıydı. Takvimimi açtım ve her şeyi gözden geçirdim. Çarşamba günü yapabilirdim. Birkaç toplantım vardı, ama bir iki saatliğine rahatlıkla kaybolabileceğim bazı saha işlerim de vardı.

Ayakkabımın altında kağıdın yumuşak çıtırtısı kulağıma ulaştı ve izlendiğime dair ürpertici bir his beni tam anlamıyla sarstı. Hareket etmedim, parmaklarım ekranın üzerinde hareket etmeye devam ederken, küçük ziyaretçimi fark etmemiş gibi davrandım. Bana doğru yaklaşırken, nefes alışı hafifti. Onu kendi alanımda hissettiğim anda rahatladım. Bana doğru atılınca, hemen restoranın arka kapısına doğru hareket ettim.

Döndüm ve boynunun arkasını yakaladım, onun momentumunu kullanarak kafasını tuğla duvara çarptım. Kan donduran çığlıkları duymadan bunu tekrar tekrar yaptım.

Arka kapı açıldı ve dışarı çıkan genç adamı yakaladım. Beline lekeli bir önlük bağlamış, komi gibi görünüyordu. Parmaklarının arasından bir şey kaydı. Onu kendime doğru çektim.

"Burada bekle," dedim. "Anladın mı?"

O sertçe başını salladı. Bunu zımni bir anlaşma olarak kabul ettim ve bana gizlice yaklaşmaya çalışan adama dönmeden önce onu bırakıp gittim. Kafası kapı ile kapı pervazının arasında kalmıştı. O hareketsiz kalana kadar kapıyı bir değil, üç kez çarptım.

Bu bir FBI ajanının yapacağı bir şey değildi. Bunu bilsem de, uzun süredir açlık çeken tarafımı sakinleştiremedim. Vitale kanım, beni ve York'u izleyen o pisliğe bizim türümüzün şiddetini uygulamam için bana haykırıyordu. Onun benim yerime York'a gizlice yaklaşması düşüncesi içimi beyaz bir öfkeyle doldurdu.

Kafamdaki küçük ses bekle demeden önce onu öldürmeye niyetliydim. Nefesim düzensizdi ama kalp atışlarım sabitti. Ben öldürmek için doğmuştum, düşmanlarımın varlığını yeryüzünden silmek için. Bunun benim için ne kadar kolay olduğunu unutmuştum. İki parmağımı saldırganın boynuna bastırdım.

Hala hayattaydı. İyi. Ellerimi dikkatlice kollarının altına soktum ve kanı üzerime bulaşmamasına dikkat ederek onu geriye doğru sürükledim. Kıyafetlerimi hızlıca kontrol ettikten sonra, korkudan donakalmış bir şekilde kenarda duran aptala baktım.

"Telefon." Garson titreyerek telefonu bana uzattı. Pantolonunda ıslak bir leke vardı ve ben geri çekildim. York üzerimdeki kan ve idrar kokusunu alırsa, işim biterdi. Telefon bir kez çaldı. "Teslimat için dışarı çıkar." Aramayı sonlandırmadan önce adresi okudum.

Birini öldürmeyeli epey zaman olmuştu, belki birkaç yıl. Biraz paslanmıştım.

"Yanında beyzbol sopası falan yok, değil mi?" Garsona sordum.

Kafasını o kadar şiddetle salladı ki, kafası yerinden çıkacak sandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saçlarımı yüzümden umutsuzca çekip, sigara içmek istedim, ama Paul Gallo sigara içmezdi. "Bak, bazı arkadaşlar bu işi halletmek için geliyor." Yerdeki adamı işaret ettim. Muhtemelen bir Aceto'ydu. Neden bana saldırdığını bilmiyordum, ama Enzo'nun bunu öğreneceğinden emindim. "Normalde seni bırakırdım, ama çok fazla şey gördün."

"Bekle..."

Onunla tartışmaya girmedim; söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kimseye söylemeyeceğine yemin edebilirdi, ama sözler sadece güzel, boş vaatlerden ibaretti. Kafasına silah dayandığında, her şeyi anlatırdı. Ağzını kapalı tutacağından emin olmanın tek yolu, onun ölmesiydi. Yoğun caddeden bir ambulans geçerken, yardım çığlığını bastıran bir çığlık attı. Onu yere attıktan sonra, ayağımı göğsüne bastırdım, ellerimi başının iki yanına koydum. Anında loaferlarımı tırmalamaya başladı, kurtulmaya çalışıyordu. Vücut ağırlığımı kullanarak geri çekildim ve tüm gücümle sağa doğru ittim. Yankılanan çatlak sesi parmak uçlarımda ve kollarımda yankılandı. Boynunu kırmak için biraz daha sertçe çevirdiğimde elleri yanlarına düştü.

Onu bıraktım. Yerde inleyen adamın aksine, o temiz bir cinayetti. Benim cevaplara ihtiyacım olduğu için hayattaydı. Birkaç kişi dışında kimse benim gerçekte kim olduğumu bilmiyordu. Kimliğimin açığa çıkmış olması imkansızdı. Aklıma gelen tek şey, FBI ajanı olduğum için beni hedef aldıklarıydı. Eğer öyleyse, ekibimdeki herkes tehlike altında olabilirdi.

Ayakkabılarımdaki birkaç kan lekesini sildim. Her ihtimale karşı ellerimi ve dokunduğum her şeyi sildim. Cep telefonumu bir kez daha cebimden çıkardım ve saati kontrol ettim. On beş dakikadır dışarıdaydım ve York beni bekliyordu.

"Siktir." İçeriye koştum, insanları iterek geçtim, bir iki garsonun tökezlemesi umurumda değildi. Masamda durdum, ama York'un gitmiş olduğunu fark ettim.

Six YORK

AYRILMAK, düşündüğümden daha zor bir karardı. Bu buluşmaya gelmek bile —buna randevu demek istemiyorum— benim için çok büyük bir adımdı. Bu yüzden Paul'un, mezeler gelmeden beni terk etmeye karar vermesi, daha çok bir ihanet gibi geldi.

"Bana hiçbir borcu yok. Hiçbir şey."

Kendimi ikna etmeye çalıştım, ama yine de kabullenmek zordu. Dawn hakkında konuştuğum için mi kızmıştı? Yoksa daha önemli bulduğu birinden gelen bir telefon mu vardı?

Benim için flört etmek hep böyle olmuştu. İş konusunda akıllı, başarılı ve kendinden emindim, ama aşk söz konusu olduğunda durum farklıydı. İlişkiler, tuzaklarla ve felaketlerle dolu bir savaş alanıydı. Ben genellikle beceriksiz, kararsız ve garip davranırdım. Ve dünyadaki herkes çok deneyimliydi. Elbette beni kolayca anlayabilirlerdi...

Hızımı artırırken ellerimi ceplerime soktum. Yüzümdeki ifade en azından işe yaradı, çünkü insanlar yolumdan çekilmek için sağa sola kaçıştılar. Tanrıya şükür.

Telefonum cebimde titredi. Aşağıya baktım ve Paul'un aradığını gördüm. Midem sıkıştı. Hızla telefonu cebime attım ve hızımı artırdım.

hızımı artırdım. Ya taksiye binecektim ya da evime yürüyerek dönecektim. Yürümek istedim. Bu bana sakinleşmek ve düşüncelerimi toparlamak için zaman verecekti.

Neden akşam yemeğine gitmeyi kabul ettim ki? Sadece bir gece daha iyi hissetmek istemiştim. Bu aptalcaydı, York.

Telefonum yine titremeye başladı, ama bu sefer görmezden geldim. Eğer dadı arıyorsa, telefonu çalacaktı. Sadece onun telefonu çalardı. Aksi takdirde, önemli değildi.

Paul önemli değildi.

Kendime biraz güldüm. Gerçekten de onun yatağına attığı diğerleri gibi miydim? Cidden mi? Üçüncü aşamayı bile geçemediğim bir adam tarafından terk edilmiştim. Bu can sıkıcıydı. Peki neden bu kadar rahatsız olmuştum?

"York! Hey, York!"

Onun sesini duyunca irkildim. Bir an için adımlarım durakladı, sonra kendime devam etmem gerektiğini söyledim.

"Hadi ama, böyle davranma! York!"

Durup aniden döndüm, o da göğsüyle benim göğsüme çarptı. İkimiz de homurdandık, ben bir adım geri çekilip onu dengelemek için elimi uzattım. O da inleyerek göğsünü ovuşturdu ve bana acı çekmiş bir ifadeyle baktı.

"Tanrım, sen çok sağlam bir adamsın."

"Ne istiyorsun, Paul?" diye sordum, dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıktı.

dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıktı.

"Nereye gittin?" diye sordu.

Etrafımıza baktım. "Ne demek istiyorsun? Belli ki eve gidiyorum. Senin kafan başka yerde gibiydi."

Paul'un kaşı yukarı kalktı. "Kız kardeşimden aptalca bir telefon aldım," dedi. "Ne? Seni terk ettiğimi mi sandın?"

Gerildim. Evet, tam da korktuğum şey buydu. Bunu yutmaya, kendime nevrotik bir şey yapmamayı ve sadece beklememi söylemeye çalışmıştım, ama yalnız kaldığımda zihnim tehlikeli bir yer haline geliyordu. Ayrıca, sadece yatmak istediğim birini beklemek biraz acınası bir durumdu.

"Seni terk etmedim!" dedi Paul. "Hadi ama, neden öyle bir şey yapayım ki? Yıllardır seni yatağa atmaya çalışıyorum. Neden şimdi her şeyi mahvedeyim ki?"

Ağzının köşesinde bir sırıtış belirdi. Bu beni etkilememeliydi, ama etkiledi. Adam bir aptaldı, ama aynı zamanda eğlenceliydi. Heyecan vericiydi. Yeniydi. Şu ana kadar bu duyguyu sevmiştim.

"Dinle..." diye başladım.

Paul parmağını dudaklarıma koydu. "Şşş. Hamburger, patates kızartması, güzel şeyler. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız."

Aklını kaçırmış gibi ona baktım. Yavaşça parmağını dudaklarımdan çektim. Paul bana gülümseyerek baktı. Sanki çoktan kazanmış olduğunu biliyormuş gibiydi. Inleyerek, dönüp uzaklaşmaya başladım, ama o hemen önüme atladı.

"Hey, burada çok uzun süre kalırsak, işten biri bizi görebilir," dedi. "New York sokaklarında böyle dolaşmak istediğinden emin misin?"

Donakaldım. *Kahretsin.* Paul*,* beni yeniden düşündürmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Takımımdan birine rastlamışım gibi etrafa bakındım. Ama etrafta tanıdık yüzler yoktu, sadece bir sürü yabancı yüz vardı. Paul'a tekrar baktığımda, bilmiş gülümsemesi daha da büyümüştü.

Paul elimi tuttu ve beni daha önce kullandığımız otoparka sürüklerken, ben de birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. Arabaya ulaşır ulaşmaz yolcu kapısına yöneldim, ama elim kapı kolundan kaydı. Paul beni döndürdü ve beni arabaya itip bana yapıştığında ona baktım.

"Bugün beni bu kadar çok görmek istemenin sebebi neydi?" diye sordu. "Beni özledin mi?"

"Yine eğlenebiliriz diye düşündüm," dedim dürüstçe, sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz boynum yanmaya başladı. "Yeterince iyi vakit geçirdik. Neden tekrar denemeyelim ki diye düşündüm."

"Aynı mı, yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu Paul.

Midemdeki gerginliği gidermek için hareket ettim. Paul bunu fark etti, gözleri karardı ve eli pantolonumun önüne kaydı. Parmakları kasıklarımın üzerinden geçerken nefesimi tuttum. Bana yaklaşırken onları okşadı.

"O zaman akşam yemeğini atlayalım," diye önerdi.

"Benim evimde?" "Bilmem," dedim.

"Fikrini değiştireyim."

İtiraz etmeden önce, ağzı ağzıma yapıştı. Gözlerim büyüdü, vücudum kendiliğinden ona doğru eğildi. Paul'un inlemeleri kulaklarımı doldurdu, eli beni tahrik etmeye ve keşfetmeye devam ederken vücudum alev aldı. Dilini dudaklarımın arasına bastırırken, penisime yaklaştı ama asla dokunmadı. Ağzımı açtım, onu kabul ettim. Dudaklarımız birbirine çarptı, ben öpücüğe teslim olurken dudaklarımız istekli ve çaresizdi.

Kahretsin, bu çok ileri gitti. Sadece eğlenmekle yetinmeliydim. Ya eğer...

Paul'un dilinin beni başımı döndüren hareketleri ile tüm düşüncelerim kafamdan silindi. O bir uzmandı, ben ise beceriksiz bir acemiydi. Paul beni öne çekti ve kapı açılır açılmaz beni arabanın arkasına itti. Peşimden içeri girdi, kucağıma oturdu ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı. Nefesimi tuttum ve inlemem serbest kaldı.

"Şuna bak," diye mırıldandı Paul. "Patronum arabamın arka koltuğunda benim için inliyor. Siktir, bu çok seksi."

"Her konuştuğunda, bunu pişman oluyorum," dedim ona.

O güldü. "Yine de, inip gitmemi söylemiyorsun. Tek yaptığın, daha fazlasını istiyormuş gibi o büyük, kalın sikini bana sürtmek."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diye cevapladı Paul. "Beni istediğini biliyorum."

Yalan söyleyip istemediğimi söyleyemedim, çünkü o üzerimde otururken, eli çenemi kavrayıp gözlerinde saf arzu ile bana bakarken. O bakışları üzerimde hissederken, nabzım hızlanıp sikim seğirirken, onu itip, bitmek bilmeyen lanet konuşmalarından daha fazlasını yapmasını istemek istedim.

Dudaklarım aralandı ve Paul bu fırsatı değerlendirerek tekrar ağzımı ele geçirdi. Öpücük derinleşti, parmakları cildimi sıkıp ovuşturdu, okşadığı her yerimde ateş yakıyordu. Onu daha fazla arzulayarak, ihtiyacım olduğu için kalçalarımı kaldırdım. Kulüpte bizi birlikte okşadığından beri hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. İstiyordum... Hayır, bunu tekrar hissetmem gerekiyordu. Tüm endişelerim erimiş, beynim berraklaşmış ve ertesi gün kaçınılmaz olan akşamdan kalma halinden sonra, uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi çalışabilmiştim. Paul, umutsuzca yutmak istediğim sihirli bir iksirdi.

DUDAKLARIM HÂLÂ AĞRIYORDU.

Paul'u evine kadar takip ettim, kıyafetlerim biraz dağınıktı ve penisim sertleşmişti. Yapmam gereken bu değildi. Onun evine gitmek çok kişisel bir şey gibi geliyordu. Oteli tercih ederdim, ama o bunun sorun olmadığını ısrarla söyledi.

"Odamı toparlamak için bir dakika ver. Sen kanepede bekleyebilirsin."

İçeri girerken başımı salladım. Ne göreceğimi bilmiyordum, ama motel odası tarzında dekore edilmiş, bembeyaz kanepelerle döşenmiş beyaz bir oda beklemiyordum. Paul koridorda kayboldu ve ben etrafa bakındım. Sanki Paul buraya taşınmış ve evdeki orijinal mobilyaları kullanmaya başlamış gibiydi. Hiçbir şey *onunla ilgili bir şey* ifade etmiyordu.

Parmaklarım saksı bitkisine dokundu. Parmak uçlarım lastikle temas etti, toz cildime yapıştı. Hızla ellerimi birbirine sürterek sildim ve tedbiren mutfağa gidip yıkadım. Buranın Paul'a ait olduğunu bilmesem, dünyadaki herhangi bir orta yaşlı insana ait olduğunu düşünürdüm.

Tuhaf.

"Gözetlemiyorsun, değil mi?" diye seslendi Paul.

Döndüm, ama ortalıkta yoktu. Hâlâ koridorda olduğunu düşündüm. "Hayır," dedim. "Olsa sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz. Saklayacak bir şeyim yok." Güldü.

Görünüşe göre yoktu. Duvarlarda aile fotoğrafları yoktu, lavaboda bulaşık yoktu, kim olduğu veya neyi sevdiği hakkında ipucu veren hiçbir şey yoktu. Normalde, bu tür bir yer benim için bir tehlike işareti olurdu. Sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu, ama taşındığında ekibin bir kısmının ona yardım ettiğini hatırladım. Eşyaları da buradaydı, sadece Paul'den beklediğimden daha düzenli, temiz ve sadeydiler.

Neden her şeyi bu kadar fazla analiz ediyorum?

"Hey," diye seslendi Paul.

Döndüm ve o mutfağın girişinde durmuş bana bakıyordu. Gülümsemesi kaybolmuş, yerine mavi gözlerini kaplayan karanlık bir bakış gelmişti. Kalbim sıkıştı.

"Evet?"

"Hadi," dedi. "Beni istediğini sanmıştım."

Ağzım konuşmayı unutmuş gibi hissettiğim için, boğazımı temizleyip başımı salladım. Paul'un gülümsemesi geri geldi. Elimi tutup beni loş koridordan geçerek yatak odasına götürdü. Oda evin geri kalanıyla aynıydı, ama en azından burada aile fotoğrafları vardı. Onun annesi ve babası ile çocukluğundaki halinin olduğu fotoğrafı görünce rahatladım.

"Bakmaya devam mı edeceksin, yoksa soyunacak mısın?" diye sordu

Paul. Ona döndüm. "Sen hep bu kadar kaba mısın?"

"Elimden geldiğince," dedi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bu, tüm saçmalıkları ortadan kaldırıyor gibi hissediyorum." Paul'un elleri pantolonumu çekip

düğmelerini o kadar hızlı açtı ki, ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Duruma bağlı," diye cevapladı Paul. "Sen yenisin, o yüzden yavaş gidebilirim. Ya da seni daha zor bir seviyeden başlatabilirim."

Yine yutkundum. "Daha zor seviye ne demek?" Paul sırıttı. "Görürsün."

Kahretsin, gerçekten görmek istiyordum. Paul'un elleri hızlıca çalıştı ve beni kıyafetlerimden sıyırdı. Farkına varmadan, iç çamaşırlarımla kalmıştım. Penisimi kavradı ve iç çamaşırımın üzerinden okşadı.

"Siktir, çok seksisin. O gece sadece içki ve dans yüzünden olduğunu sanmıştım, ama tenin ateş gibi."

"Ne zaman konuşsan, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedi ve bizi döndürüp beni geriye doğru yürüttü. Onun yatağına düştüğümde durdu ve önümde soyundu. Gözlerim onu içime çekti. "Penisini göreyim."

"Sihirli kelime ne?" diye sordum.

Paul üstüme çıktı. "Şimdi. Bana o sikini göster."

Yatakta kıvrandım, başparmaklarımı boxerime takıp onu çıkardım. Boxerim tenimden kayarak onun hevesli bakışlarına maruz kaldım. Tekrar ayağa kalkıp soyunmaya devam ettiğinde, bakışlarını vücudumdan ayırmadı. Her santimimi içime çekerek, kendimi mikroskop altında hissettirdi. Normalde bu hissi nefret ederdim. Ama Paul'da, onu besleyen arzu, bu hissi olması gerekenden çok daha ateşli hale getiriyordu.

Paul yatağa geri döndü ve ben ona yer açmak için kenara kaydırdım. Uyluklarımın arasına oturdu, eğildi ve parmaklarını tenimde gezdirdi.

"Cevap vermedin," dedi. "Başlangıç seviyesi mi, yoksa daha fazlası mı?" "Başlangıç," diye kekeledim, sözlerim birbirine karışıyordu.

Gülümsedi. "Başlangıç seviyesi olsun o zaman."

Paul başını bana doğru eğdi ve ben nefes almayı unuttum. Dilini ısınmış tenimin kenarından yukarı doğru gezdirdi, sonra da penisimin başını yaladı. Şaşkınlıkla onu izlerken, tırnaklarım battaniyeye batarken inledim. Hayatımda birkaç kez oral seks yapmıştım, ama çok azdı ve araları çok uzundu. Ve sadece bir kez bir erkekle. Tanrım, bunun ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştum.

Ya da belki Paul daha iyiydi.

Başımı geriye eğdim ve onun ağzının bana dokunmasının hissine tamamen teslim oldum. Elimi uzattım, bir avuç sarı saç tutuştum ve nefes almak için başını kaldırdığında

hava almak için başını kaldırdığında aşağı doğru ittim. Paul öğürdü. Elimi hızla çekip ona baktım, o da bana geniş gözlerle bakıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

"Heyecanlandım." "Kapa çeneni ve tekrar yap."

Kaşlarımı kaldırdım ama yüzü ciddiydi. Paul tekrar eğildiğinde saçlarını tuttum ve kalçalarımı keskin bir şekilde yukarı doğru kaldırdım. Sonuçta ortaya çıkan öğürme ve boğazının sıkışması gözlerimin önünü kararttı. Onun boğazını bir penis kılıfı gibi kullanırken inledim, nefesim kesik kesikti. Bunları daha önce de denemiştim ama Paul kadar eğlenceli değillerdi.

"Siktir," diye inledim.

Paul başını kaldırdı ve ben alaycı bir şekilde güldüm. Tam da zirvedeydim, neden durmak zorundaydı ki? Bana sırıttı.

"Hiç içine bir şey aldın mı? Hiç?" Titredim.

"Bunu şimdi mi gündeme getirmek zorundasın?" Paul omuz silkti. "Bu geçerli bir soru."

"Evet," diye cevapladım. "Ama parmağından ötesini hiç denemedim."

Gözleri parladı. "Sen pratikte bakiresin, biliyor musun?"

Hızla oturdum. "Eğer benimle dalga geçeceksen..."

"Hey, hey, hey, tatlı yanak. Seninle dalga geçtiğimi hiç söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, hayatında çok az insanla birlikte olmuş olmanı seksi buluyorum. Disiplinli, dürüst ve başarılı birisin. Ama deneyimsizliğinden bahsettiğimizde kızarıyorsun. Bilmiyorum, seks tanrısı gibi görünüyorsun, ama neredeyse hiç dokunulmamış olman benim sikimi senin için çok sertleştiriyor, sadece taşaklarım senin cildine değene kadar kıçına girip, benim için ağlayana kadar seni sikmek istiyorum." Dudaklarını yaladı. "Saygıyla."

Paul'a şok içinde göz kırptım. Ağzından çıkan pislik gerçekten etkileyiciydi. Ama Tanrım, bu beni çok etkiledi.

"Henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Henüz," dedi, sanki ben bir tatlıymışım gibi bana bakarak. "Bu, sonunda hazır olacağın anlamına mı geliyor?"

Titredim. Paul kararlı bir orospu çocuğuydu, bunu kabul ederdim. İş yerinde nasıl olduğunu biliyordum, ama yatak odasında nasıl olduğunu görünce, eski sevgililerinin neden lastiklerini kesip, soyunma odasındaki dolabını tıraş kremi ve tamponlarla doldurduğunu anladım. Onun draması anlaşılması çok daha kolay hale geliyordu.

"Paul."

İki elini de kaldırdı. "Ben sabırlı bir adamım. Sabırlı olmadığım zamanlar hariç, York. Ve o zaman..." Sesi kesildi.

Sözleri üzerine sikim en müstehcen sıçrayışı yaptı. Bir gün bana o kadar aşık olduğu için kendini tutmayacağı düşüncesi neredeyse beni tahrik etti. Paul yatağın başucundaki masadan kayganlaştırıcıyı alırken, deliğim sıkıştı ve daha fazlasını arzuladı. Pozisyonuna geri dönmeden önce parmağını kayganlaştırıcıyla ıslattı. Tek kelime etmeden beni tekrar içine aldı.

Paul'un verdiği hazzın tadını çıkarırken kafamdaki tüm düşünceler kayboldu. Bacaklarım titremeye başlayana kadar beni uzun ve sert bir şekilde emdi. Bacaklarımı durdurmaya çalıştım ama o dilini döndürdüğünde bu imkansızdı. Deliğimde ıslaklık hissettim. İlk başta gerildim, midemde gerginlik hissettim.

"Hayır," dedi Paul, hala benim aletimi yalarken. "Rahatla. Hadi, nefes al. Sana yol göstereceğim."

Gözlerimi kapatıp dediğini yaptım, göğsüm sıkıştı. Nefes aldım ve vücudum gevşemeye başladı. Bacaklarım hala gergindi, sırtım da, çünkü kendimden başka birinin bana bir şey sokmasını bekliyordum. Oyuncakları denemiştim, ama çoğunu sevmemiştim. Sıcak ve tatmin edici ya da öngörülemez ve vahşi değillerdi. Sonuçta, yine de ben kalıyordum. Başka birinin bunu yapması, sahip olduğumdan emin olmadığım bir güven düzeyine ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyordu.

"Hey, bacaklarını aç. Hadi ama York. Senin sıkı çalışmayı seven biri olduğunu sanıyordum, tatlı şey. Daha fazla. Aç onları. Evet, işte böyle. Görüyor musun, parmağımı hissediyor musun? Evet. Tam orada, sıkı deliğini okşuyor. Rahat ol. Aynen öyle, aferin."

İnledim. "Paul."

"Siktir, böyle adımı söyleyip durursan, bu gece sikim gerçekten senin içine girecek. Biraz daha. İşte böyle. İstediğini söyle. Hadi."

"İstiyorum," diye inledim. "Siktir, parmağını kıçımda hissetmek istiyorum." "Ne uslu çocuk," diye mırıldandı. Ona sert bir bakış attım ve o güldü. "Üzgünüm

üzgünüm, ama bu halinle o kadar güzel görünüyorsun ki, kendimi tutamıyorum. Siktir."

Paul'un parmağı ilk kas halkasını geçince nefes almayı hatırladım. Daha derine kaydı, kayganlaştırıcı onu kolaylaştırırken beni açtı ve içime girdi. Sıçradım ama o yine benim aletimi yuttu ve ne kadar garip hissettiğimi unuttum. Paul parmağını hareket ettirip yuvarladı, prostatıma ulaşana kadar.

Prostatıma ulaşana kadar parmağını yuvarladı. Ben çığlık attım, ayak parmaklarım kıvrılırken havaya doğru itildim. Parmaklarım Paul'un saçlarına dolandı.

Kendimi kaybettim.

Zevk beni sararken dünya kayboldu. Göğsüm inip kalkarken, Paul kıçımı sanki ona aitmiş gibi parmaklarken vücudum gerildi.

"Siktir, Paul. Evet, bu çok iyi geliyor."

Aldığım tek cevap, boğuk bir iniltiydi, burnu benim kasıklarımın üzerine bastırılmıştı, ben onu yerinde tutuyordum. Onun kendini tatmin ederkenki kaygan, ıslak vuruşlarını duydum. Beni izleyerek tatmin oluyordu. Sadece beni izleyerek.

O kadar sert boşaldım ki, kaslarım kopacak sandım.

"Siktir." Paul nefes almak için başını kaldırırken, eli kendi menisiyle kaplıydı. Benimkini yutmaya devam etti, sonra bana sırıttı. "Bir şey içmek ister misin? Bir şeyler yemek? Bence biraz ara verip tekrar başlayalım."

Ona baktım. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Bir süreliğine, evet." Güldü. "Seninle işim bitmedi."

Paul bana göz kırptıktan sonra topuklarını döndü ve yatak odasından çıktı. Suyun aktığını duydum ve başımı yatağa geri bıraktım. Kahretsin, bu büyük bir hataydı.

Ama durmak istemiyordum.

New York'taki FBI merkezindeki kalabalık asansör, sertleşmek için en akıllıca yer değildi. Ama bunu benim sikime söyle. Zil sesi, benim katımdan iki kat önce başka bir kata geldiğimizi işaret ediyordu. Normalde bu benim için sorun olmazdı. Ben onurlu bir fahişeydim, vücudum üzerinde üst düzey bir kontrolüm vardı, en azından muhtemelen uzak durmam gereken tek adamla ilgilenmeden önce öyleydi. Lanet olası York Washington. Onun kolonyası hala önceki geceden beri beni sarmalıyordu, beni cinsel bir çılgınlığa sürükleyerek alay ediyordu.

Başımı yana eğdim, elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım, York'u kafamdan çıkarmaya çalıştım. *Tadına baktım. Şimdi bitirmem gerekiyor*. Tatlı yanaklardan bahsetmişken, asansöre doğru ilerledi ve kalabalık, sanki onun iri cüssesine yer açmak için ikiye ayrıldı. Gülümsedi ve gözlerimiz karşılaşana kadar herkese başını salladı. Omurgamdan bir elektrik akımı geçti ve istem dışı olarak ona doğru bir hamle yaptım.

York arkasını döndü, geniş omuzları takım elbisesinin ceketini gerdi. O giysilerin altında nasıl göründüğünü tam olarak biliyordum. Anılarla sertleşmeyi engellemek zordu, ama York'un bu kadar yakınımda olması, benim için bile görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü bir cazibe oluşturuyordu.

Bir kat daha geçtik ve insanlar dışarı akın etti, geriye ikimiz ve iki kişi daha kaldı. İkisi de kendi küçük dünyalarında gibi görünüyordu. Duvardan itildim

duvardan itip York'a yaklaştım. Kollarımız birbirine değdi ve vücudumda dans eden lezzetli kıvılcımlara katkıda bulundu.

"Beni özledin mi?"

"Ne?" York'un gözleri büyüdü. Neden bu kadar sevimliydi?

"Herkesin ofisteki varlığımı ne kadar sevdiğini biliyorum ve patronumun beni özlediğini düşündüm." Sırıttım.

York'un bakışları dudaklarıma düştü ve kendimi tutamadım. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, York'u tekrar öpebilmeyi diledim. Yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu, ama koyu kahverengi gözlerindeki şehveti saklayamıyordu. Onu kızdırmak, şu anda yaşadığım cehennemi ona tattırmak istedim. O anda onu soyup soymak dışında başka bir şey istemiyordum. Asansördeki diğer iki kişinin ya ölmesi ya da bir şekilde ortadan kaybolması gerekiyordu. Ben bencil bir adamdım ve York'u sahiplenmiyor olabilirdim, ama bu onu kimseyle paylaşacağım anlamına gelmiyordu.

"Paul." Sesinde bir uyarı vardı.

Asansör kapıları açılırken bir ses çıktı. Onların önüne geçtim ve gülümsedim. "Adımı söyleme şeklinizi çok beğeniyorum." Bunu sadece York'un duyabileceği kadar alçak sesle söyledim, ama o duyup duymadığını kontrol etmeden yürümeye devam ettim.

"Merhaba," diye selamladılar beni gören birkaç ekip üyesi. Patronumuzu gördükleri anda daha resmi bir tavır takındılar. "Günaydın efendim."

York başını salladı ve ben yavaşlarken yanımdan geçti. Onu çıplak görmekten hoşlanıyordum, ama onun uzaklaşmasını izlemek de başlı başına bir zevkti.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın?" diye sordu

Hunter. "Ne?"

York ofisine girer girmez kapıyı kapattı. Oraya girebilirdim. Takımla açık kapı politikası uyguluyordu, ama ben kapıyı kilitlemek, dizlerimin üzerine çökmek ve bu sabahki soğuk ve ifadesiz yüzünü kırmak istedim. Dün geceki seksten sersemleyen tek kişi ben olamazdım. Çok fazla seks yaptım, gerçekten çok fazla, ama yine de bir bağımlı gibi daha fazlasını istiyormuş gibi davranıyordum. Onu sikemedim bile, daha doğrusu kalın sikini binemedim.

Hunter bana, sonra da York'un kapalı kapısına bakarak güldü. "İnsan kaynaklarına zaten rapor edildin."

"Hey, bu olayların hiçbiri benim hatam değildi ve suçsuz bulundum," diye belirttim.

Summer başını salladı, uzun bukleleri bu hareketle sallandı. "Hiç şansın yok." Hunter'ın bölmesine yaslandı. "Şansın yüzde beşten daha az."

yüzde beşten az."

"Bu bir şans."

"Ne şansı?" diye sordu Jamie. Çantasını Hunter'ın yanındaki bölmeye bıraktıktan sonra bize katıldı. York'un ofisine bir göz attı. "Bana da anlatın."

"Paul, kendi liginin çok dışında birini fethetmeye çalışıyor," dedi Hunter dedi.

"O kadar da uzak değil..."

"Öyle." Summer bana döndü. Bakışları başımdan ayakkabılarımın üstüne kaydı. "Çirkin değilsin, ama aleyhine çok şey var. Ayrıca, ciddi bir ilişki istemediğin birine ilgi duymaz."

"Tabii ki, o York Washington. O bizim patronumuz olduğu anda, sen şansını kaybettin," dedi Hunter.

"Bekle, ne?" Jamie gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Sen ve patron?" "Daha çok o ve eli," diye şaka yaptı Summer.

Diğer ikisi hemen gülmeye başladı. Gözlerimi devirdim, York'u zaten elde ettiğimi biliyordum. Sorun, daha fazlasını istememdi.

"Hepiniz benim bağımlılık yaptığımı gördünüz."

Üçü de sanki beş kafam varmış gibi bana baktılar.

"Gerçekten deneyecek misin?" diye sordu Hunter.

Denemek mi? Denedim.

"Hayır, ama hepimizin kendi zevkleri olabilir. Tıpkı Summer'ın üçüncü kattaki yeni resepsiyonisti istediği gibi. Onun numarasını sordun mu?"

Summer uzaklaşmadan önce bana orta parmağını gösterdi. "Senin artıkları istemiyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onunla hiç birlikte olmadım. Bir şeyler içtik ama çok konuşkandı."

Summer, beni ve ağzımdan çıkan her kelimeyi analiz eder gibi bakıyordu. Bunu sık sık yapardı, ama istersem ben de ona aynısını yapabilirdim. Yalan söylesem bile, beni asla yakalayamazdı. Yalan söylemek benim için ikinci doğa gibiydi. Hiç zorlanmazdım. Muhtemelen kanımda vardı.

"İşe koyul," dedi York.

Onun zengin sesi beni çağırdı ve içgüdüsel olarak ofisine doğru bir adım attım. Ben daha fazla yaklaşamadan kapıyı kapattı. Mavi kravatımı düzelttim. Boğucu bir şeydi ama FBI ajanı Paul olarak giymek zorunda olduğum birçok şeyden biriydi. Masamın arkasına oturdum ve

omuzlarımı yuvarladım. Her zaman işim vardı ama aklım York'a kaymaya devam ediyordu.

Acaba ne yapıyor ve benim kadar ofis seksine meraklı mı?

Ona sormak cazip bir düşünceydi ama FBI veritabanını açarken bu düşünceyi görmezden geldim. Tam erişim hakkım olduğu için, Triadları ve onlar hakkında sahip olduğumuz bilgileri araştırmaya başladım. Çok sayıda dijital dosya vardı, bazılarına erişim iznim yoktu ama erişim izni olan birini bulabileceğime emindim. Yine York aklıma geldi ama bu kötü bir fikirdi. Patronumla eğlenmek için yatmak sorun değildi, ama onu kısıtlı dosyalara erişim izni vermesi için ikna etmemin imkanı yoktu. Benim aletim tanrısaldı, ama York Washington iş söz konusu olduğunda gerçek bir ateistti.

Üçlüler hakkında bulabildiğim bilgileri gizlice not aldım ve tanıdık bir isim dikkatimi çekti. Tasso. O bir Aceto'ydu, değil mi? Adını daire içine aldım. Onu araştırmam gerekecekti. Ailemin içinde bulunduğu savaşta onlara yardımcı olacak her şeyi yapardım.

DÖRT SAAT GEÇMİŞTİ, farkına varmadan. İşimin hiçbiri bitmemişti ama kolaydı, bu gece tamamlayabilirdim. Esnedim, sırtımı çatırdattım. Masamdan kalktığım anda York'un kapısı açıldı. Onu takip etmemeliydim, ama pantolon giymiş sıkı kıçına bayılıyordum.

"Uzun bir gün müydü?"

York'un omuzları sabahkinden çok daha gergindi. Bir anlığına bulutların üzerindeymiş gibi görünüyordu.

"Belki," dedi York, ben onu mutfağa kadar takip ettikten sonra kahve makinesine uzanarak.

"Bunun hakkında

konuşmak ister misin?"

York kaşlarını kaldırdı.

Etrafa hızlıca bir göz attım. Mutfakta başka kimse yoktu. "Ya da başka rahatlatıcı şeyler yapabilirim."

York'un koyu kahverengi teni, boynuna yayılan ve yanaklarını dolduran kızarıklığı gizleyemedi. Anında dudaklarıma ve sonra vücuduma baktı.

Sanki beni fiziksel olarak okşamış gibi, baktığı her yere sıcaklık yayıldı. York başını sallamadan önce bana doğru bir adım attı. Aramızdaki cinsel ihtiyaç

günden güne daha da yoğunlaşıyordu. En azından deli değildim. Bir tat, aslında, yeterli değildi.

York'un eli omzuma kondu ve sanki üstümde hiçbir şey yokmuş gibi hissettiğime yemin edebilirim. İstem dışı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

"Gallo, yeter."

"Ne?" Neden soyadımı kullanıyordu?

"İş yerindeyiz. Olan hiçbir şey olmamış sayılır."

Aynı şeyi birçok ilişkimde söylemiştim. Onlarla yatmadan önce açıkça açıklamıştım. York'tan bunu beklemiyordum. Göğsümün ortasında hissettiğim bir sancı, bunun beni etkilediğinin tek göstergesiydi.

York nefesini verdi, yüzü ifadesizdi, hiçbir duygu yoktu. Gülümsüyor ve günümün tadını çıkarıyordum ama şimdi kendimi berbat hissediyordum. Kızgın değildim, en azından kendime öyle söylemeye istekliydim. Eğlendik, hepsi bu. York bunu kaç kez söylemişti? Eğlenmek istiyordu ve yatağıma girdiğinde istediğini aldı.

O benim patronum ve düşmanım.

Bir anahtar çevirir gibi, her şeyi kapattım. Benito şu anda arayıp York'u öldürmemi söylese, yapardım. Kafamda istenmeyen duyguları bastıran bir beyaz gürültü vardı. Buraya gerçek bağlar kurmak için gelmemiştim. Ben Paul bile değildim.

"Tamam, bir daha olmayacak efendim." Beni akademiye sokan sahte, uslu çocuk gülümsemesini takındım.

Herkes en iyi sahte kimliğin, gerçek kimliğe benzer olan olduğunu bilirdi. Ama onu kapattığımda, ona Paul Gallo'nun plastik kalıbını verdim.

"Güzel. Herkesi toplayın, Ajan Gallo. Beş dakika sonra konferans odasında toplanın."

Emri kabul ettim ve ekibi toplamak için dışarı çıktım. Hiçbir şey olmadı. York, benim sıkı deliğime parmaklarımı sokarken, hayatı pahasına çarşaflarıma tutunarak yatağımda uzanmıyordu. Onun sikini boğazıma sokup beni bir oyuncak gibi kullanması da yoktu. Hiçbiri yoktu.

Tüm ekibi konferans odasına toplamak kolaydı. Birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı ama onları tamamen rahatlatacak durumda değildim.

"Herkes geldi mi?" diye sordu York.

Hunter ve Jamie'nin yanına oturdum, tamamen işe odaklanmıştım.

"Güzel." York'un talebi üzerine ışıklar karardı. "Hazırlanmamız gereken bir baskın var. Vitales'in müzayede evinin yerini öğrendik. Mallarını burada saklıyorlar."

"Yani insanları mı?" diye sordu Jamie.

York dudaklarını bükerek kaşlarını çattı. "Evet, diğer şeylerin yanı sıra." "Ne zaman?" diye sordu Summer.

Benim de sorum tam olarak buydu. Kahretsin, müzayede evine baskın yapmak iyi bir fikir değildi. Bu, gizli kalmayı başaran birkaç işten biriydi. En fakir adam bile bu konuda bilgi sızdırmazdı. Müzayede evini ispiyonlayanların bir sonraki aşamada sahneye çıkacağı bir sır değildi.

"Bu gece, bir saat içinde." York sırıttı. "Benito ve Giancarlo Vitale'nin orada olacağı haberini aldım. Birkaç kişiyi daha yakalayabiliriz, ama bizim önceliğimiz onlar."

Siktir.

"Muhbirin zam hak ediyor," dedi Hunter. Aileme zarar verme düşüncesinin sesindeki heyecan belliydi.

Kimliğimi açığa çıkarmayacak olsaydı, onu hemen öldürürdüm.

"Onlar iyiler, ama körlemesine gidiyoruz. Bana zaman ve adres dışında hiçbir şey veremediler," dedi York.

Muhbirle ilgili bilgileri gizli tuttu.

Siktir.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum.

York bana bakmadı, bunun yerine televizyonu açtı. Çok iyi tanıdığım bir kahverengi taş bina

çok iyi tanıdığım bir kahverengi taş bina göründü. Benito'nun açık artırmalar için boşalttığı birkaç yerden biriydi. Tek yer değildi, ama hepsinden en iyisiydi.

Kahretsin.

"Onlara tamamen güveniyorum," dedi York, sonunda gözlerimin içine bakarak.

York planı anlatırken ekip sorular sormaya başladı. Ben kardeşlerime nasıl haber vereceğimi düşünmekle meşguldüm. Çok kısa sürede haber vermem gerekiyordu ve zamanında ulaşamayabilirdi ama bir şeyler denemeliydim. Onları kaybedersem, son birkaç yıldır yaşadığım yalan hayatın hiçbir anlamı kalmazdı.

"Herkes anladı mı?" dedi York, beni düşüncelerimden koparak. "Evet," dedi herkes bir ağızdan.

Bana baktı ve ben hala Paul olduğumu, Gianpaolo Vitale olmadığımı hatırladım. Ona başımı salladım. "Evet."

"Otuz dakika sonra yola çıkıyoruz."

Çok hızlı hareket etmeye cesaret edemedim. Paul işinde iyiydi, ama görevlerde deli değildi. İşleri yavaşça halleder, işin ilk seferinde doğru yapıldığından emin olurdu. İçimdeki her şey gitmemi ve kardeşlerimi bulmamı haykırıyordu. Ama panik kimseye fayda sağlamazdı.

"Ajan Gallo, iyi misiniz?" diye sordu York.

Gitmekten vazgeçtim. Neden umursuyordu ki? "Harika, efendim."

York bana baktı, omuzları düştü ve iç geçirdi. Ne söylemek istiyorsa, geri yuttu gibi görünüyordu. "Git hazırlan."

Başımı salladım ve masama doğru yöneldim, telefonumu aldım. Asansör yerine merdivenleri kullanarak küçük bir sapma yaptım. Ekipmanlarımızın bulunduğu üçüncü katı geçip, koridordan ilerleyerek ölü bölgeye ulaştım. Burayı burada çalıştığım ilk hafta keşfetmiştim. Her ihtimale karşı etrafa baktım, ama kamera yoktu ve yakınlarda kimse yoktu. Hiçbir güvenlik kamerasında görünmememin garip görünmeye başlamasına yaklaşık beş dakikam vardı.

Duvardaki resimlerden birinin arkasına bir sim kart sakladım. Hızlıca değiştirip Benito'nun numarasını çevirdim. İki kez çaldıktan sonra, yumuşak bir tıklama sesi onun telefonu açtığını gösterdi. Onun bir şey söylemesini beklemedim.

"İçeride kal. Bu gece uygun değil. Yangını söndürmek için otuz dakikamız var."

Benito, telefonu kapattığım anda İtalyanca küfürler etmeye başladı. Bize ihbarı kimin yaptığını söyleyemezdim, hiçbir fikrim yoktu. Müzayedeye baskın yapmazsak, ekipten biri şüpheli duruma düşecekti. Ama Benito ve Gin gelmezse, bu ne boktan bir tesadüf olurdu.

Sim kartı kırıp cebime attığımda midem sıkıştı. Dışarı çıktım ve herkese yetişmek için acele ettim. Artık kardeşlerim halledildiğine göre, tamamen Paul olabilirdim. Kötü adamları yakalayarak herkesin geceleri daha rahat uyumasını sağlayacaktık.

Eight YORK

Paul'un gelmesini endişeyle bekledim. Birkaç gece önceki baskınımız berbat geçmişti ve o zamandan beri gergindim. Hayır, bu yalandı. İşler sarpa sardığında ve en büyük iki şüphelimiz gelmediğinde gergindim.

Paul'u kenara çekip iş yerinde sakin olmasını söylediğimden beri tavırları tamamen değişmişti. Bir dakika önce normal, neşeli haliyleyken, bir dakika sonra yüzü düşmüş ve profesyonel bir maskeye bürünmüştü. Gözlerimin önünde bu kadar çabuk değişmesi neredeyse endişe vericiydi.

Peki şimdi burada ne yapıyorum?

Hiçbir fikrim yoktu. Belki o gün için kendimi kötü hissediyordum. O günden beri neredeyse hiç konuşmamıştık, ama bu benim hatam değildi. Ona sakinleşmesini söylemek zorundaydım, yoksa birisi bizim dalga geçtiğimizi anlayacaktı. Bu, ikimizin de işini tehlikeye atabilirdi ve ikimizin de bunu istemediğini biliyordum.

"Selam."

Arkamı döndüğümde, tezgahın üzerinde duran şeker kavanozunu devirdim. Paul'a odaklandığımda kahkaha sesleri, kahve kokusu ve kafenin sıcaklığı bir anda kayboldu. Bir elini cebinde tutarken, diğer eliyle az önce satın aldığı kahve fincanını sıkıca tutuyordu. Ben de kahvemi hazırlıyordum ama şimdi ortalığı dağıttım.

"Paul," dedim. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm. Kötü bir alışkanlık," dedi ve öne doğru eğilerek dökülen şekeri temizledi. "Bu kadar kolay irkildiğini bilmiyordum."

"Normalde korkmam," dedim. "Sanırım kendi düşüncelerime dalmıştım." "Hmm."

O, benim dağıttığım alanı temizlerken midem düğümlendi. Dudaklarında her zamanki gülümseme yoktu. Garipti.

Hoşuma gitmedi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Yok," dedi, peçeteyi atıp beni içine aldı. "Burada kalmak mı istersin, yoksa yürüyüşe çıkmak mı?"

Midem burkuldu. Neden söylediği şey sanki ayrılmak üzereymişiz gibi hissettirdi? Birlikte olmadığımızı biliyordum, bunun çok iyi farkındaydım, ama midemin düğümlenmesi ve avuçlarımın terlemeye başlamasına engel olamadım. Onları gizlice kot pantolonuma sildim.

"Yürüyüş iyi olur."

"Bu taraftan gidelim. Sakin bir yer biliyorum."

Paul'un peşinden gittim, neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi ondan ayırmadım. Sokağa çıktık, onu takip ederken arabaların ve insanların konuşma sesleri tekrar kulaklarıma ulaşmaya başladı. Bir köşeyi döndük ve yolun aşağısındaki küçük bir parka yaklaştık, New York'un beton ormanında yeşil bir leke gibi duruyordu.

Birden durdum. Yürüyüş boyunca birbirimize tek kelime bile etmemiştik. Bir süre sonra Paul dönüp bana kaşlarını kaldırdı.

"Bu ne? Bugün beni görmek istemiyorsan, neden mesajıma cevap verdin?"

Paul bana dönerek yüzünü bana çevirdi. "Bilmiyorum. Sanırım sınırları aşmak istemiyorum."

Bu sözler beni derinden etkiledi. Demek iş yerinde ona kesmesini söylediğim için kızmıştı. Ona kaba davranmak istememiştim, ama gerçek şu ki, insanların etraflarındaki herkesi gözlemlemeyi hayatlarının misyonu haline getirdikleri bir yerde bu kadar flört ederek ateşle oynuyordu. Ajanlarla dolu bir odadayken bunu açıkça söylememize gerek yoktu. Tedbirli olmak, pişman olmaktan iyiydi.

"Paul, seni kırmak istemedim. Kariyerim benim için önemli, her zaman öyle olmuştur," dedim ve ona doğru yürüdüm, bu sefer birlikte hızımızı koruduk. "Gençliğimden beri buraya gelmek için çok çalıştım. Tek istediğim bu. Bildiğim tek şey bu. Ayrıca kızlarım var.

Pozisyonumu kaybedersem, onlar tehlikeye girer ve kızlarımı sokaklara atamam."

Göz ucuyla bana baktı. "Anlayabiliyorum." Parka girene kadar bir dakika sessiz kaldı. "Gençliğinden beri ajan olmak mı istiyordun? Neden?"

Omuz silktim. "Babam FBI ajanıydı ve ona çok saygı duyuyordum. On iki yaşımdayken ben de bunu yapmak istediğimi biliyordum. Lisedeyken babama Lupus teşhisi kondu ve ben ona gurur duyacağı bir şey yapmaya karar verdim. Bu yüzden hiç zamanım olmadı..."

"Aptalca şeyler yapmak için mi?" diye sordu Paul.

"Evet," diye cevap verdim ve derin bir nefes aldım. "Diğer herkes kendi hayatını yaşıyordu, ama ben onun zamanı gelmeden önce hayatının anlamlı olmasını sağlamaya çalışıyordum. Ve başardım. Mezun oldum, FBI'a katıldım, evlendim ve o vefat etmeden önce beş yıl boyunca iki sevimli kızım oldu. Ona en azından kısa bir süreliğine de olsa bir büyükbaba ve kayınpeder olarak bir hayat sunabildiğim için mutluyum."

"Üzgünüm," dedi Paul sessizce. "Kulağa zor gelmiş." "Öyleydi."

"Ne zaman eşcinsel olduğunu anladın?"

Ona baktım. "Yaklaşık dört yıl önceye kadar fark etmedim. Dawn ellerini yüzüme koydu, gözlerime baktı ve 'Tatlım, bence sen eşcinselsin, dene bakalım!' dedi. İlk başta ne yapacağımı ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Kadınların bana göre olmadığını hemen hemen anlamıştım, ama yine de iyi bir koca ve baba olmaya çalışıyordum. Evlenmeden önce kim olduğumu bilmiyor olmam onun suçu değildi. Ama o ısrar etti. Hatta bana bir randevu bile ayarladı."

Paul ıslık çaldı. "Ne kadın ama."

Gülerek, "Evet, öyleydi. Aslında, seni çok severdi." dedim. Bana şaşkın şaşkın baktı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Kendi tarzında ona çok benziyorsun. Cesur, öngörülemez, dürüst. Aklına ne gelirse söylüyorsun, ben ise konuşmadan önce her kelimeyi analiz ediyorum. Kesinlikle benim sahip olmadığım özelliklere sahipsin."

Paul park bankına oturdu ve bana döndüğünde gülümsemesi geri gelmişti. Rahat bir nefes aldım. Bir süre sessizce oturduk, kahvelerimizi yudumlarken serin havanın tadını çıkardık. Sonbahar hızla kışa dönüşüyordu ve ben şimdiden güneşte tek başıma oturup nefes almayı, sıcaklığı ve rahatlığı özlemiştim.

"Aptalca davrandığım için özür dilerim," dedi Paul. "Bugün bu kadar soğuk davranmak istememiştim."

"Sorun değil," dedim. "Ayrıca, geçen gün yapılan baskında yakalanmam beni çok kötü bir ruh haline soktu. Onca emek ve karşılığında ne elde ettim?" Geriye yaslanıp akşam gökyüzüne bakarken kuru bir kahkaha attım. Bulutlara turuncu ve kırmızı renkler sıçramıştı. Uzun bir iş gününün ardından böyle bir ana ihtiyacım vardı. "Bazen bu iş o kadar stresli oluyor ki, nefret ediyorum. Onca hazırlık, kaybedilen zaman, yalnız geceler ve *belki* bir kişinin hayatını kurtarabiliriz. Bazen alay konusu gibi geliyor."

Bir el uyluklarımı sıktı ve Paul'a baktım. "Öyle hissetme. Seri katilleri, tecavüzcüleri, gangsterleri ve motorcuları yakaladığını gördüm. Birkaç kişiden fazlasını kurtardın. Yaptığın iş önemli."

"Öyle mi?"

Paul başını salladı. "Tabii ki. Endişelenme. Her şey değişecek. Ayrıca, bu davada bir muhbirin var. Eminim sana yardım edecektir."

"Her zaman yardımcı olur," dedim, daha fazla rahatlayarak iç çekerek. "Teşekkürler, Paul.

Seninle konuşmak beni daha aklı başında hissettiriyor.

Bazen." "Diğer zamanlarda?"

"Beni deliymişim gibi hissettiriyorsun."

"Awww, beni seviyorsun patron. Böyle davranma." "Halka açık yerlerde bana patron deme," diye homurdandım.

"Ooh, o ses neydi öyle? Lanet olsun. Böyle homurdanabilir misin? Yatak odasında, kulağıma yap şunu."

Benim tanıdığım ve boğazlamak istediğim Paul vardı. Sinirli gibi davranmama rağmen, o beni rahatsız etmeye başladığında yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. Her sözü alaycı ve flörtçüydü. Bu adamda ciddi bir sorun vardı.

Yürümeye devam ettik, hayat, işimiz, her şey hakkında sohbet ettik. Ne zaman duvarlarımı yıkmıştı? Duvarlar hala oradaydı, ama sanki o duvarların üzerinden bakabiliyormuş gibiydim. Sürekli durup Paul'a bakıyordum. Bu bir randevu muydu? Hayır, olamazdı, ama eğer hiç hoşlandığım bir randevuya çıkmış olsaydım, böyle hissederdim. Hafif, rahat, gevşek. Paul ile tanıştığım diğer herkesten daha çok güldüm. Ama bu bir randevu değildi. İkimiz de bunu biliyor ve anlıyorduk. Göğsümdeki karışık duyguları keşfetmek sadece kafa karışıklığı ve felaketle sonuçlanacaktı.

Bu ilişkiyi rahat tutmak daha iyiydi.

Yürürken durup etrafa baktım. Birdenbire kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Paul'la ikinci kez birlikte olduğumda, sanki biri bizi izliyormuş gibi hissettim.

"Sen de hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet." Ceketimin cebine uzandım ve elimi tabancama koydum. "Neden seninle birlikte olduğum her seferinde biri beni deli gibi izliyor?"

"Hiçbir fikrim yok, ama ben de bu hissi sevmiyorum."

Koşan ayak sesleri beni hızla arkama dönmeme neden oldu. Ağaçların arasından gelen hareketi takip ettim ve Paul da peşimden koşarak oraya doğru koştum. Köşeyi döndüğümde, kahverengi tenli, kahverengi gözlü iki kız çocuğuna çarparak neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Kızlarım.

"Merhaba baba." Navy gülümsedi.

"Merhaba," diye ekledi Nyra, kız kardeşinden biraz daha utangaç bir şekilde.

Elimi tabancamdan çektim. "Kızlar, burada ne yapıyorsunuz?"

"Dışarı çıktığını gördük ve yine çok şık görünüyordun," dedi Navy. "Fazla şık. Nereye gittiğini görmek istedik."

Nyra başını salladı. "Randevun mu var baba?"

Aman Tanrım. İkizlerim anneleri kadar, hatta doğrusu benim kadar da zekiydiler. Bir gün mükemmel ajanlar olacaklardı.

"Bu kim?" diye sordu Navy. "Erkek arkadaşın mı?"

"İşten bir arkadaşım," dedim hemen, saçmalıklarını hemen kesmek için. "Paul, bunlar Navy ve Nyra." İkisi de el salladı. "Bu Paul Gallo."

Onun da benim kadar dehşete kapılmış olup olmadığını görmek için ona döndüm, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tekrar çocuklarıma döndüm. İkinci randevumuzun çocuklarımız tarafından mahvolacağını hayatta tahmin edemezdim, ama görünüşe göre onların başka planları vardı. Beni çıldırtmak gibi.

"Eve gittiğimizde ikiniz de cezalandırılacaksınız." "Awww,

bu adil değil," diye sızlandı Navy.

"Adil mi? New York'ta tek başınıza parkta dolaşıyorsunuz.
Ya kaçırılırsanız? Ya da öldürülürseniz? Ya da ikisi birden olursa!"

"Ama öyle olmadı baba," diye ekledi Nyra. "Ben çok akıllı davrandım. Birbirimizden uzaklaşmadık ve bir şey olursa diye ikimiz de bunları yanımıza aldık."

Şaşkınlıkla, ikisi de ceplerinden aynı biber gazı şişelerini çıkardılar. Eğilip onları aldım ve ceplerime attım.

"Sizin neyiniz var? Bunları nereden aldınız!" "İnternetten bulduk," dedi Nyra.

"İnternetten bir şeyler satın almak çok kolay," diye ekledi Navy. "Aman Tanrım."

Bir kıkırdama dikkatimi çekti. Şaşkınlık içindeyken, gülen Paul'e döndüm. Elinin tersiyle ağzını kapattı, ama gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı ve kendini tutmaya çalışmaktan boynu kızarmıştı. Ona göz kırptım.

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi elini çekip tekrar güldü. "Merhaba kızlar."

Onlara elini uzattı. Her biri birbirine baktı, o büyük gözlerin arkasında sessizce konuşarak, sonra dönüp elini sıktılar. Bu şekilde nasıl iletişim kurduklarını bilmiyordum, ama her seferinde beni çok korkutuyordu.

"Merhaba, çok tatlısın," diye patladı Navy.

Şaşkınlıkla ona baktım. Neden her zaman aklından geçen ilk şeyi söyleyen kişi o oluyordu? Nyra sessiz olanıydı, ama o bile Paul'dan etkilenmiş görünüyordu.

"Teşekkür ederim, küçük hanım," dedi Paul ona gülümseyerek. "Elbiseni çok beğendim. Mavi en sevdiğim renktir."

"Benimki de, Nyra'nınki de. Öyle değil mi, Nyra?" "Açık mavi," diye ekledi Nyra.

"Ben koyu maviyi severim, ama ikisi de birbirine yakın," dedi Navy başını eğerek. "Gözlerin çok güzel."

Paul ıslık çaldı. "Sen, tanıdığım en büyük iltifatçısın. Onlara dondurma alabilir miyiz?" diye sordu.

Kızlar sevinirken ben kekeledim. "Kesinlikle olmaz! Kötü davranışları ödüllendiremem. İkiniz hemen eve gidiyorsunuz. Shelly nerede?"

"Shelly kim?" diye sordu Paul.

"Dadımız," diye mırıldandı Nyra. "O en kötüsü."

"Öyle değil," dedim. "Siz ikiniz onun kurallarını sevmiyorsunuz."

"Baba, lütfen dışarıda kalalım," diye yalvardı Navy, Paul'un elini tutarak. "Sen de dondurma istiyorsun, değil mi?"

"İsterim."

"Paul!"

"Ne! İstiyorum," diye mırıldandı.

İç geçirdim. O da çocuklar kadar kötüydü. "Bu kesinti için özür dilerim..." Bir kelime bulmaya çalıştım. "Toplantı."

"Ah, evet. Toplantımız," dedi. "Çok önemliydi."

Yüzündeki sırıtış daha da büyüdü ve onu ısırmak istedim. Ne demeye çalışıyordu? Kafamı salladım ve bu düşünceyi şimdilik bir kenara ittim.

"Gerçekten üzgünüm. Onları eve götürmem gerekiyor. Shelly neden beni henüz aramadı bilmiyorum."

"Telefonunu sakladık," diye ekledi Navy.

Elimi alnıma vurdum. "Cezalandırmak derken,
ceza demek istiyorum. İkiniz beni duyuyor musunuz?"

İkisi de bunun neden adil olmadığını söyleyerek sızlanıp durdular, ama biz artık o aşamayı geçmiştik. Beni takip etmeleri ilk kez olmuyordu, ama en azından o zamanlar, ben evden çıkar çıkmaz yakalanmışlardı. Bu sefer daha uzağa gitmişlerdi.

Daha akıllı hale geliyorlardı.

"Awww, onları azarlama," dedi Paul. "Hadi, hepinizi eve götüreceğim. Zaten çok uzak değiliz."

"Elini tutabilir miyim?" diye sordu Navy.

"Tabii ki," dedi ve diğer elini uzattı. "Sen de elimi tutmak ister misin, Nyra?"

O ona doğru koşarken, ben onun bardağını aldım ve benimkiyle birlikte attım. Durdum.

"Onları ayırt edebiliyor musun?"

"Kesinlikle." Güldü. "Çok kolay. Şimdi, siz ikiniz ne tür müzik seviyorsunuz? Aptalca bir şeyse, çalmam."

Onların arkasında yürürken onlara baktım. Paul, sanki kızları hayatı boyunca tanıyormuş gibi rahatça onlarla sohbet ediyordu. Onlar da aynı hevesle cevap veriyorlardı. Çocuklarım yeni insanlarla tanıştıklarında dışa dönük değillerdi. Bu kadar çabuk bağlanmak için çok fazla şey yaşamışlardı. Öyleyse neden Paul'den ayrılmak istemiyorlardı?

Ve Paul onları nasıl ayırt edebiliyordu? Bazen ben bile zorlanıyordum ve onlar gözlerimi boyuyorlardı. Eskisi kadar sık olmasa da, yine de.

Washington ailesini hipnotize eden Paul'un özelliği neydi?

İKİZLER beklediğim gibi değillerdi. Günlük hayatımda çocuklarla pek etkileşimim olmazdı. Onlar mızmız ve ilgiye muhtaç, ayak altında dolaşan küçük varlıklardı. Ancak, York'un kızlarına bu tanımı uydurmak zordu, ona cezalandırıldıkları için mızmızlanıyor olsalar bile. Arabaya bindiklerinden beri hiç susmamışlardı. Otoparka girip yer aramak için dolaşırken bile, ısrarla kendilerini savunmaya devam ettiler. Navy tartışmıyordu ama bazı sağlam argümanlar öne sürüyordu. Nyra ise masum bakışları ve masum görünüşüyle dikkat çekiyordu. Ben ve Gin gibi mükemmel bir ikiliydiler.

Belki de bu yüzden onlara hemen ısınmıştım. Ben de ikiz olduğum için miydi? Onlarla birkaç dakika geçirdikten sonra Gin'i her zamankinden daha fazla özlemeye başladım. İkiz kardeşimle olan ilişkimin bıraktığı boşluk ruhumda sürekli bir delik gibi duruyordu. On yıldan fazla bir süredir birbirimizin hayatında yoktuk ve ben ciddi şekilde kendimi kaybediyordum. Gin'in çoktan kendini kaybettiğini biliyordum, ama ben de zar zor kendimi tutuyordum.

"Baba, sadece iyi olduğundan emin olmak istedik," diye vurguladı Navy.

York tek kaşını kaldırdı; babası, iş yerinde bize gösterdiği yüzünden daha yumuşaktı.

"Gördün mü, sadece endişelenmişler," diye yardım ettim.

York bana dönüp baktığı anda, aynadan Navy ve Nyra'nın bakışlarını yakaladım. Bana gülümsediler ve onların gözünde bir puan kazandığımı hissetmeden edemedim.

"Kanma."

"Ama babaları gibi çok tatlılar, nasıl kanmayayım?"

York, şaşkın bir ifadeyle bana bakarken ağzını açıp kapattı.

"Babamızı sevimli mi buluyorsun?" Navy neredeyse çığlık attı.

Kulaklarım biraz çınladı, ama York inleyip sonunda yolcu koltuğuna yaslanınca güldüm.

"Tabii ki." York'un kalın kollarına, düzgünce kesilmiş sakalına, çekici dudaklarına ve koyu kahverengi tenine baktım. Kahretsin, onu yutmak istedim.

"Paul," diye homurdandı York.

Zevkten bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Onun homurtusu beni ciddi ciddi kenara çekip yol kenarında oral seks falan yaptırmaya zorlayacaktı. Arkada kızlar olmasaydı, otoparkta araba seksini talep ederdim.

"Bu şarkıyı seviyoruz," diye bağırdı Navy.

Arabayı park ettim ve sesi açtım. Eminem'in "The Real Slim Shady" şarkısı çalmaya başladı. Kızlara kaşlarımı kaldırdım, Nyra şarkının girişini rap yapmaya başlayınca şok oldum. Her kelimeyi duraksamadan söylerken ağzım açık kaldı. York'a baktım, o da daha iyi durumda değildi, sanki ilk kez duyuyormuş gibi kızına bakıyordu. Navy, kız kardeşini coştururken koroya katılıp bazı dans hareketleri ekledi. Nyra, küfürlü kelimeler olduğunda yerine başka kelimeler koydu, bu da onu şimdiye kadar duyduğum en havalı temiz rap versiyonu haline getirdi.

Kızlar Eminem'e ayak uydurarak sözleri değiştirirken, ben de başımı sallayarak onları tezahürat etmeye başladım. Bu, onların ilk kez dinledikleri şarkı değildi. Arabaya ilk bindiklerinde pop saçmalıkları önermişlerdi, ama müzik zevklerinin iyi olduğunu öğrenince onları daha da sevdim.

"Oh, lanet olsun." Bu performanstan sonra alkışlayarak bir tekrar istedim. İki kıza da high five yaptım. "Harikaydı. İkinizin bütün bir rutini mi var?"

Nyra gururla gülümsedi, müziğin ritmine ayak uydurmaktan nefes nefese kalmıştı. "Evet, görmek ister misin?"

"Her zaman pratik yapamıyoruz ama bu dansı çok iyi yapıyoruz," dedi Navy, kız kardeşi kadar gururlu bir şekilde. "Yukarı gel, sana gösteririz. Belki sen de katılabilirsin."

"İyi bir arka plan dansçısı olabilirim."

"Siz ikiniz ne zamandan beri Eminem dinliyorsunuz?" diye York araya girdi.

Navy birkaç bukle saçını kulağının arkasına koydu. "Annem futbol antrenmanına giderken dinlerdi."

York'un omuzları anında gevşedi ve yüzü yumuşadı. Kızlarına gülümsedi. İkisi de neşelendi ve önlerine çıkan fırsatı kaçırmadı.

"Paul gelip ona gösterebilir miyiz?" diye sordu Navy. "Lütfen,

baba." Nyra gözlerini kırpıştırarak abartılı bir şekilde yalvardı.

Onlar benim çocuklarım değildi, ama ben çoktan isteğine boyun

eğmiştim. "Yapacak işleri var," diye başladı York.

"Randevunuzu mahvettiğimiz için üzgünüz." Navy kaşlarını

çattı. "Ne? Siz ikiniz hiçbir şeyi mahvetmediniz."

"Mutluluğuna engel mi oluyoruz, baba?" diye sordu Nyra.

"Hayır." York kemerini çözdü ve koltuğunda elinden geldiğince döndü. "Neden böyle bir şey düşünüyorsunuz? İkinize sahip olduğum için çok mutluyum."

"Ama Paul'u alabilirsin." Navy ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi.

"Bayan Shelly, çocukların yetişkinlerin zamanını bozduğunu söylüyor," dedi Nyra.

Zaten kızların dadıyı sevmediklerini hissediyordum. Onu sevmiyordum ve daha tanışmamıştım bile.

York kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, öyle bir şey yok." "Söz

mü?" diye sordu Nyra.

York başını salladı ve Navy, bunun onun için bir fırsat olduğunu

biliyormuş gibi hemen atladı. "O zaman Paul da bizimle gelebilir mi?

Sadece kısa bir süreliğine?"

York ağzını açıp kapattı, yalvaran kızlarına bakarak sonra bana doğru gözlerini çevirdi. İkizler gibi ellerimi birleştirdim ve köpek yavrusu gibi gözlerimi ona diktim.

"Tamam," dedi York pes ederek.

Kızlar arabadan inerken çığlık attılar ve birbirlerine high-five

yaptılar. "Lanet olsun, çok iyiler," diye mırıldandım.

"Oynandığımı hissediyorum."

"Öyle, ama dürüst olmak gerekirse, onlara karşı hiç şansın yoktu." York'un omzuna güven verici bir şekilde vurdum.

Arabadan indim, kızlar kıkırdayarak aralarında konuşuyorlardı, ben de York'u bekledim. Birbirlerine yaslanıp konuşmadan iletişim kurmaları, Gin'in yanında olmayı özlediğim her şeydi. Hayatımızda

hayatımızda birçok kez, ağzımızı açmadan birbirimize bir şeyi anlatabildiğimiz zamanlar olmuştu.

York kızlara başını salladı, ama onlar tüm enerjileriyle ona doğru zıpladılar. Bir an için gitmeyi düşündüm. York'un hayatına daha fazla dahil olmak iyi bir fikir değildi. Muhbirin bir kadın olduğunu öğrenmiştim, yani yapmam gereken iş belliydi. Bir bahane uydurup, oradan ayrılabilir ve ailemi kurtarabilirdim.

"Paul?" York omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerimiz buluştuğu anda, işimin bittiğini anladım. Kızın masum, iri kahverengi gözleri de hiç yardımcı olmadı.

Telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim. "Üçünüz birlikte çok sevimli görünüyordunuz." Koşarak onlara yetişip, York'a bir anlık hevesle çektiğim fotoğrafı gösterdim. Muhtemelen daha sonra silecektim.

York başını salladı ama yüzünde, onun gülümsemesine katkıda bulunduğum için gurur duyduğum geniş bir gülümseme vardı. Asansörle onların katına hızlıca çıktık ve farkına varmadan patronumun kapısının önünde duruyordum. York için çalıştığım onca yıl boyunca, onun ev adresini bir kez bile öğrenmemiştim. Her şeyi sır olarak saklıyordu ve ben bunun nedenini anlıyordum. Çocukları onun için çok önemliydi.

"Kız veya erkek kardeşin var mı, Paul?" diye sordu Nyra.

Gin, Benito veya Enzo'dan bahsetmeden önce kendimi durdurarak başımı salladım. "Bir kız kardeşim var."

"İkiz misiniz?"

Onlara bakarak durakladım. "Neden soruyorsunuz?" İki kız da, hayatlarına giren herkesi analiz ediyorlarmış gibi bir his uyandırdı bende.

Nyra omuz silkti ve York kapıyı açıp ikisini içeri alırken başka yere baktı.

"İkiz gibi görünüyorsunuz," dedi Navy.

Güldüm. "Öyle mi?"

"Evet."

York, kızların gördüğünü görmeye çalışır gibi ikimizi sırayla baktı. Ben elimi sallayarak önemsizmiş gibi yaptım.

"Bence ikiz olmak harika bir şey."

"En iyisi," dedi Navy.

"Kızlar, buradasınız!" Tiz bir ses, o mutlu anı bozdu.

Bir kadın yüzü kızarmış ve saçları dağınık bir şekilde bize doğru koşarak geldi. Navy ve Nyra anında geri çekildiler.

"Aklınızı mı kaçırdınız? Dışarı çıkabileceğinizi kim söyledi?"

Ona doğru adım attım, kızlara karşı tavrını görünce gülümsemem kayboldu. Elbette, onlar hatalıydı, ama York tam burada duruyordu. Onların ebeveyni oydu, o değil. Onu kafasından tutup yüzüne defalarca dizimi vurma dürtüsüyle mücadele ederken, parmaklarımı kırdırdım. O onların dadısıydı, ama kızlar ondan uzaklaşıyordu.

O öldü.

York onlara doğru adım attı ve ellerini omuzlarına koydu. "Bir şey olmadı, Shelly. Sana gideceklerini söylemedikleri için üzgünüm."

Dadısı başını salladı. "Bana kasten kaçtıklarını söylemediler," diye düzeltti. "Polisi aramaya ramak kalmıştı."

"Babalarını aramalıydın," dedim.

Shelly bana baktı, burnunu tiksintiyle buruşturduktan sonra yüzündeki tüm duyguları sildi.

"O da bir sonraki adımdı. Telefonumu buldum."

Evet, ama ya komşular? Ya da kızları aramaya çıkmak?

"Onlar iyiler ve ikisiyle de bu konuyu konuştum. Kızlar, Shelly'ye ne demelisiniz?"

"Özür dileriz," dediler hep bir ağızdan.

Shelly benden uzaklaşarak kızlara odaklandı. "Kızlar, yatma zamanı geldi, neden babanız ve arkadaşına biraz yalnız kalmaları için izin vermiyoruz?"

"Ama..."

"Ama yok, hadi gidelim," dedi Shelly. Kızları York'tan uzaklaştırdı ve onları evin içine doğru yönlendirdi.

Nyra ve Navy omuzlarının üzerinden bana bakarak yalvaran bir bakış attılar. Bana kalsa, dadı kovulur ve işsiz kalırdı. Ancak ben sadece bir misafirdim, daha fazlası değil.

York bir saniye onları izledikten sonra derin bir nefes aldı. Ağzını açtı ama telefonu çaldı. Telefonunu çıkardı ve aniden tavrı değişti. Arayan ya işten biri ya da muhbiri olmalıydı. Onun kim olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için dinlemek istesem de, sakin olmam gerektiğini biliyordum. Herhangi bir hata yaparsam, yakalanmam kaçınılmazdı. Gizli görevde çok uzun yıllar geçirdim, şimdi biraz sabırsız olduğum için her şeyi mahvetmeye niyetim yoktu.

"Cevap ver, ben bir yere gitmiyorum."

"Oturma odası hemen şurada. Hemen geliyorum," dedi.

Onu kovdum. Telefonu kulağına dayayarak koridordan aşağı indi. Koridorda düz devam etmek yerine sola döndü. Yavaşça oturma odasına doğru ilerledim. Her şeyi gözlemledim, York hakkında öğrenebileceğim her şeyi inceledim. Duvarları kızların fotoğrafları ve Dawn olabilecek birinin fotoğrafları süslüyordu. Parlak bir gülümsemesi, kahverengi teni, kızlarla aynı uzun kıvırcık saçları ve parlak kahverengi gözleri vardı. Resimdeki gibi mükemmel bir aileydi. Onu şahsen tanımıyordum, ama York'un onun hakkında söylediklerinden, büyük olasılıkla iyi bir kadındı.

Onun evinin içine doğru ilerledim; oturma odası benimkine hiç benzemiyordu. Benim evimdeki mobilyalar, bir showroomdan seçtiğim, kişisel bir dokunuşumun olmadığı basit mobilyalardı. Onunki ise uyumsuz mobilyalardı, pembe tek kişilik koltuk, garip bir şekilde devasa mavi L şeklinde kanepeyle uyumluydu. Her yerde biblolar vardı, bazıları mantıklıydı, bazıları ise kızların bıraktığına emindim. Sehpada boncuklar ve ipler vardı. Yarım kalmış bir bileklik, Gin'in bize eşleşen diş bileklikleri yaptığı zamanları hatırlatarak beni gülümsetti. Okulumuzdaki birkaç çocuk Enzo'ya sataşmaya çalışmıştı ve biz de beyzbol sopası ve golf sopasıyla onlara ve onların ağabeylerine haddini bildirmiştik. Gin, onların dişlerini toplayıp eşleşen bileklikler yapmak çok havalı olduğunu düşünmüştü. Benito onları tuvalete atana kadar altı ay boyunca bu bileklikleri takmıştık. Kanıt falanla ilgili bir şeydi.

Çocuktuk, ama kimse ailemize bulaşamazdı.

York'u dinlemek için mutfağa geçtim. Buzdolabı sanat eserleri ve karne notlarıyla kaplıydı. İki kız da onur listesindeydi ve okula hiç devamsızlık yapmamışlardı. Fısıltı gibi sesler dikkatimi çekti ve mutfaktan diğer koridora yöneldim.

"İkiniz beni çok hayal kırıklığına uğrattınız. Anneniz şu anda sizin hakkınızda ne düşünürdü?" diye sordu Shelly. "Bu yüzden her çocuğun bir anneye ihtiyacı vardır. İkiniz çok uzun süredir annesizsiniz."

Kendini ne sanıyor bu kadın? Anne olmak harikaydı, ama elinden geleni yapan her ebeveyn, dünyadaki boktan ebeveynlerden daha iyiydi. Anladığım kadarıyla, York kızlarını düşünerek elinden geleni yapıyordu. Bu yüzden iş yerinde beni sert bir şekilde reddetmesini kabullenebiliyordum. Ailesinin güvenliği her şeyden önce geliyordu. Bu yönünü saygıyla karşılayabiliyordum.

"Babam dedi ki..."

"Karşılık vermeyin. İkiniz de yatmaya gidin."

"Ama baba..."

"Yeter dedim. İkiniz de şımarık küçük canavarlar olmaya başladınız."

Tamam, bu kadar yeter.

Kapıyı çaldım, kocaman bir gülümseme takındım ve kendime dadıyı öldürmemem gerektiğini hatırlattım. "İkiniz film izlemeye hazır mısınız?"

Navy ve Nyra beni gördükleri anda yüzleri aydınlandı. Nyra gözyaşlarını çabucak sildi. Çocukların gözyaşlarından etkilenebilecek biri değildim, ama tatlı Nyra'nın ağlamasını görünce kimliğimi açığa çıkarmamayı tamamen unuttum.

"Sabah okula gidecekler."

"Harika. Filmden sonra yatacaklar."

Navy, Nyra'yı tuttu ve bana doğru geldiler. Onları bakması gereken kadına göre, neredeyse bir yabancı olan bana daha yakın olmak istemeleri çok şey ifade ediyordu.

Shelly bana gözlerini kısarak baktı. "Son altı yıldır kızlara bakıyorum..."

"Ve bugün uzun zamandır ihtiyaç duyduğun bir mola verdin. Neden devam etmiyorsun?"

Shelly bana bakarken ağzı açık kaldı. "Adınızı öğrenemedim."

Ben de başımı salladım ve iyi bir beyefendi gibi davranarak elimi uzattım. "Paul Gallo, memnun oldum. Kızları giydirdiğiniz için teşekkürler, ama biz film gecesi yapmayı planlamıştık."

"Bay Washington bana hiçbir şey söylemedi."

"Öyle mi? York'un söylediklerini umursamadığını sanıyordum. Kızlara da öyle söylüyordun."

Nyra ve Navy ikisi de ellerimi tutup sıktılar. Sakinleşmem gerekiyordu ama kızlara konuşma şeklini hiç beğenmemiştim. Onlar daha küçüktü ve annelerini birkaç yıl önce kaybetmişlerdi. Endişelenmek ve onların iyi olduklarından emin olmak onun ilk yapması gereken şey olmalıydı, ama o bunun yerine onları şımarık canavarlar olarak nitelendirdi.

Shelly, ne diyeceğini bulmaya çalışırken yüzü kızardı.

İki kızla birlikte dönüp oturma odasına doğru yürüdüm. York'a bir şey söylemişse, bir çözüm bulmam gerekecekti. Onlar benim çocuklarım değildi ve müdahale etmek muhtemelen en iyi seçenek değildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Navy.

Az önce yaptığım şeyden duyduğum hafif pişmanlık bir anda uçup gitti. Elini biraz daha sıkı tuttum.

"Ne tür bir film izleyeceğiz?" diye ikisine de sordum. Kanepeye oturduğumuzda, Nyra sepetten bir battaniye aldı

ve köşeye kaydı. "Babanı, daha sık gelmeme izin vermesi için ikna etmeliyiz."

Navy gülümsedi. "Tabii. Bize o dondurmayı getirirsen." "Şu anda benimle pazarlık mı yapıyorsun?"

Hiç utanmadan başını salladı.

"Bilmiyorum, o konuda oldukça kararlı görünüyordu. Gece geç saatte film ve patlamış mısır nasıl olur?"

Kızlar birbirlerine baktılar, şüphesiz ikizler arasında kendi aralarında iletişim kuruyorlardı. Ben arkama yaslanıp karar vermelerini bekledim.

"Buzdolabında pasta var. Biraz alabilirsek, anlaşırız," dedi Navy.

"Akşam yemeğini yedin mi?" *Bu yetişkinlerin soracağı bir soru, değil mi?*

İki kız da başlarını salladı, sanki beni çoktan avuçlarının içine almışlar gibi gülümsediler.

"Anlaştık." Elimi uzattım ve Navy elimi sıktı. Nyra kanepenin köşesinden kalkıp benim de elimi sıktı.

York'un hafif adımları bize doğru yaklaşırken ben arkama yaslandım. Kanepede oturan kızları fark edince aniden durdu.

"Üçünüz ne planlıyorsunuz?"

Elimi göğsüme koydum. "Ne? Ben yanlış bir şey yapmadım. Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

York bana, sonra da kızlara baktı. "Neden öyle gülümsüyorlar?" "Belki mutlular."

York tekrar aramıza baktı. "Hayır."

"Henüz teklifi duymadın." Kızlara el sallayarak sıra onların olduğunu belirttim.

"Her zamanki rutinimiz yerine, baba, seninle ve Paul'le birlikte film izlemek istiyoruz." Navy uzaktan kumandayı eline almış ve düz ekran televizyonda filmi açmıştı.

"En sevdiğin film," diye ekledi Nyra.

"Ben patlamış mısır yaparım, kızlar da akşam yemeğini yediler. Toplantımızı daha tatlı hale getirmek için pasta da yiyebiliriz." "Toplantı" kelimesini parmaklarımla tırnak içine aldım. İkimiz de sözde toplantının daha çok bir barışma randevusu olduğunu biliyorduk.

York, nefesimizi tutarken üçümüze de baktı. "Bir film ve sonra yatma zamanı. Yarın ikiniz de cezalı olacaksınız. Ciddiyim."

Kızlar zafer çığlığı attılar. Shelly dışarı çıktı ve York ona döndü ona döndü.

"Onu ben uğurlayayım. Kızlar sana patlamış mısırın ve pastanın nerede olduğunu gösterecek."

İkisi de gittikten sonra, kızlar ayağa fırladılar ve biz de high-five yaptık. Mikrodalgada popcornu ve her tabağa kek dilimlerini hızlıca hazırladık. York bize katıldı ve ben Nyra'ya son popcorn torbasını hazırlamasına yardım ettim.

"Kettle corn mu, movie butter mı seversin?"

diye sordum. "Kettle."

Yüzümü buruşturdum ama tatlı, iğrenç patlamış mısırın olduğu beyaz kaseyi ona uzattım.

"Bir veya iki dilim pasta ister

misin?" "İstemiyorum."

"Babam pasta sevmez," diye ekledi Nyra.

York'a baktım. "Onu yiyorsun ama pasta yemiyorsun? Kim seni incitti?"

Bana başını salladı ve kanepeye doğru yöneldi, ağzına birkaç tane mısır tanesi attı. Kızlar pastalarını çabucak yediler, kanepeye atladılar ve babalarına sarıldılar. Navy bana bir bakış attı ve York'un diğer tarafına geçti. Yerleşmeden önce göz kırptı.

Bu çok akıllı bir küçük kız.

York'un yanına, çok yakın olmayan bir yere oturdum. York'un çıldırıp film gecesini bitirmesini hiç istemiyordum. York uzaktan kumandayı alıp Men in Black'i başlatınca hepimiz yerlerimize yerleştik.

Bilmeliydim.

Film devam ederken, biz de patlamış mısır ve kekimizi yiyorduk, kendimi daha da rahatlamış buldum. Neredeyse normaldi. Suçlu bir ailede doğmamış olsaydım, başka bir dünyada, York gibi bir adamla tanışmış ve onun sağlıklı ailesiyle birlikte mükemmel dünyasına uyum sağlamış olabilirdim. Ama şu anda, yapabileceğim tek şey Paul gibi yaşamaktı, ta ki yapamayacak hale gelene kadar.

Film bittiğinde ellerim yağlıydı. York'un bacağı benim bacağıma değiyordu ve omuzlarımız birbirine çok yakındı. Kızlar uykuya dalmış, pasta terk edilmişti.

"O filmi belki birkaç kez izledim," dedim.

"Gerçekten mi? Ben gençken sinemada izlediğimi

hatırlıyorum." Dudaklarımı ısırdım. "Ben ilkokuldaydım."

York bana baktı. "Konuşmayı kes."

"Ne olmuş, biraz genç birini beceriyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. İkimiz de rıza gösteren yetişkinleriz."

"Kapa çeneni Paul," dedi York gülerek.

Ayağa kalkıp esnedi ve bu hoş dikkat dağıtıcı hareketle beni anında susturdu. York kızların yanına gitti ve ikisini de sevgi dolu bir gülümsemeyle süzdü.

"Yardım ister misin?"

Bir saniye tereddüt etti ve ben de ısrar etmeden hareketsiz kaldım.

"Evet. Lütfen Nyra'yı bana getir. Uyandıklarında, sanki ölüleri uyandırmaya çalışmak gibi; kıpırdamıyorlar."

Nyra'yı kucağıma aldım. York, Navy ile birlikte öncü oldu ve odalarına doğru yürüdük. Onu ikiz yataklara yatırdım ve üstünü örttüm.

"Dormi bene, piccola piantagrane," diye fısıldadım.

Odayı terk ettim ve York'a iyi geceler dilemeyi ona bıraktım. Biraz oyalanıp durdum. Filmden sonra ben de yorgun düşmüştüm. Kötü baskından sonra hafta berbat geçmişti. York birkaç dakika sonra bana katıldı ve kızların lav lambalarının açık olduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattı.

Gitmeye hazır değildim, ama ikizlerin gücü olmadan York'un neye razı olacağından emin değildim. Gözlerimiz buluştu ve düşünmeden harekete geçtim. Gömleğinin önünü tuttum ve parkta yapmak istediğim şeyi yaptım.

Dudaklarımız buluştu ve sıvı ateş vücuduma döküldü. York ağzını açtığı anda inlemem yutuldu. Dilini, sanki benim kadar ihtiyaç duyuyormuş gibi oynamaya başladı. Arzumuz ve şehvetimiz aramızdaki ateşi körüklerken, dillerimiz birbirine dolandı. Yeterince doyamıyordum ve başımı hafifçe eğerek öpücüğü daha da derinleştirdim. York'un ağzının her santimini haritalandırdım, hala kalan kettle corn'un tadını aldım. Nedense, York'la karıştığında o kadar da iğrenç gelmiyordu.

Nefes nefese ve soluk soluğa ayrıldık. "Bu gece kalabilir miyim?" York bana baktı. "Geç oldu."

"Seks yapmak zorunda değiliz. Bilmeni isterim ki ben de çok iyi sarılırım."

York ikna olmuş gibi görünmüyordu, ben de bir kez daha denedim.

"Kızlar uyanmadan çıkarım." Onu tekrar öptüm, ağzını aldım ve aramızdaki tutkuya kapıldım. "Evet de, bir gece."

"Paul."

Bir titreme beni sardı. Adımı öyle söylediğinde seks yapmama kararını zorlaştırıyordu.

"Bir gece."

York peşimden koştu, ayrıldığımız anda dudakları benimkini aradı. "Tamam."

NEMLİ HAVA ikinci bir deri gibi bana yapışmış, omurgamdan istenmeyen bir ürperti geçirmişti. Benito'nun buluşma noktamıza gelmesini bekledim.

"Geç kaldın," dedim ağabeyime, o çift kapıdan içeri girer girmez.

"Son zamanlarda kaçmak kolay değil. Her yerde FBI ajanları var." Ses tonu kesikti, tüm bu olanların onu ne kadar gergin yaptığını belli ediyordu.

"Peki, topyekûn bir savaş başlattın, ne bekliyordun?"

Benito omuzlarını silkti, bakışları donuktu. "Onları bizden uzaklaştır. Ben bir şey yapamıyorum, ama Triadlar her fırsatta bize saldırıyor."

Söylemesi kolay, ama bunu ağabeyime anlatmanın bir yolu yoktu. Yüzünden, dinlemeye niyeti olmadığını anlayabiliyordum.

"Babam gibi imkansızı istemeye başlama."

Benito homurdandı. "Elinden geleni yaptığını biliyorum." Burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve derin bir nefes verdi. Yüzündeki stresi görebiliyordum.

Yaklaşıp kısa bir süre sarıldık. Bu küçük aile anısı iyi geldi.

"Hâlâ sarı saçları kabullenemiyorum. Aptal gibi görünüyorsun."

Onu ittim ve o güldü, kaygısız bir gülüş değildi ama kendimi biraz daha iyi hissetmeme yetti.

"Fanculo, stronzo," dedim.

Benito başını salladı. "İtalyancan kulağa kaba geliyor."

Ona kuş işareti yaptım ve biraz rahatladım. "Enzo neden takip edildiğimi buldu mu?"

Benito başını salladı. "Hayır, adamın beyni neredeyse ölmüştü." Bana dikkatle baktı.

"Ne? Uzun zaman oldu."

"Dikkatsizleşiyorsun, Paolo."

Nefesimi dışarı verdim. "Yıllardır böyle olmak" — vücudumu yukarıdan aşağıya doğru işaret ettim — "zihinsel olarak yorucu."

Benito başını salladı. "İnan bana, bunun için minnettarız. Senin sayende, bazı boktan durumlardan kurtulduk."

"Ailem için her şeyi feda ederim."

Benito elini omzuma koydu ve sıktı. Başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Bunun zor olduğunu biliyorduk, özellikle ikizim ve diğer kardeşlerimden bu kadar uzakta olmak. Hayatım, ben gerçekten hazır olmadan tamamen değişti. Eğer tekrar şansım olsaydı, onlara yardım etmek için yine her şeyimi feda ederdim. Ailem için her şeyi yapardım.

"Bana yararlı bir bilgi edindin mi?" diye sordu Benito, bizi tekrar

.

"Beni aşağılamayın." Acetos ve Triadlar hakkında bulabildiğim bilgilerin bulunduğu flash sürücüyü ona uzattım.

"Qiang Zhao ülke dışına çıkış bileti aldı. Onu tutuklamak için yeterli delilimiz yok, ama Yor, patronum onu uçuş yasağı listesine aldırmak için çalışıyor. Ama özel uçakla seyahat edebiliyorsa bunun bir anlamı yok."

"Kaçıyor mu?" Benito güldü. "Onu kaçırmak yazık olur. O benim, onu öldürebilirim."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Onu öldürmek."

Hepimizin başarılı olmaya devam edebileceğimiz tek yolun bu olduğunu bilerek başımı salladım.

"Bir yolunu bulurum. Acetoslar mı? Onları şimdi kim yönetiyor?"

Benito İtalyanca olarak homurdandı. "Bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama inatçılar. Şu lanet olası Tasso şimdi liderlik yapıyor."

İnledim. "Tasso bir aptal."

"Evet, ama Qiang onun tarafında."

"Tasso ne istiyor?"

Benito homurdandı. "Bir can karşılığında bir can vermemi istiyorlar. Kocamın canını istiyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. Evlenmeden önce tanıdığım kardeşim, güç için her şeyi ve herkesi feda ederdi. Şimdi ise gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Kararlıydı.

"Harlow berbat durumda, ama o aileden biri. Olmaz,"

dedim. Benito başını salladı.

"Babam evet dedi mi?"

"Ona hiç söylemedim ve söylemeyi de düşünmüyorum. Aceto'ları yeryüzünden silip süpürürüm, Harlow'a uzun süre bakmalarına izin vermem."

Islık çaldım. Ah, o kadar aşık olmak. Hayatlarının çoğunda soğuk kanlı olan kardeşlerimin, birine karşı gerçekten bir şeyler hissettikleri ilişkiler kurduklarını hiç bilmiyordum. Enzo bile partnerine takıntılıydı, onunla aynı evi paylaşacak kadar.

"Müzayede evini nasıl öğrendiler?" diye sordu Benito.

Bu zor kısımdı, paranoyak kardeşime, dikkatle seçtiği insanların kusurlu olduğunu söylemek. Ya aile dışındaki herkesi öldürecek ya da çılgına dönecekti. İkincisini uzun zamandır yapmamıştı.

"Aramızda bir

hain var."

"Kim?"

Omuzlarımı silktim. "Şu anda, beş potansiyel kişiye kadar indirdim."

Benito başını salladı ve devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Melony Thomas, Chelsea Bennet, sekreterin Ashley, Marianna Dega ve Teresa Hammer."

"Melony asla yapmaz," dedi Benito kesin bir şekilde.

Katılmak zorundaydım. İkisi aynı okula gitmişlerdi ama Melony, biz gençlik yıllarımızdan beri bizimle birlikteydi. Onun hakkında hepimizin saygı duyduğu bir şey varsa, o da polislerle uğraşmamasıydı.

"Tamam, geriye kız arkadaşı, sekreterin ve temizlikçi kalıyor. Sana yeterince yakın olup herhangi bir bilgi alabilecek tek kadınlar onlardı."

Benito sakalını kaşıdı. "Ashley sadece işlerle ilgili bilgileri alır. Ama imkansız değil." Başını eğdi. "Chelsea

tam olarak yasal değil, onunla ilgili bir dava yoksa kendini tehlikeye atmış olur, değil mi?"

Kafamı salladım. "Baktım, hiçbir şey yoktu. Dosyası hafif suçlarla dolu ama çoğu, suçları işlediğinde reşit olmadığı için mühürlenmiş." Kardeşime baktım. "Marianna?"

Benito başını salladı, ama yüzünden emin olmadığını anlayabiliyordum. İstediği kadar inkar edebilirdi, ama gerçek şu ki yüzde yüz emin değildi.

"Yıllardır benim için çalışıyor. Neden şimdi?"

"Neden biri ispiyonlar ki? Ona yeterince para ödemiyor musun? Ahlakı mı değişti? Kim bilir."

"Ona değerinden fazla ödüyorum, özellikle Harlow ile olan olaydan sonra."

"Sormam gerekir mi?"

Benito elini salladı. "Benim onu aldattığımı sandı ve neredeyse onu öldürüyordu." Sanki kocasının cinayet işlemeyi sevmesi büyük bir mesele değilmiş gibi söyledi. Geçmişteki Benito, Harlow'u bir yük olarak görür ve onu öldürürdü. "Teresa kim lan?"

"Müzayede evinde çalışıyor. İki yıl kadar önce işe alınmış. Ona bakmazdım, ama Gin'in yakın zamanda oradan birini satın aldığını biliyorum."

"O aptal." Benito iç geçirdi. "Evet, Ash'i satın aldı."

Şaşırmadım, aslında ikizimin bir erkek arkadaşı olması muhtemelen en iyisiydi. Gin ikimizden daha yapışkan olanıydı.

"İki kişi kaldık. Bana bu kadar çok göz dikilmişken, ikisini de halledebileceğimi sanmıyorum." Benito telefonunu çıkardı, parmaklarıyla ekranı kaydırdı. "Gin Teresa'yı halleder, peki ya Marianna?" Benito kararsız görünüyordu.

"Ben giderim."

"Paolo, kimliğini açığa çıkaramazsın."

"Hayır, ama eğer o köstebekse, onun da icabına bakılmasını istiyorum. Tek bir hata yaparsan, içeride bir adamın olduğunu anlarlar. Patronumun bunu öğrenmesine izin veremem." Kafamdaki beyzbol şapkasını düzelttim. "Harlow'u bir randevuya falan çıkar."

Birbirimize baktık. Kardeşim benim pes etmemi bekliyorsa, pes etmeyecektim. Onu Marianna'nın evine göndermek çok büyük bir riskti. Eğer köstebek oysa, onu koruyan biri olduğu kesindi ve

değilse, kırılmam. Kardeşim güvenilir temizlikçisini elinde tutabilecekti.

"İşleri karıştırma," diye uyardı Benito.

"Şimdi de tüm eğlenceyi mahvediyorsun."

"Deli." Çıkışa doğru yöneldi. "Senin ve Gin'in bazı yönlerden benzer olduğunuzu unutmuşum. İkiniz de lanet olası tuhaf tiplersiniz."

Gülerek, "Tuhaf mı, eğlenceli mi? Sen de çocukken pek aklı başında sayılmazdın," dedim.

çocukken de pek aklı başında değildin."

Benito benim sözlerimi tamamen görmezden geldi. "Her neyse, yakında FBI arkadaşlarından biraz boş zaman alabilir miyim?"

"Aceto'larla ilgili üzerinde çalıştığım bir bilgi var. York sadece sizi değil, üçünüzü de hedef alıyor."

"O sadece bize karşı bir garezi var," dedi Benito.

En azından birimiz için.

Benito'nun tavrı değişti, bakışları karardı ve terk edilmiş depodan ayrılmaktan vazgeçti. "Eğer o köstebekse, senin halledeceğini biliyorum. Bana güzel yıllar yaşattı. Ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum, teşekkürler."

Marianna'nın evinden birkaç blok ötede durdum. Sessiz banliyö mahallesi, sanki seksenlerin filmlerinden çıkmış gibiydi. Şu anda yaşadığım yerden çok farklıydı. FBI ajanı Paul'dan kurtulup tamamen Gianpaolo olmaya izin verdiğimde, içime bir doğruluk hissi çöktü ve kemiklerime işledi. Altı ay boyunca sigarayı bırakmış birinin bir nefes çekmesi gibiydi. Bunun gibisi yoktu.

Cebimde telefonum titredi ve beni duraklattı. Ekrana baktığımda dudaklarıma anında bir gülümseme kondu. Kızlar numaramı istemişlerdi ve ben onların masum gözlerine ve yaramaz gülümsemelerine karşı koyamıyordum. Telefonumda bildiğimden daha fazla emoji kullanan on yaşındaki çocuklarla grup sohbetindeydim. Onlar beni yaşlı hissettiriyorsa, York kızlarıyla konuşurken kendini çok yaşlı hissediyor olmalıydı.

Navy: Paul meşgul müsün? □□

Nyra: Bize gelmek ister misin? ♟🎮

Nyra: Anlamını bilmiyorsan: oyun oynamaya

Paul: Merhaba kızlar. Yatakta olmanız gerekmiyor mu?

Her ihtimale karşı saati kontrol ettim ve tabii ki yatma saatlerini çoktan geçmişti.

Navy: Narkotik polisi mi olacaksın? □

Kendimi tutamadan kahkaha patladı. Bu çocuklar deliydi, belki de ikizlerin ortak özelliğiydi.

Nyra: Navy, bu hoş değil. Üzgünüm Paul. Babama söyleme.

Paul: İkiniz yatarsanız söylemem. Sabah okula gitmeniz gerekiyor.

Nyra: Yarın oyun oynamaya geleceğine söz verir misin?

Navy: BOO□ □ BOO □□

Onların isteğini görmezden gelirsem canavar gibi olurdum ve üçüyle birlikte vakit geçirmeyi seviyordum. Yıllardır ailemden uzaktaydım ve York'larla birlikte olmak içimdeki boşluğu dolduruyordu.

Navy: □□□□□

Nyra: Lütfen □□□□

Paul: Tamam, siz ikiniz kazandınız, bana karşı kötü güçlerinizi kullanmayı bırakın. Orada olacağım.

Navy: Yaşasın

Nyra: □□□

Onlara başımı salladım.

Paul: İyi geceler kızlar. Telefonları kaldırın yoksa babanızı ararım.

Navy: İyi geceler Paul

Nyra: İyi geceler

İki kızın da bana mesaj atmayı bitirdiğinden emin olduktan sonra telefonumu cebime koydum. Arabada yansıyan görüntümde kılık değiştirmiş halimi kontrol ederken bile yüzümdeki aptal sırıtışı silmek imkansızdı. Siyah peruk, ağartılmış saçlarımı gizliyordu ve bir an için geri dönmüşüm gibi göründü. Paul'dan çok Gianpaolo'ya benziyordum.

Staten Island'da çaldığım arabayı terk ederek Marianna'nın evine doğru yola çıktım. Yaklaştıkça kapüşonumu takılı tutarak adımlarımı sessizce attım. Uzun beyaz çit, arka bahçede tam bir mahremiyet sağlıyordu ve arkada komşuları olmadığı için içeri sızmak daha kolaydı. Ön tarafta gizlenmiş arabayı çoktan fark etmiştim.

Çocuklarının toplarını ve oyuncaklarını aşarken çim ve yapraklar ağırlığımla çıtırdadı. Navy ve Nyra'nın seveceği gerçek boyutlu bir Barbie oyun evi vardı. Belki maviye boyayıp içine bir televizyon koysam, kızlar yeni yerlerinden hiç ayrılmazlardı.

Birkaç akşam önce onlarla vakit geçirmek, garip bir şekilde en güzel gecelerimden biriydi. Bunun tekrarlanmasını umuyordum, ama fareyi bulmak ve iş arasında zamanım kısıtlıydı. York'la da daha fazla vakit geçiremedim. Bir haftadır toplantılarda ve geç saatlere kadar çalışıyordu, bu da kızların o kaltakla baş başa kaldıkları anlamına geliyordu.

Kendime not: Shelly ile görüşmeye git. Ondan kurtulmayacaktım, bu benim işim değildi, ama onu biraz korkutmak kesinlikle doğru davranmasını sağlayacaktı.

Evin ışıkları kapalıydı, sadece arka pencereleri aydınlatan loş, titrek bir ışık vardı. Yaklaştıkça, ışığın duvara monte edilmiş bir televizyondan geldiğini fark ettim. Perdeler, evin tüm düzenini görebileceğim kadar açıktı. Açık mutfak, oturma odasına açılıyordu.

Evin sol tarafına giden bir koridor ve sağ tarafına giden başka bir koridor vardı. Soldaki pencereleri kontrol ettim ve ana yatak odasını tanıdım.

Arka kapıya doğru ilerledim ve kilit açma setini çıkardım. Gin bu işlerde benden daha iyiydi ama ben de tamamen beceriksiz değildim. Aletleri anahtar deliğine soktum, bu sefer sürgülü kapı olmadığına sevindim. Onlara girmek çok zordu, raylarında o çubuklardan varsa daha da zordu.

Lanet kilidi açamadığım için alnımda ter damlaları oluşmuştu. Sabrım tükeniyordu, bir pencereyi kırıp o yoldan girmeyi düşünmeye başlamıştım. Gin burada olsaydı, eğlence olsun diye pencereleri kırmaya çoktan başlamış, camlar ayaklarının altında çıtırdayacaktı. Bazen kardeşimin bu kadar çekincesiz olmasını diliyorum. Kapının hemen dışında bir hareket sesi duyduğumda durdum. Kapı kolu döndüğü anda tam zamanında geri çekildim.

"Çocuklar burayı temizlediler mi diye bakıyorum."

"Yarın yap, Diego," kapı tamamen açılırken dışarıdan bir kadın sesi geldi. "Cidden, bırak. Oraya gitme."

"Sorun yok, bebeğim."

Büyük adam ne olduğunu anlamadan, küçük kilit açma aletini boğazına sapladım. En ufak bir baskı altında yumuşak eti çöktü. Diego geri adım attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bana ihtiyacım olan tüm zamanı verdi. Ayaklarını yerden kesip, düşerken yumruğumu şakağına indirdim. Bir çığlık havayı yırttı, kemiklerimin derinliklerine işledi. İyice emin olmak için ona bir yumruk daha attım, burnundaki kıkırdakların çıtırdadığını görünce gülümsedim.

Bunu özlemişim.

"Kıpırdama," diye uyardım.

Marianna titreyerek elinde telefonunu tutuyordu ve zar zor tutunabiliyordu tutamıyordu.

"Çocukların var..." Çocuklarını tehdit etmek, onun işbirliği yapmasını sağlamanın en kolay yolu olurdu

yoldu, ama Navy ve Nyra ile vakit geçirdikten sonra, onların yüzlerini hayal etmekten kendimi alamadım. "Kapa çeneni ve telefonunu buraya at. Seni bunu yapmaya zorlamak için eğlenceli bir yol bulmamı isteme."

"Sen kimsin?" diye sordu Marianna, talimatlarımı yerine getirirken.

Telefonu yere kayarken, ben de kocasını yere bıraktım. Kafası tahtaya çarptı ve acı dolu bir inilti

Eğer şakağına aldığı darbeyle beyin sarsıntısı geçirmemişse, şimdi geçirdi.

Arka kapıyı kapattım. "Senin soruna cevap vermeden önce, sen benimkine cevap versen nasıl olur? Otur."

Marianna oturdu ve sandalyede titremeye başladı. Kocasına baktı. "Son zamanlarda herhangi bir kolluk kuvvetiyle temasa geçtin mi?"

İlk ipucu, Marianna'nın hafifçe keskin bir nefes alması ve kaslarının gerilmesiydi.

"Hayır, olmadım." Her kelimeyle aksanı daha da belirginleşiyordu. "Ben..."

Ayağımı geri çektim ve tüm gücümle Diego'nun yüzüne vurdum. Başı yana doğru savruldu, ağzından kan ve dişler fışkırdı.

O ayağa fırladı. "Hayır, Dios mío. Diego!"

"Otur," diye emrettim. Etrafa bir bakış attım ve ihtiyacım olan şeyi gördüm. Arka bahçede birkaç beyzbol topu vardı, bu da bir beyzbol sopası olduğu anlamına geliyordu. Arka kapının arkasında duruyordu, sanki biri hırsızdan korkmuş gibi.

Onu aldım, eski günlerdeki gibi çevirip birkaç deneme vuruşu yaptım. Tahta sopa havayı keserek *vınladı*.

"Yine yalan söylersen bacağını ya da kaburgasını kırarım." Ona gülümsedim. Mavi kontakt lenslerim yoktu ama altında saklı olan sarı peruk yerine koyu renkli peruk göze çarpıyordu. Kendime tam olarak bakmadım ama beyzbol şapkasını çıkardığımda onun görebileceğini biliyordum. Gin'e olan benzerlikler.

"Hayır, hayır, hayır, lo sabía, sabía que esto sucedería."

"Yine de yaptın." Kafamı salladım. "Aileme sırt çevirmenin buna yol açacağını biliyordun."

"Hayır, öyle olmadı."

Sopayı geri çektim, üst bedenimi daha fazla bükemeyecek hale gelene kadar çevirdim ve sonra adamın yan tarafına tüm gücümle vurdum. Diego'nun gözleri açıldı ve boğuk bir çığlık attı. Sözleri sarsılmış bir karmaşaydı, anlamak imkansızdı.

Ellerim sopayı sıkıp gevşetiyordu. Eski güzel günlerdeki gibi sopayı sallamak orgazmik bir his veriyordu. Tekrar yapmak için can atarak inledim.

"Por favor no lastimes a mi familia. Lo lamento. Lo lamento. Por favor dios nos salve," diye yalvardı Marianna. Yanaklarından gözyaşları akıyordu.

"Gerçekten üzücü. Benito'ya da bu kadar sadık olmalıydın." Sopayı ona doğru uzattım. "O sana saygıdan başka bir şey yapmadı ama sen arkanı döndün ve

yüzüne tükürdün."

Kafasını salladı, uzun kalın saçları at kuyruğundan döküldü. Marianna gerçekten çok güzel bir kadındı. Ne yazık ki bir hainmiş. Kardeşimin kocasının neden yanlış bir fikre kapıldığını anlayabiliyordum.

"Bunu yapmak zorundaydım."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Parmağımı kaldırdım ve onun çocukları olduğunu bildiğim için onların sesini dinledim. "Çocukların nerede?"

Kafasını salladı. "Lütfen yapma. Onlar masum."

"Kocanı sevmiyorsun, değil mi?" Sopayı sağ bacağına vurdum. Sopanın temas ettiği anda, lezzetli bir titreşim kollarımı sardı, vücuduma yayıldı ve penisinin uzunluğu boyunca okşadı.

Diego hareket bile edemiyordu, daha fazla kan tükürürken acıklı bir şekilde ağlıyordu. Gözleri kapandı ve ağzı açıldı. "Yeter

artık."

"Deniyorum ama sen bunu zorlaştırıyorsun. Annem bana asla bir kadına vurmamayı öğretti, ama senin durumunda..." Ona doğru adım attım ve elimi yüzüne vurdum. Marianna yere düştü, yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyordu ama bilinçsiz kocası yerine kendisi olduğu için memnun görünüyordu. "Fareler sayılmaz. Şimdi konuş."

"Kız kardeşimle birlikte."

Saçlarını avuçladım ve onu kocasının yanına sürükledim, sonra bıraktım. Sopayı başımın üzerine kaldırdım ve diğer bacağına indirdim.

Marianna çığlık attı ama Diego ses çıkarmadı. Vücudu darbeyle sarsıldı.

"Florida'da bir arkadaşımızın evindeler. Her şey başladığında onları oraya gönderdim." Sözleri birbirine karışmaya başladı, onu anlamak neredeyse imkansız hale geldi. "Onlar benim çocuklarım değil. Onlar yanlış bir şey yapmadılar."

"Onların peşine düşmeyeceğim. Ebeveynlerin suçu çocukların yükü olmamalı." Onu sakinleştirmek için omzuna hafifçe vurdum. Telefonunu aldım, başparmağını kullanarak kilidini açtım ve Benito'yu aradım.

"Alo?"

"Ne olduğunu anlat," diye emrettim.

Marianna başını salladı ve ben beyzbol sopasını daha sıkı tuttum.
Bana baktı, yüzünden daha fazla gözyaşı akıyordu.

"Neden?" diye sordu Benito.

"Üzgünüm."

"Özürlerin hiçbir anlamı yok. Ailemi neden tehlikeye attığını bilmek istiyorum."

"Diego aleyhine evraklar vardı ve biz sınır dışı edilecektik. Ailemin parçalanmasına veya geri gönderilmesine izin verememem. Burada çok çalıştık ve kendi hayatımızı kurduk."

"Hepsi bu mu?" Benito'nun sesi düzdü.

"Anlamalısın..."

"Hayır, anlamıyorum. Paolo, sen hallet. Sana temizlik ekibi göndereceğim," dedi Benito.

"Çocuklar?"

Marianna bir çığlık attı ve ellerini birleştirerek öne doğru düştü ve İspanyolca mırıldanmaya başladı.

"İşinde iyiydi. Onlar için bir şeyler ayarlayacağım."

Başımı salladım, telefonu kapattım ve onun telefonunu inceledim. York'un adı ve numarası açık bir kanıttı. Nefesimi verdim ve sopayı bizden uzağa attım. Silahımı çıkardım, emniyet kilidini açtım ve onu kafasına doğrulttum.

"Siz canavarsınız," diye fısıldadı Marianna.

"Mhm. Benito için çalışmaya başladığında ne tür canavarlar olduğumuzu biliyordun. Kanlı parayı almakta bir sakınca görmedin, neden şimdi ahlaki üstünlük taslıyorsun?"

Marianna titreyerek kocasına uzandı.

"Sana bir iyilik yapıp acını çabucak sona erdireceğim. Normal sıçan muamelesi gibi olmayacak ve bonus olarak kocanı da seninle birlikte öbür dünyaya göndereceğim." Sırıttım. "Ben böyle iyiyimdir."

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım. Sabahın birinde kim bana mesaj atıyordu? Bu saatte kimse yoktu ve ben de tüm ilişkilerimi bitirmiştim.

York: Meşgul müsün?

Sikim sertleşti ve anında arzuyla seğirdi.

Paul: Senin için asla meşgul değilim, tatlı yanak. Ne var?

York mesaj atmak yerine mantıksız bir şey yapıp aradı. Marianna'ya baktım ve o bir şey söylemeden tetiği çektim. Silahın geri tepme etkisi koluma yayıldı ve aynı şeyi tekrar yaptım, kocasının alnına da aynı şekilde tek bir kurşun sıktım.

Silahımı indirmeden önce telefonu açtım.

"Selam. Beni o kadar çok özledin ki seksi sesimi duymak mı

istedin?" "Evde misin diye bakmak istedim," dedi York.

Evi terk ederek, arkamdaki kapıyı sessizce kapattım. Arka kapıdan geçtim, sokağa çıktım ve başka bir caddeye çıktım. Çaldığım araba beni bekliyordu. Onu terk etmek zorunda kalacaktım, ama şimdilik tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Birazdan gelirim. Neden? Gelip biraz eğlenmek ister misin?"

York bir saniye sessiz kaldı. Damarlarımda cinayetin verdiği endorfinler dolaşmasına rağmen midem sıkıştı. Onda bir sorun olduğunu çok iyi fark ettim.

Seni kızdıran her kimse onu öldüreceğim.

Burun köprümü sıkıştırarak kendimi sakinleştirdim. *Öldürme çılgınlığına kapılamazdım.* Geçen ay biraz tadına baktım ve şimdi kan dökme isteğim yeniden uyanmıştı. Gianpaolo'nun değil, Paul'un zihnine geri dönmem gerekiyordu.

"Ne? Bir şey mi oldu?"

York derin bir nefes aldı. "Evet, ama bir süreliğine bunu düşünmek istemiyorum." biraz düşünmek istemiyorum."

Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Mi casa es su casa. Bana kırk dakika ver ver, ben oraya gelirim. Zihnini boşaltmana nasıl yardım edeceğimi çok iyi biliyorum."

Perukumu çıkardım, kontakt lenslerimi taktım, duş aldım ve York kapıyı çaldığı anda hazırdım. Kapıya koştum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ve gömleğim açık olarak kapıyı açtım. Su hala üzerimdeydi ve giysilerime sızıyordu. York kapımın önünde dururken yüzü ifadesizdi. Koyu kahverengi gözleri vücudumun her santimini hayranlıkla süzdü. Bana atlayıp sikimi isteyeceğini beklemiyordum ama gözlerimiz buluştuğu anda, sadece seks için gelmediğini anladım.

Kenara çekildim ve evime girmesi için ona yer açtım. "Gel içeri."

York yanımdan geçti, geniş omuzları göğsüme değdi ve kolonyası burnumu gıdıklıyordu. İhtiyacım, öldürdüklerimin verdiği coşkuyla birlikte damarlarımdan akıyordu. Kokain bağımlısı gibi heyecanlıydım. York'un her dokunuşu beni çılgına çeviriyordu. Akıllıca olan seçim, ertelemek ve gece boyunca isimsiz bir ya da üç kişiyle sevişmek olurdu. Kanla biraz eğlendikten sonra, zihnimi ve bedenimi rahatlatacak, ancak zihnimi parçalayan bir orgazmdan sonra gelebilecek bir rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum.

York'un bu seviyeye hazır olduğundan pek emin değildim. Ya da herhangi bir şeye hazır olduğundan. Bildiğim kadarıyla, konuşmak için gelmiş olabilir, belki de yaptığımız her ne haltsa onu bitirmek için. Randevular randevu değildi ve seks... siktir,

iyiydi. Henüz herhangi bir penetrasyon yapmamıştık ve ben bağımlı olduğuma yemin ederdim. York'a dokunmak, zevke kapılıp kendini kaybetmesini izlemek, görülmeye değer bir şeydi. Onun vücudundan zevk almaya izin verilen seçkin birkaç kişiden biri olduğumu bilmek, bu deneyimi daha da güçlendiriyordu.

"Ne yapıyordun?"

Kapımı kilitledim ve o kanepeye otururken arkasından gittim. O kanepeye muhtemelen beş kez oturmuştum. Hayatımdaki yeni rolümü üstlendiğimde toplu olarak satın alınan rastgele eşyalardan biriydi. Hiçbir yanı benim tarzım değildi, evim bile benim değildi. İçindeki her şey sıradandı ve neredeyse steril hissettiriyordu. Yıllar boyunca öyle kalmasını sağlamıştım. Gerçekte kim olduğumu bildiğim için bu kişi olmaya asla alışamadım.

"Pek bir şey yok. Beyzbol kafesinde biraz eğlendim." Mutfaktan bir bardak aldım ve dolapta bulunan az miktardaki alkollü içkileri gözden geçirdim. "Tekila mı, burbon mu?"

"İkisi de değil," dedi York. Kanepenin üzerine yaslanarak, bembeyaz kumaşın üzerinde sanki yerinden çıkmış gibi duruyordu. Evinin dekoruna uyan ve daha davetkar olan büyük, rahat koltuğuna hiç benzemiyordu. "Buraya içmeye gelmedim."

Yine de burbonu aldım ve birkaç buz küpünün üzerine iki parmak kadar döktüm. Küçük oturma odasına geçtim ve ona bir bardak uzattım. Alkolün gerginliğimi biraz olsun gidermesini umarak kendi içkimi yudumladım. Cildim gergin hissediyordu, sanki bir yanlış nefes beni patlatacakmış gibi.

"Neden geldin?" diye sordum.

York içkiye baktı, elleri bardağı kavradı ve benim aptal beynim bu görüntüyü bir adım daha ileri götürdü. O büyük ellerin boğazımı kavradığını, benim sikimin ise onun bakire deliğine gömüldüğünü hayal ettim. Sikim seğirdi ve ben aceleyle bu düşünceyi kafamdan silmeye çalıştım.

Sakin ol lan.

"Bilmiyorum."

"Tamam." Bardağımı bir dikişte içtim ve onun bardağını ağzına götürdüm. "Bitir ."

York kaşlarını kaldırdı, emirlerimi dinlemedi. Böyle zamanlarda onu zorlamak istedim, ama York Washington'ı zorlamanın imkansız olduğunu biliyordum. Bu adam hafife alınacak biri değildi; ona bu kadar sert davranmamın birçok nedeninden biri de buydu.

"Sarhoş olmak için gelmedim."

"Bir içki seni sarhoş etmez. Ama sikten sarhoş olmak, o başka bir hikaye."

"Paul, ben..."

Elinden bardağı kaptım ve geriye doğru eğerek ağzımı burbonla doldurdum. York şaşkınlıkla ağzını açtı ve ben bu fırsatı değerlendirdim. Bana yumruk atabilir ya da ne halt isterse yapabilirdi, yeter ki bana dokunsun. Deliriyordum ve normal davranmak için tüm gücümü kullanıyordum, ama şu anda Paul kişiliği kayboluyordu ve Gianpaolo'nun arzusu galip geliyordu.

Çenesini kavradım ve ağzımdan bourbon içirirken onu sabit tuttum. Bir kısmı döküldü ve parmaklarımı baharatlı sıvıyla kapladı. Başparmağımı boğazının yan tarafına bastırarak York'un yutmasını sağladım. O da yuttu, koyu kahverengi gözleri bizim kilitli bakışlarımızdan hiç sapmadı. Beni izlediği yoğunluk, onu daha da çok istememe neden oldu. Bourbonun ardından, dilimi York'un dilinin üzerinde gezdirerek onu ve içkiyi tattım. Bu, doğrudan sikime bir heyecan dalgası gönderdi. Basit bir öpücüğün verdiği zevk beni boğazlamaya başladığında içimden bir inilti döküldü. Belki de ailemin sorununu hallettikten sonra kendimi iyi hissettiğim içindi, ama York'un kıçıma bir tokat atsa bile hemen boşalacağımı biliyordum.

"Sonra konuşuruz," dedim ve York'u kanepeden kaldırmak için öpücükten yeterince uzaklaştım.

Bana baktı, gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydı. Bana karşı inkar edilemez bir açlık parıldıyordu ve ben de buna cevap vermekten başka bir şey istemiyordum.

"Neye hazır olduğumu bilmiyorum."

"Siktir, bu görünüşle bakire olmak." York'un devasa vücudunu yukarıdan aşağıya doğru işaret ettim. Hiç de küçük bir adam değildi. Ben de öyle
Ben de öyle. Spor yapıyordum ve bunu kanıtlayan bir vücudum vardı, ama yine de vücut konusunda York'a rakip olamazdım. "Beni delirtiyor."

"Bakire değilim."

Başımı salladım. "Biliyorum." Yaklaştım, vücutlarımızı birbirine bastırdım. Ondan yayılan sıcaklık cildime nüfuz etti, baştan ayağa beni kaplayan lezzetli karıncalanmaya katkıda bulundu. "Ama sana bu kadar çok şey öğretecek kişinin ben olduğumu bilmek bana ne yapar, hiç bilmiyorsun."

York sesli bir şekilde yutkundu. Ellerim vücudunda yukarı aşağı gezindi, tenini aradı. Giysiler gitmeliydi. Aramızdaki her türlü engel

bu noktada ya yakılacak ya da kesilecek. Gömleğinin bir kısmını avucumun içine aldım.

"Beş, dört, üç..." "Neden sayıyorsun?" İki...

"Paul?"

"Bir." Zıt yönlere doğru çektim. Kumaşın yırtılma sesi dairemi doldurdu. York'un gömleği açıldı ve kollarından sarkmaya başladı.

Onun anlamasını beklemedim. Onu tekrar öpmek için kendime çektim. Ağızlarımız birbirine çarptı ve ikimizi de şehvet ve zevk çılgınlığına sürükledi. Doyamıyordum. Parmaklarım geniş göğsünde, koyu renkli meme uçlarında dolaştı ve ben onun dudaklarını yalarken ikisini de sert tepecikler haline getirdi.

York'un elleri göğsümün üzerinde dolaştı ve farkına varmadan beni geri itti. Temasın kesilmesinden dolayı inleyerek birkaç adım geri çekildim. Biraz fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettikten sonra sakinleşmeye çalışarak ona baktım. İhtiyacım beni ele geçirmişti ve bu fırtınayı atlatmak istediğim tek kişi tam önümde duruyordu. Yaptıklarımdan sorumlu tutulamazdım.

"York, ben..."

Bana doğru hızla yaklaştı, koşu pantolonumu tutup yırttı. Pantolon ayak bileklerime kadar düştü ve onu için çıplak kaldım. Gece yatakta sonlanacağını umarak iç çamaşırı giymemiştim. Pantolonumdan çıktım, bacaklarımın arasında sikim ağırlaşmıştı. Bir saniye öylece durduk. York'un bakışları yüzümle sikim arasında gidip geliyordu.

"Bütün gece ona bakacak mısın yoksa bana dokunacak mısın?"

"Dokunulmayı hak ettiğini sanmıyorum," dedi York. Yüzündeki sırıtış, benimle oynadığının tek göstergesiydi. Yine de kalbim sıkıştı.

"Neden hala giyiniksin?"

York pantolonuna baktı, sonra tekrar bana. "Beş, dört..."

"Paul," diye homurdandı York. Kemerini çözdü, çekip çıkardı ve kenara attı. Pantolonunu çabucak çıkaran patronum, ben üç rakamını hatırlamaya çalışırken gözlerimin önünde çıplak kalmıştı.

Tamamen çıplak olan York'u izlerken, ağzımda biriken tükürüğü yuttum.

"Senin gibi görünmek yasadışı olmalı."

York, ne demek istediğimi anlamamış gibi kendine baktı. Açık düğmeli gömleği çıkardım ve bileğini tuttum. "Seni kanepede yapardım ama o şey ikimiz için çok küçük."

Yatak odam yeni düzenlenmişti. York'un benim alanımda olmasına dikkat etmem gerekiyordu. Akıllıca olan seçenek onu bir otele götürmekti ama bu mümkün değildi. Onu evimde, çarşaflarımda onun kokusunu hissetmek istiyordum.

"Kanepede birkaç kez yaptın mı? Kanepeler pek geniş değil."

Başımı sallayarak onu geri ittim ve yatağıma düşmesini izledim. "Hiç kimseyi eve getirmedim."

York şok olmuş gibiydi, ama paranoyamı ya da bunun neden tek bir kişiye uygulanmadığını açıklamak için vaktim yoktu. Patronumu bir kez daha tatmakla çok meşguldüm. Bacaklarının arasına düştüm. Ağzımı genişçe açtım.

"Paul, bekle... Ah, siktir."

Sıcak et ağzımı doldurdu ve anında York'un doğal kokusu beni sardı. Kalın penisi ağzımı doldurdu, acı verecek kadar gerdi. Daha fazlasını alırken hepsini memnuniyetle karşıladım. Sadece uzun değil, aynı zamanda kalındı. Dilimi, onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde başının etrafında dolandırdım.

"İşte." York başımın arkasına bastırarak, sikini ağzıma daha fazla soktu.

Boğazımın arkasına çarptığında gözlerim yaşardı. York'a oral seks yaparken kendimi kaybettim ve inlemelerim boğuklaştı. Sanki onun için dizlerimin üzerine çökmek için doğmuşum gibi beni kullandı. Penisini ağzıma sokarken artık o hafif tereddüt yoktu. Endorfinler bir anda vücudumu sararken, çenem salya ile kaplandı. Tüm vücudum titremeye başladı ve penise uzandım. Birkaç kez okşamak yeterli olmayacaktı. Bu gece daha fazlasına ihtiyacım vardı.

York ellerini indirdi, parmakları yorganıma kıvrılırken kalçalarını yukarı doğru pompaladı. Yüzünden onun da daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Deliren tek kişi ben değildim.

Onun penisini duyulabilir bir sesle bıraktım.

"Söyle." York da benim kadar ağır nefes alıyordu.

"Ne?"

"Daha fazlasını istiyorsun."

Bana baktı ve bir an için hiçbir şey söylemeyeceğini sandım.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Paul." Bana uzandı, parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendine çekti. "Bana daha fazlasını ver."

Sesindeki hırıltı çok seksi, emir gibi geliyordu ve ben zayıftım. Köpek gibi havla deseydi bile, seve seve yapardım.

"Tamamdır." Onu itip, komodinden prezervatif ve kayganlaştırıcı aldım. Onları şimdilik bir kenara koydum. Önce karşılanması gereken başka arzularım vardı. "Uzan."

York öyle yaptı. Birlikte geçirdiğimiz her an, giderek daha rahat oluyordu. Onun gibi bir adamın, hiçbir zaman hiçbir şey yapmadan eve gitmesine izin verilmemeliydi. O, bir erkekte arzu edebileceğim her şeydi.

"Bacaklarını aç, patron."

"Paul," diye homurdandı York. Tükürüğümle parıldayan penisi hafifçe sıçradı.

İstediği kadar itiraz edebilirdi; o da en az onun kadar tahrik olmuştu.

"Ne? Bunu ofiste denemek ister misin? Sen çalışırken masanın altında, ağzımı senin sikine dolayabilirim." Öne eğildim, önümdeki büfeye inleyerek baktım. York'un sıkı kıçı porno filmlerinden çıkmış gibiydi. Sikimi onun içine soktuğum anda aklımı kaçıracağımı biliyordum. Dudaklarımı yaladım, açlık hissi içimi kapladı.

"Hayır, bu değil..."

"Zorlu bir toplantıdan sonra boğazıma boşalmak istemez misin?"

York'a cevap verme şansı vermedim. Dilimi deliğine sürttüm, vücudunun aniden titremesine gülümsedim.

"Paul, ne yapıyorsun?"

"Ziyafet çekiyorum." Uyluklarının arkasını hafifçe vurdum. "Onları benim için tut."

O düşünmeye fırsat vermeden tekrar daldım. Dilimi onun buruşuk etinin üzerinde gezdirdim, inlemelerinden zevk aldım. Onu işledim, dilim ilk kas halkasını geçip sıcaklığın içine daldı. Anında, York'un vücudu beni içine çekmeye çalıştı, yetenekli dilimin altında yumuşadı. Bacakları titreyene ve inlemeleri ihtiyaç dolu inlemelerden ibaret olana kadar onu yaladım.

Hafifçe geri çekilip sırıttım. York'un elleri sıkıca penisini kavramış, aceleci, kısa vuruşlarla kendini okşuyordu.

"Bu seni tatmin etmeyecek." Elim onun eline katıldı ve tutuşunu daha da sıkılaştırdım, parmaklarımı ıslak kıçına soktum.

"Ah!" Prostatının süngerimsi sinirini okşadığımda York yataktan neredeyse uçtu.

"İyi hissettiriyor, değil

mi?" "Paul."

Eğilip penisini okşarken aynı anda kıçını parmakladım. Testislerinden birini ağzıma aldım ve dilimi çılgınca hareketlerle üzerinde gezdirdim. "Evet, bir şey mi lazım?" Diğer testisini de ağzıma aldım ve aynı şeyi yaptım.

York'un sözlerini anlamak imkansızdı; sadece homurtular ve inlemelerden ibaretti. Onu tekrar tekrar kızdırmak istedim. Vücudu bensiz işlev göremeyecek hale gelene kadar onu acımasızca işkence etme düşüncesi, ilk başta kafamda yer almaması gereken bir düşünceydi. Geri çekildim ve boşalmak üzere olduğunu hissettiğimde onu bir anda bıraktım.

York'a dokunmayı bıraktığım anda, oturup göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Bakışları çılgındı ve yüzü kızarmıştı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Birisi kızgın gibi," diye alay ettim.

"Paul."

Bana uzandı ve ben de kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi alıp ona gösterdim. "Bir adım daha ileri gidebiliriz diye düşündüm."

York onlara, sonra bana baktı. "Bilmiyorum..." Çok kararsız görünüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, onu elde edebileceğim her şekilde elde etmek isterdim.

Öne eğildim ve onu hızlıca öptüm. "Tamam, o zaman işleri değiştiriyoruz."

York'un omuzları biraz düştü, emin değilmiş gibi bir nefes verdi. Hala üst mü alt mı olduğunu bilmiyordu. Benim için fark etmezdi. Değişmekten çok memnundum. İkisini de yapabilirdim.

York'un nefesi düzensizdi, gözleri donuklaşmış, bana bakıyordu. York'un penisinin tabanını tuttum ve üzerine prezervatifi geçirdim. Parmaklarıma biraz kayganlaştırıcı sürdüm ve ikisini kıçıma soktum. Penis almayalı uzun zaman olmuştu, özellikle de York'unki kadar büyük bir penis.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Aklını başından alacağım."

Artık beklemek istemiyordum, parmaklarımı çıkardım. Bütün vücudum yanıyordu. Ne kadar uzun süre dayanırsam, o kadar okyanusun dibine batıyormuşum gibi hissediyordum. York'u tamamen hissetmem gerekiyordu. Onu sikiyor muydum, yoksa o mu beni sikiyordu, umurumda değildi.

ben onu sikiyor muydum, yoksa o mu beni sikiyordu umurumda değildi. Her ne şekilde olsun, ihtiyacımı giderirdim.

Kalçalarına bacaklarımı açarak döndüm, arkama uzandım ve onun sikini tuttum, sonra kıçımı onun üzerine indirdim. Sikinin ucu deliğime bastırdı ve ilk kas halkasını geçtiği anda nefesimi kesti. Acı ve baskı hissediyordum, ama mahvolmuş bedenim her saniyesinden zevk alıyordu. Kalçalarımı aşağıya doğru ittim, omurgamdan ateş geçiyordu, nefes almayı unuttum.

"Siktir," diye bağırdı York, kalçalarımı kavrayarak. Parmakları etime gömüldü ve damarlarımda dolaşan baş döndürücü zevk iksirine daha da lezzetli bir acı ekledi.

Konuşamıyordum. Onu kızdırmak istedim. Sıkı kıçımı nasıl bulduğunu sormak istedim, ama dik durmak için tüm gücümü kullanıyordum. Kalçalarımı salladım, içimdeki kalın penisini sıkarak.

"Çok iyi," diye inledim.

"Siktir, sen delisin." York omzumu ısırdı ve benden onursuz bir inilti kopardı.

Böyle devam ederse, benim hakkında henüz hazır olmadığına emin olduğum daha fazla şeyi ortaya çıkaracaktı.

"Kıpırdama. Sen... Lanet olsun, çok sıkısın. İyi misin?"

"Hayır." Patronum beni tutarken cevabım zorluydu. Kolları beni saran bantlar gibiydi, gevşememi ve onun penisi üzerinde zıplamamı engelliyordu.

"Acıyor mu?" Endişe sesine yansımıştı, bu da beni duraksattı.

"Hayır, hareket etmek istiyorum. Bu çok iyi geliyor. Sikiş beni, York."

Bir an durakladıktan sonra, kalçalarımı tekrar hareket ettirebilmem için beni tuttuğu yeri biraz gevşetti. Zevk alevlendi, beni çıplak bıraktı ve tüm varlığımı sardı. Biraz yukarı kalktım, sonra tekrar aşağı indim. York hızı benim belirlememe izin verdi, elleri belimde kaldı, beni ne kadar sıkı tuttuğundan dolayı şüphesiz morluklar bırakacaktı. Sanki cinlenmiş gibi onun sikinde zıplıyordum. Zevkin esiri olarak tüm vücudum cennetteydi.

Başım geriye düştü, omuzlarıma yaslanarak kalçalarımı aşağı doğru çevirdim. York'un penisi prostatıma çarptı ve yıldızlar gördüm. Doruk noktası, içimi sarsarak hiçbir şey bırakmadan bir yük treni gibi bana çarptı. Sperm göğsüme sıçradı. Sikişmemizi uzatmak için mastürbasyon yapmaktan kaçınmıştım, ama bu anlamsızdı.

"Lanet olsun, çok darsın," diye inledi York.

Ben yavaşladım ama York umursamadı. Kalçalarımı tutarak beni hareket etmeye devam ettirdi. York benim deliğimi kullanarak kendi orgazmını kovalarken, vücudum sonsuz bir ecstasy döngüsüne girmişti.

York, hareketsiz kalmadan önce kalçalarını üç kez daha yukarı doğru kaldırdı. Yüzünü omuzlarımın arasına bastırdı ve ben anında diğer tarafa dönmediğim için pişman oldum. Yatağa düştük ve York'un penisi yavaşça içimden çıktı. Sanki içim boşalmış gibi hissettim. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey, York'un spermi kıçımdan damlaması olurdu.

Çıldırmak üzereyim.

Ondan sonra bile, York'un üzerine atlamayı düşündüm. Bacaklarım çalışsaydı, yapardım.

Ağır ağır nefes alırken, yan yana uzandık. Normalde, bulunduğum yerden çıkardım. Ama York'un gitmesine hazır değildim. Yanıma döndüm ve sanki işaret almış gibi, York da aynısını yaptı. Kolunu belime doladı ve bana sokuldu. Çıkmayan, teknik olarak düşman olan ve birlikte çalışan iki adam, daha fazlasıymış gibi sarıldılar.

Bu kadar iyi hissettirmeseydi, kendime gülerdim. Bir an için rahat bir sessizlik çöktü üzerimize. Vücudumda hâlâ kalan acı ve zevkin tadını çıkararak daha da sakinleştim.

"Muhbirim korkuyor. Sanırım kaçacaklar," dedi York, sessizliği bozarak.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

York iç geçirdi, nefesi enseme çarptı. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Her zaman işaretler vardır." Yanına döndü ve ısısını da beraberinde götürdü. "Onları koruma altına almaya çalıştım, ama olan biten her şey yüzünden üstlerim daha fazlasını istedi. Vitales'leri vurmak için somut bir şeye ihtiyacımız vardı ve küçük bilgi kırıntıları yeterli değildi."

"Ya tanıklık ederlerse?" diye sordum, Marianna veya kocasının bir daha tek kelime bile etmeyeceğini bilerek. Sırt üstü döndüm ve York'un yatağımda uzanışını izledim.

"Hayır. Tanıklık etmeyecek. Onu suçlayamam, bir ailesi var. Bu adamların nasıl olduğunu ikimiz de biliyoruz." Kuru bir kahkaha attı. "Onlar insan değil."

İnsanların ailem hakkında kötü konuşmasına alışkındım. Bize şeytan, pislik, haydut, psikopat, her şey denmişti. Bu beni neredeyse hiç rahatsız etmezdi.

ben. York'tan bunu duymak, az önce yaptığımız şeyden sonra ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Yoksa ailelerini bildikleri tek yolla mı koruyorlar?"

York bana dönüp baktı, koyu renkli gözleri yüzümü inceliyordu. Sanki gerçek beni görmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Geri adım atarak, kendime bir rol oynadığımı hatırlattım.

"Onlar hep böyle derler. Ben herkesin bir nedeni olduğunu düşünmeyi seviyorum."

"Sence var mı?" York başını salladı. "Aynı davaları okuduk. O ailenin insanlığı yok."

"Dünya bu kadar siyah ve beyaz olsaydı, işsiz kalırdık," diye işaret ettim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye düşündü.

Bir an sessiz kaldık, ikimiz de kıpırdamadan. Ne söyleyeceğimi bilemedim. York olayları bir şekilde görüyordu, ben ise başka bir şekilde. Bunun asla yürümeyeceğini biliyordum. Patronumla yatmaktan başka bir şey aramıyordum ve bunu başarmıştım. Öyleyse neden onu kovmuyordum ya da gitmesi gerektiğini ima etmiyordum?

Onun şu anda çıkıp gitmesi düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Bak..."

"Belki..."

İkimiz de aynı anda konuşmaya başladık. Ağzımı kapattım ve ona devam etmesini işaret ettim.

"Haklı mısın, haksız mısın bilmiyorum. Tek bildiğim, muhbirim kaçarsa işlerin daha da zorlaşacağı." York derin bir nefes aldı. "Her adımda on adım geri gidiyormuşuz gibi hissediyorum. Sokaklarda gerginlik çok yüksek. Bu noktada kızları okula göndermek güvenli gelmiyor. Aceto'lar Triadlarla birlikte harekete geçiyor. İrlandalı mafya Vitales'i destekliyor. Topyekûn savaşa hazırlık olarak New York'a daha fazla çete giriyor. Bu noktaya gelmeden bu işi halletmek istiyorum. Buna izin verirsek masum hayatlar feda edilecek."

Başımı sallayarak, ona katılmaktan başka çarem yoktu. Bu noktaya gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum, ama bunu ona da açıklayamazdım.

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

York oturdu, kahverengi teninin altında kasları gerildi. İzlemekten kendimi alamadım. Kıçım yorgun düşmüştü ama henüz pes etmemiştim. Onu zaten elde etmiş olmama rağmen, daha fazlasını istiyordum. Bu

tehlikeli bir yokuş. Ben bir bağımlıydım ve henüz temizlenmeye hazır olduğumdan emin değildim. York benim için iyi olmasa bile.

"Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır, onlarla tekrar konuşacağım. Umarım Vitales'ler hakkında gerçekten işe yarayacak bir şey bulabiliriz. O zaman onları tanık koruma programına alabilir ve New York'u daha güvenli hale getirebilirim."

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey varsa bana haber ver," dedim. Ailemi asla ihanet etmezdim, ama bir parçam York'a gerçekten yardım etmek istiyordu. Ne kadar çok çalıştığını ve ne kadar fedakarlık yaptığını biliyordum. Ona yardım edebilirsem, yardım ederdim.

"Teşekkürler," dedi York.

"Beynini siktiğim için mi? Öyleyse, bana başka şekillerde de teşekkür edebilirsin." Ona göz kırptım, vücudunu hayranlıkla seyrettim. Onu yatağımda sürekli seyredebilirdim.

"Konuşma." Bana gülümsedi ve bu gülümseme içtendi. Omuzları gevşemişti ve daireme adım attığından beri ilk kez eğlenceli York ortaya çıkmıştı. "Seninle konuşmak her zaman kolaydır. Böyle bir durumda işten bahsetmek konusunda emin değildim." Aramızda bir hareket yaptı ve üzerinde bir tuhaflık havası vardı.

"Yeni seviştik mi? Yoksa bir tur daha mı hazırlıyoruz?"

"Bir tur daha mı?" diye sordu York. Kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. Dili alt dudağını yaladı ve beni daha da baştan çıkardı. "Evet,

ihtiyar. Yeterince dinlendin."

"Bana yaşlı adam deme."

Sırıttım, karnımın üstüne döndüm ve ellerimle dizlerimin üzerine çıktım. "Doğru, sana benim patronum olduğunu hatırlattığımda hoşuna gidiyor."

York'un yanakları kızardı. Bir saniye başka yere baktı. Ağzımı kapattım, gülmemi zar zor sakladım. York bileğimi tuttu. Beni kendine doğru çektiğinde öne doğru düştüm. Göğsüne çarptım ve inledim. Seks ve ikimizin kokusu birbirine karışmış, onun vücuduna yapışmıştı. Eğer onu şişeleyip her zaman yanımda tutabilseydim, yapardım. Muhtemelen bir kağıt torbaya sıkıp gün boyu koklayarak, seks kokumuzla kafayı bulurdum.

Mahvoldum.

Twelve YORK

"GÜNAYDIN, AJAN WASHINGTON."

"Günaydın!" diye seslendim. Elimde kahve fincanımla ofis binasında dolaştım, ama fincanı neredeyse hiç içmemiştim.

Bu sabah her şey daha hafif geliyordu, sanki yaklaşan savaş, kışın soğuğu ve başıma gelen tüm o boktan şeyler yokmuş gibi. Bunun doğru olmadığını biliyordum, her zaman başka bir şeyin köşede beklediğini biliyordum. Ama şimdilik, hayatımda *bazı* şeylerin yolunda gitmesinden keyif almak istedim.

Kızlar harikaydı, ben iyi bir ruh halindeydim ve Paul...

"Günaydın efendim," dedi Paul, ofisime doğru ilerlerken bana doğru adım attı. "Hafta sonunuz nasıldı?"

Ona kaşlarımı kaldırarak, dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. "İyiydi, Ajan Gallo. Seninki?"

"Harika vakit geçirdim." Yanıma gelerek gülümsedi. "Biraz ağrım var ama yine de işimi yapabileceğimi düşünüyorum."

İnledim. "Neden böyle davranıyorsun?"

O sırıttı. "Her açıdan harika mı? Bilmiyorum. Bu Tanrı'nın bir lütfu."

Evet, bu benim tanıdığım Paul'du ve...

Siktir, ne düşünüyorsun York? Biz bu halimizle iyiyiz.
Bunun daha fazlasına gerek yok.

Her ne kadar bir parçam onu düşünmeden edemese de. Paul berbat bir durumdaydı, ama akıllıydı, destekleyiciydi ve güvenmeye başladığım biriydi. Hatta bu soruşturma sayesinde bana daha da yakınlaşmıştı. Her konuda aynı fikirde olmasak da, onun da benim kadar adalet istediğini biliyordum.

"Flört etmeyi bırak ve işine odaklan," dedim ofise girip kapıyı kapattıktan sonra. "Vitale davasıyla ilgili halletmemiz gereken çok şey var ve ben...

—Mmh. Paul. Dur."

"Yapamam." Diye inleyerek öpücüğü derinleştirdi. "Masana otur ve ben de masanın altında sana oral seks yapayım. O büyük sikini dudaklarımla sarmak ve sen e-postalarını okurken boğazıma kadar almak istiyorum."

Sikim arzuyla titredi. "Siktir."

"Biliyorum." Güldü. "Sen de istiyorsun."

O takım elbise ve kravatıyla çömeldiğinde zevk vücudumu sardı. Pantolonumu açtı ve ben bu saçmalığa bir son vermem gerektiğini bilerek ona baktım. İş yerindeydik, en iyi davranışlarımızı sergilememiz gereken bir yerde.

"Dur," diye fısıldadım. "Biri girebilir." "Kapı

kilitli," dedi.

"Paul."

"Adımı söylemeni seviyorum patron."

Ben başka bir kelime daha söyleyemeden, dudakları benim aletimi sardı. Her zamanki gibi acele etmeden, benimle dalga geçip oynayacağını sanıyordum, ama şimdi? Beni boğazının derinliklerine kadar yuttu ve öğürdü. Bu his tüm vücudumu titreterek, vücuduma küçük elektrik akımları gönderdi. Onun sarı saçlarını avuçladım ve onun sıkı, ıslak boğazıyla kendimi sikmek için kullandım. Buna alışabilirdim. Hayır, buna alışmıştım. Bunun bitmesini istemiyordum, bana daha önce hiç yaşamadığım bir zevk veren bu adamı bırakmak istemiyordum. Kim olduğunu, önceki fetihlerine nasıl davrandığını biliyordum, ama bu mantık artık beynimde işe yaramıyor gibiydi. Tek gördüğüm Paul'du. Beni dinleyen, ona mesaj attığımda her zaman hazır olan, çocuklarıma hayran olan ve onlara karşı tamamen yumuşak davranan Paul.

Eğer farklı insanlar olsaydık, o mükemmel olurdu. Birlikte mükemmel olabilirdik. Ancak, ikimiz de kariyerimizi paylaşıyorduk ve ikimiz de

kayıp istemiyorduk.

"Paul, dur." Omzuna vururken nefes nefese kaldım. "Bu aptalca."

"Arada bir aptal ol," dedi Paul nefes almak için başını kaldırırken. "Eğlenceli."

Pes ettim. Başım kapıya yaslanırken, elleri ve dili vücudumda dolaşıyordu. Paul'un boğazına sıcak spermimi boşaltırken cennete gitmiş gibiydim. Nefes nefese kalarak, elinin tersiyle ağzını silerken, "Gördün mü? Hızlı bir seks." dedi.

"Gördün mü? Çabuk oldu." Parmak uçlarından benim tadımı almaya devam ederken gülümsedi. "Mmm, tadı çok güzel."

"Kes şunu," diye azarladım ve masaya doğru yürüyüp birkaç kağıt mendil aldım. Kıyafetlerimi düzeltip uygun olduğumdan emin olmadan önce hızlıca temizlendim. "İşe koyulur musun? Yapacak işlerimiz var."

Paul ayağa kalktı ve dudaklarını yaladı. "Evet, efendim. Sonra görüşürüz." Göz kırptı.

Kapı arkasından kapandığında titredim. Bu adam şeytandı. Kendi ahlaksızlığımın derinliklerini bulduğumu düşündüğüm anda, o bana hiç arzulayacağımı düşünmediğim yeni şeyler gösteriyordu. Artık tek düşünebildiğim, masamın altında, bacaklarım açıkken, ben e-postalarımı kontrol ederken onun başını aşağı yukarı hareket ettirmesiydi. O kadar çok istiyordum ki, göğsüm ağrıyordu. Göğsümü ovuştururken bilgisayarımın arkasına oturdum ve bilgisayarı açtım.

Onu kafamdan çıkarmam lazım. O adam beni delirtiyor.

Bacaklarım hala çalışmıyordu, bu yüzden kalkıp kapıyı kilitlemekle uğraşmadım. Beklemek zorundaydı. Bunun yerine, günümü başlatmaya başladım. O lanet kapıyı kilitlemediğim için pişman olmam çok uzun sürmedi.

"York, bir sorunumuz var," dedi Hunter içeri dalarken. "Tabii,

içeri gir," dedim. "Hiçbir şey yapmıyordum."

"Ciddiyim, efendim." Kapıyı kilitledikten sonra hızla masama doğru ilerledi, yüzündeki endişeli ifade beni duraksattı. "Marianna ve kocası Diego öldü."

Donakaldım. "Ne?"

"Benito Vitale'nin hizmetçisi mi? Onu ve kocasını infaz edilmiş halde buldular. Kocası evlerinin zemininde işkence görmüş."

Vücudum diken diken oldu. Kahretsin. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim. Beynimin arkasında, onun farklı davrandığına dair küçük bir rahatsızlık, bir tür sızı vardı. Biraz uzaklaşmıştı. Belki o da kendini tehlikede hissediyordu.

Kiminle konuştuğumu düşünmeye çalıştım. Onunla yaptığım ziyaretleri analiz ettim. Her birinde, olabileceğimiz kadar güvende olduğumuzu hissetmiştim. Onun ve ailesinin tanık koruma programına alınmasını istemiştim, ama patronlarım hayır demişti, daha fazla bilgi vermeden olmazmış. Onu sıkıştırmak istiyorlardı. Onlara sadık kalmaya, sessiz kalmaya çalıştığını biliyordum. Benito'ya borçlu olduğunu düşündüğü için mi, yoksa Vitales'lerden korktuğu için mi, emin değildim. Ancak o benim can simidimdi.

"Patron?"

Hunter'a baktım. "Evet?" "Başka

bir şey daha var."

Vücudumu bir sıcaklık kapladı. "Ne?"

"Vitales, Acetos ve Triadlar hakkında topladığımız bazı bilgiler sızdırılmış. Onların en sevdikleri yerlerden çekildiklerini ve belirli kişilerle ilişkilerini kestiklerini fark ettik."

"Hepsi mi?"

"Hepsi."

Koltuğumdan fırladım. "Siktir!" Öfke damarlarımdan akarken yumruklarımı masaya vurdum. Bir anda, boku yemiştim. Patronum bu konuda beni dinlemeyecekti, sorumluluk bana kalacaktı. Üstelik bu, bir yerlerde, bir şekilde bir köstebek olduğu anlamına geliyordu. Bunu kasıtlı yapıyorlar mıydı, yapmıyorlar mıydı, bunu zaman gösterecekti. Koltuğuma çöktüm. "Bana, şey... devam etmeden önce bunu düşünmem için bir dakika ver."

Hunter yüzümü inceledi. "Evet, efendim. Yapabileceğim bir şey

varsa..." "Yok."

Hunter başını salladı, izin isteyerek odadan çıktı. Onun gidişini izledikten sonra sandalyeme yaslanıp çöktüm. Bu soruşturma sırasında başlattığım devasa karmaşayı düzeltmenin bir yolu yoktu. Baskın başarısız olmuştu, muhbirim ölmüştü ve aramızda bir köstebek vardı. Şaşırmamalıydım, peşinde olduğumuz ailelerin her biri acımasızdı ve her şeyi yapabilecek kapasitedeydi, ama bu işe, yapabileceğimi bildiğim için büyük bir ego ile girmiştim. Babamın yarısı kadar bir adam olabileceğimi düşünerek.

"Siktir!" diye bağırdım.

Her zamanki sakinliğim, soğukkanlılığım tamamen yok olmuştu. Parmak eklemlerim kanayana ve tüm öfkem dışarı dökülene kadar bir şeye yumruk atmak istedim. Bunun yerine, burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve derin bir nefes verdim. Yavaş yavaş kararlılığım geri geldi. Gözlerimi açtım ve inanamadan bilgisayarıma baktım.

Sıfırdan başlamak zorundaydım.

GÜNEŞ UZUN ZAMAN ÖNCE BATIŞTIKTAN SONRA, ben hala bilgisayarımın başında çalışıyordum. Her dosyayı araştırmış, muhtemel yeni bilgi kaynakları ile iletişime geçmiş ve hala doğru gelmeyen birkaç plan geliştirmiştim. Daha fazla baskın, daha fazla operasyon, daha fazla bilgi toplanması gerekiyordu. Her adım, zihinsel bir eziyet gibi geliyordu. Sanki hiçbir zaman yeterince iyi olmayacakmış gibi. Başarısız olmaya devam edersem, bu nasıl görünür? Kariyerim mahvolur ve bu sadece küçük bir şey olur. Bu savaşın devam etmesine izin verilirse, masum insanlar hayatını kaybeder.

Ve bunun sorumlusu

ben olacaktım. "York."

Başımı kaldırdım. Paul kapıda duruyordu, yüzünde bir kaşlarını çatmış hali vardı. Buna alışık değildim. Bir kez olsun gülümsemesi yok olmuştu ve ben biraz olsun kendimi daha iyi hissetmek için gülümsemesinin geri gelmesini diledim.

"Evet?" diye sordum, bilgisayarımdaki dosyaları kapatırken boğazımı temizledim.

"Neden eve gitmiyorsun? Seni bırakabilirim. Kızlar seni bekliyorlardır," diye ısrar etti, ben başımı salladığımda.

"Hayır, daha yapmam gereken işler var. Shelly'ye onları yatmaya hazırlamasını söyledim bile."

Kaşlarını daha da çattı. "Emin misin? Bütün gün hiçbir şey yemedin. Hadi akşam yemeği yiyip davayı konuşalım."

"Hayır, teşekkürler," dedim yine. "Üzgünüm, ama düşünmek için zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmak istiyorum."

Paul yavaşça başını salladı. "Tamam, bana haber ver, olur mu? Bir mesajla ulaşabilirsin."

"Paul," diye seslendim, o uzaklaşmaya başlarken. Bana döndü. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bana, bize değer verdiğin için minnettarım." Boğazımı temizledim. "Bu benim için çok önemli."

Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Elbette."

O çıktığında, sessizliğin sesiyle baş başa kaldım. Diğer katlarda hala çalışan insanlar vardı, ama benim katımdaki herkes gitmişti. Aileleri, arkadaşları ve sevgilileriyle birlikteydiler, ben ise ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum.

Belki de yürüyüşe çıkmam lazım. Kafamı boşaltacak bir şey.

Paul haklıydı, bütün gün hiçbir şey yememiştim. Kahvem çoktan soğumuştu. En azından bir sandviç ve devam etmek için biraz enerjiye ihtiyacım vardı. Umarım yeterince ve yeterince uzun süre zorlarsam, bir şeyler netleşir.

Masamdan anahtarlarımı aldım ve cüzdanımı pantolonumun arka cebine koydum. Bu sabahki eğlence çoktan bitmişti, ama içimdeki dürtü hala devam ediyordu. Paul, kafam her zaman gürültüyle dolu olduğunda, bazı şeyleri unutmama ve rahatlamama yardımcı oluyordu. Ama onu bu gece yanımda tutamayacağımı biliyordum.

Bodegaya giderken aklım bu durumdaydı. Marianna'nın evine bakmak için gitmiştim, ama tabii ki hiçbir kanıt yoktu. Parmak izi yoktu, video kaydı yoktu, hiçbir şey yoktu. Bu pislikler her zaman dikkatliydiler. Tek bir siyah saç teli vardı, ama bunun evdeki birine mi yoksa tanıdıkları birine mi ait olduğunu görmek için veri tabanında araştırmak gerekiyordu. Bütün bu süre boyunca, tek düşünebildiğim Marianna'nın çocuklarını yüzüstü bıraktığımdı. Ona, işbirliği yaparsa onları güvende tutacağımıza söz vermiştim, peki şimdi? Artık dünyada yapayalnızdılar.

Tanık kürsüsüne doğru ilerlerken derin bir nefes aldım ve durdum. Tanıdık bir manzara gözüme çarptı, artık karanlıkta görmeye alıştığım bir adam. Belki daha önce onu tanımayabilirdim, ama Paul'u kalabalıkta ayırt edemeyecek kadar çok geceyi birlikte geçirmiştik. Eve gittiğini sanmıştım, ama gözleri sağa sola bakarken, bir sokağa girip gözden kaybolduğunu gördüm.

Nereye gidiyor bu adam?

Yiyecek aramayı bıraktım ve kendimi onun yönüne doğru giderken buldum. Muhtemelen önemsiz bir şeydi, bunu biliyordum, ama yine de duramadım. Paul muhtemelen kendi işini yapıyordu, ama yine de onu takip etmeyi bırakamadım. Gözleri çok kaygandı. Bir şeyler çeviriyor olmalıydı, değil mi?

Belki biriyle buluşuyordur?

Bu düşünce midemi sıkıştırdı. İnsanların arasından geçerek, cüzdanımı tekrar cebime koyup sokağın girişine ulaştım. Kafamı köşeye sokup, Paul'un köşeyi döndüğünü görene kadar aşağıya baktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadım.

Ben de sokağın sonuna kadar ilerledim. Köşeden konuşma sesleri geliyordu. Onları takip ettim ve Paul'un belirgin sesini duydum.

ses değişene kadar. Onun olup olmadığından bile emin değildim, ama oraya gittim ve köşeyi gözetledim. Oradaydı. Paul, koyu saçlı, koyu gözlü, sakallı ve bıyıklı bir adamla birlikte duruyordu. Tanıdık geliyordu, ama onu tam olarak tanıyamadım, etrafımızı saran karanlıkta.

"Neler oluyor?" diye sordu Paul.

"Şu anda işler zor. Artık kimse dinleniyor mu diye korkmadan seni arayamıyorlar bile. Bu sorunu çözmeye çalışıyoruz ama çıkmaza girdik."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Kendini topla. O adam ensemizdeyken kimse bir şey yapamaz!"

Gerildim. Paul neyden bahsediyordu? Yanındaki adam her kimse, ciddi görünüyordu. Tehlikeli. Onları tekrar konuşurken duydum, ama bu sefer farklı bir dilde konuşuyorlardı. İtalyanca olduğunu anlayacak kadar birkaç kelime yakaladım, ama hepsi o kadardı.

Paul İtalyanca biliyor mu?

Bunu hiç düşünmemiştim, İtalyanca bilgisi olduğunu bile fark etmemiştim. Tabii ki, lise veya üniversitede öğrendiği bir dil olabilir. Ancak, bundan daha akıcı geliyordu. Kesik kesik, ama bilinen, sanki çok az konuşuyormuş gibi. Midem sıkıştı, keskin bir nefes alırken midemde bir top gibi duruyordu. *Ne halt ediyor bu? Bunun bir açıklaması olmalı.*

"Dinle, elimden geleni yapıyorum," diye tersledi Paul. "Neden sen..."

Zil sesim havayı keserken sözleri kesildi. Navy. Onun zil sesi her zaman bir video oyunundan, Nyra'nınki ise en sevdiği çizgi filmden geliyordu. Onlar kendileri ayarlamışlardı ve ben kaç kez geri değiştirirsem değiştireyim, bir şekilde düzeltmenin yolunu buluyorlardı. Bu konuda akıllıydılar. Zeki, güzel kızlarım.

Ben öldüğümde kimseye sahip olmayacaklardı.

Silahın tetiğinin sesini duyduğumda ve omzumdan geçen ateşin acısını hissettiğimde aklıma gelen tek şey buydu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Silahıma uzandım, ama acı nefesimi keserken elim hareket etmedi. Ben yere yığılırken Paul yanıma koştu.

"York? York! Burada ne halt ediyorsun?"

Diğer adam kaçtı. Sıcak, metalik kanım havada asılı kalırken, onun gölgelerin içinde kayboluşunu izledim. Kalbim hızla atıyor, kanımı daha da sert pompalıyordu ve bunun sadece ölümümü hızlandırdığını biliyordum.

"Hey, gözlerini kapatma," diye bağırdı Paul. Gözlerim titrediğinde, yanağıma keskin, acı bir ağrı hissedince nefesim kesildi. "Sakın yapma." Paul, kanla kaplı telefonunu çıkardı ve ambulans çağırdı. "Uyanık kal, York."

"Kızlarım," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Ölmüyor musun, o yüzden kes sesini!"

Yarama bastırınca acı yeniden alevlendi. Bu acı duyularımı çaldı, başım dönmeye başladı ve Paul'a göz kırptım. Beynim bulanıklaştıkça o da gözümün önünden kaybolup ortaya çıkıyordu. Düzgün düşünemiyordum.

Lütfen, beni buradan sağ salim çıkarın.

ANTISEPTIC, her keskin nefes alışımda ciğerlerimi yakıyordu. Kör edici beyaz boya çok baskındı, beni delirtiyordu. York'un kanının giysilerime ve cildime bulaşması yetmezmiş gibi, ellerimi kaşıyarak onu çıkarmak istedim. Hiç mide bulandırıcı biri değildim, ama nedense York'un kanının üzerimde olması tüylerimi diken diken ediyordu. *Onu üzerimden çıkarmam lazım. Hayır, bu önemli değil. York nerede?*

Etrafa bakındım, patronumun durumuyla ilgili bilgi verebilecek bir doktor ya da başka birini bulmak umuduyla.

Keskin bir ses dikkatimi çekti. Ben bu kadar sinirliyken, yüzümün önünde parmaklarını şıklatmak pek akıllıca bir hareket değildi. Polis memurlarının bileklerini yakaladım ve bükerek onları ikiye katladım.

"Kahretsin, desteğe ihtiyacımız var," dedi biri.

Kollarımla beni saran birisi, parmaklarını gözümün önünde şıklatan salak adamdan uzaklaştırdı. Adamı sırtımın üzerinden atmaktan çekinmedim. Adam önümdeki adama çarptı. Onu bıraktım ve ikisi de yere düşerek bir yığın halinde kaldı. Devam ederlerse onları hemen burada öldürürdüm.

"Bekleyin, efendim." Bekleme odasındaki diğer adamlardan biri bana doğru adım attı, ellerini vahşi bir hayvanı kontrol altına almaya çalışır gibi açtı.

Birkaç kez gözlerimi kırptım, kalbim hızla atıyor, ellerim titriyordu. Kontrolümü kaybetmiştim. Bunu ben yapmadım, artık o çılgın genç değildim. Olgunlaşmak bana şiddetin her zaman bir yeri ve zamanı olduğunu öğretti. Hastane bekleme odasında, patronumun durumuyla ilgili haberleri beklerken gergin olmak, o yerlerden biri değildi. Kendimi kontrol etmeye çalışırken, alabildiğim tek şey sığ bir nefes almaktı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Hepsinin boynunu kırmak istedim. Bir beyzbol sopası bulup kafataslarını parçalamak istedim. Ancak o zaman içimdeki huzursuzluk ve öfke geçecekti.

"Paul?" Tatlı bir ses, statik seslerin arasından kulak zarlarımı bulandırarak geldi.

Navy ve Nyra'yı pijamalarıyla orada durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde beni izlerken gördüm.

"Kızlar, burada ne yapıyorsunuz?"

Shelly ikisini de benden uzaklaştırdı. Onun ölümü çoktan planlanmıştı. Bunu gerçekleştirmek kolay olacaktı; o, hiç zaman almayacak bir hedefti. Bir an oradaydı, bir an sonra yoktu.

"Hastane aradı," dedi Shelly sonunda. "Burada ne yapıyorsun?"

Kızlara doğru adım attım, ama polisler önüme geçti. Hepsi atlayıp saldırmaya hazırlandıklarını görmezden gelerek ceketimin cebine uzandım. Rozetimi gösterince çoğu sakinleşti. Öte yandan, incittiğim ikisi bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Haklıydılar.

"Ajan Gallo, size birkaç soru sormamız gerekiyor," dedi üniformalı polislerden biri.

"Bir rapor göndereceğim."

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama..."

Yüzüne yaklaştım ve kızların duymamasını istediğimi anlaması için sesimi alçaltım. "Patronum ve ailesinin iyi olduğundan emin olduktan sonra geleceğim. Burada sikini elinde tutarak durabilirsin ya da bir ajana saldıran piçi bulmak gibi yararlı bir şey yapabilirsin."

Bana baktı. Bakışlarında meydan okuma gördüm, ama buna karşı çıkmak için orada kalmadım. Söylemem gerekeni söylemiştim. Ellerime bakarak, duvardaki el dezenfektanı pompasına doğru yanaştım. Ellerimi soğuk sıvıyla doldurdum ve kızarana kadar ovuşturdum. O zaman bile daha fazla ekledim. Kan artık yoktu ama hala hissedebiliyordum; parmaklarımın arasından sıvılaşarak sıcak ve yapışkan bir şekilde akıyordu.

Kızlara döndüm. Memurlar aralarında fısıldaşıyorlardı ama kızlar gelmeden önce onlar benim önceliğim değildi, şimdi de değillerdi.

"Paul'un yanına gitmek istiyorum," dedi Navy. Kurtuldu ve bana doğru koştu. "Navy, aklını mı kaçırdın? Buraya geri gel. O bir yabancı!"

"Hayır, değil." Nyra, Shelly'nin kolunu çekerek, "Babam ve Paul randevulara çıkıyorlar."

Biz yapmadık, ama kesinlikle randevu gibi hissettik.

"Bu doğru değil. Babanın ilgisi yok..." Shelly bana sanki bir anormallikmişim gibi işaret etti.

Çok yanılıyordu.

"Kızlar, bunu daha önce konuşmuştuk. Yalan söylemek hanımefendilere yakışmaz. Oturup babanızdan haber beklemeliyiz."

"Yalan söylemiyoruz, değil mi Paul? Sen ve babam sevgilisiniz, değil mi?" diye sordu Navy. Bana umutla baktı.

Onları hayal kırıklığına uğratamazdım. "Evet."

Bu tam olarak bir yalan değildi. Biz erkeklerdik ve tesadüfen biraz arkadaşdık. Bu sayılırdı, değil mi?

"Ne?" diye sordu Shelly, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. York'a bu kadar odaklanmamış olsaydım, lekeli yüzünde öfke olduğunu yemin ederdim.

"Gördün mü?" Navy bana dönerek çömelip oturmamı işaret etti.

Ne istediğini tam olarak anlamamıştım ama yardım etmeye çalışacağımı bilerek öyle yaptım. Küçük ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerimizi birbirine bakmaya zorladı.

"Babam iyi mi?"

Nyra dadısını bırakıp bana koştu. "Yaralandı mı?"

Onları korkutmak istemedim, ama York'un onlara ne söylemek istediğini de bilmiyordum. Her iki kıza da bakarak yanağımın içini ısırdım.

"Babanızın ne kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

İkisi de başlarını sallayarak her kelimeyi dikkatle dinlediler.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Biraz yaralandı ama iyi olacak."

Navy ve Nyra'nın gözleri yaşardı. Alt dudakları titredi ve gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. Ne yapmam gerektiğini bilemeden Shelly'ye baktım. Kızlarla boğuşmamı bugüne kadarki en sevdiği eğlenceymiş gibi sırıtıyordu. Onu görmezden geldim. Zaten hiçbir yardımı dokunmuyordu

. Kendi babamı düşündüm. O, beni ve Gin'i yumruklardı ve ikimize de dayanmamızı söylerdi. Erkekler zayıf duygularının kurbanı olmazlardı. Bu, durumu çözmek için doğru yol değildi. Annem, ruhu şad olsun, farklıydı. Bizi kucaklayıp, neden böyle hissettiğimizi anlamamız için bizi cesaretlendirirdi.

Soğuk zemine oturdum ve kollarımı iki kıza da uzattım. "Sizin..."

Nyra ilk olarak göğsüme yaslandı ve küçük bedeninden bir çığlık kopardı. Yüzünü göğsüme gömdü ve gözyaşlarıyla ıslattı. "O iyi olacak mı?"

Sanki Navy ikizinin pes ettiğini görmek yetmiş gibi, o da diğer tarafıma düştü. O da aynı şekilde sıkıca sarıldı. Ben garip hissediyordum ama kızlar umursamıyor gibiydi, ihtiyaç duydukları rahatlığı benden alıyorlardı. İkisini de kucaklayarak yavaşça rahatladım. Onları sakinleştirirken parmaklarım kıvırcık saçlarına dolandı.

"O iyi olacak. Eminim gözlerini açıp bana bağıracaktır." "Neden?"

diye sordu Nyra.

Omuz silktim. "Senin babanla hep başım belaya giriyor. Bu eğlenceli." Onlara gülümsedim.

Navy başını salladı ve gözyaşlarını benim ceketimin yakasına sildi.

"Kızlar, beklerken buraya gelip otursanız nasıl olur?" dedi Shelly. Navy

ve Nyra kollarıma daha da sokuldu. "Hayır, teşekkürler."

"Onlar iyi." "Ben

onların dadısıyım."

"Aferin sana, oradan dadıları ol. Şu anda hareket etmek istemiyorlar. Onları daha fazla strese sokmamalısın, bu onlar için zor bir durum."

Shelly yumruklarını sıkıp odaya bir göz attı. Diğer aileler ve hemşireler de durumu izliyordu. Bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı.

Kızgın ol.

Navy gömleğimi çekerek dikkatimi onlara geri çekti. Beklerken telefonumu çıkardım ve bir film uygulaması açtım. Çocuklarla pek iyi değildim, ama en azından dikkatlerini başka yöne çekebilirdim. İşe yaradığında rahat bir nefes aldım.

ÜÇ FİLM sonra York ameliyattan çıktı. Ancak saat çok geç olduğu için kızlar Shelly ile birlikte eve gidip yatmaya karar verdiler. Ben geride kalıp York'u izledim ve onun yakında gözlerini açmasını umdum. Doktor, önemli bir yerin vurulmadığını ve kurşunun tek parça halinde çıktığını söyledi, bu bizim için büyük şansdı. Bunu kabul ederdim, ama York konuşana kadar içimdeki kargaşayı hiçbir şey yatıştıramazdı.

Zamanımı odada dolaşarak geçirdim, gözlerim York'un hastane yatağından hiç ayrılmadı. O, odayı domine ediyordu. Onunla ilgili her şey olağanüstüydü, ama şu anda, beyaz ve dar hastane odasında, küçük görünüyordu. Kahverengi teni her zamankinden daha solgundu, bu da beni daha da rahatsız ediyordu. Yanına gidip onu uyandırmak için tokat atmayı düşündüm. Onu tekrar harekete geçirmek için her şeyi yapardım.

Tony'yi öldüreceğim.

"Kalk artık," diye yalvardım. Başımın belaya gireceğini biliyordum ama umursamıyordum. Onun kalkıp hareket etmesini istiyordum. "Orada yatmaya devam edersen, senden yararlanabilirim. Biraz uykulu eğlenceye karşı değilim."

Hiçbir tepki gelmeyince iç çekip tekrar volta atmaya başladım. Doktor ve hemşireler gelip onu muayene ettiler. Kimse bana yeni bir bilgi vermedi, sadece York'un hayati fonksiyonlarının iyi göründüğünü ve yakında uyanacağını söylediler. Güneş doğdu ve aynı hızla battı, hiçbir değişiklik olmadı. Yakında ne demek lan? İki saat mi? Otuz saniye mi? On gün mü? Kimse bana söyleyemedi, ama hepsini strese soktuğumu anlayabiliyordum.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Uykusuzluk beni etkiliyordu, ama gözlerimi kapattığım anda onun uyanacağını ve her şeyi kaçıracağımı biliyordum. Duvarın önünde durdum ve topuklarımın üzerinde dönerek döngüyü yeniden başlattım.

"Paul?" York öksürük krizine girdi ve ben saniyeler içinde yanına gittim.

Bir bardak su aldım ve titrek parmaklarla ona uzattım. "Yavaşça."

York, yavaşlamadan önce bir yudum bir yudum suyu yuttu.

"Yeterli mi?"

Başını salladı, gözleri bir saniye kapandı. "Ne oldu..." York gözlerini açtı ve derinlerinde şüphe ve güvensizlik parıldayan bir bakışla bana baktı. "Paul..."

"Düşündüğün gibi değil." Panik göğsümün ortasına yerleşmiş, nefes almamı zorlaştırıyordu. York'un kim olduğumu öğrenmesine izin veremezdim. Ne

Öyleydi. Artık değil. Ondan ayrılmaya hazır değildim. Bu tamamen bencilceydi; ailemle veya Vitale soyadının uzun ömürlülüğüyle hiçbir ilgisi yoktu. York'a olan arzum ve takıntım kontrolden çıkmıştı. Önceden de durum oldukça kötüydü, ama istediğim an ayrılabilirdim. Ancak, gerçek bir bağ kurmaya başladığımız anda, benim için her şey değişti. "O zaman neydi? Gördüğümü düşündüğün şeyi söyle bana." York, sanki kararını çoktan vermiş gibi

sanki kararını çoktan vermiş gibi.

Aklım fazla mesai yapıyordu. O ameliyatta olduğu süre boyunca bir şeyler düşünmek için zamanımı harcamalıydım. Bunun yerine, kızları sakinleştirmeye ve haklı olduğumu, onun iyi olacağını ummaya harcadım.

"Kendi bağlantılarım var."

Kaşları çöktü. "Toplantılarda bundan hiç bahsetmedin."

"Henüz hiçbir şeyim yoktu. Onların bana güvenmesini sağlamaya çalışıyordum." "İtalyanca öğrenerek mi?"

Kahretsin, ne kadarını duymuştu? Patronuma yalan söylemeye devam ederken dilimde ekşi bir tat hissettim. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı. "Yıllardır İtalyanca biliyorum. Lisede öğrenmiştim. Hatta bir yaz tatilini İtalya'da geçirmiştim." Omuz silktim, önemsizmiş gibi davrandım. "Birkaç muhbir bulmama yardımcı oldu."

York ağzını açtı ama kapı açılınca kapattı. İki heyecanlı on yaşındaki çocuk içeri koştu. Saçları iki örgü şeklinde yapılmıştı, ikisi de mavi ve beyaz okul üniforması giyiyordu.

"Baba!" diye aynı anda bağırdılar. İkizler hiç vakit kaybetmeden yatağa atladılar. "İyi misin?" diye sordu Navy.

Nyra'nın gözleri yaşardı. "Kolun ağrıyor

mu?" "Çok korktuk."

"Shelly yine de bizi okula gönderdi ama biz burada olmak istedik."

Bilgileri ve soruları bir anda akın etti. York'u kıskanmıyordum, ama kızları kıskanıyordum. Ben de küçük hastane yatağına atlayıp onun üzerine uzanmak istedim. Nabzını ve nefesini tenimde hissetmek istedim. O zaman ve ancak o zaman gerçekten nefes alabilecektim.

"Merhaba kızlar. Ben iyiyim ve sizin iyi bir eğitime ihtiyacınız var. Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm."

Navy yataktan atladı ve bana sarılmak için koştu. Bir saniye bile tereddüt etmedim ve ona tam olarak istediği şeyi verdim. Nyra hemen arkasındaydı. York yüzünde tuhaf bir ifadeyle bizi izliyordu. Bu, odada kalan gerginliği ortadan kaldırmadı.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bay Washington?" diye sordu Shelly. Yatağa yaklaşarak elini York'un koluna koydu.

Sen öldün. Ondan uzak dur.

Tepkim çok şiddetli oldu. Kızlar yanımda olmasaydı, onun yanına koşup elini ondan çekerdim. Onu dokunmaya nasıl cüret eder?

O benimdi.

York ona gülümsedi. Gergin bir gülümsemeydi ama bu, içimdeki ateşi daha da körükledi. "Kızlara her zaman baktığın için teşekkür ederim Shelly."

Övgüye gülümsedi. "Tabii ki. Onlar benim kızlarım gibiler."

Siktir, onun beynini parçalamak istedim. Hayır, bu çok çabuk olurdu. Belki ayak bileklerinden başlayıp yukarı doğru ilerlerdim. Onun minik vücudundaki her kemiğin kırıldığını hissetmesini sağlardım.

York tam zamanında kolunu çekti. Cinayet niyetimi zar zor bastırıyordum.

"Bana ve Paul'a bir saniye daha zaman verir misin? İkinci katta bir kafeterya var," dedi York.

Shelly'nin gülümsemesi biraz soldu ve ben aniden sevinçten havaya yumruk atma isteği duydum.

"Ama biz kalmak istiyoruz," diye sızlandı Navy.

İki kıza da yumruk tokuşturdum. "Hala dondurma satışını çalışıyoruz," diye fısıldadım onlara.

Kıkırdadılar ve başlarını salladılar. "Hemen döneriz," diye söz verdi Navy.

Nyra babasına koşarak sarıldı, sonra yataktan atlayıp Shelly'nin ardından odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz, gerginlik aniden arttı.

"Paul, sen iyi bir ajansın ve protokolleri ihmal ettiğin ya da değerli bilgileri sakladığın hiç görülmedi."

"O da değil. Lanet olsun, beni hiç tanımıyormuşsun gibi davranıyorsun."

York bana baktı ve aramızda sessizlik oluşurken, göğsümün ortasında bir acı hissettim.

"Ah." Neden umursadığımı bilmeden göğsümü ovuşturdum. Bu benim gerçek hayatım değildi, ama beni saran acıyı görmezden gelemedim.

"Duyduklarım ve gördüklerim birçok şüphe uyandırıyor. Olan biten her şeyden dolayı..."

"Ne yani, şimdi ben de şüpheli miyim?"

York oturmaya çalıştı, hareket ettiği anda yüzünü buruşturdu. Saniyeler içinde odanın diğer ucuna koştum ve düşünmeden ona yardım ettim. Yastığa yaslandı ve hastanede değil de ofisteymiş gibi görünüyordu.

"Herkes şüpheli."

"Bu, sandığın kadar güven verici değil." Kahretsin, bu konuşma olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. O haklıydı. Ben FBI'ın tarafında değildim ve hiç olmadım. Ben iyi bir adam değildim, kahretsin, masum bir adam bile değildim. Öldürdüm ve bundan zevk aldım. Suç benim DNA'mda vardı. İyi bir insan gibi davranmak ruhumu kemiriyordu. Ama şu anda, York beni tanımıyor gibi bakarken, içimi bir tedirginlik kapladı. Yakalanıp FBI'dan ayrılmak zorunda kalacağım için değil, York'tan ve aramızda olan her şeyden uzaklaşmak zorunda kalacağım için. Henüz durmaya hazır değildim.

"Paul, işler karmaşık. Bu olay her şeyi daha da kötüleştirdi."

Başımı salladım ve biraz geri çekildim. "Seni ikna etmek için ne yapabilirim? Seni asla ihanet etmem."

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Paul.

"Bunu sana söyleyemem. Benimle konuşmasının nedenlerinden biri, adını hiçbir operatöre açıklamayacağıma yemin etmemdir."

"Paul."

Elimi kaldırdım. "Kulağa şüpheli geldiğini biliyorum, ama ikimiz de biliyoruz ki hiçbir devlet kurumu mafyanın etkisinden tamamen bağımsız değildir. Adı hiçbir belgede görünmeyecek. Tek bir şüphe bile olsa, av köpeklerini peşine takarlar."

York'un omuzları düştü ve neredeyse kendi muhbirini sormak üzereydim. Hunter bu sabah berbat bir haldeydi ve bunun nedenini ancak tahmin edebiliyordum. Marianna onların tek giriş yoluydu ve artık bir seçenek değildi.

"Ama ne hakkında konuşuyordunuz?" diye ısrar etti York.

Tony'nin söylediklerini ve nasıl geçiştirebileceğimi düşünmeye çalıştım. Yalan söylemek artık benim için ikinci doğa haline gelmişti, ama bu seferki her zamankinden daha zordu. "Tek söylediği, Benito'nun herkese baskı uyguladığıydı. Her yerde sızıntılar var. Ortaya çıkmaktan endişeliydi."

Patronum hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "FBI'dan, özellikle de benden bahsediyor gibi geldi."

Tek kaşımı kaldırdım ve başımı eğdim. "Sen de kafanı mı vurdun? Kan kaybı şaka değil. Neden bahsediyorsun?"

York yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana baktı. "Federallerin ve..."

"Evet, liderleri tedirgin ediyorlar, bu da içeride baskıların artmasına neden oluyor." Elimi uzattım, ona dokunmadan durdum.

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama eskisi kadar benden bıkmış da değildi.

Bana inanmasını istediğim için devam ettim. "Acetoslar muhbirleri bile ortadan kaldırıyor. Bu, tüm mafya üyelerinin hemfikir olduğu tek konu."

York bana kaşlarını çattı ve adalet dolu zihninin ne düşündüğünü biliyordum. Kimse gerçeği söylemeye çalıştığı için ölmeyi hak etmiyordu. Ama hiçbir şey o kadar kolay değildi. Bir muhbirin tek bir gerçeği yüzlerce kişinin ölümüne yol açabilirdi; bazıları masum, bazıları değil. Her şey senin için kimin önemli olduğuna bağlıydı. O, dünya için kendini feda edecek türden bir adamdı, ben ise benim olan şey için dünyayı yok edecek türden bir adamdım.

"Neden bana söylemedin?"

"Senin de ekibe muhbirinin kim olduğunu söylememekle aynı sebepten. Bazen, öğrenilecek bir şey olana kadar bu tür şeyleri gizli tutmak en iyisidir. Henüz yararlı bir şey elde edemedim."

"Tamam."

Hepsi bu mu? Bütün bunlardan sonra sadece tamam mı diyecek? *Şimdi özür dilemeli miyim? Nasıl normale dönebiliriz?* Ona dokunmak, çok küçük hastane yatağına girip ona yakın olmak istedim.

"Seni vurduğu için üzgünüm."

York koluna baktı. "Evet."

Hala ona dokunmaya ihtiyaç duyuyordum, gerçekten iyi olduğundan emin olmak için. Dokunduğum anda, aniden rahatladım.

"Kızlara sevgili olduğumuzu söylemiş olabilirim."

"Ne?" York, hareket etmeye çalıştığı anda yüzünü buruşturdu. Yaralı kolunu tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ağlıyorlardı, ne yapmam gerekiyordu, hayır mı demeliydim?" "Evet."

Omuz silktim. "Biz erkekleriz ve arkadaşça bir ilişkimiz var."

York burnunun köprüsünü sıkıştırarak inledi. "Konu o değil."

Omuz silktim. "Öyle mi? Senin için endişeleniyorlardı ve ben onlara başka bir şey düşünmeleri için fırsat verdim."

York derin bir nefes aldı. "Onlara daha sonra durumu açıklayacağım. Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Benim erkek arkadaşım olmak o kadar mı kötü?"

York başını kaldırdı. "Sen ilişki kurmazsın."

Omuz silktim. "Eğer bizim buluşmalarımızın gerçekten buluşma olduğunu kabul edersen, yapabilirim." York çırpınırken ona sırıttım. York'un soğukkanlılığını kaybetmesinden daha seksi bir şey yoktu.

"Bunu bilmiyorum. Yani, öyle değildi, sadece e ğ l e n iyorduk.
Ve sen de öyle olduğunu söyledin."

Ortam soğurken ben kahkahayı patlattım. Biraz daha rahatladım. "Sakin ol York, eğlenceliydi." Mümkün olduğunca yakın olmak için yaklaştım ama biraz mesafe bırakmaya özen gösterdim. "Ve daha fazla eğlence istiyorum."

York'un kahverengi gözlerindeki yansıtılan arzu beni ateşe vermek için yeterliydi. Eğer iyileşiyor olmasaydı, hemen üzerine atlardım.

York boğazını temizledi. "Kızları neşelendirdiğin için tekrar teşekkürler." Elimi salladım. "Ne zaman istersen." Ve bunu içtenlikle söyledim.

"Paul..." Bir kapı çalması sözümü kesti.

Doktor yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi. "Uyandığınıza sevindim, biraz daha uyusaydınız, bu çocuk uykusuzluktan bayılacaktı."

York bana baktı, beni tekrar inceledi, sonra tekrar doktora döndü.

Geleceğimizin pek parlak olmadığını biliyordum. Yasanın iki farklı tarafındaydık ve benim gibi biri ile York'un bir geleceği yoktu. Ama bir an için, farklı bir ben, farklı bir hayat hayal edebildim.

York'la birlikte.

Fourteen YORK

Sling, giysilerime sürtünerek her hareketimi gereğinden fazla gürültülü hale getiriyordu. Sadece bu da değil, sürüşü neredeyse imkansız hale getiriyordu. Güvenli bir şekilde dönüş yapamıyor, aracımı her zamanki gibi kullanamıyordum. Bu sabah, bir araç paylaşımı hizmeti çağırmak zorunda kaldım. En azından tam ön kapının önüne bırakıldım ve otoparkta park yeri bulmak için uğraşmak zorunda kalmadım.

Binaya girdiğimde hemen üzerimde gözler hissettim. Bu normaldi, ama şu anda olduğu kadar kötü değildi. Sanki insanlar vücudumu delip geçecekmiş gibi bakıyorlardı. Herkes yaralandığımı, ameliyat olduğumu biliyordu. Hastane odama bolca özür ve çiçek gönderilmişti. Ben sadece gangster tarafından vurulmamış, eski sıradan York Washington olmak istiyordum.

"Günaydın patron," dedi Hunter, beni utandırarak. Paul, bu kelimelere bakışımı sonsuza dek değiştirmişti. "İyi misin? Kahve getireyim mi?"

Ondan hiçbir şey istemiyordum. Evet, bana yalakalık yaptığının farkındaydım, ama şu anda buna tahammül edemezdim. Elimde çok daha önemli işler vardı.

"Hayır, ama teşekkürler. İyiyim," dedim ve ofisime girip çantamı masamın yanına bıraktım. "Güne hazırlanmaya başlamalısın. Her yerde davalar var. Gözlerini açık tut."

"Şu anda üzerinde çalıştıklarımız ne olacak?"

Yüzümü buruşturdum. "Ara verdik," dedim somurtkan bir şekilde, o ise bakmaya devam etti. Ruhsuz canavarları avlamaya devam etmeden önce, birimimde neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. "Ajan Hunter, size yardımcı olabilir miyim, yoksa günün geri kalanında bana bakmaya devam mı edeceksiniz?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Senin..."

Sözünü yarım bırakmasına kaşlarımı çattım. Öldüğümü ya da ölmek üzere olduğumu sanmışlardı. Bunun hepsi için büyük bir darbe olduğunu biliyordum, ama şu anda onların umut ışığı olmaya gücüm yetmiyordu. Hâlâ acı çekiyordum, her yerim ağrıyordu. İlaçlar pek işe yaramıyordu ve tek istediğim kıvrılıp bir yıl boyunca uyumaktı. Ama bunun yerine, her zamanki gibi devam ettim.

"İlginiz için teşekkür ederim," dedim, sakin bir sesle. "Ama çalışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Tamam mı?"

"Elbette, efendim."

Hunter kapıya doğru yöneldi ve kapı arkasından kapandığında rahat bir nefes aldım. Şu anda zihnim bir kasırga gibiydi ve bedenim de pek iyi durumda değildi. Son vurulduğum zamankinden daha yaşlıydım. Acı, hatırladığımdan daha şiddetliydi. Eve gitmek istiyordum, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Zaman çok önemliydi ve bu şehrin tehlikeli çetelerine karşı baskıyı artırdıkça, onların bize daha da sert tepki vereceğini biliyordum. Onları bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti, ama önce neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu.

Bir köstebek. Ölü bir muhbir. Bir kurşun yarası.

Kötü sonuçlanan korkunç bir şaka gibiydi. Yıllar boyunca ekibimi demir yumrukla yönetmiştim, ama şimdi bir şey — ya da biri — benim için çok uğraştığım her şeyi sabote ediyordu. Buna izin veremezdim.

Bilgisayarımın üstünden bakarak, veritabanlarımı açtım ve aramaya başladım. İlk olarak, Acetos, Triads ve Vitales hakkında zaten bildiğim her şeyi gözden geçirdim. Dosyaları, onları yakalamak ve yargılamak için önemli olabileceğini düşündüğümüz her türlü bilgiyle sürekli güncelleniyordu. Ekrana bakarak yeni bir bilgi bulmaya çalıştım, ama hiçbir şey bulamadım.

"Ne arıyorum?" diye kendi kendime mırıldandım.

Dosyaları kaç kez incelesem de, yeni bir şey ortaya çıkmadı. Bakarken Paul'u düşündüm. O neler olduğunu açıklamıştı, ama ben yine de bir isim istiyordum, hayır, ihtiyacım vardı. Kaynağını bu kadar sıkı koruduğu için sinirlenmiştim, ama bir yandan da onu anlıyordum.

, şehrimizi parçalayan bu acımasız canavarlara olan son bağımız olabilirdi. Her şey bittiğinde, bana yaptıklarını, benden neredeyse aldıklarını yüzlerine vurabilirdik, ama başka bir muhbir daha kaybedersek, elimizde ne kalırdı?

Hiçbir şey.

Yine de, Paul'un o adamla yaptığı konuşmanın parçalarını aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, anlam veremiyordum. Gerçekten şüpheli bir şey mi duymuştum? Yoksa kanlar içinde pis bir sokakta yatarken zihnim mi uydurmuştu?

Parmaklarım tuşların üzerinde duruyordu. Normalde dakikada doksan iki kelime yazardım, ama parmaklarımı klavye üzerinde hareket ettirirken, göğsümün ortasında bir taş gibi duran suçluluk duygusu yüzünden yavaş hareket ettiğimi biliyordum. Tereddüt içimi kapladı, ama durmadım. Harf harf, bir isim yazdım.

Paul Gallo.

Enter tuşuna bastım ve onun resmi bilgisayar ekranımı doldurdu. Zevk, dostluk ve sıcaklıkla ilişkilendirmeye başladığım aynı sarı saçlar ve mavi gözler bana bakıyordu, ama tanıdık olmasının yanı sıra başka bir şey daha hissettim. Belirsizlik. Paul gerçekten söylediği kişi miydi? Birinin kötü niyetle ajansımıza sızması ilk kez olan bir şey değildi. Paul'un sadece beni değil, tüm ekibimizi de ihanet ettiğini düşündükçe midem bulanıyor ve ağrıyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miydi?

Bunu yapabileceğine inanmak istemiyordum, ama midem bir kez daha sıkıştı ve iç geçirdim. Kahretsin. Devam etmeliydim. Araştırmalıydım. Paul'un New York'taki çete faaliyetleriyle bir ilgisi varsa, o iğrenç ailelerden biriyle en ufak bir bağı varsa, onunla ilgilenmem gerekiyordu.

Parmağım kaydırma tekerleği üzerinde dolaştı. Yaşı uygun görünüyordu, Jersey'de doğmuştu ve artık hayatta olmayan iki sevgi dolu ebeveyni vardı. Sabıka kaydı yoktu, hafif suç bile yoktu. Paul, teknolojiye ilgi duymaya başlamadan önce sanat ve bilime ilgi duyan bir çocuktu. Ve spor. Sanki, bunun hayatının bir parçası olacağını anlayamayacak kadar küçükken eğitilmiş gibiydi. Bunun böyle olmadığını biliyordum, ama dosyaları o kadar netti ki, aklıma gelen tek şey buydu. Ancak, başka hiçbir şey yoktu. Lisede İtalyanca konuştuğu gerçeği bile orada siyah beyaz yazıyordu. Paul masumdu.

Değil mi?

"Hey, patron! Kolun nasıl?"

Paul'un sesi düşüncelerimi böldüğünde irkildim. Sayfayı kaydırırken, birlikte geçirdiğimiz zamanları, geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde birbirimizin kollarında birbirimize sarılmış olduğumuzu hayal ediyordum. Kendime soru sordum. Onunla yatmışken nasıl suçlu olabilirdi? Onun kollarında tutulmanın nasıl bir his olduğunu, ameliyattan sonra gözlerimi açtığımda onu gördüğüm anı hala hatırlıyordum. Midem bir kez daha altüst oldu ve kusmak istedim. Bunun yerine, veritabanından çıktım ve Paul'a baktım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim, açıkça. "Her zamanki gibi ağrım var, ama onun dışında iyiyim." "İyi," dedi, içeri girip masama doğru yürüdü. Paul önümdeki sandalyeye oturarak kendine yardım etti. "Aç mısın? Hemen bir şeyler almak için markete gitmek üzereydim. Kıyılmış peynir ister misin?"

"Hayır."

Paul'un sırıtışı bir an durakladı, sonra hemen geri geldi. "Sanırım bu mantıklı. Yaşlı adamlar o tür şeyleri çok sık yiyemezler, değil mi?"

Onunla birlikte gülmeye çalıştım, ama sadece bir nefes çıkabildi. Daha fazlasını yapamadım. Paul'un yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu. Gözlerimiz buluştu. Onun gitmesini, Vitales veya Acetos'un tanıdığı biri olup olmadığını anlamaya çalışırken nefes alabileceğim bir alan bırakmasını istedim. Ya da sadece yanlış zamanda yanlış yerde miydi?

"Ne?" diye sordu Paul. "Beni özlemedin mi? Seni eve bıraktığımdan beri bana mesaj atmadın."

"İyiyim," dedim, kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalışarak. "Bu şey pek rahat değil ve yazdıkları ilaçlar beni uykulu yapıyor."

"Hmm. Evet," dedi Paul. Masasının altında ayağının acil bir şekilde tıklattığını duydum. "Başka bir şeyin canını sıkmadığından emin misin?"

Oh, senin bir hain olduğunu düşündüğüm gerçeği gibi mi? Ya da senin bir suçlu olduğuna neredeyse ikna olduğum gerçeği gibi mi? Tam olarak neyin iyi olduğunu söylemeliyim, Paul?

O bakmaya devam ederken tüylerim diken diken oldu. O mavi gözlerde kalbimi sızlatan bir acı vardı. Haklı olabilirdim ve Paul bir hain olabilirdi, ama elimde kanıt yoktu. Bildiğim kadarıyla, anlattığı hikaye mantıklıydı. Bu teoriyi destekleyecek kanıt yoksa kimse onun köstebek olduğuna inanmazdı. Vurulduktan sonra aklını kaçırmış, saçma sapan konuşan yaşlı bir aptal gibi görünürdüm. Titredim. Eğer biri benim aklımın başımdan gittiğini düşünürse, işimi elinden alırdı.

Bunu düşünürken bilgisayarım bip sesi çıkardı. Hemen Paul'dan izin isteyip en son gelen e-postayı kontrol ettim. Üst düzey yöneticiler, tam olarak üç kişi, benden rapor bekliyorlardı. Hemen onlara elimden geldiğince genel bilgileri verdim ve geri döndüğümde Paul'un yerinden kıpırdamadığını gördüm. Ağzı düz bir çizgi halinde, bakmaya devam ediyordu. Omurgamdan bir ürperti geçti. Neredeyse korkutucuydu. O ifade neydi?

"Garip davranıyorsun," dedi Paul. "Yine

ilaçlar," dedim, sakin bir sesle.

"İlaçlar seni daha önce hiç görmediğim birine dönüştürmez," dedi aniden. "En azından bu kadar çabuk değil. Neler oluyor?"

Boğazımı temizlemeye çalıştım. "Çalıştığımı zaten söyledim, Paul. Lütfen masana dön."

Yüzündeki kaşlarını çatma daha da derinleşti. "Tamam, bu anlaşılabilir," dedi kısa bir şekilde. "Bu akşam yine de gelmeli miyim yoksa o zaman da meşgul olacak mısın? Kızlarla film izleyeceğimizi sanıyordum. Bana mesaj atıyorlar."

Tabii ki mesaj atmışlardı.

Kızlarımı ne kadar sevdiysem de, onlar da anneleri gibi bağımsız, kendine güvenen küçük varlıklardı. Ve Paul'u seviyorlardı. Hastaneden eve döndüğüm gün hep birlikte oturup film izleyebileceğimizi söylemiştim, ama o zaman bile kafam Paul'un beni kurtarması, bana dokunması ve kızlarımı kucaklamasıyla doluydu, hala emin değildim. Onları kendi kızları gibi kucaklamış, onlara bakmıştı. O gün yumuşak davranmıştım. Ancak, anestezinin etkisi geçip düşüncelerimle baş başa kalınca, şüphelerim arttı.

Paul'un konuştuğu adam kimdi? Neden bana söylemedi? Marianna'yı korumak için iyi bir nedenim vardı, bu çok açıktı. Ancak, benim köstebek olamayacağımı bilmesi gerekiyordu. Bu insanları herkesten daha çok yakmak istiyordum. Yine de bana hiçbir şey söylemedi. Henüz değil, dedi.

"Üzgünüm." Omuz silktim. "Dinlenmem lazım. Şu anda burada oturmak bile benim için çok zor."

"Evet, eminim öyledir. Kızları hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm," dedi ayağa kalkarken. "Onlara özür dilediğimi ve telafi edeceğimi söyle, tamam mı?"

O konuyu açtığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nyra ve Navy'yi tanıyorsam, evet, yıkılırlardı. İkisi de reddedilmeyi veya kaybı iyi idare etmeyi bilmiyordu. Bunun için kısmen benim de suçum olduğunu biliyordum, annelerinin vefatından sonra onları dünyadan korumuştum.

ama elimden bir şey gelmiyordu. Sadece onların mutlu olmasını istiyordum.

"Aslında," Paul kapıya ulaştığında seslendim. "Belki bu akşam bize gelmelisin. Seni özlüyorlar."

Yüzüme baktı. "Emin misin patron?"

Başımı salladım. "Evet, şu anda dostça bir yüze ihtiyaçları var."

Paul yavaşça gülümsedi. "Tamam, gelirim." Boğazını temizlemeden önce tereddüt etti. "Teşekkürler."

Kayboldu ve kapı arkasından kapandı. İç çekerek sandalyeme çöktüm ve başımı salladım. Ya ben bir enayiydim ya da bir dahiydi. Bir yandan, Paul'a alışmıştım, kızlarım da öyle, bu yüzden onu yakınımda tutmak istiyordum. Öte yandan, o eski atasözüne katılıyordum: Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut. Eğer o benim düşmanımsa, onu görmem, hissetmem, tanımam gerekiyordu. Bunun doğru olmaması için dua etsem bile.

İç çekerek bilgisayarımı tekrar açtım. E-postam hemen açıldı ve gelen kutumdaki ilk okunmamış mesajı görünce koltuğumda donakaldım.

Sayın Bay Washington,

Kim olduğunuzu biliyoruz. Çocuklarınız olduğunu biliyoruz. Ailelerden uzak durun, yoksa

ölün.

Anonim

Bir süre şaşkınlıkla ona baktım. Bu e-posta güvenliydi. Yaptığım her şey yaptığım her şey ince bir güvenlik tabakasıyla korunuyordu, ama yine de biri beni izlediğini söylüyordu. Geri çekilmem gerektiğini söylüyordu. Ekrana bakarken elim yumruk oldu. Beni tehdit etmek bir şeydi, ama benim değerli kızlarımı da işin içine karıştırmak? Bu çok fazla idi.

Bunu kimin gönderdiği umurumda değildi. Onlara acı çektirecektim.

MİDEM SIKIŞTI. Hastaneden çıktığından beri York bana farklı davranıyordu. Önceden olmayan bir mesafe vardı. Tüm içgüdülerim oradan çıkmam gerektiğini haykırıyordu. Bunu bilerek, yine de kendimi York'un kapısının önünde buldum. Kapının diğer tarafında, sahip olmaya devam etmek istediğim biri vardı. O benim değildi. Bunu çatıdan haykırmak istedim, ama buna inanmıyordum. York benimmiş gibi *geliyordu*.

Bu yüzden bağlanmıyorum.

York'la oynamak için her türlü planım vardı. Sonunda, gece geç saatlerdeki fantezilerimin yıldızı olan patronu becermek. Ve becerdim. Şimdi, benim gibi birinin York gibi birinden istememesi gereken çok daha fazlasını istiyordum.

Kafamı sallayarak kapıyı çaldım. Midemdeki düğümler daha da sıkılaştı. York'u beni içeri alması için manipüle ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama başka yolu yoktu. Henüz vazgeçmeye hazır değildim. Kızlar, onun hayatına geri dönmem için kesin bir yoldu. Bana hala şüpheyle yaklaşsa bile, aramızdakileri silemezdi. Bunu hisseden tek kişinin ben olamayacağımı biliyordum. Bunu kafamda uydurmuş olamazdım ve şimdi beni sadece eğlenceli bir oyuncak olarak gören bir adama takıntılıydım. York öyle biri değildi.

Kapı açıldı ve tüm melankolik düşüncelerimi ruhumun en derinlerine ittim.

"Paul." Adımı söyleme şekli bile bana yabancı geldi.

Her geçen saniye artan tedirginlik ve yorgunluğu bir kenara ittim.

"Neden onu taşıyorsun?" York'un elinden pişmemiş et tepsisini aldım. "Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi." York beni izlemeye devam ederken gülümsememin titrediğini hissettim. "Yüzümde ne var?"

"Hiçbir şey." Başını salladı ve evine girmem için kenara çekildi. "Rahatlıyorum."

Ben gülerek "Sen mi? Kediler uçtuğunda buna inanırım."

dedim. "Domuzlar." York içini çekti. "Domuzlar uçtuğunda."

"Aynı şey."

"Paul!" Navy ve Nyra, uzun kollu mayolarını giyip saçlarını arkaya örmüş olarak koridordan koştular.

"Merhaba kızlar." Tepsiyi yere bırakıp ikisini de kucağıma alıp sarıldım.

Küçük kolları boynuma dolanırken ikisi de aynı anda konuşmaya başladı. İkiz olsalar da sözleri birbiriyle çakışıyordu, bu da beni şaşkın ama mutlu ediyordu. İki kız da bırakılmak için kıvranmaya başladı ve ben de onları bıraktım.

"Kim kim?" diye sordu Navy.

Nyra'nın en sevdiği mavi rengi giymiş olmasına rağmen solda duruyordu. Onun kim olduğunu hemen anladım. Sağdaki Nyra parlak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Çenemi okşadım. "Hmm, doğru tahmin edersem ödülüm ne olacak?"

İki kız birbirlerine döndüler ve daha önce pek çok kez olduğu gibi, sesli konuşmadan konuştular. Bu, kendi ikizimi özlememi sağladı. Aradan geçen onca zamanın ardından, eskisi gibi aynı bağı hala kurup kuramayacağımızı merak ettim.

"Dondurmana iki kiraz." Başımı

salladım. "Bu adil bir takas."

Kızlarla konuştuğum süre boyunca, York'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Beni şüpheli bulduğu için mi izliyordu, yoksa başka bir nedeni mi vardı, bilmiyordum. İkincisi olduğunu umuyordum ve kızlarla bu kadar yakın olduğum için, benim hakkımdaki şüpheleri ortadan kalkacaktı.

"Sen Nyra'sın ve sen Navy'sin." Her iki kıza da işaret ettim. Ve onlar beni kandırmaya çalışmadan önce aralarındaki farkı belirttim. "Navy biraz daha gürültülüdür.

Ayrıca sağ tarafını daha çok kullanıyor. Konuşurken vücudunu döndürüyor. Nyra'nın gülümsemesi daha yumuşak. Konuşurken çoğu zaman ayak parmaklarının ucunda sallanıyor."

"Ne?" İki kız da birbirlerine baktılar.

"Beni kandırmak istiyorsanız, ikiziniz hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenmeniz gerekecek. Pratikte tek vücut olmadıkça oyunu kazanamazsınız. Bana güvenin."

Navy gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle yapacağız ve sonra kazanacağız."

Deneyebilirlerdi, ama ben her zaman farkı anlayacaktım. Gin ve ben bu oyunu sık sık oynardık, o kadar ki kendimizi diğerini oynarken kaybederdik.

"Neden bu işte bu kadar iyisin, Paul?" diye sordu

York. "Ben çok iyi bir ajanım."

York boğazını temizledi ve ben onlara göz kırptım.

"Öyle değil mi, patron?"

İki kız da babalarına umutla baktı. York başını salladı.

"O gürültücü ve sinir bozucu." York mutfağa doğru yöneldi. "Ama iyi."

Gülümsemeden edemedim. Şimdi bile iş ahlakımı takdir ediyordu. FBI ajanı olmayı sevmiyor olabilirdim ama bana verilen her işi ciddiye alırdım. O mutfağa girer girmez, ikizlere aldığım hediyeyi verme fırsatını yakaladım.

"Bekleyin, siz ikiniz." Cebimden kutuyu çıkardım. Birkaç gün önce almıştım. Omzumun üzerinden bakarak, York'un hala mutfakta olduğundan emin olduktan sonra kutuyu açtım ve ikizlere eşleşen bilezikleri gösterdim. Mavi ve beyaz boncuklarla süslenmiş bileziklerin ortasında kelebek şeklinde bir toka vardı. "İkinizin de bunları mutlaka takmasını istiyorum. Asla çıkarmayın."

Navy, ortasındaki kelebeği görünce aceleyle kendi bileziğini aldı. Nyra bileziğini taktı ve hayranlıkla baktı. "Yüzmek için ne yapacağız?"

Kafamı salladım. "Asla, tamam mı?"

Birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler. "Neden?" diye sordu Navy.

Onlara yalan söylemek işe yaramazdı. "Güvenliğiniz benim en büyük endişem. Babanızın zor bir işi olduğunu biliyorsunuz. Ve bazen insanlar onu takip etmeye karar veriyor. Kötü adamlar."

Ve bir gün, ben burada olmayacağım. Paul olarak yanınızda durmama izin verilmeyecek.

İkisi de başlarını salladı, York şüphesiz onlara bunu defalarca anlatmıştı.

"Eğer başınız belaya girerse ve gerçekten acil bir durum varsa, kolyedeki küçük düğmeye basın. Tamam mı?"

İkizler, küçük noktayı görmek için gözlerini kısarak bileziğe baktılar. "Bizi kurtarmaya gelir misin? Sen ve babam?" diye sordu Navy.

Göğsüm sıkıştı. "Tabii ki. Sizin için bir aslanla bile savaşırım."

Gülümsemeleri maaş zammından daha değerliydi. Onları bırakmadan önce bir kez daha kucakladım.

"Onları taktığını kimseye söyleme," diye uyardım.

"Babam bile mi?" Nyra, olması gerektiği gibi şüpheci bir ifadeyle baktı.

"Şu anda söylemesen nasıl olur? Ama daha sonra söyleyebilirsin. Söz verir misin?"

İki kız da benim cevabımı minnetle kabul etmiş gibi görünüyordu. Bana bir kez başlarını salladılar. Umarım sözlerini tutarlar.

York daha da fazla eşya taşıyarak bize geri dönerken ayağa kalktım. Neden oturup dinlenemiyordu ki? Sürekli bir şeyler yapan tek adamı sevmek zorundaydım.

"Baba, hazırız," dedi Nyra.

York'un karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Bakışları yoğun bir şekilde bana odaklanmıştı. Yine, kim olduğumdan emin değilmiş gibi bana baktı. Her baktığında, bir öncekinden daha fazla canım yanıyordu.

"Plan değişikliği mi? Film yok mu?" diye sordum.

O kendinden geldi ve bize doğru yürüdü. Et tepsisine uzanırken, onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya özen gösterdim. York, açıkça yaralı olmasına rağmen her şeyi kendisi yapmakta kararlıydı.

"Kızlar yüzmek istedi. Isıtmalı bir havuzumuz var. Barbekü yapabiliriz diye düşündüm. Dışarısı şaşırtıcı derecede güzel."

Kış yaklaşıyordu ama New York'ta ara sıra sıcak günler olması alışılmadık bir şey değildi. Yarın kar yağacaktı ama bugün daha çok bahar gibiydi.

"Paul, sen de yüzmek istiyor musun?" diye sordu Nyra. "Babam kolu yüzünden yüzemez," dedi Navy. "Kızlar, eminim Paul istemiyordur."

York'a baktım. Beni burada istemiyor muydu? *Hayır, hazır değilim.*

"Mayomu getirmedim ama..."

"Babamın var," diye Navy yardım etti.

İki kız da ona yalvarmak için arkalarına döndüklerinde York'un bakışlarıyla karşılaştım.

Artık bu konuda neredeyse ustaydılar.

"Tamam," diye pes etti. "Bize bir saniye verin. İkinizin havuzda gözetimsiz kalmasını istemiyorum."

"Yaşasın, tamam baba," dediler kızlar aynı anda. Heyecanla kıkırdayarak oturma odasına koştular.

Onları izlerken içim sıcaklık doldu.

"Paul, bu tarafa," diye seslendi York. Elimdeki et tepsisine baktı. "Onu oraya koy."

Onu dinledim, tepsiyi mutfakta bırakıp arkasından gittim. York'un her santimini, geniş omuzlarını ve sıkı kalçalarını içime çektim. Onu en son ne zaman çıplak görmüştüm? Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ve onu tekrar tatmak için can atıyordum. Odasına girdik. York sol uçtaki şifonyere yöneldi. Daha önce odasına girmiştim. Duvarlarda Dawn'ın fotoğrafları vardı, bazıları bir arada mükemmel bir aile gibi görünüyordu. Keşke onunla tanışabilseydim. Muhtemelen York'un sakladığı şeyler hakkında bana bir şeyler anlatırdı. Onun hakkında henüz bilmediğim şeyler.

"İşte burada," dedi York.

Dawn'ın kızları kucağında tuttuğu fotoğrafa bakmaktan kaçındım. Fotoğrafta iki yaşından büyük olamazlardı. York'a doğru ilerleyerek ondan sandıkları aldım. Bir an için ellerimiz birbirine değdi. Temas noktasından koluma elektrik akımı yayıldı, sanki beni ona yaklaştırıyormuş gibi. Olanlardan sonra istediğim gibi ona sarıldım.

"Paul, ben..."

Hayır, onun söylediklerini duymak istemiyordum. Panik göğsümü kapladı ve bu sadece ona daha sıkı sarılmak istememe neden oldu. Dudaklarımızı, arzu, çaresizlik ve çok derinlemesine bakmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyle dolu bir öpücükle birleştirdim. Ağızlarımız birbirine değdi ve kısa bir an için, York aramızdaki yakıcı bağı görmezden gelecekmiş gibi geldi. Giriş yapmak için dilimi dudaklarının kenarından geçirdim. Sakalı yüzümü çizdi ve beni çılgına çevirdi.

Saniyeler geçtikçe, içimdeki baskı artıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmeden onu daha sıkı tuttum. York yavaşça ağzını açtı ve bana giriş izni verdi. Ben de bunu olduğu gibi kabul ettim. Onu tattığımda ve inlemelerinin tadını çıkardığımda beynim kapandı. O da benim kadar bizim aramızdaki bu şeye karşı zayıftı. Dudaklarından çıkmaya çalışan her sesi açgözlülükle yuttum. Hepsi benimdi. Yapabilseydim, York'u tamamen kendime saklardım.

"Paul," onun çaresiz inlemesi benimkini yansıtıyordu.

"Tanrım, sana ihtiyacım var, York." Boğazına öpücükler yağdırdım. Ellerim vücudunda dolaştı, her santimini hafızama kazımak istercesine dokundu. "Bunun bitmesini istemiyorum."

York'un parmakları saçlarıma dolandı. Keskin tırnakları kafa derimi çizdi, zaten aşırı duyarlı olan vücuduma daha fazla his kattı. "Paul, bekle."

"Yapamam."

Onu elde edebilirsem, başka hiçbir şeye ihtiyacım olmaz. Tekrar Vitale olmak bile.

Gömleğini çektim ama iki çift ayak sesinin bize doğru geldiğini duyunca durdum. Tam zamanında durduk ve kızlar hiçbir şeyden habersiz odaya girerken birbirimizden ayrıldık. Kontrolüm sınırına gelmişti ama yine de kendimi tuttum. York suçlu bir ifadeyle boğazını temizledi.

Bir dakika daha geçse, pes edeceğini biliyordum.

"Baba, Paul, çok uzun sürdü. Güneş batacak ve yüzemeyeceğiz."

"Tamam, üzgünüm kızlar," dedi York. Artık bana bakmadan yanımdan geçti. "Paul'un giyinmesine izin verin." İki kızı da odadan çıkardı ve kapıyı kapattı. "Çatıya çıkacağız."

Onlar odadan çıkar çıkmaz omuzlarım düştü.
Gözlerimi ovuşturdum.

"Senin neyin var lan?" diye fısıldadım kendi kendime. Kendimi kaybediyordum. Bir an için, York'un yanında olmak için her şeyi bırakmaya hazırdım. Bu ne mantıklı ne de akıllıcaydı. York hakkımdaki gerçeği öğrendiği anda benden nefret edecekti. Bu çok normaldi. Sonuçta, onun gözünde ben bir canavardım.

Nefesimi verip kırmızı şortu giydim. York'un odasında kalmak geçmişte bir fırsat olabilirdi, ama etrafı karıştırmaya cesaret edemedim. Patronumu tanıyorsam, muhtemelen evinde hiçbir şey saklamıyordu. Ailesini tehlikeye atacak hiçbir şey. Odadan çıktım, ama önce aile fotoğraflarına bir kez daha baktım. York'a bunu verebilecek adam değildim. Mutlu aile. Eğer buna devam edersem, büyük olasılıkla bunun yok olmasının sebebi ben olacaktım.

Kendime bunu söylese de, York'u tutmayı düşünmekten vazgeçemedim.

Çatıya çıktığımda rüzgâr hafif esiyordu. Çatı çok büyüktü ve oldukça büyük bir havuz vardı. İki kız da havuza girmiş, suya dalıp

birbirlerine su sıçratıyorlardı. York ızgaranın yanındaydı, alnında ter damlaları olsa da yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Benim. York Washington'a ait olan her şey benim olmalıydı.

Kimi kandırıyordum ki? Ben lanet olası bir Vitale'dim. İstediğim bir şey varsa, onu nasıl alacağımı çok iyi biliyordum.

Havuzun kenarına gittim ve iki kızın teşvik edici tezahüratları eşliğinde havuza atladım. Suyun dibine batarken sıcak su etrafıma sıçradı. Suyun altında gözlerimi açtım ve dalgalanan gökyüzüne baktım, sonra tekrar yüzeye çıktım.

"Kükre!" En yakınımdaki ikizleri yakaladım ve havaya kaldırdım.

Onu yakalayan bir canavar gibi davranırken, çığlıklar havayı doldurdu. "Paul." Nyra güldü.

Onu havaya fırlatmadan önce gıdıkladım. Suya çarpmadan önce çığlık attı. Gülüyor ve gözlerinden suyu silerek geri geldi. Sırada Navy vardı. Benden uzaklaşmak için yüzmeye çalıştı ama benim ayaklarım, onların aksine yere sağlam basıyordu. Onlar parmak uçlarında yürüyor, suda zıplıyorlardı.

"Tekrar," dedi Nyra.

Oyunu değiştirerek birbiri ardına oynadık. Marco Polo, köpekbalıkları ve minnowlar gibi oyunlar çok eğlenceliydi, her oyun bir öncekinden daha eğlenceliydi. Kızlar çoğu oyunda takım oluşturdular, bu da bana ikizimin olmasının ne kadar harika olduğunu hatırlattı. Onlarla vakit geçirmek çok hoştu, ama bu bana kardeşimi hatırlatmaktan geri kalmadı.

Çatıdan bir çınlama yankılandı. Ne olduğunu görmek için döndüm. Beynim dondu, ama neyse ki vücudum hala hareket edebiliyordu. York yerde yatıyordu, yaralı kolunu askıda tutuyordu. Havuzdan atladım. Su vücudumdan damlıyordu. Isıtılmış sudan çıktığım anda soğuk hava bana saldırdı. Hiçbiri önemli değildi, çünkü neredeyse York'un yanına koşuyordum.

"York." Dizlerimin üzerine çöküp onu kaldırmaya yardım ettim. "İyi misin?"

Yaralı koluna dokunmak istediğimde yüzünü buruşturdu. Kahretsin, ona yardım etmeliydim.

"İyiyim," diye homurdandı.

"İyi olsaydın, lanet olası yerde yatıyor olmazdın," diye bağırdım. "Her şeyi kendi başına yapmaya çalışmak, yaralanmanı daha da kötüleştirecek."

"Kime güvenmem gerekiyor?" York başını salladı. "Ben iyiyim..."

Diğer koluna yumruk attım. "Bana. İnatçı olmayı bırak." Onu daha fazla incitmemek için yavaşça ayağa kaldırdım. "Her zaman patron olmak zorunda değilsin. Bazen başkalarına güven."

York bana bakarken bakışları dokunuyor gibiydi. Yaptığım şeyi bırakmadım. Onunla bakışma yarışına girmek ya da sözlerimi dinlemesini zorlamak yerine, dikişlerini kontrol ettim. Cilt biraz sıcak ve hafif kırmızıydı, ama neyse ki yırtık yoktu.

"Ne?" diye sordum.

York bir şey söylemek üzereydi ama iki kız da bize doğru koştu.

"Babam iyi mi?"

"Aptal, ama iyi," diye cevapladım. İkisine de baktım. "Kızlar, bana bir iyilik yapıp babanızı oturtabilir misiniz?"

"Ne? Benim gerek yok..."

York'a sert bir bakış attım. Ona kalsaydı, kendini ölümüne çalıştırırdı. Hastaneden çıktıktan sonra işe gitmemesi gerekirdi. İşi önemliydi, ama eğer ölürse, kızlara kim bakacaktı? Bazen York sadece işi görürdü, bu hem çekici hem de çıldırtıcıydı.

"Otur."

"Evet, baba, senin zarar görmeni istemiyoruz. Seninle oturacağız," dedi Navy. dedi.

"Dama tahtasını getirebilirim," dedi Nyra. "Siz ikiniz

yüzüyordunuz, ben iyiyim," dedi York.

İyi mi? Terliyordu ve yüzünde beliren küçük mimikler

hiç de iyi olmadığını gösteriyordu.

Kızlar birbirlerine baktılar. Havuzun dışında oldukları için dişleri zaten takır takır titriyordu. Daha fazla dinlemeden, suyun sıcaklığına geri dönmek için hızla kaçtılar.

York omuzlarını düşürerek iç geçirdi. O anda kazandığımı anladım. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti. Eğilip ona hızlıca bir öpücük kondurdum.

"İyi, gerisini ben hallederim."

"Sana bir gömlek getireyim."

Patronuma sert bir bakış attım. Otur dememin hangi kısmını anlamamıştı? "Saçmalamayı kes artık."

Ben ızgarada eti çevirirken kızlar havuzda su sıçratıyorlardı. York onları izliyor, sandalyelerden birinde rahatlamak için elinden geleni yapıyordu. Ayağı kontrolsüz bir şekilde titriyordu ama hiçbir şey yapmaya çalışmıyordu. Ben daha da rahatladım, hamburgeri çevirirken ıslık çaldım.

"Üşümüyor musun?"

"Ateş beni ısıtıyor."

York beni göz ucuyla izliyordu. Konuşması için ona baskı yapmadım. Ne anlamı vardı ki? Er ya da geç aklındakileri bana söylemek zorunda kalacaktı.

"Sana ızgara yapmayı kim öğretti?"

"Annem," diye dürüstçe cevap verdim. Çocukluğumda babamın normal bir baba gibi davrandığı tek bir an bile olmamıştı. Caesar çoğunlukla evimizdeydi ama bunun sebebi çoğunlukla annemize yakın olmak içindi. Annem onun en sevdiği kişilerden biriydi ama o hiçbir zaman ailevi şeyler yapmazdı. Gerçekten yapmazdı.

"O nasıl biriydi?"

"Kim?" Hamburgerleri ocaktan aldım ve tavuk kanatlarını kontrol ettim. "Annen."

Uzun zamandır kimse onu sormamıştı. Ölmeden önce onu görmeye bile gidemedim. Bu pişmanlık sürekli omuzlarımda bir yük olarak duruyordu. Ölmeden önce iki oğlu da yanında değildi. Gin hapisteydi ve ben ülkenin diğer ucunda, başka bir FBI ajansında çalışıyordum. New York'a gelmem uzun zaman aldı ve o zamana kadar annem çoktan vefat etmişti.

"O inanılmaz bir kadındı. Bazı insanlar her şeyi yapabilir ve her şeyde başarılı olabilirler, değil mi?" Annemi düşünmek beni her zaman hüzün ve sevinçle doldururdu. "Şarkı söylemek, oyunculuk yapmak, bir şeyler inşa etmek, dans etmek, yemek pişirmek, temizlik yapmak, dikiş dikmek. Ne isterseniz, o hafta sonu içinde ustalaşabilirdi." Annemin benim için orada olduğu birçok anı düşünerek güldüm. "Bir keresinde bir tiyatro oyunum vardı, ama iyi bir oyuncu değildim, bu yüzden yedek oyuncu olarak tembellik ediyordum. Tek bir replik bile bilmiyordum. Oyunun oynandığı gece, başrol oyuncusu bacağını kırdı ve acilen hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı. Birdenbire, salon dolusu insanın önünde sahnede kalakaldım." Bir sonraki et parçasını çıkardım. "Ne kadar utanmış ve korkmuş olduğumu hayal bile edemezsin. Sahneden kaçıp doğruca annemin yanına gittim."

York sandalyesinde doğruldu. "Sen mi? Koştun mu?"

Gülerek, "O zamanlar bu kadar dışa dönük değildim. Sekiz yaşındaydım." dedim. "İnanması zor."

Ona orta parmak gösterdim. "Her neyse, beni döndürdü ve sahneye geri götürdü. Çok gergindim ama beni terk etmek yerine, benim repliklerimi söylemeye başladı. Dört ay boyunca belki beş kez okuduğumu duymuştu. Bir noktada, hepsini ezberlemişti. Ben onun yanında durup elimden geleni yaptım ama gösterinin yıldızı

gösteri yıldızı oydu. Yine de, fiziksel olarak orada olmasa bile, ne olursa olsun bana yardım etmek için orada olacağını söyledi."

Gözlerim yandı ve acıyı gidermek için bir saniye gözlerimi kırpıştırarak başka yere baktım. Aptal kontakt lensler ızgaradan çıkan dumana karşı hassastı. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, York'un kalktığını duymamıştım. Eli omzumda duruyordu. İhtiyacım olduğunu bilmediğim, rahatlatıcı bir ağırlıktı.

"Kaybın için üzgünüm. Eminim harika bir kadındı. Onunla tanışmak isterdim."

Boğazımı tıkayan duygusal yumruyu yutamadığım için başımı salladım. Annemle ilgili gerçeği kimseye anlatmamıştım. York, gizli görevde olduğum yıllar boyunca bunu bilen tek kişiydi.

"Teşekkürler." Kırılganlık hissini üzerinden attım. "Yiyeceklerin çoğunu sakladım ama bunlardan birkaçı hokey diski kadar sert."

York gözlerini devirdi. "Onlar senin hatan."

"Nasıl anladın?"

"Kızlarla oynuyordun ve..."

"Dur biraz, yani yiyecekleri değil de beni mi izliyordun?" Kalbim bir an durdu. York'a yaklaştım ama o bir adım geri attı.

"Şey, onlar benim çocuklarım ve ben..." "Kapa çeneni ve

dürüst ol. Beni izliyordun."

York'un yüzünde, onu yutmak istememe neden olan o baştan çıkarıcı kızarıklık vardı.

.

"Baba, yemek hazır mı?" diye sordu Nyra.

Navy, titreyerek duran vücuduna sıkıca sarılmış bir havluyla titriyordu.

"Onları içeri alalım. Kısa bir film izleyip yemek yiyelim mi?" diye önerdim. Kalmak için her şeyi yapardım.

"Bu sefer ben seçmek istiyorum," diye bağırdı Navy. York'un süitine açılan kapıya yarı yolda, Nyra da hemen arkasındaydı.

"Bekle, yardım et..." Kapı kapanınca sözlerim kulak ardı edildi.

Yanımdaki York'un zengin kahkahası içimi ısıttı. "Komik değil."

"Biraz komik. Sadece benim görmezden gelinmediğimi bilmek güzel. Hatta güzel, parlak Paul bile görmezden geliniyor."

"Hey, ikisinin de beni çok sevdiğini bilmeni isterim. Sadece yeterince yüksek sesle söylemedim."

"Evet, kendine bunu söylemeye devam et." York, kızların arkasındaki kapıya doğru yöneldi.

"Bekle, yardım etmeyecek misin?"

York kolunu askıya aldı. "Ah, yaralı bir adama bir şey taşımasını istemezsin, değil mi?"

Ciddi olamazdı. Birkaç dakika önce, her şeyi kendi başına yapmak istiyordu.

"İçeri girmeden önce her şeyi topladığından emin ol."

Eğlenceli York'u görmek güzeldi, her şeyi kendim yapmaya değdi. "Tabii ki, patron."

York'un vücudunda belirgin bir titreme hissedildi. Arkasını dönüp içeri girdi ve beni yalnız bıraktı. Nefesimi verip ızgarayı kapattım. Neyse ki gazlıydı. Kalan eti topladım ve tepsiye yığdım. Yanmış olanları ızgaranın yanındaki çöp kutusuna attım. İçeri girdiğimde kızlar giyinmişlerdi ve üzerlerinden sabun kokusu geliyordu.

"Yaşasın, açlıktan ölüyoruz," diye bağırdı Navy.

Nyra başını salladı ve ben tepsiyi yere koymadan önce ona uzandı. Hızlıca bir hamburger hazırladı.

"Ben üstümü değiştireceğim." Kızların ikisi de umursamadı; et tepsisinin başında küçük vahşiler gibiydiler. "Yanında bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye bağırdılar.

Kafamı salladım ama buz gibi şortlardan kurtulmak için onları rahat bıraktım. Ateşin beni sıcak tuttuğuna dair yalan söylemiştim, oysa tüm bu süre boyunca donuyordum. Hızlıca giyinip mutfakta diğerlerine katıldım. Televizyon hiç açılmadı. Bunun yerine, hepimiz yemeğimizi yedik. York bir bratwurst bile yiyordu.

"Okul nasıl?" İlk hamburgerimi bitirdikten sonra kızlara sordum. "İyi,

yine onur listesine girdim," dedi Nyra.

"Ben de," dedi Navy.

"Hiç şaşırmadım, ikiniz de çok zekisiniz," dedim, her kelimesinde

samimiydim. İkisi de övgülerime gülümsedi.

"Başka ne var?"

Navy'nin yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Operasyon: Birbirimizin Yerini Almak'ta başarılı olduk."

"Ne oldu şimdi?" diye sordu York.

Nyra ikizine dirsek attı ve ikisi de benden yardım bekledi.

"Ah. Demek istedikleri, birkaç çocuğu birbirlerinin yerine geçtiklerine inandırarak kandırdıkları."

York kızlarına sert bir bakış attı. Annemin bana ve Gin'e attığı bakışın aynısıydı. Karşı koymak imkansızdı.

Navy, beni şaşırtacak şekilde, ilk pes eden oldu. "Bir hafta boyunca Nyra'nın derslerine katıldım ve öğretmenler bizi birbirimizden ayırt edemedi."

"Navy!"

"Bana *'cezalandırılacaksın'* bakışı atıyordu," ikiz kardeşi hemen açıkladı.

Nyra başını salladı.

"Bu doğru mu, Nyra?" diye sordu

York. "Evet. Özür dileriz," dedi

Nyra.

Vay be, çok iyiydi. Büyük kahverengi gözleri, ona onlara karşı yumuşak davranması için yalvarıyordu.

York ikisini de sırayla baktı. "Paul, ne hakkında konuştuklarını biliyor muydun?"

"Bir dakika, ben de başım belada mı?"

York'un bakışları bana sabitlendi ve cevabı anında anladım.

"Evet."

DAM OYUNU OYNADIK. Ben Nyra'ya, Navy ise York'a karşı oynadı. Her oyunun sonunda yer değiştirdik. İki kız da beni yendi, onlar da York'a yenildi. Zaman geçtikçe kızların esnemeleri arttı.

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedi York.

"Dur, hayır. Hala eğleniyoruz," diye sızlandı

Navy. "Değil mi, Paul?" diye sordu Nyra.

Ben başımı salladım ama esnedim. "Ben eğleniyorum. Ama sizleri bilmem, havuz beni çok yoruyor."

Onların kaşlarını çatmaları beni neredeyse pes ettirip onların tarafına geçmeme neden oldu.

"Bir dahaki sefere geldiğimde, çok geç saatlere kadar uyanık kalmayı deneyebiliriz. Belki babanı gece yarısı partisi yapmaya ikna edebiliriz."

York başını sallıyordu ama ben kızlara göz kırptım. Bir şeyler bulurduk.

"Tamam, yatma zamanı. Dişlerinizi fırçalayın ve yüzlerinizi yıkayın," dedi York.

İkizler birbirleriyle yarışırken, York ve ben onların arkasından takip ettik. Geride kalabilirdim ama ikisi de arkasına bakıp bizi bekliyor gibiydiler. Onları yatırdık, her birini yataklarına yatırdık. İkisini de başlarını okşadıktan sonra odadan çıkıp York'u onlarla yalnız bıraktım. Mutfağa girer girmez temizliğe başladım. İşin yarısını bitirene kadar York gelip bana katılmadı.

"Buna gerek yoktu."

"Bunu daha önce konuştuk, her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

York sessiz kaldı ve son zamanlarda bizi rahatsız eden gerginlik geri döndü. Kızlar ortada olmadığı için, bunun ağırlığını hissetmemek imkansızdı. Ben de bunu görmezden gelmeye çalışarak hareket ettim.

"Hey, Paul, gerisini ben hallederim. Sen zaten çok şey yaptın," dedi York.

Ketçabı buzdolabına koyarken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Şimdi benden kurtulmaya çalışıyor gibisin." Garip bir kahkaha patladı. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

York başını salladı. "Hayır, ben sadece..." Derin bir nefes aldı. "Yorgunum ve ben de yatacağım."

Gece boyunca yardıma ihtiyacı olursa diye kalabileceğimi söylemek için ağzımı açtım.

"Yalnız. Kafamda çok şey var."

Ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım. "Tamam, tabii." York söz konusu olduğunda duygularımı gizlemek gittikçe zorlaşıyordu. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Düşüncelerini engelleyemem." Göğsümün ortasında bir acı hissederek kapıya doğru yöneldim.

"Paul, demek istediğim o değildi."

"Ama öyleydi." Durup ona sertçe baktım. Duygularımın karmaşası, tek birini seçmemi imkansız hale getiriyordu. Öfke her zaman en kolayıydı. "Yine eğlenmeye hazır olduğunda bana haber ver. Tek iyi olduğum şeyin bu olduğunu biliyorum." Arkamdan kapıyı çarptım. Aramızda bir ayrılık olduğu anda geri dönmek istedim, ama bunun yerine arabama doğru yürüdüm.

York'un bana farklı davranmasının tek bir nedeni vardı. Tony'nin muhbir olduğu yalanıma inanıyormuş gibi davranabilirdi ama ben gerçeği biliyordum. York benden şüpheleniyordu ve onun yanıldığını da söyleyemezdim.

Arabaya biner binmez telefonumu çıkardım. Sadece acil durumlarda kullandığım güvenli hattı aradım. Üç kez çaldıktan sonra cevap geldi. Arka planda duyduğum ağlama sesi, Benito'nun telefonu neden bu kadar geç açtığını anlamam için gereken cevabı verdi.

"Muhtemelen kırılmış yumurta."

Benito konuşmadan önce ağlama sesi kesildi. "İşleri batırdın mı?"

York'un otoparkından çıkarken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı.

"Bilmiyorum."

"Siktir! Bu her şeyi mahvedecek." Benito'nun hayal kırıklığı, York'un şüpheleri kadar acı vericiydi.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. *Nerede hata yaptım? Belki de patronuma aşık olduğumda.*

Sixteen YORK

Üç uzun hafta boyunca iyileşmek ve kendimi dünyadan soyutlamakla geçirdim. Kolum daha iyiydi. Yanlış hareket ettiğimde hala ağrıyordu, ama öncekine göre büyük bir gelişme vardı. İkinci haftada ağrı kesicileri çekmeceye attım ve kızlar okuldayken bütün gün uyumayı bıraktım. İşe baktım, ama endişelenmeyi bırakıp gitmem gerektiği kesin bir dille söylendi. Ekibimin beni koruduğunu biliyordum, ama çalışmam, zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Bugün nihayet o gün gelmişti. Ajan Klein'ın yerine geçecek ve ekibimi geri alacaktım. Ofisin koşuşturmacasını ve dünyada üzerime düşen görevi yerine getirdiğimi bilmenin verdiği hissi neredeyse iple çekiyordum. Normalde, hastalandığımda ilk gelen ve gerçekten ihtiyacım olduğunda izin alan son kişi bendim. Kendimi bildim bileli işkoliktim ve bu bana yakışıyordu. Kızlarımla geçirdiğim ekstra zamanı sevmeme rağmen, o kapılardan içeri girip, yalnız kaldığımda zihnimde dönen sonsuz şüphe ve cesaretsizlik döngüsünden başka bir şeye odaklanmak için can atıyordu.

Ta ki Paul'u hatırlayana kadar.

Son üç haftadır onu düşünmekten kaçınıyordum, ama o yine de zihnimin ön saflarına girmenin bir yolunu buldu. Tek istediğim

tek istediğim, küçük anlaşmamızı ve bunun bizi getirdiği noktayı unutmak olsa da, Paul rüyalarıma giriyordu.

En iyi şartlarda ayrılmamıştık. Davranışları beni şok etmişti. Paul Gallo'nun hiç bir zaman soğukkanlılığını kaybettiğini görmemiştim. Ama onu sadece seks için aradığımı ima ettiğimde, kapımı çarparak çıkıp gitti ve beni giderek artan bir kafa karışıklığı içinde bıraktı. Bana doğruyu söylediğine inanmak istedim, ama nasıl inanabilirdim? Etrafım yalan söyleyen insanlarla doluydu. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum.

"Günaydın, Ajan Washington," diye seslendi bir kadın.

"Günaydın," diye cevap verdim, hiç düşünmeden. Aklım, görmek istediğimden emin olmadığım bir adama odaklanmıştı.

Konferans odasına doğru ilerledim ve arkamdan kapıyı kapattım. Arkamı dönmeme gerek kalmadan, tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Onlara baktığımda, gerçekten de öyleydiler. Ben öne doğru ilerlerken, herkes koltuklarında kıpırdadı.

"Geri dönmüşsün," dedi Hunter. "Omzun nasıl?"

"Daha iyi," diye kısa bir cevap verdim.

"Emin misin? Yani, geri döndüğüne sevindim, ama bizim için kendini öldürmeni istemiyoruz," diye ekledi Summer.

Onlara gülümsedim. Takım arkadaşlarım çok ilgiliydiler, ama bir saniye daha evde oturmayı hayal edemiyordum. Aklımı kaçıracaktım.

Sonunda, kaçındığım adamın bakışlarıyla karşılaştım. Paul. Bana bakıyordu, her zamanki neşeli yüzünde gülümsemenin izi bile yoktu. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve tekrar yukarı çıktı, sonra tek bir kez başını salladı.

"İyileştiğinize sevindim, efendim."

Göğsüm sıkıştı. Efendim. Patron değil. Görünüşü, konuşması, sesi... Her şey çok düz ve kişisel olmayan bir hal almıştı. Sanki biri onun bedenini ele geçirmiş gibiydi, çünkü bu Paul değildi. Genelde toplantılarda ona susmasını söylerdim. Bu sefer hazırdı, dizüstü bilgisayarı açıktı, çalışkan bir ifade takınmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gözleri benden bilgisayarına kaymadan önce bir kez daha başını salladı. Ben biraz daha baktım. Tekrar başını kaldırmayınca, içimi kaplayan hayal kırıklığı duygusunu yuttum ve ışıkları kapattım. Toplantı yürütmem gerektiği için Paul'a odaklanamazdım.

Toplantı bittiğinde, Hunter dışında herkes dışarı çıktı. Paul'un kalıp benimle dalga geçeceğini, ortama hiç uygun olmayan bir şey söyleyeceğini, herhangi bir şey yapacağını bekliyordum. Ama o ilk çıkan kişi oldu.

"Ajan Gallo ile her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Paul mu? Hiç bilmiyorum." Omuz silkti. "İki haftadır böyle. Şaka yok, saçmalık yok, sadece işe odaklanıyor. Sanırım bu iyi bir şey." Gülümsedi. "Belki birisi onun kalbini kırmıştır. Komik olmaz mıydı? Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum."

"Evet," diye mırıldandım. "Mümkün değil. İzninizle."

Eşyalarımı topladım ve ofisime doğru yola çıktım. Paul'un yanından geçerken, bilgisayarının başında eğilmiş, parmakları klavyenin üzerinde uçarak bir rapor yazıyordu. Benim varlığımı fark etmedi bile. Karnımda bir şey kıpırdadı. Öfke miydi? Sinirlilik mi? Tam olarak anlayamadım. Bunun yerine, ofisime girdim ve kapıyı biraz fazla sert kapattım. Kilidi kapattıktan sonra, masama doğru fırladım ve oturdum.

Gözlerim kapıya doğru kaydı. Paul'un dizlerinin üzerinde, eli karnımda, ağzı benim aletimi saran görüntüsü beni rahatsız etti. Titreyerek nefes aldım. Neden her şey değişmek zorundaydı? Neden kısa bir mutluluk anının tadını çıkaramıyordum?

Paul beni mutlu ediyordu.

Ancak, onda bir terslik olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim. Beni tedirgin eden küçük şeyler, küçük bilgiler vardı. Benim vuran adamla konuşan adam kimdi? Neden onu koruyordu? Neden o gece bu canavarları savunmuştu? Paul Gallo gerçekte kimdi?

Gözlerimi açtım ve hızla bir kez daha veri tabanına girdim. Bu sefer Paul hakkında daha derinlemesine araştırma yaptım. Onu çok seven bir anne ve babası vardı. Evcil hayvanı yoktu. Çok fazla arkadaşı yoktu. Akademide başarılıydı. Ofisteki kişilerarası ilişkilerle ilgili bazı şikayetler olmasına rağmen dosyasında olumsuz bir not yoktu. Bir şey arıyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Bir kız kardeşi olduğunu söylememiş miydi?

Dosyayı yüzlerce kez kontrol ettim. Kız kardeşi yoktu. En azından ondan bahsedilmiyordu ve FBI'ın ajanlarla ilgili dosyaları çok ayrıntılıydı. Ailesi, arkadaşları, tanıdıkları hakkında her şeyi bilmemiz gerekiyordu. Böylece ofise köstebeklerin girmesini engelleyebilirdik. Tabii şu anda olanları düşünürsek, bu konuda hala bir sorunumuz yoktu.

Elim telefonumun üzerinde duruyordu. Paul'a mesaj atıp kız kardeşinin kim olduğunu doğrudan sormak istedim. Neredeydi? Gerçekten var mıydı? Ama bunu bilmek, karnıma bir bıçak daha saplanacakmış gibi hissettiriyordu. O çizgiyi aşarsam

geri dönüşü gerçekten olmayacaktı. Onu aşağılamış olacaktım. Bana güvenmediğimi düşünecekti. Paul hakkında gördüğüm her şey, işinde iyi olduğunu, benim kadar kötü adamları yakaladığını ve çok dürüst birine benzediğini gösteriyordu.

Öyleyse neden Paul Gallo'da bir sorun olduğu hissini bir türlü atamıyordum?

"Bazı arkadaşlara ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Yıllar boyunca arkadaş edinmeyi ihmal etmiştim, kızlar ve işimle o kadar meşguldüm ki, başka bir şeyle uğraşacak vaktim yoktu. Artık kendi başımaydım ve her zaman çok emin olduğum bir konuda kendimi sorguluyordum, konuşacak birinin olmasını dilerdim. Sırrımı paylaşabileceğim biri. Paul benim için o kişi olmuştu. Güvendiğiniz kişi birdenbire sorguladığınız kişi haline geldiğinde ne yaparsınız?

Kapım çalındı. Kafamı kaldırıp bilgisayarımdaki bir düğmeye bastım. Kapının diğer tarafındaki güvenlik kamerası, aklımdan çıkaramadığım adamı yakaladı. Tereddüt ettikten sonra kapıya gidip kilidi açtım.

"Girin."

Paul içeri girip kapıyı hemen kapattı. Masama geri döndüm ve o önümde durup kollarını arkasında birleştirirken, onun dosyasını hızla kapattım. Gözlerime baktığında, mavi gözleri çelik gibi sertleşmişti.

"Yardımcı olabilir miyim, Paul?"

"Evet," dedi. "Bana verdiğiniz raporları bitirdim ve bugün erken eve gidebilir miyim diye merak ediyordum. Tek yaptığımız, ailelerden birinin harekete geçmesini beklemek, bu yüzden burada kağıt işleriyle uğraşmama gerek yok," dedi.

Parmaklarımı birbirine geçirdim. "İkimiz de bunun böyle yürümediğini biliyoruz." "Hayır, ama yine de izin almak istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Bir sorun mu var, Ajan Gallo?"

"Hayır, sorun yok."

Yavaşça ayağa kalktım. "Hâlâ bana kızgınmışsın gibi geliyor. Haftalarca mesaj atmadın."

"Sen de etmedin," dedi sakin bir sesle.

"Hayır, etmedim, ama benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm." Önünde durdum. "Eğer duygularını incittiysem..."

"Asla öyle bir şey olmadı," dedi, başını havaya kaldırıp bana sert bir bakış attı. "İş yerinde kişisel konulardan konuşmak istemiyorum."

Cidden, bu adam kimdi? Sanki biri gelip Paul'ü bir uzay gemisine bindirmiş ve ona kişilik nakli yapmış gibi hissettim. Onun rahat gülümsemesini, soğukkanlı tavrını özlediğimi fark edince midem ağrıdı. Karşımdaki adam tamamen farklıydı.

"İhtiyacın varsa bugün izin al," dedim, sakin bir sesle. "Belki kız kardeşini ziyaret edebilirsin. Kız kardeşin var, değil mi Paul?"

Bu konuda çekingen davranmak, onun lafı dolandırmadan veya uydurma şeyler söylemeden kendi araştırmamı yapmak niyetindeydim. Kendimi tutamadım. Beni sinirlendiriyordu. Gözlerinin şaşkınlıktan farkına varışa doğru değişmesini izledim. Hızla kendini topladı.

"Ne diyorsun?" diye sordu. "Kız

kardeşin mi var?"

"Evet, var," diye tersledi. "Kan bağı yok ama eski bir arkadaşım. Çocukluğumuzdan beri ona kardeşim derim."

Tabii ki vardır.

Paul'un geçmişine ne kadar dalmaya çalışsam da, sanki biri her şeyin yerinde ve doğru olmasını sağlamak için çok uğraşıyor gibiydi. Her şey çok düzgündü. Midem bulandı. *Bana gerçekten yalan mı söylüyor?* Artık anlayamıyordum. Yüzü ifadesizleşmişti, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi.

"Gidebilirsin," dedim, ona sırtımı dönerek ve sürekli ağrıyı görmezden gelerek. "İstediğin kadar zaman al."

"Teşekkürler."

Ofisimin kapısı gürültüyle kapandı. Bir süre kapıya bakarak Paul'un tüm bu çılgınlığa gerçekten karışmış olabileceğini düşündüm. O gittikten sonra, onun hikayesinin mantıklı olup olmadığını anlamaya çalışarak ofiste bir ileri bir geri yürüdüm. Ama anlayamadım. Bunun yerine, inleyerek ofis koltuğuma çöktüm.

İşe odaklan, York. Tek yapman gereken bu.

E-postalarımı açtım. Son üç haftada birikmiş çok fazla iş vardı. İşlerin üstesinden gelmeye çalışmıştım, ama gözümün önünde olması gereken işlere erişemediğim penthouse'umda kilitli kaldığım için yapabileceğim çok az şey vardı. E-postaları gözden geçirdim, cevap vermediğim e-postaları açar açmaz sildim. Ta ki bir tanesi dikkatimi çekene kadar.

Sayın Bay Washington,

Geri adım atmayacaksınız. Kızlarınızın hangi okula gittiğini biliyoruz. Saint Laurence savunmasız. Aileleri rahat bırakın. İstifa edin. Aksi takdirde

SİZİN yüzünüzden ölecekler. Anonim

Soğuk terler döktüm. Kalbim sıkıştı. Bir başka tehdit, bu sefer bu dünyada sevdiğim tek insanlara yönelik. Kızlarıma. Sandalyeyimden fırladım, bilgisayarı kapattım ve eşyalarımı aldım. Onları almaya, okulla konuşmaya, bazı işleri halletmeye ve onlara eğitimlerini hatırlatmaya gitmeliydim. İlk görevim onları korumak için her şeyi yapmaktı. Kariyerim canı cehenneme.

Onların güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kızlarım olmadan yaşayamazdım.

SİNİR, belirsizlik, öfke.

Göğsümü o kadar çok öfke bastırıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Hata yaptığım ve duygularımın patronumla ilişkilendirilmesine izin verdiğim için kendime kızgındım. York'a kızgındım çünkü neden o ara sokakta bulunuyordu ki? Ama her şeyden öte, hayatıma kızgındım. Olmadığım biri gibi davranmaktan bıkmıştım.

Her geçen saniye içimde baskı artıyordu. Duygularımın kargaşası yatışmıyordu. Bu noktada bedenimden dışarı çıkacak gibiydim. Kendi yıkımımın sefaletinde mahsur kalmıştım.

B: Fişi çekmek mi gerekiyor?

Midem sürekli düğümleniyordu. Benito'ya vereceğim cevap üç hafta öncesine göre hiç de değişmemişti. Tek bir adamdan kaynaklanan sonsuz bir belirsizlik döngüsünün içindeydim. İzinli olduğu süre boyunca bana bir kez bile ulaşmayan bir pislik. Ne yaparsam yapayım kafamdan çıkaramadığım bir adam.

Telefonumu aldım ve York'un numarasını aradım. Onun daha önceki soruları, artık bana bir şüpheli gibi baktığını kesinleştirmişti.

Acıtmamalıydı, ama acıtıyordu. Sanki göğsümün ortasına bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

Titreşimler beni düşüncelerimin oluşturduğu kısır döngüden çıkardı. Telefonuma bir bakış attım ve bunun dün açtığım kontörlü telefon olduğunu anladım. Her gün işler daha da kötüye gittiği için, birkaç günde bir değiştirerek yeni bir tane yanımda bulundurmak zorundaydım. Numaramı sadece iki kişinin bildiğinden emin oldum. Geçen seferki gibi bir şeyin tekrarlanmasını istemedim. Tony'nin York'u vurması en kötü senaryoydu. York'u öldürseydi...

Telefonumun sesini kapattım ve çalmayı keser kesmez hazır telefonumu aldım. Ya Benito ya da babam bir şey istiyordu. Benito şu anda normal telefonuma mesaj atarak, işi bırakmaya hazır olup olmadığımı soruyordu. Hazır olmalıydım. Yapacak başka bir şeyim kalmamıştı. FBI'da ne kadar çok zaman geçirirsem, yakalanma ihtimalim o kadar artıyordu.

Her ayrılmayı, ellerimi yıkayıp bağlantılarımı kesmeyi düşündüğümde, York aklıma geliyordu. Bir daha birbirimizi asla göremeyecektik.

Beni zayıf bulabilirsiniz ama henüz hazır değildim.

Telefon bir kez daha titredi ve ben telefonu aldım.

"Alo..."

"Ben aradığımda cevap verirsin," dedi babam. Sesi, yıllarca puro içip saçma sapan konuşmalarından dolayı her zamanki gibi kalın ve kaba tınılıydı.

"Benito..."

"Kardeşinden bahsetme. O şu anda her şeyi görmezden geliyor. Benim zamanımda, bize saygısızlık eden herkesi hallederdik."

"Ayrıca görevi devraldığından beri gelirleri üç katına çıkardı. Ne yaptığını çok iyi biliyor, baba."

Babam tükürdü, sesi kulağıma kaba ve ıslak geldi. "O yumuşak."

Benito, yumuşak mı? Gülmek istedim, ama bunun onu kızdıracağını biliyordum. Kardeşim yumuşak olmaktan çok uzaktı. Akıllıydı. Kartlarını doğru oynuyordu. Çılgın tarafını ortaya çıkarmak akıllıca bir hareket değildi. İnsanlar onu sürekli izliyordu, babamızın başaramadığı şeyleri başardı, oysa babam da denemişti.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, baba?" Mutfağa gittim, dolaplarda ve buzdolabında hiçbir şey olmadığını bilerek her şeyi karıştırdım. Yemek yapabilirdim ama burada yapmayı sevmiyordum. Sadece en azından gerekli olanları almak için markete gidiyordum ve o zaman bile fazla bir şey almıyordum.

"Senin bir şeyi halletmeni istiyorum."

Kafamı hayır anlamında salladım, bunun nereye varacağını zaten biliyordum. "Kimliğimi açığa çıkaramam."

"İşinde iyiysen, açmazsın."

Kendime bir bardak su doldururken, babamı nasıl reddedebileceğimi düşündüm. O asla hayır cevabını kabul etmezdi. İnsanları, özellikle de oğullarını, onun dediklerini yapmadıkları sürece kendilerini zavallı, akılsız pislikler gibi hissettirmeyi başarırdı.

"Sonuçta sen bir Vitale'sin. Fed oynarken unuttuğunu söyleme bana."

"Hayır."

"Sana beyin yıkama yapmadıklarından emin misin? Zaten başlangıçta pek bir şey yoktu."

Dilimi ısırdım, akıllıca bir cevap vermekten kaçındım. Sonuçta o hala benim babamdı, ağzından çıkan saçmalıklar kafasına bir sopa indirmek istememe neden olsa da. Damak tadım kanla kaplandı, hafif bir acı hissi gerginliğimi gidermeye yetmedi.

"Ne yapmamı istiyorsun baba?"

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Dolu su bardağını lavaboya sertçe bıraktım. Lanet olsun, herkes benim sinirimi bozmak mı istiyordu? York'la yaşadığım sorunlar yetmezmiş gibi, bir de babamın saçmalıkları eklenince her şeyi siktir etmek istedim.

"Yapacak işlerim var. Ya söyle ya da ben gidiyorum."

"Bakın kim adet görmeye başlamış. Annenize sizi şımartmamasını defalarca söyledim. Sizi birer hanım evladı yaptınız."

"Baba," diye homurdandım.

Şu anda ciddi olamazdı. Buna dayanamazdım.

"Sakin ol ve kıçından külotu çıkar. İtalya'dan birkaç adam geliyor. Onların sorunsuz bir şekilde geçmelerini sağlamanı istiyorum. Ayrıca senin ilgilenmen gereken biri var."

Durakladım, neden beni bu işe karıştırıyordu? "Benito bunu biliyor mu?"

"Benito ile mi konuşuyorum?" Cevap veremeden, babam devam etti. konuşmak. "Hayır, yapılması gerekenleri söylüyorum."

Ama artık yetkili kişi o değildi. Benito'nun babamın kendi bölgesinde bulunmasını nasıl karşıladığını bilmiyordum, ama bu durumu bir an önce çözmezse, eski bir Don'un onu iktidardan uzaklaştırmaya çalışacağı kesindi.

"Paolo, bir sorun mu çıkacak? Eğer bunu halledemezsen, diğerini arayıp ona yaptırırım."

Gin ve babam, patlamaya hazır bir karışımdı. Benito'nun bunun olmasını istemediğinden emindim.

"Hayır, biraz boş vaktim var."

"İyi, bu gece hallet. Yerleri sana göndereceğim." Babam veda bile etmeden telefonu kapattı, ki ondan bir veda beklemiyordum zaten.

York ofiste yokken defalarca yaptığım gibi telefonumu tekrar kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu. Bir noktada beklentilerim yıkılacaktı ve artık dayanamayacaktım.

Siktir et. Kıyafetlerimi değiştirdim, daha çok Gianpaolo tarzı bir şey giydim; tamamen siyah ve biraz cilt gösteren bir şey. İki telefonu da aldım ve hazır olduğum anda dışarı çıktım. Aklımı York'tan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Yemek yerken, uyurken ve uyanık olduğum her an onu düşünüyordum. Kendi kafamda bile bir saniye dinlenemiyordum.

Manhattan'daki rıhtıma gitmem gerekirken, kendimi olmam gereken tek yerde buldum. Bir daha gelmeyeceğime, dünün son günüm olduğuna yemin ettim. Ama bir bağımlı gibi, uzak olsa bile ihtiyacımı gidermem gerekiyordu. Arabamı park ettim ve asansörle binanın en üst katına çıktım. Takma adla diğer penthouse'lardan birini satın almıştım.

Akıllıca değildi, ama patronumla olan tüm bu olay zaten benim için pek de iyi bir an değildi.

İçeri girdim ve boş alanı geçtim. Mobilyalarla uğraşmamıştım. Odada tek şey katlanabilir bir sandalye, bir teleskop ve dizüstü bilgisayarımı koyabileceğim bir TV sehpası vardı. York'un yüksek katlı binasındaki güvenlik kameralarını hacklemek, bu kadar para ödedikleri halde bu kadar kolay olmamalıydı.

Teleskopu ayarlayarak, bana lanet bir mesaj bile gönderemeyen adamı aradım. Bir gece, sikini boğazıma sokmuştu, ertesi gece ise mesajıma cevap veremedi. Vurulduktan sonra garip davranmaya başladığı doğru, ama yatak odasındaki becerilerim de buna bir parça katkıda bulunmuştu. Neden benim gibi iş ile özel hayatımızı ayrı tutamıyordu? Düşman olduğumuzu biliyordum, ama ona farklı davranmıyordum.

"Geç saatlere kadar çalışmasan iyi olur." Diğer telefonumu kontrol ettim. Hunter'a işten çıkarsa ve York hala ofisteyse bana mesaj atmasını söyledim. Patronu için endişelendiğim gibi davranarak hepsi buna inandı.

Paul: Patron hala çalışıyor mu?

Summer: Hayır, senden biraz sonra çıktı.

Öyle mi?

Hunter: Biraz paniklemiş görünüyordu.

Jamie: Eminim kolu ağrıyordu.

Hunter: Ona bu kadar çabuk dönmemesi gerektiğini söyledim.

Kim: Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

Telefonum çalmaya devam etti, ama ben onu görmezden geldim. Teleskopu aldım ve bir gözümü kapatarak içine baktım. York ve kızları göreceğim yerleri artık ezbere biliyordum. Nefesimi tutarak aradım. Oturma odasının ışığı açıktı. Kanepe boştu, ama bu alışılmadık bir durum değildi.

Görüş alanımda bukleler zıplıyordu ve ben hareketsiz kaldım. Nyra, ilginç bir dans hareketi gibi görünen bir hareketle döndü. Navy diğer taraftan koşarak geldi ve epik bir gitar solosu gibi görünen bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü.

Kızları görmek, göğsümün ortasında çalkalanan öfkenin bir kısmını dağıttı. York oturma odasına adım attığı anda, öfke başka bir şeyle birlikte geri döndü. Kızlar ona doğru gidip etrafında zıplamaya başlamadan önce onlara gülümsüyordu.

Ben de orada olabilirdim.

Bunu kaç kez düşünmüştüm? Benim için asla gerçek olmayacak bir şey istiyordum. York kızları yatırmadan önce onları bir saat daha izledim. Her gece olduğu gibi, dizüstü bilgisayarını aldı, kanepeye uzandı ve çalışmaya başladı.

Adamın uykuya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı ama bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum. Üç haftalık izni boyunca penthouse'da dolaşmaktan başka bir şey yapmamıştı. York gibi birinin ofiste olması gerekiyordu.

"Telefonunu al ve beni ara."

Patronum beni arayacak mıydı? Hayır, tabii ki hayır. Buna kızmış mıydım? Evet! İzlerken, Shelly göründü ve onun karşısına oturdu, o da başını sallayarak konuşuyordu.

Cebimdeki telefon titredi ve onu çıkardım. Ne olduğunu görmek için isteksizce York'tan gözlerimi ayırdım. Babamın mesajı gizemliydi ama ana fikrini anladım. Kafamdaki kötü peruğu düzelttim ve güneş gözlüğü taktım. Çıkmadan önce York'a son bir kez baktım.

Paul: Söyle

Cevap mesajı beklemiyordum ve dürüst olmak gerekirse, mesajı kontrol etmeyecektim. Ama telefonum çaldığı anda, onu çıkardım. Yoldaki diğer arabalar canı cehenneme.

York: Ne dedin?

Paul: Biliyor musun, tuhaf davranmanın sebebi.

Dans eden noktalar beni deliye çeviriyordu. Bir saniye ortaya çıkıp bir saniye sonra kayboluyorlardı. Dakikalar geçtikçe, York'un cevap yazmayacağı gerçeği kafama yerleşmeye başladı.

Rıhtımdan birkaç blok ötede durdum. Öfkem yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Kimsenin duyup duymadığını veya izleyip izlemediğini umursamadan kapıyı çarptım. Bana şüphelendiğini söyleyemez miydi? İkizimden ayrılmak zorunda kaldığımdan beri istediğim tek şey olan aileme geri dönüp temiz bir başlangıç yapabilirdim.

Oraya doğru yürürken nemli havayı neredeyse hiç fark etmedim. Numaraları birkaç kez tekrar okudum. O kadar kızgındım. Nefesimi dışarı verdim, havadaki tuzun tadını aldım.

Kargo 6685342HGBP.

"Siktir, sonunda." Her ihtimale karşı başımı eğik tutarak etrafa göz gezdirdim. Kapıyı açtım ve olduğum yerde durdum. Lanet olası nakliye konteynerinin ortasında Qiang'ın oğullarından biri, Ai vardı. Onu tanıdığım tek neden, FBI'ın en çok arananlar listesinde, Triad'daki birkaç kişiyle birlikte yer almasıydı.

Savaş kötüye gidiyordu; New York'un ortasında saldırılar oluyordu. Eskiden tarafsız bölge olan yerlerde artık herkes kendi başının çaresine bakıyordu ve

lanet olası haberler bu konuyu sürekli gündemde tutuyordu. Bu da benim her iki tarafta da işimi çok daha zorlaştırıyordu.

Ben tamamen devreye girdim, onun bakışları bana odaklandı, her adımımı izledi adımı izliyordu.

"O yaşlı adam seni nasıl yakaladı?"

Cevap yoktu, ağzında sıkıca bir tıkaç vardı. Bir parçam cevabı umursamıyordu. Şu anda, onun mükemmel bir dikkat dağıtıcı olduğunu hissediyordum. Telefonum çaldı ve onu görmezden gelmem gerekirdi, ama kendimi tutamadım. Cezalandırılmaya bayılıyordum.

York: Hiçbir şey. Yarın işte görüşürüz.

Hayatım mahvoldu. "Bu ne anlama geliyor? Belli ki bir şeyleri anlamış. Benimle oyun mu oynuyor?"

York benim kim olduğumu biliyor ve ailemi mahvetmek için beni kullanmaya mı çalışıyor? Bu imkansız değildi, ama yine de, York gerçeği bilseydi, bana bakmaya tahammül edemeyeceğini sanıyordum. Bu düşünce bile midemi bulandırdı.

Konteynırın içinde etrafa bakındım ve iç geçirdim. "Hemen dönerim. Bir yere ayrılma." Kapıyı kapattım ve arabaya koştum. Bagajı açtım ve yanımda tuttuğum beyzbol sopalarından birini aldım. Tahta olan çok kolay kırılırdı ve vuruşuma çok güç katacağımı hissediyordum. Ağır metal sopa en uygun seçimdi.

Birkaç kez çevirip, birkaç vuruş denedikten sonra geri döndüm. İkinci seferde nakliye konteynerini çok daha çabuk buldum.

"Oh, iyi, hala bıraktığım yerde."

Ai'nin ağzındaki tıkaçtan çıkan boğuk sesler kulaklarıma ulaşmadı.

"Merak etme, ben tüm öfkemi dışa vururken sen ve Harmony sohbet edeceksiniz. Bak, biriyle çıkıyorum. Aslında bundan daha fazlası, o benim patronum ama aramızda iyi bir kimya var. Penisi emilmek için yaratılmış, ayrıca gergin ama komik biri. Gülüşü bulaşıcı; ama yeterince gülmüyor." York'u hayal ederek iç geçirdim. Kafamı salladım. "Ama son zamanlarda işler berbat gitti." Onun etrafında dolaştım, sopayı omuzlarıma dayadım. "Sen ve Acetoslar yüzünden her gün yeni bir şey oluyor. İşler stresli. FBI'ın aileme baskı yapması işleri daha da kötüleştiriyor. Vuruldu ama

görmemesi gereken bir şey gördü." Batı havada sallayarak inledim. "Uzun ve karmaşık bir hikaye, ama eminim benimle konuşmayacaktır. Şu anda sadece onu sikmek istiyorum ve iki farklı yöne çekiliyorum, bu yüzden testislerim ağrıyor. Her neyse, bu yüzden Harmony ile konuşacaksın." Metal sopayı ona uzattım, onun tüm ihtişamını görmesini sağladım.

Ai sandalyesinde sallanarak, gerekenden daha fazla gürültü çıkardı. Babamın hamleleri hakkında Benito'ya zaten bilgi vermiştim, sanki onun başına fazladan bir dert daha eklemek gerekmiş gibi. Sorumlu kişinin tacı ağırdır falan filan.

Bir adım geri çekildim ve Harmony'yi yavaşça sallayarak yüzüne doğrulttum, en iyi nişan aldığımdan emin olmak için. Mükemmel olduğundan emin olmak için bunu üç kez yaptım. Ağzındaki tıkaçla mücadele ederek başını sağa sola çevirdi.

"Bekle," dedi Ai.

"Canım pek istemiyor. Sıkıntılarımı duymadın mı? Birisi ölmek zorunda ve bu gece o kişi sensin. Sevişemiyorum, en azından ikinci en iyi şeyi yapayım." Durdum. "Tasso'nun nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Sen içerideki Vitale'sin," diye bağırdı ve başını sallamadan önce ekledi. "Bilsem de sana söylemezdim."

Durdum, Harmony çoktan gönderimi yapmıştı ve hasarı vermek için hazırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Bana gülümsedi. "Ailen, yeni ve yaratıcı bir şey yaptıklarına yemin ediyor. Yıllardır FBI ve CIA'de çalışan adamlarımız var." En komik şakayı yapmış gibi güldü. "Bu yüzden babam ailenizi yok edecek. Aptal kardeşin o fahişeyi teslim etmeliydi."

Harmony havayı yararak Ai'nin yan tarafına çarptı. Darbenin gücü ona çarptığında sandalye sallandı. Kahkahası acı dolu bir iniltiye dönüştü. Birkaç kez öksürdü, ciğerlerini hava ile doldurmaya çalıştı.

"İnsanların ailem hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum." Harmony'nin ucuyla çenesini kaldırdım. "Benim bir Vitale olduğumu kim biliyor?"

Dişleri kanla lekelenmişti, dili muhtemelen dişlerinin kesmesinden dolayı yan tarafında yarılmıştı. "Herkes."

Siktir. York'un öğrenmesinden endişeleniyordum, ama diğer çeteleri hiç düşünmemiştim.

"Patronun bunu fark etmediyse aptaldır. Ama önemi yok, sıradaki o. Ona yeterince uyarıda bulunduk."

Kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpmaya başladı. "Ne uyarıları?"

Ai ayağıma tükürdü. "Bilmek istemez misin?" Bilmiş gülümsemesi beni çok sinirlendirdi.

Mantıklıydım. Sakinleşip olayları düşünebilirdim. Sadece bir adım geri çekilip nefes almam gerekiyordu. Aklım eylemlerimi yakalamadan önce, ben çoktan bir yumruk daha atmıştım.

Çarpışmanın titreşimi ellerimden kollarıma yayıldı. Bir kez başladım mı, duramadım. Ai çenesini kapalı tutmalıydı. York'tan bahsetmek kötü bir hareketti. Mantıksız beynim pes etmiyordu. Benim olan şeye karşı tehditler olduğu düşüncesi beni çılgına çevirdi.

Ai'nin kafatası Harmony'ye çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkardı ve boş konteynırda yankılandı. Tekrar tekrar vurduğumda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Kafatasına attığım üçüncü darbe ıslak, çamurlu bir ses çıkardı. Kabak ezildiğinde çıkan sesin aynısı. Sopamı geri çektim, saç, kan ve beyin parçaları bir zamanlar temiz olan metale yapışmıştı.

Parçaları fırlattım ve tekrar vurmaya başladım. Ai'nin hayatta, ölü ya da bitkisel hayatta olup olmadığı umurumda değildi. Hiç kimse, ama hiç kimse, York'a ya da kızlara zarar veremezdi.

Eighteen YORK

Shelly'ye birkaç gün izin vermek zorundaydım. Ben izinli olduğumdan beri etrafımda dolanıp duruyordu ve bu beni delirtiyordu. Neden bu kadar aşırı koruyucu davrandığını bilmiyordum, ama ona benim ve kızların iyi olduğunu söylemeye devam ettim. Şu anda bile, ben kızları okula götürmek için hazırlarken bana mesaj atıyordu. İç geçirdim.

York: Evet, iyiyiz. Öğleden sonra sana ihtiyacım olacak, ama onları okula ben götüreceğim.

Shelly: Emin misin? Kendini çok zorlamamalısın. Kızlara ben bakabilirim.

York: Biliyorum. Teşekkürler, çok naziksin. Biz iyiyiz. Lütfen bugün onları al.

Shelly: Evet, Bay Washington.

Telefonumu neredeyse kaldırıyordum, ama benim ve Shelly'nin mesajlarından çıktıktan sonra mesajlarıma bakmaya devam ettim. Paul'un önceki gece gönderdiği mesaj hâlâ oradaydı. *Söyle*. İki kelime, sadece iki kelime söylemişti, ama sanki

beni kışkırtıyormuş gibiydi. Ne dememi istiyordu? Zaten bildiğimden emin olduğum şeyi itiraf etmemi mi istiyordu? Parmaklarım tuşların üzerinde durdu, sonunda ona bir cevap vermek için hazırdı, ama sonra geri çekildi.

Yapamazdım.

Gerçekten aklımdan geçenleri söylersem, daha önce aramızda olan her şeyi mahvedecektim. Eğer doğruysa, onu kovup tutuklamam gerekiyordu. Ancak, eğer yanlışsa, bir daha bana asla güvenmeyeceğini biliyordum. Nasıl güvenebilirdi ki? Birini bu düzeyde bir suçla, mafya ailesinin bir üyesi olmakla ve FBI'da saklanmakla suçlamak tehlikeliydi. Yanlış bir hamle yaparsam, öldürülebilirdim. Zaten tehditler alıyordum.

"Baba, hazırız!" diye seslendi Navy.

"Geliyorum. Alarmı kurmama izin
verin."

Daireme alarm sistemi ve kameralar taktırmıştım. Belki paranoyak davranıyordum. Sonuçta, bu işimde aldığım ilk tehditler değildi ve son olmayacağını da biliyordum. Ancak bu seferki farklıydı. Bunun suç aileleriyle ilgili olduğu hissini bir türlü atamadım. Onları hafife almamalıydım. Onları şiddet dolu, iğrenç, aptal neandertaller olarak görsem de, dünyaya kendi acımasızlıklarını dayatmakta çok başarılı olduklarını biliyordum. Doğruyla yanlışı, genciyle yaşlıyı ayırt etmiyorlardı. Kızlarımı korumalıydım.

"Baba, geliyor musun?" diye bağırdı
Nyra. "Evet, tatlım. Geliyorum."

Kapıya gitmeden önce evrak çantamı, cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım. Kızlar koridora çıktıktan sonra, şifreyi girip kapı kilitlendiğinde hemen kapıyı kapattım. Asansöre binerken ikisinin de ellerini tuttum.

"Bugün uslu durun," dedim. "Sınıf değiştirmeyin."

"Awww," diye sızlandı Navy. "Bu adil değil."

"Evet, bu adil değil," diye ekledi Nyra.

Kafamı salladım. "Bu konuda tartışmayacağım, tamam mı? Sınıf değiştirmeyeceksiniz."

"Tamam." İkisi de iç geçirdi.

İkisi de beni hep tetikte tutmayı başarırlardı. Hayat şu anda zor ve kafa karıştırıcı olsa da, yüzüme bir gülümseme kondururlardı. Bunu benden sürekli olarak başaran tek bir kişi daha vardı ve ben bunu düşünmek istemiyordum...

"Baba, Paul ne zaman tekrar gelecek?" diye sordu Nyra, endişeyle dudağını çekiştirerek.

"Kes şunu," dedim ve dudaklarını bıraktım.

"Evet, onu uzun zamandır görmedik!" diye ekledi Navy. "Ne zaman gelecek? Bir dahaki sefere saçımı yapacağını söylemişti."

"Bunu nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandım, kaybolan zemine bakarak.

"Deneyeceğini söyledi," diye ısrar etti. "Ne zaman gelecek?"

Midem sıkıştı. "Bilmiyorum, prenses."

"Neden?" diye sordu Nyra. "Paul'la kavga mı ettiniz?" Dudakları büzüldü.

"Hayır, öyle bir şey yok," dedim.

Gerçekte kavga etmiyorduk, ama ikimiz de taviz vermeye hazır olmadığımız garip bir çıkmaza girmiştik. Bunu çocuklarıma nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bunun yerine, ikisinin de ellerini daha sıkı tuttum.

"Kızlar, okul zamanı. Dikkatinizi

verin." "Evet, baba."

Konuşmayı başarıyla atlattım. Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldığında var olan tüm tanrılara şükrettim. Zemin kata çıktık ve ben resepsiyona doğru yöneldim.

"Günaydın, Bay Washington," genellikle resepsiyonda çalışan Clare bana gülümsedi. "Bugün nasılsınız?"

"İyiyim," dedim. "Güvenlik görevlilerini mümkün olduğunca koridorlarda devriye gezdirmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Kızlara baktım. "Şuradaki kanepeye oturun, sizi görebileceğim bir yerde."

Onlar, ben Clare'e dönmeden önce, yumuşak, yeşil kanepede zıplayıp oynayarak uzaklaştılar. "Onları üzmek istemem, ama işte bazı sorunlar yaşıyorum."

"Oh hayır," dedi, yüzünde endişe beliren. "Her şey yolunda mı?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Olabildiğince iyi. Sadece güvenlik görevlilerinin benim katımda daha sıkı önlem almasını istiyorum. Şüpheli birini görürsen, beni ara. Şüpheli bir şey duyarsan, beni ara. Biri benim daireme çıkarsa..."

"Seni ara," dedi. "Polisi uyarmalı mıyım?"

"Sadece biri daireme girerse. Orada kamera ve alarm var, bir şey görürsem kendim ararım. Sen sadece

gözünüzü dört açın ve diğerlerine de haber verin lütfen."

Göğsüne dokundu ve başını salladı. "Elbette, Bay Washington. Çok üzgünüm. Dairenizin güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Telefonum titredi ve hemen elimi cebime attım. Mesajlarımı aramadan önce ona tekrar teşekkür ettim. Hunter. Hayal kırıklığı omuzlarıma çöktü, ağır ve boğucu bir şekilde.

Ne bekliyordun ki? O adamı düşünmeyi bırak!

Çoğu insan suçlu olduğu kanıtlanana kadar masum olduğuna inanırdı, ama ben şu anda öyle düşünme lüksüne sahip değildim. Paul'un muhbiri yüzünden vurulmuşken olmazdı bu. Bunu düşünmek kanımı yeniden kaynatıyordu. Bugün onunla yüzleşeceğim gündü. Bana neler olduğunu, muhbirinin kim olduğunu anlatmalıydı ve Paul hoşlansın ya da hoşlanmasın, onunla konuşacaktım. Onun sadece işini yaptığını varsayarak hareket etmeye devam edemezdim. Zaten ailelerden biri için çalışan bir köstebek vardı. Çok geç olmadan neler olduğunu anlamalıydım.

"Kızlar, gidelim," diye seslendim onlara doğru

yürürken. "Geliyoruz!" diye cevap verdiler.

Bir kez daha ellerini tuttum ve her birine hafifçe sıktım. Binadan çıkarken, onlara bakmadan edemedim. Navy ve Nyra benim her şeyimdi. Onları kaybetme düşüncesi boğazıma kadar yükseldi ve beni boğmak üzereydi. Onların güvende olmalarını sağlamak için elimden geleni yapıyordum. Belki tehditler saçmalıktı, belki de gerçekti. Her halükarda, işimi yapıp çocuklarımı koruyacaktım. Deli gibi görünsem ve hiçbir şey olmasa ne olur? Öyle olsun. Onları her şeyden çok seviyordum.

Bir şeyi kaçırma hissi içime sızdı ve beni rahatsız etti. Paul genellikle oradaydı, üçü sonsuzca konuşurken onların ellerinden birini tutardı. Onların, bazen benim de kaybolduğum, hiçbir şey hakkında derinlemesine yaptıkları bu konuşmaların verdiği rahatlamayı asla unutmayacağım. Paul asla kaybolmazdı. Onlarla çocuk gibi değil, küçük insanlar gibi konuşurdu ve onlar da onu bunun için severdi.

Onu seviyorlardı.

"Ah, baba, ayakkabımda bir şey var," dedi Nyra.

"Ha?" Düşüncelerimden sıyrıldım ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle ayağını yuvarladığını gördüm. "Ah, zavallı şey. Bir bakayım."

"Spor ayakkabılarım çift düğümlü. Donanma onları çözmeyi çok zorlaştırıyor." "Öyle değil!"

"Bağladın!"

"Hey, kavga etmenize gerek yok," diye araya girdim. Çömelip bacağıma vurdum. "Ayak."

"Baba, arabayı çalıştırıp radyo dinleyebilir miyim?" diye sordu Navy. "Sadece bir saniye sürer."

"Lütfen?" diye yalvardı.

Anahtarlarımı çıkarıp Navy'ye uzattım. Nyra ayağını uyluğuma koydu ve ben de ayakkabısını çözdüm. Dikkatlice ayakkabısını çıkardım ve içindeki kocaman taşı döktüm.

"Acımış olmalı," dedim.

"Öyleydi." Başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, prenses. Kendin bağlamak mı istersin, yoksa ben mi bağlayayım? ben mi bağlayayım?" "Ben yapabilirim."

"Oh, işte düğme!" dedi Navy.

Bip sesi iki kez çaldı ve dünya kaosa sürüklendi. Onu ve Nyra'yı kendime doğru çekince kulaklarımda yüksek bir gürültülü bir patlama yankılandı. Kalbim çarpıyor, ciğerlerim sıkışıyor, nefes nefeseydim. Korku vücudumu sardı, ellerim titriyordu, kızlarımı göğsüme sıkıca sarıldım. Mide bulantısı beni sardı, alevler havayı yalarken ve duman otoparkı doldurmaya başlarken boğazım düğümlendi. Titreyerek telefonumu çıkardım, düşürdüm ve tekrar aldım.

"Baba, ne oluyor?" diye ağladı Nyra.

"Korkuyorum!" diye ekledi Navy.

"Biliyorum, biliyorum. Şşşş." Ayağa kalkarken onları sakinleştirmeye çalıştım. "Birbirinizin ellerini tutun. Navy, elini benim elime ver, hemen."

Kızlarımın en önemli özelliği, gerçekten bir şey olduğunda, bir sorun çıktığında, beni dinlemeleri ve dünya altüst olduğunda benim haklı olduğuma güvenmeleriydi. Onları otoparkın girişine götürdüm, ama onları görünmeyecek bir yere sakladım. Hâlâ etrafta birinin bizi izliyor olabileceğinden korkuyordum. Bekliyor olabileceğinden. Bu plan başarısız olursa, köşede bizi vurmaya hazır birinin olacağını kim söyleyebilirdi? Sonuçta paranoyak değildim, haklıydım.

Biri gerçekten ölmemizi istiyordu.

"Burada bekleyin," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışsam da titriyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Navy, gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadım, ama hiçbir şeyin yolunda olduğunu hissetmiyordum. "Bir dakika, birini aramam lazım."

İnsanlar toplanmaya başlamıştı ama ben onları geri çekilmeye zorladım. Burası bir suç mahalliydi ve ben burada yabancıların değil, kendi adamlarımın olmasını istiyordum. Bu durumu kontrol altına almam, işe odaklanmam, paniğe kapılmadan önce iyi bildiğim bir şeyi yapmam gerekiyordu. Dawn'ı hatırladığımda göğsüm sıkıştı, nefesim kesildi. Öldürüldüğü gün, kötü sonuçlanan bir soygun, aynen böyle hissetmiştim. Uzakta sirenler, bağırışlar, kargaşa. Dayanamadım.

Dayanamadım.

Dayanamadım...

Paul'un numarasını çevirdim. Telefon iki kez çaldıktan sonra cevap verdi, sesi temkinli ve çekingen idi.

"Benim evim," boğazım tıkanmış gibi hissetmeme rağmen, zar zor çıkardım. "Şimdi."

"Ne oldu?"

"Biri, şey..." Ayaklarım titreyerek, kekelemeye başladım. "Biri bizi öldürmeye çalıştı."

öldürmeye çalıştı."

"Bizi mi?"

"Ben ve kızlar."

"Geliyorum."

Paul telefonu kapattı ve ben telefona baktım. Herhangi birini arayabilirdim, bize yardım etmeleri için ekibimden herhangi birini olay yerine çağırabilirdim, ama ben içimi kemiren tek kişiyi aradım. İçten içe bunun tamamen aptalca bir karar olduğunu biliyordum, ama teselliye ihtiyacım vardı.

Paul'a ihtiyacım vardı.

Kızlar ağlarken, onları kendime doğru çektim ve yumuşak sözler ve nazik seslerle onları teselli ettim. Histerik bir haldeydiler, ağlamaları beni, annelerinin öldüğünü söylemek zorunda kaldığım o geceye geri götürdü. Onları daha sıkı sarıldım, onlar da bana sarıldıkları gibi ben de onlara sarıldım.

Lütfen acele et Paul. Şu anda bunu yapamam.

Sana ihtiyacım var.

Nineteen YORK

"Kim sorumlu lan? Geri çekilin. Çekilin!"

Paul garaja girerken döndüm, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Yangın söndürülmüş, bomba imha ekibi başka cihaz olup olmadığını kontrol etmiş ve şimdi biz sadece orada durmuş, ben polislerle konuşup hiçbir şeye dokunmamalarını ısrarla söylerken bekliyorduk. Hunter, Summer ve Jamie olay yerine geliyorlardı. Onların da olayı incelemelerini, mantıklı bir şey bulana kadar her şeyi didik didik etmelerini istedim. Bunu kimin yaptığını bilmem gerekiyordu.

Böylece onları hapse atabilirdim.

Parmaklarım sıkıştı, açıldı ve tekrar sıkıştı. Sanki kendi vücudumu kontrol edemiyormuşum gibi, parmaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. Birinin bebeklerimi öldürmeye çalıştığı düşüncesi, içimdeki kana susamış kısmı tetiklemişti. Bunu yapan kişi hapishaneyi hak etmiyordu. Beynine bir kurşun sıkmak istiyordum.

"York."

Paul beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Orada durup, ona sarılmalı mıyım, sarılmamalı mıyım diye düşündüm. Zihnim karışık, çarpık bir karmaşaydı. Ona sarılmak istiyordum, ama aynı zamanda bir daha kimsenin bana dokunmamasını da istiyordum. Birisi, hayatımda tanıdığım tek aşkı bir kez elimden almıştı

ve şimdi bunu tekrar yapmaya hazırdı. Kızlarım olmasaydı, ben bir hiç olurdum. Onlar olmasaydı, devam edemezdim.

"Kızlar." Paul eğilip onları kollarının arasına aldı. "İyi misiniz?"

Ağlamaları dinmişti, ama şimdi yine tüm güçleriyle ağlamaya başladılar. Onları sıkıca sarıp, yüzünü saçlarına gömdü ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Onu izlerken kalbim sıkıştı. Çocuklarımın yanındaydı, sanki kendi çocuklarıymış gibi onları kucaklıyordu. Onlarla, sanki hayatındaki en önemli insanlarmış ve onları neredeyse kaybetmiş gibi konuşuyordu. O anda onu istedim. Onu kucaklamak, dokunmak, öpmek ve sevmek istedim, böylece sevmenin ve yeniden sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecektim.

Ne düşünüyorum ben? Neyim var benim? Şu anda bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok!

"Paul, kızları Shelly'ye götürebilir misin? Az önce geldi."

O, ona ve sonra kızlara baktı. Kızlar ikimize de sarıldılar, bizi bırakmak istemediler.

"Bence sen gitsen iyi olur," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey hala tazeyken arabayı kontrol etmek istiyorum. Döndüğünde bunu konuşuruz."

"Evet," dedim, bir kez olsun emir vermek yerine emir aldım. "Tamam. Hemen dönerim."

İki kızı da otoparkın girişinde duran Shelly'nin yanına götürdüm. Beş dakika daha bana sarıldılar, sonra nihayet onları ayırıp dadılarına teslim edebildim. Dadı kızları kollarına sarıp onlara yumuşak bir sesle fısıldadı. Söylediği her neyse, onları sakinleştirdi. Sonra ona sarıldılar ve bırakmak istemediler. Onlar bu kadar savunmasız ve hassasken yanlarından ayrılmak istemediğim için bir an durakladım. Ama bunu kimin yaptığını bulmazsam, tekrar deneyeceklerdi.

"İkinizi de seviyorum," dedim, çömelip yüzlerine dokunarak. "Shelly'ye uslu olun, tamam mı?"

"Evet, baba," diye fısıldadı Navy.

Nyra sadece başını salladı, artık konuşmuyordu. Bazen beni en çok endişelendiren oydu, bir anda içine kapanması rahatsız ediciydi. İkisini bir kez daha kendime doğru çektim. Az önce olanları bilerek onları bırakmak zordu. Günün geri kalanında onlarla birlikte kalmak, kanepenin bir köşesine kıvrılıp dünyanın geri kalanının varlığını unutmak istedim. Saklanmamı engelleyen tek şey, sadece kendimi değil, onları da korumak zorunda olmamdı.

"Sonra görüşürüz. Söz veriyorum." Shelly'ye baktım. "Onları o otele götür. Hemen. Hiçbir yere uğramadan, hiçbir yerde durmadan, doğrudan oraya git, bir oda tut, kapıyı kilitle. Ben arayıp dışarıda olduğumu ve beni görebildiğini söyleyene kadar kimseyi içeri alma."

"Evet, tabii ki, Bay Washington."

"Kapınızı gözetlemesi için birini göndereceğim. Gözlerinizi açık tutun."

Onların arabasına dönmelerini izledim. Arabayı baştan aşağı kontrol etmememin tek nedeni, kısa bir süre önce onun arabayla geldiğini görmüş olmamdı. Güvenli olduğunu biliyordum. Kızları arabaya bindirdikten, emniyet kemerlerini taktıktan ve başlarına öpücük kondurduktan sonra, onları dadılarıyla birlikte gönderdim. Araba köşeyi dönüp kaybolana kadar bekledim ve o zaman bile bakmaya devam ettim.

"York."

Topuklarımı döndürdüm. Paul, endişeli bir ifadeyle orada durmuş, kolumu tutuyordu. Onun peşinden gitmeden önce kızlarımın olduğu yöne bir kez daha baktım. Otoparkta hala duman, yanan köz ve kaynayan yağ kokusu vardı. Bu koku, bagel ve krem peynirimi kusmak istememe neden olacak kadar güçlüydü, ama bunun yerine Paul ile birlikte arabaya doğru yürüdüm. Aniden durduk.

"Bunu buldum," dedi. "Birinin peşinde olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Paul'un enkazdan çıkardığı notu, onu toplamak için kullandığı cımbızla dikkatlice aldım. Kağıt hasar görmüş, yanmış ve kıvrılmıştı. Ben ürpertici kelimeleri okurken, birkaç parça kağıt yerden kalkıp yere düştü.

Sana durmanı söyledik. Triadlar bu tacizi kabul etmeyecek. Artık uyarı almayacaksın. Hepiniz öldünüz.

Titredim. Artık uyarı olmayacağını söylediler, ama bunun da bir uyarı olduğunu hissediyordum. İsterlerse, arabaya binmemize izin verip sonra patlatabilirlerdi. Bu mu? Bu bir kedi fare oyunuydu. Benim geri adım atmayacağımı biliyorlardı, ben de onların bizi gerçekten öldüreceğini biliyordum. Elim o kadar titriyordu ki kağıt sallanıp uçuyordu.

"Onu bana ver," dedi Paul kısaca. "Tanrım. Artık uyarı yok mu?
Kaç tane gönderdiler?"

"Benim işim risksiz değil," dedim, kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar sevdiğim arabanın enkazına bakarak. "Yaptığım işle her zaman kaderi kışkırttım."

"Siktir git, York! Tehditler alıp onları görmezden gelemezsin, aptal! Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun? Ölebilirdin. Kızlar ölebilirdi! Anlıyor musun?"

Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çektim. Paul'un gözleri beklediğim gibi büyümemişti. Bunun yerine, karanlık ve yoğun bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Geri çekil," dedim, sakin bir sesle. "Kızlarımı korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu konuda bana baskı yapmana gerek yok."

"Birinin yapması gerekiyor," dedi, sanki az önce benim tuttuğum gibi değilmiş gibi, beni kendinden uzaklaştırdı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Enkazı gözden geçirdim. "Birkaç haftadır."

Paul, İtalyanca gibi bir dilde küfür etti. Bir kez daha, benim altında çalışan bu adamın bu dili çok akıcı bir şekilde konuştuğunu fark ettim. Bu onun için ikinci bir doğa gibiydi. Bu, okulda birkaç dersten daha fazlasıydı, bu aşinalıktı.

"Bana söylemeliydin. Ya da ekipten birine. Üstüne. Birine," dedi.

"Söylemesi kolay. Hapishaneye attığım bazı pisliklerden neredeyse her hafta tehdit alıyorum. Haberin olsun, yaptığımız iş pek de güvenli değil."

"O zaman Navy ve Nyra için endişelenmen gerekirken neden bunu yapıyorsun?" diye bağırdı, sonra da arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, ama sonra geri dönüp bana doğru yürüdü.

"Üzgünüm, ne yapmamı istiyorsun? Tığ işi mi yapayım? Örgü mü öreyim? Lanet bir köşede oturup ileri geri sallanayım mı? Dünya tehlikeli ve benim işim benim hayatım," dedim, sakin bir sesle. "Hiçbir yerde garanti yok. Okul öğretmeni, sanatçı veya mağaza tezgahtarı olsam da, birinin beni öldürme ihtimali var. Ya da onları. En azından bu işte, bir fark yaratıyorum. Onlar için dünyayı biraz daha güvenli hale getiriyorum."

Paul yine küfretti. "Sen inatçı bir pisliksin, biliyor musun?" diye sordu, beni işaret ederek. "Şu anda vigilante tarzı süper kahraman saçmalıkları yapmanın sırası değil. Kızları al, bir araba kirala, saklan. Bu savaşın boktan bir şey olacağını hepimiz biliyorduk, ama biri özellikle seni hedef alıyor. Kim olduğunuzu nasıl öğrendiklerini bilmiyorum, ama şimdi bunu merak etmek için çok geç. Hepiniz güvenli bir yere gitmelisiniz."

Kafamı salladım. "Hayır."

Paul bu sefer beni yakaladı ve ceketimden tutup öne doğru çekti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onun yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim. Mavi gözlerinde ateş parlıyordu, benim ifademi inceliyordu, kim bilir neyi arıyordu, ama ben geri adım atmıyordum.

"Aptal mısın? Ölmek mi istiyorsun? Bu insanlar dalga geçebileceğin türden insanlar değil. Seni, çocuklarını öldürecekler, evini yakıp kül edecekler ve küllerine işeyeceklere. Anlıyor musun?"

Ellerini tuttum ve biraz çaba sarf ederek onları çözdüm. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Bu hayvanlar hakkında saatlerce araştırma yapanın kim olduğunu unutuyorsun. Ama kaçıp saklanamam."

"Neden?" diye bağırdı.

"Onlar zaten kim olduğumu biliyorlar," dedim. "Bu noktada, ben sıkıştım. Ben durdurmadıkça bunların hiçbiri durmayacak. Anlıyor musun?"

"Hayır, neden kendini tehlikeye atmanın senin görevin olduğunu düşündüğünü anlamıyorum," diye homurdandı. "Aptalca davranıyorsun."

"Neyse."

"Siktir!" Paul bağırdı ve herkesin gözleri bizim yönümüze çevrildi. "Sen hayatımda tanıdığım en inatçı piç kurususun!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Muhtemelen."

Paul aramızdaki mesafeyi kapattı. "Senin incinmeni istemiyorum. Lütfen. Bu işi sürdürme." Koluma dokundu, etrafta bizi izleyen kimse olup olmadığını kontrol etmek için bakmaya çalıştığımda kolumu sıktı. "York, seni ya da kızları kaybetmeyi kaldıramam. Bunu yapma."

Kalbim sıkıştı, her atışı gerçekte olduğundan daha ağır ve daha yüksek geliyordu. "Bu benim işim. Öylece bırakamam."

"Benim için bile mi?"

"Hayır."

Paul'un yüzü düştü. "Evet, öyle diyeceğini tahmin etmiştim," diye mırıldandı.

O uzaklaşırken ona uzandım, ama elim düştü. Paul hakkında hala bilmediğim çok şey vardı, açıklaması gereken çok şey vardı. O zamana kadar mesafemi korumalıydım. Onu bir anlık hevesle aramıştım, birlikte olduğumuzda beni saran o güvenlik ve emniyet hissine güvenerek, ama aynı zamanda ona güvenilemeyeceğini de biliyordum. Belki her şey için bir açıklaması vardı, cevapsız kalan birçok sorumun bir nedeni. Ama anlayana kadar onu benden uzak tutmam gerekiyordu.

Dawn öldüğünden beri paranoyaklaşmıştım. Bu yüzden mi ona güvenemiyordum? Paul gerçekten iyi bir adamdı ve ben kendi geçmişim yüzünden onu cezalandırıyor muydum? Bu düşünceden nefret ediyordum. Beni deli eden belirsizlik duygusuydu. Ellerim titriyordu, göğsüm sıkışıyordu. O anlamıyordu, durmamamın nedenlerinden biri Dawn'dı. Keşke biri onu kurtarsaydı, zaman ayırsaydı, her şeyi feda etseydi, o hala burada olurdu. Keşke o gün yapmam gerekeni yapsaydım, o güvende olurdu. Daha iyi ebeveyn hala hayatta olurdu. Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"York?"

Bir dakika sonra Paul yüzüme yaklaştı, ellerimi tuttu ve bana baktı. Ben de ona baktım.

"Nereye gittin?" diye sordu. "İyi misin? Titriyorsun."

Uzaklaşmaya çalıştım ama beni bırakmadı. "İyiyim," diye fısıldadım. "Paul, dur. Bırak beni, insanlar izliyor."

"Umurumda değil!" diye homurdandı. "Buraya gel. Sus ve buraya gel."

Paul beni kollarına çekti ve sıcaklığıyla sardı. Beni sıkıca tuttu, nefesini boynuma üflerken, o kadar sıkı tuttu ki canım yandı. Onu itmedim, durdurmadım. Bir dakikalığına, o eski korkuyu, o eski paranoyayı hissetmeme izin verdim.

Ve sadece bir dakika için, Paul'un kollarında kendimi güvende hissetmeme izin verdim.

Kızları kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Bütün gün aklımdan çıkmamışlardı.

Paul: Bir şeye ihtiyacınız var mı?

Navy: Dondurma ve sarılmak

Nyra: Bize gelebilir misin?

Nyra: Lütfen

Emoji kullanmamaları beni korkuttu. İki kız da o sabah çok sarsılmıştı ve haklıydılar. Aptal babaları işe gelmemi istemeseydi, ben de onlarla birlikte olurdum.

Paul: Elimden geleni yapacağım. Gelemezsem endişelenmeyin, ikinizi de gözeteceğim.

Paul: Dondurma sipariş ettireceğim.

Navy: Peki baba?

Paul: Tabii ki. Onu şu anda ben izliyorum.

York'un fotoğrafını gizlice çekip kızlara gönderdim. İkisi de çok sevdiler.

Nyra: Babamı seviyor musun?

Navy: Çok mu seviyorsun?

Bir gecede tüm takıntım haline gelen adama baktım. Dosyaları inceliyordu, çalışmaya devam ederken kaşları çatılmıştı. Şokun etkisinin geçmesi gerektiğini biliyordum, ama patronum, sert bir adam olduğu için, her şeye rağmen çalışmaya devam ediyordu.

Paul: Evet. İkiniz için sorun olur mu?

Hastanedeyken bana erkek arkadaş mıyız diye sormuşlardı ve ben evet demiştim. York'un bunu düzeltip düzeltmediğinden emin değildim. Kızlar hiçbir şey söylemediler ve hala bana sürekli mesaj atıyorlardı. Telefonumda köpeklerin rastgele çekilmiş fotoğrafları ve son rutinleri hakkında birçok mesaj vardı.

Navy: Evet, sen iyisin falan

Nyra: Evet, keşke daha sık gelseydin

Ben de, çocuklar.
Onlara, babalarıyla sorunlarımız olduğunu açıklayamazdım.

Paul: İşler çok yoğun. Zaman bulur bulmaz geleceğim.

Navy: Tamam.

Nyra: □

Telefonumu cebime koyup York'a baktım. "Paul, ben iyiyim."

"Değilsin."

Patronumun ofisinde duvara yaslanarak onun her hareketini izledim. Beni defalarca kovmaya çalışmıştı, ama bu sabahki olaydan sonra kızlarıyla birlikte evde olması gerekirdi. Üst düzey yöneticiler bile bunu önermişti. York tanık koruma programını reddetmiş ve davadan çekilmeyi bile reddetmişti. Evini gözetlemesi için özel bir güvenlik şirketi ve kızlarının yanında sürekli kalması için iki adam tutmuştu.

"Orada durman hiçbir şeyi değiştirmez. Benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan tabii."

Bu sözler beni rahatsız etmedi, çünkü bir şey biliyordum. Dişlerimi gıcırdatarak, New York sokaklarına çıkıp ona ve kızlarına yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak istedim.

"Bu bana huzur veriyor." Onun evine geri dönüp, onu ve kızları görebileceğim bir yerde yanımda olmalarını tercih ederdim. "Neden bu saçmalığı durdurmuyorsun? İşin Navy ve Nyra'dan daha mı önemli?"

York yumruğunu masaya vurdu. "Bir daha bunu sakın söyleme. Bütün bunları" —çılgınca el kol hareketleri yaptı—"onlar için yapıyorum."

"Bu onların iyiliği için mi? Evde olman gerekirdi."

"Öyle mi? Evde olmak bana ne kazandırdı biliyor musun? Ölü bir karı! En iyi arkadaşım, bir anda gitti." Parmaklarını şıklattı.

"Ne?"

York titrek bir nefes verdi. "O gün ATM'ye giden Dawn olmamalıydı. İşten sonra ben gidecektim. Ama onları özledim ve sadece eve gidip ailemle biraz zaman geçirmek istedim. Bir geziye çıkacaktık, ama nakit para almamız gerekiyordu. Dawn, benim kızlarla oynamamı, kendisinin gideceğini söyledi. Ve onu son görüşüm o an oldu. Kapıya yaslanmış, gülümseyerek, beni sevdiğini söylüyordu."

Boğazım düğümlendi. "York..."

"Anlamıyor musun? Eğer işimde, olmam gereken yerde olsaydım, o asla ölmezdi. Kızlar hayatlarındaki en harika insanı kaybetmezlerdi ve benimle kalmak zorunda kalmazlardı. Ertesi gün izinliydim, ama bekleyemedim." Koltuğuna daha da gömüldü. "Çalışmamak karımı öldürdü, Paul. O parayı almam gereken kişi bendim.

ben olmalıydım." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yani hayır, duramam," diye fısıldadı.

“Üzgünüm,” dedim. “Ama hala sarsılmış olduğunu düşünüyorum. Burada olabilecek durumda değilsin.”

"Lütfen, beni yalnız bırak."

"Senin için endişelenmem yanlış mı?"

York çoktan hazırlıklarını tamamlamış, yüzündeki gözyaşlarını silmiş ve işine geri dönmüştü. Bir saniye donakaldı, parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı. Yine de bana bakmadı, sanki olanları unutmak için kendini meşgul etmesi gerekiyormuş gibi. "Ben senin patronunum."

"Siktir." Birkaç saniye içinde odanın diğer ucundaki masasına ulaştım. Her şeyi bir kenara iterek içimdeki yıkıcı tarafımı tatmin ettim. "Senin için ben sadece bu muyum, York?" Hâlâ kirle lekelenmiş kravatını tuttum. Onu kendime doğru çekerek burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştık. "Sen sadece patronum değilsin. Bir süre önce patronum olmaktan çıktın."

York bana baktı, koyu renkli gözleri yüzüme sabitlenmişti. Duygular o kadar hızlı değişiyordu ki, hiçbirini ayırt edemedim. "Ben sadece bir fetihim."

Dudaklarımızı birbirine bastırdım ve dişlerimiz çarpıştı. Acı hissettim ama göğsümün ortasındaki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Aptal, sence böyle bir fethi kovalamış mı olurum?"

York omuz silkti. "Aramızda söylenmemiş çok şey var. Yapabilir miyim bilmiyorum..." York durdu ve başka yere baktı. "Paul, bırak beni."

"Hayır." Neden istemediğimi anlayamıyordu? "Yapabilseydim, kendimi sana zincirlerdim." Onu bir kez daha öptüm, bu kadar basit bir dokunuşun ateşlediği kıvılcımlara inleyerek.

York, sonunda onu bıraktığımda bana baktı. Ağzını açtığı anda, odada yankılanan bir kapı çalma sesi duyuldu. Kapının diğer tarafındaki kişiyi öldürme düşüncesi zihnimi kapladı. Yumruklarımı sıkarak, sahip olduğum azıcık itidali korumaya çalıştım.

"İş yerinde bunu yapamayız," diye fısıldadı York. "Ben iyiyim. Senin işini yapmanı istiyorum, böylece ben de benimkini yapabilirim."

Sanki duvara konuşuyormuşum gibiydi. "Peki, sen yapman gerekeni yap, ben de yapmam gerekeni yapacağım."

"Bu ne demek?"

Kişi tekrar kapıyı çaldı ve ben kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve Hunter'ın yüzüne baktım. Paul'un neşesini taklit edecek ya da nazik davranacak kadar metanetli değildim. "Siktir git, hemen."

Hunter, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana göz kırptı. Benim hala birazcık bile olsa kendimi kontrol edebildiğim için şanslıydı. Eğer genç halim olsaydım, önce ateş eder, sonra da umursamazdım. Ona bir saniye bile zaman ayırmadan kapıyı çarptım.

"Beni aradın. Departmanımızdaki herkesten önce bana ulaştın." York'a doğru büyük adımlarla yürüdüm, ona olabildiğince yakın olmak istiyordum.

"O..."

Onun saçmalıklarını dinlemiyordum. "Günün sonunda istediğin kişinin ben olduğumu biliyordun, tıpkı benim istediğim kişinin sen olduğun gibi."

"Hayat o kadar basit değil."

O kime söylüyordu? "Uyarı için teşekkürler, ama sana söylemiştim, bir şeyi istediğimde, ne pahasına olursa olsun onu elde ederim." York'a o kadar kapılmıştım ki, onu bırakamazdım. Sesi titreyerek gelen o telefon ve arka planda ağlayan kızlar, beynime kazındı, o benimdi. "Bir süre izin alacağım."

"Neden?" diye sordu York.

Seni ve kızları tehlikeye atan herkesi öldürmek için. "Kişisel bir mesele." Soruyu sormadan önce cevabı bildiğim halde onu baştan aşağı süzdüm. "Biraz izin mi alacaksın? Kızları teselli etmek için mi?"

York, sorumu tam olarak bitirmeden başını sallamıştı bile. Patronumu yumruklamak iyi bir fikir değildi, ama değer verdiğim aptalı yumruklamak başka bir şeydi.

"Bu piçleri yakalamadan ve onların güvenliğini garanti etmeden her şeyin yoluna gireceğini onlara söz veremem." Kaşlarını çattı, gözlerinde hüzün vardı. "Onları nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Onlara zarar vermeye çalışan kişinin yakalandığını garanti etmeden olmaz."

Konuşma sonsuz bir döngü içindeymiş gibi geliyordu. Ne dersem diyeyim, York en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. Omuzlarım düştü ve tekrar kapıyı açmadan önce başımı salladım. Bir bakıma onu anlıyordum. Onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu, özellikle de şimdi onları hayal kırıklığına uğrattığını hissettiği için. Bir bakıma ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Paul, bekle," diye seslendi York.

Geri dön ve yanımda kal derse, öyle yapardım. Bu adam söz konusu olduğunda tam bir enayiydim.

"Nereye gidiyorsun?"

Hayal kırıklığını çabucak kabullenmeyi öğreniyordum. "Saha çalışması yapmaya."

York'un bakışları beni delip geçti. "Al..."

"Ben tek başıma iyiyim." Kapıyı arkamdan kapattım. Şehrin tüm yerleri arasında, York FBI merkezinde en güvendeydi. Bu, buradaki herkese güvendiğim anlamına gelmiyordu. Yanından geçtiğim her kişiyi dikkatle inceledim. Ai'nin önceki gece söylediği sözler aklıma geldi. FBI'a sızan tek köstebek ben değildim. York'un ofisine hızlıca bir göz attım. Ona söylemek akıllıca olurdu, ama o zaman nasıl öğrendiğimi açıklamak için başka bir yalan uydurmam gerekirdi.

Yorgunum. Artık ona yalan söylemek istemiyorum.

ÜÇ GÜN boyunca aynı rutin devam etti. York penthouse'dan her çıktığında onu takip ettim. Attığı her adımda, ben de çok gerisinde kalmıyordum. Her şey çok sessizdi, bu da beni daha da gerginleştiriyordu.

Benito'yu aramayı düşündüm, ama ne diyecektim? Patronumu ve çocuklarını gözetmek için yardıma ihtiyacım var mı? Evet, seni ve tüm ailemizi hapiste çürümeye mahkum etmek isteyen patronum.

Siktir, tek başımaydım.

Uzun zamandır tek başımaydım, ama zamanı geldiğinde kardeşlerimin ya da sahte bir ilişki kurduğum diğer ajanların yanımda olacağına dair küçük bir umut vardı. Hiçbiri doğru değildi.

Telefonum yanımda çaldı. Telefonu alıp bakamadan bir arama geldi. Zil sesi, boş dairede yankılandı. Telefonu kaptım ve içgüdüsel olarak gülümsedim.

"Merhaba, Navy ve Nyra."

"İkimiz olduğumuzu nasıl anladın?" diye sordu Navy.

Onları oturma odasının ortasında buldum. York'un kurduğu kameralar her şeyi kaydetmişti. Elinde telefonla başlarını birbirine yaklaştırmış, birlikte orada duruyorlardı.

"Bir önsezi. Ne oldu?"

Bir saniye sessiz kaldılar ve ben oraya gidip onları teselli etmek istedim.

"Babam yakında eve gelecek mi?"

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve York'a taktığım takip cihazını kontrol ettim. Eve geliyordu. Belki yirmi dakika sonra. Patronum çok becerikli olduğu için takip cihazını ona takamadım, ama kiraladığı arabaya dinleme cihazı takmak kolaydı.

"Evet, yolda."

Onların toplu iç çekişleri beni pek rahatlatmadı.

"İkiniz nasılsınız?"

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Navy.

"Evet, babama sorup duruyoruz ama bize hiç söylemiyor," diye

ekledi Nyra. "Şimdi gelebilir misin?" diye sordu Navy.

Bana bir saniye bile zaman tanımıyorlardı. Cevabım, evet, tabii ki gelmek istediğimdi. Onları özlemiştim.

"Ben..." Ekrandaki küçük bir titreme dikkatimi çekti ve odaklanmamı bozdu. Onlardan iki kat aşağıda bir hareket vardı. Diğer katlara kamera yerleştirmekle paranoyaklık yaptığımı düşünmüştüm.

Kızlar konuşmaya devam ediyordu, ama ben küçük siyah noktalara odaklanmıştım. Güvenlik şirketi çalışanlarının olması gereken kapının önünü kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Ama daha önce orada olduklarına yemin ederdim. Görüntüleri kontrol edecek vaktim yoktu. İçgüdülerime güvenmek zorundaydım ve içgüdülerim hemen kızların yanına gitmemi söylüyordu.

Güvenlik görevlileri sebepsiz yere oradan ayrılmazlardı. Ya biri onları oradan çıkarmıştı ya da ölmüşlerdi. İçgüdülerimin yanlış olduğunu ve bunun bir yanılsama olduğunu umarak, nefesimi tutarak bekledim.

"Paul!"

Henüz değil. Midem düğümlenmişti, alnımda ter damlaları oluşmuştu. Hafif bir hareketti, ama bir hareket vardı. Diğer tüm kameraları kontrol ettim. İçeride kızlar ve Shelly'den başka kimse yoktu. Güvenlik yoktu, onları koruyacak kimse yoktu.

"Kızlar, dikkatlice dinleyin."

İkisi de sessizleşti. Ses tonumdan mıydı, yoksa York onları böyle durumlar için eğitmiş miydi, bilmiyorum.

"Shelly nerede?"

"Tuvalette," diye cevapladı Nyra.

Kahretsin, onun numarası bende yoktu. Ayağa kalktım ve daireden çıkıp merdivenlerden aşağı indim, çoğunu atlayarak.

"Tamam, ikiniz de babanızın odasına gidip el koyduğu şok tabancalarını arayabilir misiniz?"

"Ama babam artık onlarla oynamamamız gerektiğini söyledi," dedi Nyra.
dedi.

Ben başımı salladım. "Normalde hayır, ama siz ikiniz büyük kızlarsınız. Navy, nerede olduklarını biliyor musun?
nerede olduklarını biliyor musun?"

"Evet. Dolabının en üst rafında."

Gülümseyerek, gurur duymaktan kendimi alamadım. "Güzel, ikiniz de oraya gidip onları alın. Shelly'yi de alın ve babanızın dolabında bekleyin." Karşılarındaki binanın ağır metal kapısını iterek geçerken sorularını bekledim. "Kızlar?"

"Dinliyoruz Paul," dedi Nyra. Sesi çok yumuşaktı. Normalde ikizlerden daha yumuşak sesli olan oydu ama sesi normalden daha da sessiz geliyordu. "Babam yakın mı?"

"Evet, babanız ve ben yakında orada olacağız ama ikinizden büyük bir iyilik yapmanızı istiyorum, mümkün olduğunca yüksek sesli bir film açın, tamam mı?" Kalbim gırtlağımda atıyordu. Kızlara zamanında yetişemezsem... Beynim daha fazla düşünmeyi bıraktı. Kimse onların saçlarına bile dokunamayacaktı.

"Buldum!" diye bağırdı Navy. Bu, davetsiz misafirleri öldürmezdi, ama kızlara kaçmak için yeterli zaman kazandıracaktı.

Bunu tek başıma yapma düşüncesi bir kez daha içime çöktü. Kardeşlerim olsaydı, sorun olmazdı. Ekibi de arayamazdım. Diğer köstebeğin bizden biri mi yoksa departmanda bir yerde mi olduğu belli değildi.

"Aferin kızlar. Telefonu kapatmam gerekiyor ama istediğimi yapın."

"Tamam," diye söz verdiler.

Beni dinledikleri sürece onlara bir midilli alacaktım. Telefonu kapattım ve York'un nerede olduğunu görmek için telefonuma baktım.

"Siktir."

O, parlak yeni kiralık arabasıyla garaja çoktan park etmişti. Karşıdan gelen trafiği atlatarak caddeyi geçtim. Normalde lobide bulunan resepsiyonist ortalarda yoktu. O da ilk ortadan kaldırdığım tanık olacaktı. İnsanlara rüşvet verilebilirdi ama ölüler asla ifade vermezdi.

York'u aradım, telefonu kulağıma dayadım. Asansör düğmesine bastım, parmağımı üzerine bastırarak, daha hızlı inmesini umuyordum. Kulaklarımda çınlama, asansör kapıları açıldığında boğazımın arkasında yanma hissi yarattı. İki adam orada duruyordu. Orada yaşamadıklarını söylemelerine gerek yoktu.

York'un nerede yaşadığını öğrendiğim anda, onun binasında yaşayan herkesi kontrol ettim.

Hiç tereddüt etmeden saldırdım. Birinin yüzüne yumruk attım, yumruğumun altında kıkırdak ezildi. Diğerine dirseğimi vurdum. İkisi de yere düştü ve onları çabucak bayılttım. Onlarla uğraşacak zamanım yoktu. York'un kaldığı kata indim ve oraya başkalarından önce ulaşmayı umdum.

"Lanet olası pislik." Hava ciğerlerime girip çıkarken, her nefes alışımda yanıyordu. Dikkatimin dağılmasını ve cinayet şölenine başlamamı engelleyen tek şey, kızların ve York'un zarar görmesi düşüncesiydi. Bunun olmasına izin veremezdim. *Asla.*

Son zil sesinden sonra York'un sesli mesajı geldi, bu da beni daha fazla küfür ettirdi. Telefonu kapattım ve cevap vermesini umarak hemen tekrar aradım. Dördüncü zil sesinde, telefonu kapatıp siktir etmek üzereydim.

"Alo."

"Siktir, York! Buraya izinsiz girenler var..."

Bir çarpma sesi ve duyulabilir bir homurtu duyuldu. *Siktir, siktir.* Lanet olası yavaş asansöre öfkeyle baktım. Ding sesi yeterince hızlı gelmedi. Kapılar açılırken ayaklarımın ucunda zıpladım. York'un kapısı ardına kadar açıktı, bu onun asla yapmayacağı bir şeydi. Kavga sesi kulaklarıma çarptı ve saniyeler içinde çatı katına ulaştım. Bulduğum ilk şeyi kaptım. Golf sopası en sevdiğim silah değildi, ama her şey işimi görürdü.

İçeri süzülürken nefesim düzeldi. Oturma odasından bir homurtu ve ardından yumrukların cilde çarpma sesi geldi. Kızları kontrol etmek istedim ama beni dinleyeceklerine güveniyordum. Köşeyi döndüm ve York'un iki adamla dövüştüğünü gördüm. Silahı odanın diğer ucundaydı ve saldırganlardan biri bıçaklıydı. Bıçağı York'a doğru savurdu, kıyafetine takıldı ve kıl payı vücudunu ıskaladı.

Kızdım. Nasıl cüret ederler buraya gelip benim olanı almaya çalışırlar? Artık kendimi ele verip vermememi umursamadan odanın diğer tarafına hızla geçtim. Beni görmelerini ve dikkatlerini bana vermelerini umdum. Golf sopasını olabildiğince geriye çekip, ileriye doğru savurdum. İnce metal, ıslık sesi çıkararak rüzgarı yararak, saldırganlardan birinin dizinin arkasına çarptı. Adam bükülerek yere düştü. Bıçağı yerde kaydı.

Kızların koyduğu film bir müzikal ile başladı. Ses sonuna kadar açıktı, çikolata ya da onun gibi bir şey hakkında bir şarkı kulaklarımda çınlarken onu takip ettim

Aşağı indi. Silahı almak için çabaladı, parmakları bir kez daha silahı kavradı. Ben de tam yanındaydım. Bıçağı bana doğrulttu, ben de elini tutup bıçağı ona doğru ittim. Kafasını salladı, gözleri büyüdü, ben de bıçağı yavaşça etine batırdım. York diğer adamla kavga ederken arkamda kavga sesleri devam ediyordu. York'un birkaç kez kavga ettiğini görmüştüm ve kendini savunabileceğini biliyordum. Ancak, onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemedim. Hala silah yarasından iyileşiyordu.

Tüm vücut ağırlığımı kullanarak bıçağı sonuna kadar sapladığımda, bıçak eti kesti. Birkaç saniye içinde golf sopasını kaldırdım. İyice emin olmak için, sopayı tekrar salladım ve ucundaki ağır parçayı aptalın yüzüne vurdum. Kan ve dişler yere saçıldı. Tüm bu olanlar bana çok tanıdık geldi. Ağzımın köşeleri, kasıtlı olmaktan çok içgüdüsel bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Paul," diye homurdandı York.

Kalan adam York'a kafa attığı sırada ona doğru koştum. York geriye doğru yuvarlandı ve sersemlemiş bir şekilde yere düştü. Yaralı kolunu tutarak homurdandı. Sersemliğini atlatıp ağır ağır nefes alırken, ayağa kalkmaya çalıştı.

"Vitale pisliği," diye biri bana tükürdü. "Şimdi de federallere yardım mı ediyorsun? Bilmeliydim."

Onun kimliğimi ifşa ettiğini düşünmeye vaktim yoktu. Sopayı tekrar tekrar salladım. İnce metal çöktü, garip bir açıyla büküldü ve onu sopayla öldürdüm. Vücudumun her yeri yanıyordu, uzun süredir çalıştırmadığım kaslarım zonkluyordu. Ceset seğirdi, ama yakın zamanda hareket etmeyecekti. Ya da bir daha asla. Etrafıma baktım ve York'un sanki iki kafam varmış gibi bana baktığını gördüm.

Kahverengi tenine küçük kan damlacıkları yapışmıştı. Gözleri biraz çılgındı ve hiç bu kadar iyi görünmemişti. Penisim en uygunsuz anda sertleşti.

"York." Kendimi ayağa kaldırdım ve patronumu kollarımın arasına almaya hazır olarak ilerledim. Onu kontrol etmem gerekiyordu ama ben her adım attığımda, o birkaç adım geri çekiliyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu York. Korku, tiksinti, öfke, hepsi York'un yüzünde parladı.

O biliyor.

Kafamı salladım ve bunun bana verdiği acıya odaklanmak yerine, odanın etrafına baktım. Bu sefer iki adam göndermişlerdi. Sonra, daha fazlası gelecekti, tabii daha fazlası gelmemişse. York, onu ve kızları yakından izlediğim için şanslıydı. İzlemeseydim, gece çok farklı geçecekti.

"Paul," diye homurdandı York. Yumruklarını sıkarak yanlarına indirdi. "Sen de kimsin lan?

Yanlış şeye odaklanmıştı. İki adam içeri girip onu ve kızları öldürmeye çalışmıştı. Ben burada olmasaydım, York artık hayatta olmazdı. Böyle bir dünyada yaşamayı reddediyordum. Onları öldürmemden rahatsızlık duyuyorsa, şimdilik bunu aşması gerekecekti. Birinin hayatını sonlandırmak benim için kolaydı.

"York, beni dinlemeni istiyorum," diye sakin bir şekilde başladım.

Her zamanki gibi inatçı bir şekilde başını salladı. "Cevap ver. Kimsin sen?"

"Bunun için vaktimiz yok. Kızlar odandalar, buradan çıkmalıyız. Seni ciddiye almadıkları için böyle oldu. Bu işe yaramadı, gelmeye devam edecekler."

Beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Patronum telefonuna koştu. Onu yere indirirken inledim, kolunu daha da incitmek zorunda kaldığım için kendimi berbat hissettim. York göğsüme dirsek attı, şüphesiz kocaman bir morluk bırakarak. Aptalca bir şey yapmadan önce telefonu elinden aldım. Mesela beni tutuklatmak gibi. Hapse girersem onu öldürmeye çalışanları öldüremezdim.

"York, lütfen," diye nefes nefese söyledim. Onun üstünden indim ve birkaç adım geri çekildim.

Üstünde dururken ereksiyonumu hissetmiş olsa da, bu konuda hiçbir şey söylemedi. York ayağa kalktı, ellerini kaldırdı ve kavga etmeye hazırdı. "Seninle kavga etmeyeceğim."

"Kimsin sen?"

Bilmek istemezsin. Henüz sana söylemek istemiyorum.

Ağartılmış saçlarımı çektim. "Her şeyi sonra açıklayabilirim. Gitmeliyiz."

"Hayır, şimdi."

Ciddi olamazdı. "York, adalet anlayışını anlıyorum ama onlar oturup benden tüm gerçeği öğrenmeni beklemeyecekler. Buradan gitmeliyiz. Kızları düşün."

York koridora baktı, yüzündeki ifade hafifçe değişti.

"Hayatım üzerine yemin ederim, şu anda senin düşmanın değilim. Senin ve kızların güvende olmasını istiyorum." Zihnimde bana inanması için yalvardım. "Siz üçünüz benim için

benim için her şeyin anlamına geliyorsunuz."

York'un bakışları saniyeler geçtikçe içime işliyordu. Eğer pes etmezse, onu bayılttıktan sonra itfaiyeci tarzında sırtımda taşıyacaktım.

"Cesetler."

Nefes almak istediğim nefes hala boğazımda takılı kalmıştı. "Her şeyi halledeceğim."

Ağzını açtı ama kapatıp odasına doğru yöneldi. Bir çarşaf alıp oturma odasındaki iki cesedi örttüm. Elimden geldiğince kanı temizlemek için hızlıca çalıştım. Kızları korkutmak istemiyordum ama tam bir temizlik yapmak için fazla zamanım yoktu. York, Nyra'yı kucağında, Shelly ve Navy de hemen arkasında çıkageldi. Dadısı bana yorgun bir şekilde baktı ama hiçbir şey söylemedi. Navy beni gördü, onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım, çarşaflarda oluşan kırmızı lekelere çok yakından bakmamasını sağladım. York beni izledi ama onu kucağıma almamı engellemedi.

Hızlıca tüm elektronik aletlerini alıp yok ettim. York, Shelly'yi sakinleştirmeye çalışıyordu. York'un benimle fiziksel olarak kavga etmeyeceğini düşünmeseydim, onu geride bırakırdım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu York.

Bilmiyordum, ama birlikte olduğumuz sürece, onlara güvenli bir sığınak sağlayacaktım.

Twenty-One

YORK

Paul trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerlerken, ben onun yüzünün yan tarafına bakıyordum. Gözleri dikiz aynasına kaydı, sonra tekrar yola odaklandı. Bakışlarım, yanağında gözden kaçırdığı bir kan lekesine takıldı. O leke, sanki tüm o kırmızı bayrakların haklı olduğunu göstermek istercesine, parlak kırmızı ve atıyor gibi duruyordu. Bu adam, cezasız bir şekilde cinayet işleyen biriydi. Bir adamın kafasını ezip parçalarken gülümseyen biriydi.

Lanet olası bir Vitale.

"Lütfen bana bakmayı kes," dedi Paul, ellerini direksiyona daha sıkı tutarak.

Ellerimi sıkıca yumruk yaparken tek kelime etmedim. İçten içe bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum, ama gerçekte yanıldığımı umuyordum. Paul ile seks yapmak, onu kafamın içine sokmak, algılarımı mahvetmişti. Her zaman insanları kolayca anlayabilirdim, ama o benim görüşümü bulanıklaştırdı. Hayır, beni tamamen kör etti.

"York, dur," dedi.

"Baba, ne oldu?" diye fısıldadı Nyra.

Paul bana bir bakış attı ama ben gözlerimi ondan ayıramadım. Hayatımda birkaç korkunç olay dışında hiç şiddet uygulamamıştım ama onun yüzünü direksiyona vurup, kanı

kanı vücudumu süsleyecek hale gelene kadar yüzünü direksiyona vurmak istedim. Ellerim daha da sıkılaştı, tırnaklarım yumuşak dokuya batarak kollarımda iğne batması gibi bir acı hissettim.

"Bay Washington, nereye gidiyoruz?" diye sordu Shelly, sesi titriyordu.

Ajansdan birini aramalıydım. Ama kızlarımın hayatını kime emanet edebilirim ki? En iyi ajansım Vitale ise, benim altında bizi öldürmeye hazır başka kim var? Başka nereye gidebilirim ki?

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordum

sonunda. "Güvenli bir yere. Korunaklı bir

yere."

"Benim evim de korunaklıydı."

"Böyle değil," diye cevapladı

Paul.

"Baba," diye seslendi Navy. "O adamlara ne oldu?" "Yeter!"

diye bağırdım. "Herkes sessiz olsun."

Titrek alt dudağı beni gerçeğe geri döndürdü. Onun, onların ihtiyaç duyduğu kişi olmaya başladıkça içimdeki vahşiliği dışarı çıkardım. Önemli olan tek şey buydu. Bunların olması benim hatamdı. Bu şeytanların peşine düşmeye karar vermiştim, üstüne üstlük bir Vitale ile yatmıştım. Onların korku ve sıkıntıları benim yüzümden olmuştu.

Ben berbat bir babaydım.

"Sorun yok," dedi Paul yumuşak bir sesle onlara bakarak. "Neredeyse vardık ve tahmin edin ne oldu? Ben de sizinle birlikte orada olacağım, tamam mı? Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama her şey yoluna girecek. Babanızın kötü adamlarla nasıl savaştığını hatırlıyor musunuz?"

Onlar başlarını salladılar.

"O kötü adamlar ona zarar vermek istiyor, bu yüzden onu korumalıyız. Bunu benimle birlikte yapabilir misiniz? Cesur olup babanızı benimle birlikte koruyabilir misiniz?"

"Evet," diye cevapladı Navy, Nyra da başını sallayarak onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi Paul, rahat bir nefes alarak. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Mavi gözleri bana doğru kaydı ve ben yine ona bakmaya başladım. Bu adam kimdi? Doğru şeyleri söylüyordu, gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu, ama ben onun ne olduğunu biliyordum. Bir Vitale. Çöp. Kime zarar verdiği ya da kimi öldürdüğü umurunda olmayan bir suçlu. Öldürmüş müydü? Aklım durmak bilmiyordu. Baskınlarda, soruşturmalarda, muhbirlerde kaç şey ters gitmişti?

Sanki biri perdeleri açmış ve mantıklı beynim yeniden çalışmaya başlamıştı. Gözlerim açılmıştı ve görebiliyordum. Sorularım vardı,

bu arabada, küçük kulaklarla cevaplanamayacak sorular. Ama zihnimde bir delik açıyorlardı.

"York, yemin ederim," diye fısıldadı

Paul. "Senin gibi biri Tanrı'ya inanır mı?"

Paul yüzünü buruşturdu. "Az önce

hayatını kurtardım."

"Ölmeme izin versen daha iyi olurdu. En azından... bunu hissetmezdim."

Erken bir mezara girmiş olsaydım, tüm öfkem ve korkuma rağmen, beni paramparça eden başka bir duygu daha olduğunu kabul etmek zorunda kalmazdım. İhanet. Paul kalbimi göğsümden söküp çıkarmış, bana göstermiş ve sonra lanet olası bir sevinçle üzerine basmıştı. Beni deli olduğuma inandırmıştı. Normal bir insan gibi duyguları ve hisleri olduğunu düşünmemi sağlamış ve onun sadakatini sorguladığım için hatalı olduğumu düşünmemi sağlamıştı. Şimdi, manipüle edilip unutulmaya zorlandığımı görebiliyordum.

Yıllardır sadece bir şeyler hissetmek istemiştim. Gerçekten aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiştim. Şimdi mi? Bir daha hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Eğer bu durumdan kurtulursam, kendimi işime, kızlarıma ve sessiz ama bir daha kimsenin bana böyle hissettirmeyeceği bilinciyle dolu bir hayata adayacaktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordum. "Güvenli olduğundan emin misin? Yoksa bu bir tuzak mı?"

Paul'un gözleri bana doğru parladı, incinmiş ve yaşlarla doluydu. Gözleri, böyle bir şey soracağıma inanamıyormuş gibi genişlemişti. Yola geri döndüğünde, dudakları açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bu beni pek de rahatlatmadı. Şu anda, hepimizi ölüme götürüyor olabilirdi. Mantıklıydı, değil mi? Bütün bu karmaşayı temizlemek ve daha yeşil çayırlara geçmek için, hepimizi tek seferde ortadan kaldırmaktan başka ne yol vardı ki? Belki de iyi bir asker gibi davranıyordu ve başından beri aldığı talimatlar bunlardı. Her dokunuş bir yalan mıydı? Her söz bir manipülasyon mu? Her inilti göğsüme saplanan bir bıçak mı?

"Lütfen, York," diye fısıldadı. "Bunu yapma."

"Neyi?" diye bağırdım.

Kızın sıkıntısını fark edince ağzımı kapattım. Benimle Paul arasında bakışlarını gezdiriyorlardı. Genç olsalar da zekiydiler. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlardı. Paul incinebilirken, ben bunu bastırmalı, manipüle edilmediğimi ve bu duruma sürüklenmediğimi göstermeye çalışmalıydım. Ve öfkeli olmaya hakkım yoktu.

"Kızlar, telefonlarınız nerede?" diye sordum.

"Paul bırakmamızı söyledi," diye fısıldadı
Navy. "Shelly?"

"Aynı şey," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Bay Washington. Sizin istediğinizin bu olduğunu sanmıştım."

"Önemli değil," dedim.

Ben önüme bakarken sessizce yol aldık, ama vücudumdaki her kasımı gergin tutuyordum. Paul bir şey yapmaya kalkışırsa, onu erken mezara gönderecek kadar hazırdım. O ve kızlarım arasında, her zaman onlar kazanırdı. Onlar benim için kendi hayatımdan daha önemliydi.

KIZLAR, Paul'un bizi getirdiği yüksek katlı binanın lobisinde duruyorlardı. Onlara göz kulak olmam gerekiyordu ve bunu Shelly'ye söyledim. O da onlarla kalıp onlarla konuştu. Söylediği her neyse, onları sakinleştirmiş gibiydi ve ona yapışmışlardı. Paul ve ben arabada rahatsız bir şekilde oturduk.

"Üzgünüm, York."

"Saçmalamayı kes," diye tersledim. "Ne oluyor lan?"

"Uzun bir hikaye," diye mırıldandı. "Yıllardır içinde sıkışıp kaldığım bir hikaye. İnan bana, bu benim de istediğim bir şey değildi."

"Sen kesinlikle bunu istedin."

Rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Yıllar önce bir araba kazası geçirdim," dedi, aceleyle devam etti. "Herkes öldüğümü sandı. Ailem bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi. Beni 'öldürdüler' ve ben başka biri oldum. Paul Gallo. Yaptığım her şey, akademiye girmek, öğrenmek, davaları çözmek, hepsi bendim. Herkes gibi çok çalıştım. Suçluları yakaladım. Sorunları çözdüm."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sırtını sıvazlamamı mı istiyorsun,
seni lanet hayvan?" Paul derin bir nefes aldı. "Kızgın
olduğunu biliyorum..."

"Benim ne olduğumu hiç bilmiyorsun."

"Tamam, tamam," dedi, ellerini kaldırarak. "Bu benim fikrim değildi. Ailem bunu yapmamı istedi. Sen de aileni koruyorsun, değil mi? Kızlar için yaptıklarına bak."

"Ben cinayet işlemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Onlar için öldürmez misin?"

Ona baktım. Paul'un yüzündeki ifade *tam olarak* bunu söylüyor gibiydi. Ellerimi boğazına dolamak ve onu boğmak istedim. Huh, galiba haklıydı. Birini öldürmek için içimde o his vardı.

"O adamın beynini parçalamaktan zevk aldın," dedim, sesimde tiksinti vardı. "Gülümsediğini gördüm."

"Hepimizin sorunları var."

"Yılın en hafif tabiri," diye homurdandım.

"York." Diye iç geçirdi, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Ailemi nefret ettiğini biliyorum ve inan bana, bu his kesinlikle karşılıklı. Ama onlara seni korumalarını söylersem, koruyacaklardır."

"Neredeyiz lan?"

"Bu çatı katı kardeşime ait. Çoğu bizim için çalışan insanlarla dolu."

"Askerler."

"Evet." Paul içini çekti.

"Beni ve kızlarımı bir gangsterin evine mi getirdin?" diye inanamadan sordum. "Kafan mı güzel? Kızlarımı alacağım."

Paul elini uzatıp kolumu tuttu. "Yapma," dedi. "Seni burada güvende tutabilirim. Bizi yirmi dört saat gözetleyecek tek yer burası. Önyargılarına rağmen burada güvendeyiz."

Önyargılarım. Hem gülmek hem de yüzüne tükürmek istedim. Kendini ne sanıyordu? Vitales'lere karşı saçma sapan bir hevesle karşı değildim. Yaptıkları her şeyi görmüştüm. Ve bunların hepsinin yüzeysel olduğuna emindim. Suçlarının gerçek dehşeti her zaman gizli kalacaktı. Bu konuda çok iyilerdi.

"Telefonumu ver."

"Onu yok etmem gerekiyordu," dedi Paul.

"Öyle mi? Ben de senin saçmalıklarına bulaşmadan önce neden gideceğimi açıklamam lazım. Birisi benim Vitales'lere yardım ettiğimi düşünürse ve ben parmaklıklar ardına girersem, hayatımı kurtarman bir bok anlam ifade etmez."

Paul isteksizce bana bir yakıcı uzattı. Takımdan birini arayıp olanları anlatmayı düşündüm, ama bu imkansızdı. Paul yüzümün yan tarafına ateşli bir bakışla bakıyordu ve öyle olmasa bile, bunun arkasında başka kimlerin olduğunu bilmiyordum. Birisi uzun zamandır gizli kalmış şeyleri ortaya çıkarmak için araştırma yapmıştı. Onun bir Vitale olduğunu başka nasıl fark etmişlerdi? Hayır, bu durum çok kötüydü. Kimseye güvenemezdim.

Paul bir suçluydu, ama içimden bir ses öyle diyordu. En azından kızları güvende tutardı.

Sonunda beni öldürse bile.

Onun gibilerin nasıl olduğunu biliyordum. Hayata hiç değer vermiyorlardı, ama Vitale'ler hakkında okuduklarımdan anladığım kadarıyla, çocukları öldürmüyorlardı. Diğer herkes hedef olabilirdi, ama geçmemeleri gereken sınırlar vardı. Bunun doğru olduğunu ve hepimizin kafasının arkasına bir kurşun sıkılıp bir çöp konteynırına atılacağımız boş bir daireye girmeyeceğimizi ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Vücudumu bir titreme sardı, sinirlerim alev aldı. Hemen bir e-posta yazarak, araba bombası yüzünden kızlarımla kalmam gerektiğini bildirdim. Bu seçenek bana sunulmamıştı, ama bu insanlar işlerini bitirene kadar durmayacağımı söylediğimde ciddiydim. Onlar da biri onları durdurana kadar kesinlikle pes etmeyeceklerdi.

"Al," dedim ve telefonu Paul'un uzattığı eline çarptım. Kapı kolunu tuttum. "Gidelim."

Paul beni geri çekti. "Sana çok fazla açıklama borçlu olduğumu biliyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye bağırdım. "Anlıyorum. Patronunu baştan çıkarmak ve tüm sırlarını öğrenmek için gönderildin, değil mi? Söylesene Paul, Marianna ve kocasını sen mi öldürdün?"

Paul irkildi. "Öyle değildi!" Bir süre durakladı ve yavaşça elini benden çekti. "O bir sıçandı."

Arabadan dışarı çıktım, mide bulantısı dalgası beni o kadar sert vurdu ki, ellerimi dizlerimin üzerine koyup iki büklüm olmak zorunda kaldım ve çaresizce temiz hava solumaya çalıştım. Kusma isteği beni ele geçirdi, ama kendimi sakinleştirmeye zorladım. Paul omuzlarımı tuttu. Onu midesine yumrukladım. O da homurdandı ve nefes almaya çalışırken iki büklüm oldu.

"Bir daha bana dokunma," diye kulağına fısıldadım. "Senden nefret ediyorum."

Twenty-Two YORK

"BU KİM LAN?"

Bilgisayarımdaki resimlerinden tanıdığım adamın söylediği sözlere baktım. Benito Vitale. Orada duruyordu, elleri dövmelerle kaplı, parmaklarında yüzükler vardı. Biri ona, lanet bir klişe gibi göründüğünü söylemeliydi. Bana bakarak, sanki bir sorunu varmış gibi beni süzdü. O anda hissettiğim duyguyla, ona canı isterse atlasın dedim. Hayatımda hiç yumruklarımla öfkemi dışa vurmak istememiştim.

"Tanrım, Benito," dedi Paul. "Kızlar, Shelly ile içeri girin. Odalar tamamen döşenmiş, ama elbette bazı değişiklikler yapmam gerekecek. Tabii ikiniz aynı yatağı paylaşmayı sorun etmezseniz."

Kızlar sessizdi, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorlardı. Gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi hemen kayboldu. Paul,

Shelly'ye baktı. "Lütfen onları içeri götür."

Kızların omuzlarını sıkıca tuttu. "Sana hesap vermem."

Benito Vitale kaşlarını kaldırdı. Bu adamdan ne kadar nefret etsem ve tüm aileyi küçük, karanlık bir hücreye tıkmak istesem de, kızlarımın hayatını tehlikeye atmayacaktım. Hemen dadıma döndüm.

"Kızlarımı içeri götür. Hemen. Teşekkür ederim."

"Elbette, Bay Washington."

"Bay Washington," Benito mırıldandı. "Sen dalga dalga geçiyorsun, Gianpaolo."

Gianpaolo.

Süitin kapısı kapanırken Paul'e baktım. O da bana baktı, yüzünde utangaç bir ifade vardı. Benito ikimizin arasında bakıyordu, ama Paul'e söyleyecek sözüm kalmamıştı.

Gianpaolo.

Kim olduğu umurumda değildi.

Yattığım adamın adını bile bilmiyordum. Geceleri kollarını bana dolayarak uykuya daldığım kişi. Hayatıma girip kızlarımın aşık olmasını sağlayan adam. Dokunduğum, öptüğüm, yattığım ve daha fazlasını istediğim bir yabancıydı ve bunca zaman boyunca peşinde olduğum kişi oydu. Düşmanım.

Gerçekten aptalım.

"Dinle, sonra açıklarım," dedi Paul, hayır, Gianpaolo, Benito'ya.

"Yemin ederim." "Siz ikiniz nasıl akrabasınız?" diye patladım.

"Biz kardeşiz," dedi Paul sonunda.

Ona göz kırptım. Bir kardeş. Şok dalgası içimi kapladı, nefesim kesildi. Bu, FBI casusu rolünü üstlenen uzak bir kuzenimden daha fazlasıydı. Paul bir kardeşti, operasyonun başındaki kişilerin bir parçasıydı. Onlar kadar pislik biriydi.

Ve ben onunla yatmıştım.

"Dalga geçiyorsun," diye mırıldandım.

"Ciddiyim," dedi Benito. "Patronun mu?"

"Sanırım benim hakkımda her şeyi biliyor," diye tersledim.

"Elbette," diye cevapladı Benito. "Bizi ortadan kaldırmak istediğini

biliyorum." "Hiçbir fikrin yok," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Paul aramıza girdi ve ellerini göğsümüze dayadı. Benito'nun yaptığı gibi benim de öne çıktığımı fark etmemiştim. Bana kalırsa, tüm bunları başlatan oydu.

"O benim ölmemi istiyor," diye Paul'a hırladım.

"Oh, seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun," dedi Benito.

"Kes şunu," diye bağırdı Paul. "O adamları senin peşine salan o değildi. Acetos ve Triad'lardı. Birlikte çalışıyorlar ve

kim olduğumu ve senin kim olduğunu buldular. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, departmanda da onlar için çalışan insanlar olduğu."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum," dedim ve Paul'un elini üzerimden çekerek. "Ve sana bana dokunmamanı söyledim."

Benito ıslık çaldı. "Vay canına, bu epik boyutlarda bir fiyasko, Paolo. Şimdi ne yapacağız? Lanet olası ağzını açacak."

"Gerçekten söyleyeceğim," dedim.

"İspiyoncuların başına ne geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Benito. "Marianna'yı duymuşsundur."

Kanının aynı anda hem donup hem de kaynaması mümkün müydü, çünkü benimki öyle oldu. Hizmet tabancama uzandım ve onu yanımda olmadığını fark ettim. Doğru. Eve girdiğimde onu bırakmıştım ve sonra karışıklıkta unutmuştum. Kayıp olduğunu bildirmem gerekiyordu, böylece biri onu kullanırsa, beni suçlamak istedikleri saçmalıklara bulaşmazdım.

"İkiniz de kes şunu!" diye bağırdı Paul. "Tanrım, bugün zaten yeterince berbat geçti, bir de siz ikiniz sinirli çocuklar gibi davranmayın. Anlıyorum. Onu suçlu olduğu için nefret ediyorsun," dedi bana. "Ve sen onu son birkaç aydır hayatını cehenneme çevirdiği için nefret ediyorsun," dedi Benito'ya.

Gülümsedim. "Birkaç güzel günü ve birkaç milyon doları mahvettiğini bilmek hoşuma gitti."

"Kes şunu," dedi Paul ciddi bir şekilde. "Neden onu kızdırıyorsun? Onun kim olduğunu biliyorsun."

"O da benim kim olduğumu biliyor," dedim, sakin bir sesle. "Ben değişmedim. Paul bizi resmen kaçırdı, ama bu, bu saçmalıklara katıldığım anlamına gelmez."

"Not aldım," dedi Benito, sert bir bakışla.

Paul ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, ama Benito ve ben açıkça aynı fikirdeydik. Birbirimizden nefret ediyorduk ve bu durum değişmeyecekti. Topuklarımı döndürdüm ve daireye girdim. Daire, Paul'un eviyle aynı şekilde, sıradan mobilyalar ve plastik bitkilerle doluydu. Muhtemelen burayı da onun için dekore ettiklerini fark edince titredim. Bir gangsterin evinde, ailesinin onun nerede olduğunu her an bildiği bir evde vakit geçirmiştim.

Dairenin kapısı açıldı ve Paul içeri girdi. Arkasında kapıyı nazikçe kapattı, sonra dönüp aniden durdu. Birbirimize baktık, söylenmemiş sözler başımızın üzerinde asılı kalmış, yağmur gibi yağmaya ve aramızdaki geçici sükuneti parçalamaya hazırdı. Ki bu sükunet çok azdı.

"York."

Elimi kaldırdım. "İnan bana, başka bir şey söylemene gerek yok Paul. Gianpaolo," dedim, kelimeyi sertçe telaffuz ederek. "Bu isim dilimde acı bir tat bırakıyor. Bunu bir kez konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Paolo, ölen ikiz? Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi sessizce. "Kendimden sanki ölmüşüm gibi, sanki hiç var olmamışım gibi bahsetmenin ne kadar acı verdiğini bilemezsin. Yıllardır ailemi korumak için bunu yaptım. Bunu anlamalısın."

"Hiçbir şeyi anlamak zorunda değilim."

Paul yavaşça bana doğru yürüdü. "Seni kandırmak ya da manipüle etmek gibi bir niyetim hiç olmadı, annemin mezarı üzerine yemin ederim, bunu yapmak istemedim."

"Ama yine de peşimden geldin. Beni istediğini söyledin. Beni yatağına sürükledin ve sanki orada olmak istiyormuşsun gibi çocuklarımın hayatına girdin."

"Orada olmak istiyorum."

"Bana bir daha yalan söyleme," diye tısladım. "Sakın deneme. Birini arayıp seni buradan attırmaya çok az kaldı. Sana sinirlenmemi engelleyen tek şey, tüm kozların sende olması. Bu binanın ne kadar güvenli olduğunu biliyorum. Tüm yasal bürokrasi ve ekstra güvenlik önlemleri yüzünden içeri bile giremiyoruz. Çocuklarımın burada güvende olacağını biliyorum ve burada kalmamın tek nedeni bu."

"Keşke bana güvenebilseydin."

Güldüm. Ses boğazımdan çıkarken boğazımı acıtıyordu. Zorlukla yutkunarak, içimden fırlamak üzere olan duyguları bastırmak zorunda kaldım. Uzun zamandır hissizdim, yalnızdım ama hissizdim. Paul beni açığa çıkarmış, dünyaya maruz bırakmıştı ve şimdi hassas ve savunmasızdım.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. Neden titrememi durduramıyorum?

"Hey, sorun yok," dedi Paul dikkatlice ellerimi tutarken. "Adrenalin etkisi geçiyor, muhtemelen hafif bir şok yaşıyorsun.

. Otur."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Bunu sana son kez söylüyorum," dedim, 1,98 metrelik boyumu hissederek dikleşirken. "Bana dokunma. Bir daha o pis parmaklarını bana sürersen, onları kırarım."

"Bunu ciddiye almıyorsun."

Gülerek, "Evet, ciddiyim," dedim. Etrafa bakındım. "Bunu yaparak kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Bütün bunlar bittiğinde işime geri döneceğimi bilmeni istiyorum. Sen ve kardeşlerin küçük hücrelerde çürüyeceksiniz, hem de aynı hücrede değil. Lanet olası hayatlarınızı toz haline getireceğim."

Yüzündeki ifade değişti. "Bunu yapmana izin veremem." "Seçeneğin yok."

"Sana söz veriyorum, var," dedi. "Kızgın ve incinmiş olduğunu anlıyorum..."

"Asla öyle değil," dedim, bir zamanlar bana söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Ama seni incitmek niyetinde değildim. Ailem hala benim için her şey demek. Onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, York." Gözleri bana dikildi. "Ne gerekiyorsa."

Bu ifade omurgamda bir ürperti yarattı. O mavi gözlerde, Vitales'lerin katil olduğunu bildiğim şeyi gördüm. Hepsi çok çekici, felsefi pislikler gibi görünüyorlardı, ama raporları okumuştum. Aralarına girersen, sakinlikleri ve haklılık duyguları yok oluyordu.

"Üzgünüm," dedi Paul.

Ben güldüm. "O kelimenin anlamını bilmiyorsun, Paul." Yüzümü buruşturdum. "Gianpaolo."

Paul sanki ona vurmuşum gibi şiddetle irkildi. Bir adım geri attı. "Tamam, kızmana izin vereceğim."

"Çık dışarı," dedim, boğazımın sıkışıp beni boğmaya çalışmasını görmezden gelerek, sakin bir sesle. "Defol git buradan. Bir daha geri gelme."

Paul bana baktı. "Hayır. Senin yanından ayrılmayacağım."

Topuklarımı döndürdüm ve mutfağa doğru yürüdüm. Çekmecelerden birini açarak büyük, siyah bir bıçak aldım ve Paul'un yanına döndüm. Bıçağı önüme doğru uzattım, bıçağın ucu onun boğazına doğruydu.

"Bir daha sormayacağım. Benden ve ailemden uzak dur."

Yüzünde beliren acı, hızla soğukluğa dönüştü. Gözlerimin önünde Paul'un Gianpaolo'ya dönüşmesini izledim. Onun yerine gelen adam, tanımadığım biriydi. Hissetmeye başlamadığım biriydi. Bu, Paul'dan daha da çok nefret etmeme neden oldu.

"Gitmiyorum," dedi, ellerini ceplerine sokarak, ona bıçak doğrulttuğumu görmezden gelerek. "Koridorun sonunda benim olacak bir oda var. Seninki onun karşısında. Kızlara daha fazla yer olsun diye ana yatak odasını onlara verdim. Umarım sorun olmaz."

"Sana nefret ettiğimi söylemedim mi?" diye tükürdüm.

"Benden nefret ediyorsun. Not aldım. Yakında market alışverişi ve bazı temel ihtiyaçlar teslim edilecek. Hatta birine Dawn'ın dairesinden fotoğraflarını ve önemli hatıralarını getirmesini söyledim."

Şok ve tiksinti içinde ona baktım. "O *haydutları* evime mi getirdin?"

"O haydutlar iki cesedi parçalayıp ortadan kaldırıyorlar," dedi, cebinde bir şeyler karıştırıp bir paket sigara çıkardı. Dudaklarının arasına bir tane koydu ve hemen ardından çıkardığı çakmakla yaktı. "Ve sanki hiç orada olmamışlar gibi ortalığı temizliyorlar. Seni koruyacağımı söylemiştim, York. Ciddiyim. Her kelimesinde."

Benito daireye girdi ve başını salladı. "Paolo, konuşmamız lazım." Elimdeki bıçağı görünce silahını çekti. "Onu indir."

"Hayır," dedim, sesim titriyordu, durdurmak için ne kadar uğraşsam da durdurmaya çalışmama rağmen titriyordu. "Seni vururum."

"Bundan şüphem yok," diye cevap verdim.

Paul harekete geçti ve kardeşine bakarak önüme geçti. "İkinize de bu saçmalığı kesmenizi söyledim. Beni kontrol etmene gerek yok, Benito."

O alaycı bir şekilde güldü. "Triadlarla olan bu iş biter bitmez, senin peşine düşecek. Bunu bilmelisin."

"Evet, biliyorum," dedi. "Az önce söyledi. Önemli değil."

"Benim için önemli," diye tersledi. "Hepimizi yakmaya çalışacak ve ben buna izin vermeyeceğim. Neden onlara koruma sunayım ki?"

Paul bir adım öne çıktı. "Sana hayatımın on yıllarını verdim, Benito. Bunu unutma. Bu ailenin günah keçisi olabilirim, ama yıllardır bir hayatım olmadığını unutma. Tek istediğim şey bu. Onları koru."

"Buradan uzaklara kaçmalılar." Benito'nun gözleri bana takıldı. "Benden kaçmalılar."

Yüzüne gülmek istedim. Büyük, cesur adam, elinde silahla kendinden çok emin. Belki de aklımı kaçırıyordum, çünkü aramızdaki mesafeyi kapatıp onu bıçaklamak, bu dünyadan sefil varlığını silmek istiyordum.

"York ve kızlarımın başına ne geleceğine kimse karar veremez," dedi Paul sert bir sesle. "Bunu ilk ve son kez söylüyorum."

Benito başını salladı ve silahını indirdi. "Ailemi tehdit etmeye devam ederse, bir sorunumuz olur."

"Anladım."

Kapıyı çarpıp çıktı. Paul döndü, mutfağa girdi ve külleri lavaboya attı. Sigara izmaritini söndürdükten sonra ellerini ıslattı ve yüzünü ve saçlarını sildi. Bana bakmak için doğrulduğunda, ben de ona baktım.

York ve kızlarım.

Bir zamanlar, onun onları benim kadar sevmesi benim için her şey demekti. Şimdi ise, elimdeki bıçak göğsüme saplanmış gibi hissediyordum. Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce hissettim ve arkanı döndüm. Kızları kontrol etmek istedim, ama önce kendimi toplamam gerekiyordu. Banyoya kapandım ve derin bir nefes aldım. Onlar için güçlü olmalıydım, tüm bu olanlara rağmen onlara sakin bir yüz göstermeliydim.

Acı vücudumu sararken, aynada kendime baktım. Kim aşık olmayı seçer ki?

O kelimeyi bir daha duymak istemiyordum.

Twenty-Three

GIANPAOLO

UYKU ASLA GELMEDİ. Gecenin geri kalanını, kızları ve York'u gözetlemek için etrafa kameralar yerleştirerek geçirdim. Her küçük ses beni gerginleştiriyordu. Benito'nun evinin ne kadar güvenli olduğunu biliyordum, ama bu, omurgamdan aşağı akan korkuyu silemiyordu. Bir süredir hissetmemiştim, ama York'la ilişkiye girmek, içimdeki o tarafı yeniden uyandırmıştı.

Kaybedecek bir şeyim vardı.

Odamda, hala yapılmış yatakta oturmuş, York ile konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Ona açıklamam gereken çok şey vardı. Her şey, köstebeği bulmaya ve ona yaklaşmaya çalışmamla başlamıştı ama bundan daha fazlası vardı. Ona olan ilgim samimiydi. Kimse bana bunu yapmamı emretmemişti. Kendimi tutamadığım için onu aradım. York'un, uzak durmam gerektiğini kendime kaç kez söylesem de görmezden gelemeyeceğim bir çekiciliği vardı.

Kapımın dışında hafif bir hareket vardı; iki farklı ayak sesi koridorda yankılanarak benim ve York'un odası arasında durdu. Kapıyı açmadan koridorda kimin durduğunu biliyordum.

"Babam o odada mı?" diye fısıldadı Navy.

"Geri dönmeliyiz. Shelly tek başımıza dışarı çıkmamamız gerektiğini söyledi," diye fısıldadı Nyra.

Saniyeler içinde ayağa kalkıp kapıma gittim. Ne yapacağımı düşünürken elim kapı kolunda duruyordu. Kızların dün bana bakışlarını hatırlamak kalbimi acıttı. Çocukların benim hakkımda ne düşündüğünü umursayacağımı hiç düşünmemiştim, ama onların güzel kahverengi gözlerinde, bir daha asla bana yönelmemesini istediğim bir korku vardı.

"Ama ben babamı görmek istiyorum, sen de öyle," diye itiraz etti Navy. "Ama o Paul'un iyi biri olmadığını söyledi."

Bu ima karşısında kalbim durdu. Öyle değildim, ama onlar için öyleydim. Onları asla incitmezdim. Asla.

"Evet, ama..." Navy'nin sesi kesildi.

York kapısını açtığı anda ben de kapımı açtım. Gözlerimiz buluştu, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi ama aynı zamanda sadece bir milisaniye sürmüş gibi.

"Baba," dedi Nyra ve York'un kollarına atladı.

Navy bana baktı. Şüpheci görünüyordu ve eminim ki birçok sorusu vardı. Doğru cevapları bildiğimden emin değildim.

"Kızlar, bu kadar erken ne yapıyorsunuz?" diye sordu York. Artık bana bakmadan onlara bakıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sanki o da bütün gece uyanık kalmış gibi giysileri buruş buruş olmuştu.

"Seninle olmak istedik," diye cevapladı Navy, kız kardeşi ise yüzünü York'un boynuna gömdü. "Paul, sen kötü bir adam mısın?"

Bu soru beni şaşırttı. Navy'nin bir şey söylemiş olması bile şok ediciydi. Onun belirli bir cevap istediğini, bana tekrar gülümsemesini sağlayacak bir cevap istediğini anlayabiliyordum. Ona bu cevabı vermek çok kolay olurdu. Yalan söylemek. O bir çocuktu, yetişkinlerin işlerine karışmasına gerek yoktu, ama ona istediği yalanı söylemeye hazırlanırken, bunu yapamadım.

Dilim damağıma yapıştı. Beynim bana bir cevap vermek istemediği için cevap ağzımda kaldı.

"Kızlar, neden Shelly ile odanıza dönmüyorsunuz?" diye önerdi York.

Nyra başını salladı ve Navy alt dudağı titreyerek ona döndü. "Ama baba..."

"Kahvaltıya ne dersiniz?" diye önerdim. "Sizin için de uygunsa."

York, yanımdaki duvara bakarken ağzını ince bir çizgiye çekmişti. Kızların mideleri aynı anda guruldadı ve bu da ikimizin de elinden seçeneği aldı.

"Shelly'yi uyandırıp yemek yapmasını isteyeceğim." York, Nyra'yı yere indirdi, homurdanarak iyileşmekte olan kolunu ovuşturdu.

"Bırak uyusun, hepimiz uzun bir gece geçirdik. Sadece kahvaltı. Ben yapabilirim "

Kızlar aramızda bakıştılar. Bir şeylerin ters gittiğini anladıklarını biliyordum. . Çok akıllıydılar. Gin ve ben ne olup bittiğini anlamadan, olanlara uyum sağlardık. Ama Navy ve Nyra, çoğu on yaşındaki çocuktan çok daha sezgiseldi. Gerçekten York'a çekmişlerdi. Bir yanım onlarla gurur duyuyordu, saklanmak ve onların tanıdığı eğlenceli, sevgi dolu adam olmak istesem de.

"Ne yemek istersiniz?" diye sordum, koridoru dolduran gerginliği kırmaya çalışarak. York'la konuşmak istedim, ama onun hala benimle hiçbir şey yapmak istemediğini anlayabiliyordum.

Senden nefret ediyorum. Sözleri demir bir damga gibi içimi yaktı.

Kızlar tekrar babalarına baktılar ve ben göğsümü ovuşturmaktan kendimi alıkoydum. Bu, tahmin ettiğimden çok daha fazla acı veriyordu. Aşık olmak planlarım arasında hiç yoktu. İkizim gibi arkadaşlık arzulamıyordum. Her zaman yataktan yatağa atlayacağımı düşünmüştüm, bu şekilde daha kolaydı. Kimse benim sevme şeklimle başa çıkamazdı. Şu anda bile, York'a kendi alanını vermek, sahip olduğum tüm kontrolümü kullanmamı gerektiriyordu. Bana kalsaydı, onu çoktan yatağıma atmış, benim olmadan yaşayamayacağını anlayana kadar ona sahip olma arzumla onu zorlamış olurdum. Hâlâ çöküp bunu yapma ihtimalim vardı. Akıl sağlığı benim için sadece bir görünüşten ibaretti. Kaosun içinde doğmuştum ve kaosu özgürce kullanıyordum.

York kızlara bir kez başını salladı. "Gidip dişlerinizi fırçalayın ve yüzlerinizi yıkayın, Pau-Gianpaolo ve ben kahvaltıyı hazırlayacağız."

Navy ve Nyra'nın yüzleri buruştu. Bana bakarken sevimli küçük burunları kırıştı.

"Bana Paolo diyebilirsin."

York hoşnutsuzluğunu gizlemeden homurdandı. İki kızı da banyoya yönlendirdi.

"Lavabonun altında diş fırçaları var." Kollarımı sıvayıp mutfağa doğru yöneldim. Konuşmak istiyordu. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Konuşmak, daha radikal bir yola başvurmadan önce hala bir şansım olduğu anlamına geliyordu. Musluğu açıp ellerimi iyice yıkadım. Kafamın arkasında cinayet niyeti belirdi. Dişlerimin arasından nefes alıp saldırma içgüdülerimi bastırdım.

York

Yine aynı şeyi yapıyor, kafama delikler açıyor ve muhtemelen cinayetimi planlıyor.

"York, bana öyle bakmayı kes." Arkanı döndüm ve onun bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Yoksa ne? Beni öldürecek misin?"

"Hayır, senin ölmeni istemiyorum, hiç

istemedim." "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum." Dişlerimi gıcırdattım. Neden bunu anlayamıyordu? "Bütün olanlardan sonra, seni hayatımdan kalıcı olarak çıkarmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Neden öyle düşünmeyeyim? Bana bilerek yaklaştın. Beni kullandın." beni kullandın."

"Hepsi bu değildi," diye vurguladım. Krep karışımını, yumurtaları ve pastırmayı aldım. "Sen benim için çok daha fazlasısın. Sen ve kızlar."

York güldü, ama gülüşünde hiç mizah yoktu. Daha çok kırılmış gibi geliyordu. "Dün gece neden benim evimdeydin?"

Bir kaseye birkaç yumurta kırdım ve cevap vermek için kendime zaman tanıdım. Ona tüm gerçeği mi söyledim, yoksa bir kısmını mı? York'a yalan söylemek benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. Paul olmak, bunu yapmak anlamına geliyordu. Ailemi güvende tutmak için, sürekli bir yalanlar ağında yaşıyordum.

"Pa... Gianpaolo, cevap ver. Neden benim evimdeydin? Saldıracaklarını nereden bildin?" York sesini oldukça alçak tutuyordu ve kızların henüz geri dönmediğinden emin olmak için koridora bakıyordu. "Bunu sen mi planladın?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Çırpıcıyı aldım ve yumurtaları biraz fazla sert çırpmaya başladım. Yumurtalar kasenin kenarından taşarak, daha sonra temizlemem gereken bir dağınıklık yarattı.

"O zaman nasıl? Bütün gece bunu düşündüm. Zamanlaman garipti. Kızlara ne yapacaklarını önceden söylemiştin. Güvenlik ekibi uygun bir şekilde dışarıdaydı, hiçbir şey normal değildi ve sen, günü kurtarmak için sihirli bir şekilde evimdeydin."

"Gerçekten benim yaptığımı düşündüysen, neden hala buradasın?"

York yüzüme yaklaşmıştı. "Kızlarımla buradan tek parça halinde çıkabileceğimi mi sanıyorsun? Bizi canavarın karnına soktun."

Kafamı salladım. York'la daha fazla sorun yaşasam bile kendimi açıklamaya hazırdım. Ona döndüğümde, yumruğu çeneme çarptı ve başımı yana doğru savurdu. Ağrı yüzümün sol tarafına yayıldı. Isırdığım dudak köşesini yaladım.

Çenemi hareket ettirerek, York'un ateşli bakışlarına karşılık verdim. Derin kahverengi gözlerinde, sadece ailemin sahip olduğunu iddia ettiği bir karanlık vardı. "Bu seferlik affedeceğim, ama bir daha deneme, York." Sesim alçaldı ve nazik Paul maskesini düşürdüm. "Seni öldürmeyeceğim, ama kesinlikle ölmek için yalvarmanı sağlayacağım."

İkimiz için bir adım geri attım. Yine pankek karışımı kutusunu aldım ve yapmaya başladım. York olduğu yerde kaldı, yumruklarını açıp kapıyordu. Neredeyse bana tekrar vurmasını umuyordum. Bu, ona dokunmak için ihtiyacım olan tüm bahaneleri bana verecekti. Sözlerini siktir et, ona bana ait olduğunu hatırlatırdım.

"Araba bombalamasından sonra beni dinlemedin. Yapmam gerekeni yapacağımı söylemiştim. Senin kompleksinin karşısındaki kompleksde kaldım ve üçünüzü gözetledim." Oraya gizlice girip birkaç kamera yerleştirdiğimi söylemeye gerek yok. York'un tüm bunları duymasına gerek yoktu.

"Ne?" York bir adım geri attı.

"Size bir şey olmasına izin veremezdim, bu yüzden işi kendi ellerime aldım. O güvenlik şirketi en iyi ihtimalle orta halli bir şirketti. Sizi ve kızları güvende tutacaklarına güvenemedim."

"Beni mi gözetledin? Ne kadar süredir?"

Ateşin çok yüksek olmadığından emin olarak pastırmayı koydum. Elma ağacının kokusu havayı doldurmaya başladı ve midem guruldadı. En az bir gündür bir şey yememiştim. "Bir süredir. İyi ki yapmışım."

York ağzını açtı ama kızlar el ele tutuşarak koridordan aşağı indiler. Her zamanki gibi sessizdiler ama ne pişirdiğimi gördükleri anda yüzleri biraz aydınlandı.

"Paul... Yani, Paolo?" Navy başını eğdi. "Neden farklı bir ismin var?"

Sabahın ilk saatlerinde zor sorular sormak York'un çocuklarına kalmış.

"Navy, şimdilik bu kadar yeter. Bunu sonra konuşuruz," dedi York. İki kız da başlarını salladıktan sonra dört kişilik yuvarlak masaya oturdular. York, kızlarının biraz teşvikiyle onlara katıldı. Kızların yemeklerinde biraz daha besin olması için yumurtalara sebze ekleyerek kahvaltıyı hazırladım. Geçmişteki ben, şimdiki bana gülerdi. Çocuklarla başa çıkabilen iyi bir adam gibi davranmak. Bu imkansızdı, ama bunu durduramıyordum. York'a ve şimdi de kızlarına olan bu takıntım.

Onlar benim gibiydiler. Benito'ya, kızlarımla ne yapılacağına kimsenin karar veremeyeceğini söylediğimde ciddiydim.

Yemeklerini tabağa koydum. Garip şekilli krepler, yıldız ve kalp gibi sevimli olmaları gerekiyordu. Ama deforme olmuş daireler gibi görünüyorlardı. Yine de yenilebilir durumdaydılar, bu yüzden kızların tabaklarına koydum.

Gömleğimden birisi beni çekti, aşağı baktığımda Nyra'yı gördüm. Bana bakıyordu. Yüzünde belirsizlik vardı. York'a baktım ama o kızını izliyordu.

Çömelerek oturdum. "Evet, Nyra?"

Parmağını kıvırdı ve ben yaklaşarak kulağımı ona uzattım. Garip bir şekilde sessizdi. Kendine güvenen, rap yapan on yaşındaki çocuğu özlemiştim.

"Hala babamı seviyor musun?"

Başımı salladım ve yüzümdeki ciddiyeti görebilmesi için geri çekildim. "Yemin ederim."

Küçük omuzları biraz düştü ve ben geri çekildim, böylece tekrar kulağıma fısıldayabilsin. "Barışacak mısınız?"

Tanrım, umarım öyledir. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu cevabı kabul etmiş gibi görünüyordu ve ikizine dönüp baktı. Hiçbir şey söylemediler ama Navy'nin omuzları da düştü. Bana çekingen bir gülümseme attı ama babasına daha yakın oturdu. Konuşmaya başladılar ve ben Nyra'ya baktım.

"Bana portakal suyu getirir misin?"

O da başını salladı ve buzdolabına gidip portakal suyunu aldı. Marketin tam dolu olmasına ve burada kaldıkları sürece ihtiyaç duyabilecekleri veya isteyebilecekleri hiçbir şeyin olmamasına sevindim.

"Kızlar, neredesiniz?" Shelly koridorda koşarak geldi, saçları dağınık ve gözleri çılgındı. York'u gördü ve hemen ona doğru gitti. "Bay Washington."

Ona dokundu ve ben onu öldürmemek için içimden dişimi sıkmak zorunda kaldım. Shelly'nin ona dokunmasına izin verdi ama benimkine izin vermedi? Mantıksız beynim, onu başının arkasından tutup yüzünü kuvars tezgaha vurarak beynini dökene kadar dövmemi söyledi.

"Shelly, her şey yolunda," dedi York.

Boğazımı temizledim. "Kahvaltı yapmak üzereydik. Sen biraz daha uyuyabilirsin."

Shelly, ona yaklaştığım anda sıçradı. York'a doğru yavaşça ilerledi, ta ki neredeyse ona yapışacak hale gelene kadar. Eğer böyle devam ederse,

"Oh, burada olduğunu bilmiyordum," dedi Shelly.

Neden burada olmayayım ki? Ona gözlerimi kısarak baktım ve milyonlarca kez onun ölümünü planladım. Ağzımı açıp York'tan ellerini çekmesini söyleyecektim, ama o sırada telefonum çaldı. Telefonumu çıkardım ve inledim.

"Ne oldu?" diye sordu York. Birkaç saniye içinde ayağa kalkıp Shelly'den uzaklaştı ve bana doğru geldi. "Bir şey mi oldu?"

"Evet, kardeşim toplantı için arıyor." Kızlara baktım ve iç geçirdim. "Siz kahvaltının tadını çıkarın, ben sonra gelirim."

"Ne hakkında bir toplantı?" diye sordu York. Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Bana inanmış gibi görünmüyordu. Kahretsin, her seferinde canım yanıyordu, bir öncekinden daha da fazla. Hata yaptığımı biliyordum ama o bunu görmezden gelmeliydi. Ailemin iyiliği için oradaydım ve bu, bir şekilde onu ve kızları da içeriyordu.

"Yemin ederim, bilmiyorum. Benito oraya varana kadar bana söylemeyecek."

"Tabii." York tezgahtan tabağını aldı. "Gittiğinde geri dönmeye zahmet etme."

Bunu benim için hiç de kolaylaştırmayacaktı. "York..." "Git," diye homurdandı.

Telefonum tekrar çaldı ve zamanımın dolduğunu anladım. Kahveyi aldım ve York'a bir fincan doldurdum. "İş dosyalarından bazılarını sana göndereceğim." York her halükarda işe gidecekti ve Aceto ve Triad sorununda onun uzmanlığına ihtiyacım vardı. Kimliğim açığa çıkmıştı ve onlar da York'un peşindeydi. Bu durumla ilgili bize başka bir bakış açısı sunabilecek tek kişi York'tu.

Bana cevap vermedi, bunun yerine ağzını yumurtayla doldurdu. Yanaklarını tutup bana bakmasını sağlamak istedim. Sadece beni görmesini. Shelly, kızların arasında ve York'un karşısında benim yerimi aldı. Onları gülümsetmeye ve York'la konuşmaya çalışan ben olmalıydım. Bu anları paylaştıkları kişi ben olmalıydım.

Bir saniye izledikten sonra kapıya doğru yöneldim. Öfke ve hayal kırıklığı göğsümün ortasında yerleşirken, kapıyı arkamdan kapattım.

ETRAFINDA OLAN BİTEN HER ŞEYE RAĞMEN, tüm kardeşlerimle tekrar bir arada olma düşüncesi içimi huzurla doldurdu. Sonunda onlarla yeniden bir araya gelecektim. Yeniden bir Vitale olacaktım. Kaç yıldır herkesten ayrıydım ve yalan bir hayat yaşamaya zorlanıyordum? Sayamayacağım kadar çok. Takvimde günleri işaretlemeyi bırakmıştım. Bu, sanki sonsuza kadar tanıdığım her şeyden uzak kalmaya mahkummuşum gibi hissettiriyordu.

Salona hızlıca bir telefon ve Benito'ya bir mesaj attım, toplantı ertelendi. Artık Paul olmak istemiyordum; zaten başından beri ben değildim. Salonda bir saat kadar kaldıktan sonra Blu'ya gittim. İşte bu kadar; ailemi geri alacaktım. Sayısız geceler boyunca dilediğim şey. Kulübe girip üst kata çıktım. Blu, Benito onu satın aldığında harap bir binaydı. Ben bu vizyonu göremedim, ama o bize bunun daha büyük ve daha iyi şeyler için ilk adım olduğunu yemin etti. Orada kalıp bunu göremezdim, ama uzaktan izledim. Kardeşlerimin tüm zorlukları aşıp Vitale adını yeni zirvelere taşıdığını gördüm.

"Efendim," diye seslendi ön tarafta duran adamlar. Beni görünce iki kez baktılar. Kontakt lenslerim çıkmış, saçlarım tekrar koyu kahverengiye dönmüş ve geriye taranmıştı, Giancarlo'ya daha çok benziyordum. Beni onunla karıştırdılar, ama henüz onları düzeltme havasında değildim.

Ofise girmeye izin verildi. Kulüpten gelen müzik yavaş yavaş kayboldu ve yerine yatıştırıcı bir caz müziği geldi. Benito viski yudumlarken evrakları karıştırıyordu. Harlow da kucağında oturmuş, kağıtları inceliyordu. Kafasını kaldırdı ve kömür gibi siyah gözleri bana odaklandı.

"Siz ikiniz gerçekten ikizsiniz. Şaka yaptığını sanmıştım, ama lanet olsun," dedi Harlow
dedi.

Benito bana baktı ve yüzünde kısa bir süre gülümseme belirdi. "Paolo, sen daha çok kendine benziyorsun."

"Öyle hissediyorum." Sandalyelerden birini alıp oturdum. Giydiğim siyah düğmeli gömleği ve siyah pantolonu düzelttim. "Gin ve Enzo nerede?"

Benito evraklarını masaya bıraktı ve kolunu anında Harlow'un ince beline doladı. Giydiği kırmızı elbisenin her iki yanında kalçalarına kadar uzanan yarıklar vardı ve soluk teninin her santimini ortaya çıkarıyordu. Aralarındaki yakınlık hafifti ama bu benim kendi yakınlığımı özlememi sağladı. York, koyu kahverengi teni, kalın kaslı vücudu ve sert bakışlarıyla aklıma geldi. Onunla yatağa girip kahkahasını tekrar duymak istedim. Sonsuz sohbetlerimiz ve birbirimize çekildiğimiz şekilde sonsuza kadar beynime kazınmıştı. Bunların hepsi bir gecede yok olamazdı. Buna izin veremezdim.

"Yoldalar."

"FBI ajanını eve getirdin," dedi Harlow. Birdenbire bir bıçak çıkardı. Sanki kendi uzantısıymış gibi bıçağı çevirip durdu. "Kızım evde."

Çılgın adamın bakışlarını karşıladım. "Benimkiler de öyle. Onların güvende olmalarına ihtiyacım var."

"O sana, sonra da bize saldıracak," dedi Harlow sertçe.

Sandalyemde rahatça oturdum. Harlow yetenekliydi, ama ben de yıllarca eğitim almıştım. Benim olanı korumak için her şeyi yapardım. "Ben hallederim."

Harlow, sonsuzluk gibi gelen bir süre bana baktı, sonra gürültülü bir kapı çalma sesi gerginliği bozdu. Kocasını öptü. "Eve gidip kalan belgeleri inceleyeceğim."

"Birkaç muhafızla birlikte git. Düşmanlarımız her geçen saniye daha da cesaretleniyor." Benito bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama ağzını kapalı tuttu.

Telefonum cebimde yine titredi. York ve kızların iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için hemen çıkardım. Tüm mesajları kontrol ederken nefesimi tuttum. Güvendeydiler.

"Benito, bu son dakika araması da neyin nesi? Ash, tecrit yüzünden duvarlara tırmanıyor. Onu meşgul eden tek şey benim kıçım." Gin'in sesini duymak, bir yük treninin çarpması gibiydi. Yıllardır ikizimden uzaktaydım ve onun bu kadar yakınımda konuşmasını duymak, kilitlediğim tüm duyguların bir anda üzerime çökmesine neden oldu.

"Kimse senin seks hayatını duymak istemiyor," dedi Enzo.

Kendimi durduramadım. Ayağa kalktım ve kardeşlerime döndüm. Enzo olduğu yerde durdu. Tel çerçeveli gözlüğü burnundan kaydı. Kahverengi gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi üzerimde dolaştı. Onlar için ben bir hayalet gibiydim. Yıllardır ölmüştüm, sadece babam gerçeği biliyordu ve sonra Benito'ya da söylemişti.

"Bu da ne lan?" diye bağırdı Gin. "Bu pislik de kim?"

"Gin, sakin ol, konuşmamız gereken bir şey var," dedi Benito.

"Bu yılın en hafif tabiri bu, Benito. Neden bu ofiste Gianpaolo'ya benzeyen biri var?"

"Ben benzer değilim," dedim.

"O öldü," dedi Enzo.

En küçük kardeşime baktım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve benden uzak duruyordu. Oysa Giancarlo'yu bir kitap gibi okuyabilirdim. Yıkım, kafa karışıklığı ve öfke yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Paolo?" diye sordu Gin.

"Gin, Enzo, oturun, size her şeyi anlatayım," dedi Benito.

İkisi de kıpırdamadı. Defalarca hayal ettiğim yeniden bir araya gelme böyle değildi. Rüyalarımda bana bağırırlardı, ama Gin kaçınılmaz olarak beni kucaklardı ve Enzo eskisi gibi beni selamlardı. Hiçbiri gerçekleşmiyordu. Giancarlo ofisin içinde bir ileri bir geri yürüyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bana temkinli bakışlar atıyordu. Enzo, sanki benim yanımda olmak ona çok ağır geliyormuş gibi kapıya yaklaştı.

"Konuşmaya başla Benito, çünkü şu anda bu sahtekarı dövmek üzereyim," diye tehdit etti Gin.

Siktir, herkes bana mı kızgındı? Onlara Gin'e öldüğümü söylemelerini ben söylememiştim. Aslında, hem babama hem de Benito'ya bunun korkunç bir fikir olduğunu söylemiştim. Babam dinlememişti ve o zamanlar Benito onun kuklasıydı.

"Gin, sakin ol lan," diye bağırdı Benito. Üçümüzü de sırayla süzdü ve homurdandı. "Bakın, bu konuyu konuşacağız. Enzo, kontrolünü kaybedersen, seni kilitleyen benim olacağım. Aynı şey senin için de geçerli, Gin." Omuzlarını geriye atan en büyük ağabeyimiz, hepimize sert bir bakış attı. "Anlaşıldı mı?"

"Siktir git, Benito," diye karşılık verdi Gin. Bir sandalyeyi kaldırıp duvara çarptı. Her yere tahta parçaları saçıldı, yerleri kapladı. Gin, sandalyenin bir ayağını eline aldı ve sivri kenarını bana doğrulttu. "Sen de kimsin lan?"

İkizimle göz göze geldim ve ben hiçbir şey söylemeden Gin tahta parçasını düşürdü ve birkaç adım geri çekildi. Gömleğini tutarak nefes nefese kaldı. "Sen öldün."

"Bu babamın uydurduğu bir yalandı," dedim.

Gin başını salladı ve ben ona gitmekten başka bir şey istemiyordum. Ama hissedebiliyordum. Bunca zaman geçmesine rağmen ikiz bağımız hâlâ oradaydı. Kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu. Gin boynunu kaşıdı ve kızgın kırmızı çizgiler bıraktı.

"Kahretsin." Benito saniyeler içinde ayağa kalktı ve Gin'in yanına gitti. Onu durdurmak için ellerini çekti.

Gin başını geriye çekti ve Benito'nun yüzüne çarptı. Ağabeyimiz hızlı tepki verdi; yumruğunu geriye çekti ve Gin'e vurdu.

Yumruklaşmaya başladılar. Gin yere düşse de Benito pes etmedi. Enzo'ya döndüm ve çok hızlı hareket ederek hata yaptım. Bıçağını çıkardı ve gömleğimi keserek etimi kesti. Göğsümdeki yakıcı acıya beyaz sıcak bir acı eklendi.

"Enzo."

"Hayır." Enzo benden bir adım daha uzaklaştı, bana bakmayı reddetti.

"Gin," diye seslendim.

Yerde nefes nefese yatıyor, ağzını siliyordu, ama o da bana bakmıyordu.

"FBI'a gizli görevle gönderildim," diye açıklamaya çalıştım. Ama bunun anlamsız olduğunu hissettim. Kimse umursamıyor gibiydi.

Benito yere kan tükürdü ve saçlarını yüzünden itti. "Onlara zaman ver."

Enzo'nun beni kestiği yeri tutarak kolumu sıktım. Kan parmaklarımın arasından sızarak yere damladı. İkisi de bana kızgındı. Onların zirveye ulaşması için yıllarımı feda etmiş olmam ya da onlardan uzak kaldığım her günün işkence gibi gelmesi önemli değildi. Onlar beni kaybettiği gibi ben de onları kaybetmiştim. Ama onların gözünde, ben onları sebepsiz yere terk eden birinden farksızdım.

Kapıya doğru yürürken tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Böyle olmamalıydı.

Ailemden daha ne kadar uzak kalmam gerekecekti?

Twenty-four GIANPAOLO

YORGUNLUK, kalan tüm gücümü tüketmişti. York ve kızlarla paylaştığım evin önünde durdum. Elim tuş takımının üzerinde durdu. İçeri girip yine görmezden gelinebilir ya da azarlanabilirdim. Bir yanım ikincisini umuyordu; en azından o zaman York benimle konuşurdu. Sözleri koluma saplanan bir bıçaktan daha fazla acıtacak olsa bile. Yaradan hala kan akıyordu, halıya damlıyor ve başka birinin temizlemesi gereken bir pislik bırakıyordu.

Yüzüncü kez gibi gelen bir şekilde kameraları kontrol ettim. York oturma odasında ya da mutfakta değildi. Yedek odalar boştu. İstemiştim ama odasına kamera yerleştirmedim. Onun mahremiyetine saygı duymak bir yere kadar olabilirdi. Koridorda nöbet tutan adamları görmezden gelerek birkaç dakika daha orada durdum. Umut, sahip olduğum tek şeydi ve o da geçiciydi. Hiçbir şey umduğum gibi gitmiyordu.

Telefonum çaldı ve bu dikkatimi dağıtan şeyi olduğu gibi kabul ettim.

Hunter: York gitti. Ne zaman geri döneceksin?

Summer: Durum çılgınca. Yardıma ihtiyacımız var.

Jamie: Senin işini yapamam dostum.

Şu anda kim olmam gerekiyordu; Paul mu, Paolo mu? Yıllarca FBI ajanı Paul olarak geçirdim, ama hep kendim olmak istedim. Artık görünüşüm de uygun hale gelmişti, ama hala ailem yoktu ve aşık olduğum tek adam benden nefret ediyordu. Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Paul: Bir süre dışarıda olacağım. Ailevi acil durum izni aldım.

Hunter: Wisconsin'den peynir getirmeyi unutma.

Jamie: Umarım her şey yolundadır.

Summer: Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım.

Benim için hiçbir anlamı olmayan ekip, benim umursadığım insanlardan daha fazla destek ve anlayış gösterdi. Kırık bir kahkaha attım ve kapıdan uzaklaştım. Asansöre doğru yürüdüm ve en üst katın düğmesine bastım. Benito'nun bana verdiği kodu girdim ve onun evine gittim. Kapılar açıldı ve beni penthouse'una aldı. Karanlık odada bir inilti yankılandı ve ben donakaldım.

"Kim lan bu?" diye sordu Harlow. Işığı açtı, iki elinde de bıçak vardı. Benito da silahını çekti. Harlow benim olduğumu görünce inledi ve elbisesini giydi. "Harika, ben yatak odasına gidiyorum. Benito, çok uzun sürmesin. Emika gece boyunca uyumaya başladı ama şafak vakti uyanıyor." Benim tahminimce onların odası olan yere doğru giderken homurdandı.

"Üzgünüm," diye patladım. Artık ne için üzgün olduğumu bilmiyordum. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve hepsi benim hatammış gibi geliyordu.

Benito iç geçirdi. "Onu merak etme." Silahını kaldırdı ve kanepede yer değiştirdi. "Burada kalmak ister misin?"

York'la birlikte olmak istiyordum ama şu anda bu mümkün değildi. "Evet."

Ayağa kalktı ve kanepeyi okşadı. "Senin. Bir geceden fazla kalmak için pek uygun değil."

Başımı salladım. Konuşmak bir angarya gibi geliyordu.

"Gin iyi. O, şey, sen ikizsin." Benito burnunun köprüsünü sıkıştırdı, kendini toplamaya çalışıyor gibiydi. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Öyle mi? Gerçekten kardeşimi kaybetmişim gibi hissetmeye başlamıştım. O ateşli bir adam olabilirdi ama Gin'in bana bakışları, benimle hiçbir şey yapmak istemediğini gösteriyordu.

"Ona hala hayatta olduğunu hiç söylemedim, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ona olanları anlatsaydık, ne dersek diyelim seni arardı. Babam bu konuda haklıydı."

Sebeplerini sayısız kez konuşmuştuk, ama şimdi gerçeği söylediğimiz için yalanlar haksız ve incitici geliyordu.

"Enzo anlayacaktı, ama onu strese sokmak istemedim. O zamanlar çok hassas bir durumdaydı..." Benito başka yere baktı. "Onlar da anlayacak ve her şey eskisi gibi olacak."

Bundan şüphe etmeye başlamıştım. "Tabii. Teşekkürler, Benito."

Elini omzuma koydu ve sıktı. "Biz kardeşiz. Ne olursa olsun, her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız."

Sanki onlar kardeşlerdi ve ben unutulmuş bir yabancıydım. Bir hayaletten başka bir şey değildim. "Evet, biliyorum. Sanırım biraz uyuyacağım."

Benito ağzını açtı, muhtemelen bana biraz daha nutuk atmak için. Tam zamanında kocası beni kurtardı. Harlow başını kapıdan çıkardı. Boğazını temizledi ve kardeşimin yüzünü kaplayan gülümseme her şeyi anlatıyordu. "Sabah görüşürüz." Bir süre durdu. "Seninle York Washington arasında olanları konuşmamız lazım. O bize kin besleyen sıradan bir ajan değil."

Midem kasıldı. "Ona dokunamazsın, Benito. Ciddiyim. Tek istediğim bu."

"Bunu sana verebileceğimi bilmiyorum, Paolo. İkinizin arasında ne olursa olsun, önemli olan tek şeyi hatırlaman gerekiyor. Aile her şeyden önce gelir."

Doğru, aile önce gelir, ama ben hayatım boyunca onları öncelikli tuttum.

O odasına gitti ve beni yine yalnız bıraktı. Ben hep yalnızdım. York'la geçirdiğim o bir saniye, o kadar da ürkütücü gelmemişti, ama şimdi yine aynı eski boğucu boşluk hissi vardı.

Kamera görüntülerini açtım ve telefonumdaki birden fazla küçük ekrana geçtim. Dekoratif yastığı alıp, battaniyeyle birlikte kanepeye attım. Gözümü bile kırpmayacaktım ama zaten öyle olacağını düşünmemiştim.

Gözlerimi kapatıp dinlenmek yerine, bütün gece kameraları izledim.

Güneş ışığı yüzüme vurmadan önce lüks oturma odasını sıcak bir ışıkla kapladı. İlk kez, etrafa dağılmış bebek eşyalarını gördüm. Battaniyeler, giysiler ve oyuncaklar. Bir salıncak, bebek karyolası ve odanın bir köşesini kaplayan, tüm ana renkleri içeren bir alet vardı. Ağlama sesi havayı deldi ve anında oturdum. Telefonumu elime aldım, sağ üst köşedeki pil göstergesi kırmızıydı. Yakında şarjı bitecekti.

Yukarı baktığımda, gömleksiz Benito'nun diğer kapılardan birine doğru gittiğini gördüm. O kapıyı kapatmadan önce ağlamalar yoğunlaştı, sonra boğuk bir hale geldi. Esnedim, sırtımı çektim ve kolum acı içinde çığlık attı. Enzo'nun beni kestiği yerde derim gerildi ve yara kabuğu açıldı. Kan aktı ve ben baskı uyguladım.

Kahretsin. Dikiş atılacak kadar derin olduğunu düşünmemiştim. Kararım biraz yanlış olabilir.

"Dünyanın en güzel kızı kim?" Benito, kızını kollarında sallayarak dışarı çıkarken şefkatle sordu. Hayatım boyunca, kardeşimin kimseyle, hatta bir bebekle bile böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim. Beni izlediğini görünce mutfağa giderken durdu. "Kolun hala kanıyor mu?" Kucağındaki bebeği sallıyordu. Son gördüğüm fotoğrafından daha büyümüştü.

"Evet, yapıştırılması gerekebilir."

Benito başını salladı. "Melony'yi çağırırım."

Telefonumdaki hareket dikkatimi çekti. Kızlar yine erken kalkmışlardı. Bu sefer mutfaktaydılar ve kameralardan duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldaşıyorlardı.

"Onu benim evime çağır. Ben çıkacağım," dedim, Benito'nun beni duyduğundan emin olmak için başımı kaldırıp bakana kadar gözlerimi telefondan ayırmadım.

Benito bana kuru bir bulaşık bezi attı ve ben de onu nazikçe koluma sardım. Çıktım ve kendi katıma geri döndüm. Koridordaki adamlar bana başlarını salladılar. Bir an donakaldım. Ne yapmam gerekiyordu? Paul olarak bu tuhaf olurdu, ama Paolo olarak saygı görmem gerektiğini biliyordum. Soyadım bunu gerektiriyordu.

Kilitli kapıya şifreyi girip içeri girdim. Kapıdan içeri adımımı attığımda iki kız da irkildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzlerinin her santimetrekaresi korkuyla kaplıydı. Nyra çırpılmış yumurtaların bulunduğu kaseyi düşürdü

ve kase yere düştü. Navy ilk hareket eden oldu. Mutfak makasını aldı ve titreyen ellerinde tuttu.

Doğru, saçımı değiştirmiştim ve artık kontakt lens takmıyordum. Aptaldım. Benito'nun evinde biraz daha kalmalıydım. Boğazımı temizledim.

"Kızlar..."

"Baba! Paul!" diye bağırdı Navy.

Şimdi bile, beni gelip onu kurtarmamı bekliyordu. Beni yavaş yavaş yıpratan acı biraz hafifledi.

York'un kapısı açıldı ve saniyeler içinde koridorda belirdi. Elindeki kasap bıçağı tavandaki ışıklarda parladı. Muhtemelen şimdi onunla uyuyordu. York'un çıplak göğsü anında dikkatimi çekti. Derin kahverengi teni ve kaslı vücudu. Üç haftalık izindeyken bile egzersiz yapmayı bırakmamıştı.

"Paolo!" Navy tekrar bana seslendi. Nyra titriyordu. Kız kardeşinin arkasına saklandı, gözleri benden hiç ayrılmadı.

Shelly de koridordan koşarak geldi. Duvarlardan yankılanan, kulakları sağır eden bir çığlık attı.

York, hiçbir şey söylemeyen tek kişiydi. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyordu. Dudakları daha da büzüldü. Elindeki silah hala bana doğrultulmuştu.

"Kızlar, Shelly ile odanıza gidin."

"Yardım çağırmalı mıyız?" diye sordu Shelly. Sesi titriyordu. Kızları tutmak yerine York'a yaklaştı.

Beni sinirlendiriyordu ve sabahın bu saatinde bunun için çok erkendi. Zaten berbat bir ruh halindeydim. Nyra başını yana eğdi, bana gözlerini kısarak baktı.

"Paul? Yani, Paolo?"

Ona gülümsedim. "Seni korkuttuğum için üzgünüm tatlım, unutmuşum."

York, Navy'den makası aldı ama bana bakmayı hiç bırakmadı. "Kızlar, ben Gianpaolo ile konuşurken Shelly ile gidin."

İki kız da ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Bu, annem ve babam tartışmaya başladığında annem bize odamıza gitmemizi söylediğinde Gin ve benim ne kadar endişelendiğimizi hatırlattı. Onları sakinleştirmek için gülümsemeye çalıştım ama ben de ne olacağından emin olmadığım için bu pek işe yaramadı. Shelly onları bizden uzaklaştırdı; bakışları sadece başka bir rahatsızlıktan ibaretti.

Kapının kapanma sesi kulaklarıma ulaştığında, odanın içine doğru adım attım. "York."

Bıçağı yere bıraktı. "Artık onlara benziyorsun. Ne kadar aptalmışım?"

Ona doğru adım attım, o da bir adım geri çekildi. *Neden herkes bana kötü adammışım gibi davranıyor?*

"Koluna ne oldu?"

Yine kanadığını neredeyse unutmuştum. "Hiçbir şey..." Nefesimi verdim. "Kardeşlerim bunu pek iyi karşılamadı. Geri dönmemi."

"Huh, senin ailen gibi piçlerin yalan söylenmesini umursamayacağını düşünmemiştim."

İnledim, buna ne cevap verecektim ki?

"Kızlar senin gangster gibi görünmeni beklemiyorlardı. Burada kalmakta ısrarcıysan, bu konuda bir şeyler yap."

Kollarımı açtım. "Ne gibi?" Kim olmam gerekiyordu? Dışarıda Paolo'yu, burada Paul'u mu oynamam gerekiyordu? Bildiğim her şeyi, alıştığım her şeyi terk mi etmiştim? Hangisi doğruydu, hangisi gerçek benimdi? Dış görünüşümü geri değiştirmiş olsam da, hala kendimi garip hissediyordum.

"Sen karar ver." York uzaklaştı.

İki kase mısır gevreği ve bir bagel hazırladıktan kısa bir süre sonra geri geldi. Bana tek kelime etmeden bunları odaya taşıdı. Yine konuşmama durumuna dönmüştük. Daha kötüsü olamazdı. Duvara yumruk attım. Parmak eklemlerim duvara sürtündü ve acı yayıldı. Tekrar yaptım. En azından biraz rahatladım.

Duvara tekrar yumruk atmak için uzandım ama kapının açılması beni durdurdu. York, kollarında dosya ve kağıtlarla oturma odasına geri döndü. Kanepeye çöktü ve bana bakmadan belgeleri incelemeye başladı.

"Yardım ister misin?" diye

dikkatlice sordum. Cevap yoktu.

Duvar yine umut verici görünüyordu, ama bunun yerine karşı kanepeye oturdum, onu izlemekle yetindim.

Kapı çalındı ve ben ayağa kalktım. York diğer kanepede kaskatı kesildi ama kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Kapıyı açtım ve ilk fark ettiğim şey pembe, kabarık buklelerdi.

Melony, gözlerime bayram ettirdi. Onu çok uzun zamandır görmemiştim. York'a bir bakış attıktan sonra bana doğru döndü. Gözleri büyüdü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. En azından biri beni gördüğüne sevindi.

"Paolo." Melony içeri girdi. Çantasını yere bıraktıktan sonra kollarını boynuma doladı. Beni kucaklamak için çekti, pamuk şeker rengi saçları burnumu gıdıkladı.

"Selam, Mels."

Geri çekildi ve bir anlığına gülümsemesi kayboldu. Enzo'nun kestiği koluma yumruk attı.

"Ah."

"Hak ettin. Öldüğünü sandım. Ailenin bu saçmalığına tahammül edemiyorum. Duygusal sıkıntı için senden ekstra ücret alacağım."

Bu adildi, neden diğerleri böyle tepki veremiyordu? Beni mutfağa götürdü ve hemen işe koyuldu.

"Dikiş atılacak kadar derin değil, ama Enzo hasar vermekte ustadır. Kendini tuttuğu için mutlu ol."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı kaldırdığımda York'un başka yere baktığını gördüm. "Hey, Gin'i kontrol etmek zorunda mıydın?" diye sordum.

Melony başını salladı. "Hayır, senin için çağrıldım, hepsi bu. Neden sordun?"

"O ve Benito kavga etmişler. Durumun çok kötüye gitmediğinden emin olmak için."

Melony kolumu sardı ve çok nazik olmayan bir şekilde okşadıktan sonra eşyalarını toplamaya başladı. "Eminim her şey düzelecek." Bizi gençlik yıllarımızdaki gibi kucakladı. "Hayatta olduğuna sevindim."

"Teşekkürler," dedim.

Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı arkasında kilitledim. Bir dakika orada durup derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım.

Patronuma döndüm. "York, beni görmezden gelmeye devam edecek misin?"

Adam hiçbir şey söylemedi, elindeki notları karıştırdı. Onu sarsmak istedim. Bunun yerine, mutfaktaki dağınıklığı temizledim, sonra odama gidip duş aldım ve biraz dinlendim. Telefonumu şarja taktım ve masochist olduğum için kamera görüntüsünü açıp York'u izledim.

Sana bu alanı vereceğim ama benden asla kurtulamayacaksın.

Twenty-Five YORK

Her gün göğsümde bir ağrı ile uyanmayı BEKLEMİYORDUM. Tavana bakarken, kalp krizi geçiriyor muyum diye merak ettim. Kesinlikle öyle hissediyordum. Kolum uyuşmamıştı, ama nefes almakta zorlanıyordum ve ağrı çok şiddetliydi. Gözlerimi tekrar kapattım.

Bunların hepsi kafamda. Ben yetişkin bir adamım. Bununla başa çıkabilmeliyim. bununla başa çıkabilmeliyim.

Yine de yatakta uzanmış, diğer ayakkabının ne zaman düşecek. Artık Paul'a, Paolo'ya güvenemiyordum. Doğrusu, kimseye güvenemiyordum çünkü ekibimden birinin bu işe karışıp karışmadığını kim bilebilirdi ki? En kötüsü de, gece gündüz tetikteydim, uyurken bir suçlu kafama ateş edecek mi diye merak ediyordum. Başvurabileceğim, konuşabileceğim kimse yoktu.

Paul'u özlüyorum.

Bu düşünce birdenbire ortaya çıktı, geçici ama kalıcıydı. Ne kadar atmaya çalışsam da, aklımdan çıkmıyordu. Yataktan atladım, giysilerimi çıkardım ve uzak duvara dayalı şifonyere doğru yürüdüm. İçinde giysiler vardı, bazıları benim evimden tanıdığım giysilerdi, ama diğerleri yeniydi. Bunları Paul'un satın aldığından şüphem yoktu.

Onları es geçip tanıdık olanları seçtim. Gri bir eşofman altı ve koyu mavi bir tişört giyerken, kendimi tuhaf hissetmekten alıkoyamadım. Normalde takım elbise ve kravat giyerdim. Onlara alışkındım, ama artık onları giymek için bir nedenim yoktu. Giymek istediğimde giyebileceğimi biliyordum, ama içimden bir ses bunu yapacak gücü de yoktu.

Aynada kendime bir bakış attıktan sonra yatak odasından çıktım. Paul önümde duruyordu, sessizce kapısını kapatıp döndü ve zıpladı. Ona baktım. Hâlâ yeni görünüşüne alışamamıştım. Koyu saçları, koyu gözleri ve soğukkanlı tavırları, tanıdığım ve sevdiğim Paul değildi. Bu farklı bir adamdı. Artık fiziksel olarak ona çekilmemem gerektiğini biliyordum, ama şimdi onun görünüşüne eskisinden daha fazla ilgi duyuyordum. Rahat görünüyordu. Gerçek.

"Günaydın," dedi Paul.

Sersemliğimden uyandım. Onu izliyor muydum? Cevap olarak homurdandığımda, Paul'un yüzü gerildi, sonra gülümsemeye çalıştı. Gülümsemesi gevşek kaldı.

"İyi uyudun mu?"

"Sohbet etmek zorunda mıyız?" diye sordum.

Gülümseme tamamen kayboldu. "Sanırım gerek yok. Aç mısın? Bir şeyler hazırlayacaktım ve düşündüm ki..."

"Kendi yemeğimi kendim yapabilirim."

"Oh. Tamam. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Paolo'ya baktım. Bir yandan ona bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissediyordum, ama içimde bir yığın acı ve kızgınlık varken ne yapabilirdim ki? Bana yalan söylemiş, beni ihanet etmişti. Hâlâ onun için sadece bir hedef miydim, yoksa gerçekten beni önemsiyor muydu, bilmiyordum. Yavaş yavaş, kızları gerçekten önemsediğini anlamaya başlamıştım. Bu sahte olamazdı, değil mi? Ayrıca, bir süredir buradaydık. Paolo bizi öldürmek isteseydi, çoktan yapabilirdi. Bizi korumak için buraya getirdiğine dair söylediği şeyin doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Yoksa hala naif miydim?

"Sizi yalnız bırakacağım," dedi Paolo, arkasını dönüp mutfağa doğru yürüdü.

Ben olduğum yerde kaldım, ama yine de onu izledim. Göğsüm, içimi delip kemiklerime kadar ulaşan acı verici bir sızı daha hissettirdi. Ona yetişmek, eskisi gibi elini tutmak ve çok özlediğim o yakınlığı hissetmek istedim.

Hayır, o bir yalancı ve bir Vitale. Şimdi zayıf düşemezsin. Her şey bittiğinde plan aynı kalacak. Bütün bu insanlar yok olmalı. Hepsi.

Acetoslar, Triadlar, Vitalesler; her aile birbiri kadar kötüydü. Birini serbest bırakırsam, hepsini serbest bırakmış olurdum. Ve bunu yaparsam, işimi bırakmam gerekirdi. Bu insanların cinayetten paçayı sıyırmasına izin verdiğimi bilerek nasıl işime devam edebilirdim?

Ayaklarım ağırlaşarak koridordan geçip mutfağa doğru yürüdüm. Oda sessizdi, sadece Paolo'nun yemek pişirip kendi kendine şarkı söylediği sesler odayı dolduruyordu. Kızları aradım.

"Navy ve Nyra nerede?"

"Shelly'nin odasındalar. İkisi de yorgun, ben de yatakta kahvaltı yapmalarını önerdim. Onlara waffle yapıp odalarına götürecektim."

Gerildim. "Ben yapabilirim."

Paolo durdu ve bana döndü. "Ne?" "Kahvaltıyı

onlara ben götürebilirim."

Elindeki kaseyi lavaboya attı ve iki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. İçgüdüsel olarak onu durdurmak için elimi uzattım, ama Paolo daha hızlıydı. Eli boğazımı sardı, vücudu benimkine bastırdı. Gözlerim açıldı. Ondan ne kadar nefret etsem de, vücudunun ısısı benimkini kapladı ve kendimi ona doğru kayarken buldum. Aramızdaki o temas, o sürtünme, o arzu ve gerilim hâlâ canlıydı.

Neden ölmesin ki?

"Navy ve Nyra'ya zarar vereceğimi bir daha asla ima etme," diye homurdandı Paolo.

"Ben..."

Elini daha da sıktı. "Önerdin. Ben onlara göz kulak olmak ve onları korumak dışında hiçbir şey yapmadım. Kızlarımı benden alabileceğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Ona öfkeyle baktım. "Onlar *benim* kızlarım."

"Ve benim de," diye tersledi. "Ne olmuş yani? Bana kızgınsın, anlıyorum. Ama her taraftan bok yiyorum ve bundan bıktım usandım. Şu anda devam edebilmemin tek nedeni o ikisi. Bu yüzden onlarla konuşacağım, onları şımartacağım, onları kontrol edip iyi olduklarından emin olacağım. Bununla bir sorunun varsa" — öne eğildi

eğildi, dudakları kulağıma değdi—"o zaman bunu konuşabiliriz. Ama beni ezip geçeceğini sanıyorsan, seni yatağa yatırıp kafanı doğru pozisyona getiririm, böylece artık kıçında kalmaz. Anladın mı?"

Vücudumu saran titreme hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Paolo geri çekildi, koyu renkli gözleri benimkilere bakıyordu.

"Anladın mı?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım. "Sence bu şiddet içeren davranışın, sana güvenmemi sağlayacak mı?"

Paolo'nun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ah, tatlım, bu şiddet değil. İnan bana, sana şiddet ne demek olduğunu gösterebilirim. Bu benim sakin halim. Şimdi, çikolata parçacıklı, krem şanti ve karamel şurubu ile waffle yapacağım. İster misin?"

"Hayır," diye tısladım.

"Bu senin seçimin." Benden uzaklaştı ve ben elimi boğazıma doladım, o ise ağzına sigara sokup yaktı. "O dosyaları incelemelisin, böylece Acetos ve Triadların ne yaptığını anlayabiliriz. Senin evine yapılan saldırının arkasında Triadların olduğunu biliyoruz. Onları ne kadar çabuk sokaklardan temizlersek, bu iş o kadar çabuk biter."

Bu mu?

Bizi mi kastetti? Yoksa burada yaşayan beni ve kızları mı? Yoksa sadece hayatımın üzerinde duran tehdidin ortadan kalkmasını mı?

Elimi boğazımda tuttum, avucundan yayılan ham gücü hissettim. Vücudum mantıksız bir şekilde tepki vermişti, kalbim hızla atıyor ve yakın mesafede penisim şişiyordu. Kafamı salladım, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

"Hiçbir şeyi kontrol etmiyorsun," dedim Paolo'ya. "Sadece bilmen için söylüyorum." "Tabii ki etmiyorsun, York," dedi. "Kontrol tamamen sende."

Birbirimize baktık ve sanki ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Ben liderlik ettiğim kadar, Paolo'nun da kendini yönlendirilmeye izin verdiğini fark etmeye başlamıştım. Onu hiç böyle görmemiştim. Neden bu beni tahrik etti ki?

"Benden nefret ettiğini iddia edeceksen, o sertleşmiş halinle bir şeyler yapmalısın," diye mırıldandı Paolo yemek pişirirken. "Aksi takdirde, yanlış bir fikre kapılacağım."

"Sen... Ben..."

Paolo omuz silkti. "İnkar edebilirsin. Hey, anlıyorum, hala kızgınsın, ama sen söyleyemediğinde, o eşofman altı gerçeği söylüyor," dedi başını sallayarak

"Senin sert davranılmaktan hoşlandığını bilseydim, bunu çok daha önce yapardım."

Paul'un söyleyeceği gibi eski alaycı tavır yoktu, şaka yapıyor ya da yapmıyor olabileceğini gösteren o sırıtış yoktu. Paolo bana baktığında, her kelimesinde ciddi olduğunu anladım. Vücudum yanıyormuş gibi hissettim. Başından beri kurduğum fanteziler zihnimi doldurdu, Paolo'nun beni artık dayanamayacak hale gelene kadar her yerde acımasızca becerdiği görüntüler. Bu görüntüleri zihnimden atmaya çalıştım, ama başaramadım. Şimdi bile başaramadım.

"Kahven üç dakika içinde hazır olacak," dedi Paolo. "Sigara içmeme izin ver. Kokuyu sevmediğini biliyorum."

Bunu ona sadece bir kez söylemiştim. Bir gece bara gittikten sonra yaptığım spontane bir yorumdu. Normalde sigara kokusunu sevmezdim. Ancak, ağzında sigara, dövmeleri görünür halde, vücudu koyu renk giysilerle sarılmış Paolo'nun görüntüsü beni kendine bakmaya zorladı.

"Dövmeleri nasıl sakladın?" diye sordum.

"Ne?"

Başımı salladım. "Dövmeler."

Paolo eline baktı. Elinin arkasında bir kartal vardı, ama açıkta kalan kollarını kaplayan daha fazlası vardı. Geçen gün uzandığında karnında bir tane görmüştüm ve daha fazlası olup olmadığını merak etmiştim. Bana tekrar baktı.

"Makyaj. Her gün."

"Havuzdan ve duştan çıktıktan sonra seni gördüm."

Paolo omuz silkti. "Çok iyi bir makyaj, York. Ve her gün sürmek çok zahmetli. Hepsini kapatmak bir saatten fazla sürdü."

Ona göz kırptım. "O kadar adanmış mıydın? Eğer bunu işine yapmak yerine hainlik yapmak için kullanmış olsaydın, neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

Paolo'nun gözleri karardı. "Unuttuysan, ben işimi yaptım."

"Evet, beni aptal gibi gösterdin ve tüm çabalarımı mahvettin."

Bana baktı. "Üzgünüm. O görevler yüzünden kendini başarısız hissetmeni hiç istemedim. Bu yüzden stresli olduğunu görmek... zordu."

"Evet, özellikle de bunun sebebi senin olduğunu bilerek."

"Evet," dedi yine, daha fazla duman üfleyerek ve külleri lavaboya atarak. "Bana inanmayabilirsin, ama gerçekten üzgünüm, York."

Ona baktım. "Üzgün olmak yetmez."

"Ne yetmez?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Hissettiğim acı geçmek bilmiyordu. Evet, hayatımızı kurtarmıştı, ama onun yolumuza çıkmamış olsaydı, başından beri bu tehlikeye girmeyeceğimizi düşünmeden edemiyordum. Vitales'lerin ne kadar korkunç olduğunu bildiğim halde, onu olduğu gibi görmemek nasıl mümkün olabilirdi?

"Bir sorum var," dedim.

"Sor."

"İlk randevumuzda, o restoranda akşam yemeği yediğimizde, rezervasyon yapmanın imkansız olduğu restoran." Güldüm. "Ama sanırım Vitale'ler için öyle değil."

"York."

"Gerçekten neden gittin? Kız kardeşin olmadığını biliyorum."

Paolo gerildi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Yalan istemiyorum."

O iç geçirdi. "Benito'nun çağrısına cevap vermem gerekiyordu ve sonra Acetos'lardan birinin bizi gözetlediğini fark ettim. Onu öldürdüm."

Ona baktım. *Onu öldürdüm*. Bu sözleri sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi, çok rahat bir şekilde söyledi. Kalbim yeniden parçalanacakmış gibi hissettim. Yavaşça ondan uzaklaştım.

"Korkuyorsun," dedi.

"Hayır, ben mantıklı biriyim. Kızlarla

birlikte olacağım." "York, bekle."

Orada kalmadım. Bunun yerine, bana verilen dosyaları aldım ve kızlarımın odasına gittim. Beni gördükleri anda yüzleri aydınlandı.

"Film izlemeye geliyor musun baba?" diye sordu Nyra.

"Pau nerede... Paolo nerede?" diye sordu Navy.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirirken, boğazım düğümlendi. Ben de en az onlar kadar kaybolmuşken, onlara nasıl cevap verebilirdim ki?

Twenty-Six

GIANPAOLO

"PAOLO." Nyra'nın tatlı sesi beni düşüncelerimden çıkardı.

Sonsuz bir saçmalık döngüsünün içindeydim. Savaşı bitirmeye ve York ile kızlara yönelik tehdidi ortadan kaldırmaya hiç yaklaşmamıştık. Kardeşlerim hâlâ tuhaftı ve York ile aramızdaki ilişkiler her geçen gün daha da kötüye gidiyordu.

"Ne var, gremlin?"

Burnunu kıvırdı ama yine de yanıma geldi. Üzerinde çalıştığım evrakları dikkatle inceledi. Yıllarca masa başında oturup dosyaları okuduktan sonra, hala bu işe alışamamıştım. Ona yer açmak için kağıtları kenara ittim. Gülümsemesi o kadar hafif ve ferahlatıcıydı ki, ben de ona gülümsemeden edemedim. Son zamanlarda gülümsememin tek nedeni kızlardı. Kardeşlerimin yanına döndüğümde mutlu olacağımı düşünmüştüm. Onlardan uzak olduğum her gün, döndüğümde ne kadar harika olacağını düşünüyordum. Bu, uzun zaman önce vazgeçmem gereken bir hayaldi.

Nyra kucağıma tırmandı ve ben onu bir bacağıma oturtarak ikizinin de katılacağını bekledim. "Sıkıldım."

Oh. Öğle yemeğini çoktan yemişlerdi ve oyunlar da bitmişti. Ben bile Chutes and Ladders'dan sıkılmıştım. Navy tam beklediğim gibi içeri girdi.

"Dışarı çıkabilir miyiz? Bilirsin, dışarıya." Kafamı salladım. "Henüz olmaz."

İki kız da inledi ve onlara hayır demek zorunda kaldığım için kendimi kötü hissettim. York bunu nasıl her zaman yapabiliyordu?

"Lütfen," diye sızlandı Navy.

"Gerçekten çok uslu olacağız. Lütfen." Nyra bana sarılarak ısrarcıydı.

Biri beni kurtarsın. Omzumun üzerinden York'un kapısına baktım ve zihnimde onu beni kurtarması için çağırdım. Odasından tek bir hareket bile gelmiyordu ve kızlar bana yalvarırken tek başıma olduğumu biliyordum. Ben tek bir adamdım. Hayatımdaki en önemli iki insana nasıl hayır diyebilirdim?

Kapının çalınması günü kurtardı. Nyra'yı kucağıma alıp ikizinin yanındaki kanepeye oturttum ve kapıyı açmaya gittim. Kapının diğer tarafındaki kişi ya zam ya da öpücük alacaktı. İkisi de bana uyar. Koridorumuzu koruyan adamlardan biri bana saygıyla başını salladı. Benito'nun binasındaki herkes geri döndüğümü biliyordu, ama bu süre boyunca nerede olduğumu bilmiyorlardı. Bu durum böyle kalacaktı. Ailenin geri kalanı, Vitales'lerin iyiliği için daha fazla bağlantı kurmak için dışarıda olduğumu sanıyordu.

"Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bazı haberler var," dedi Mitchel. "Ne gibi?"

Bacaklarımın yanında iki küçük kafa belirdi.

"Merhaba." Navy ona el sallarken, Nyra bana yakın durmaya özen gösterdi. Güvenlik görevlisi gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi. "Hanımefendi."

Kızlar, hanımefendi diye çağrılınca kıkırdadılar.

"Neden ikiniz gidip ödevinizi yapmıyorsunuz? Okulunuz haftalık olarak doldurulması gereken paketleri e-postayla gönderdi. İkinizin bu haftanın ödevine başlamadığınızı biliyorum."

"Ah, ama Paolo," diye başladı Navy.

"Duvara tırmanıyoruz. Çocukların eğlencesine ihtiyacımız var."

"Bilirsin, dışarıda oynamak gibi," diye ekledi Navy. "Sen, babam ve Shelly pek iyi arkadaş değilsiniz."

Nefesim kesildi. "Bu sözüne çok kırıldım."

İki kız birbirlerine baktılar, sonra Nyra beni aşağı çekip kulağıma fısıldadı.

"Bu bir sır, ama eğlenceli olan sensin."

Gülümsedim. Hiç çaba sarf etmeden beni neşelendirmeyi biliyorlardı. "Beni pohpohlamaya çalışıyorsunuz ki sizin yaramazlıklarınıza evet diyeyim."

Navy başını sallarken Nyra başını salladı.

"Efendim, üçüncü katta bir havuz var. Şu anda binada iki aile daha var. Çocuklarının yaşlarını bilmiyorum ama muhtemelen oynamak isteyeceklerdir."

İkizlerin gözleri 4 Temmuz gibi parladı. Bu haberi duyduktan sonra onları yerinde tutmak imkansızdı. Etrafta zıplıyorlardı. "Lütfen Paolo, lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordu York. Odasından çıktı ve anında aramızda bir gerginlik oluştu.

Ona gidip onu kendime doğru çekmek istedim. Her gün kendimle mücadele etmek norm haline gelmişti.

"Kızlar kilitli kalmaktan başka bir şey yapmak istiyorlar."

York başını salladı ama onları kilitli tutması mümkün değildi. "Baba,

lütfen." Ona koşarak yaklaştılar ve yalvardılar.

"Onlar korunacaklar ve bu binanın dışına çıkmayacaklar."

York kaşlarını çatarak bana baktı.

"Onlara hiçbir şey olmayacak. Değil mi, Mitchel?" diye sordum.

Adam irkildi ama başını salladı. "Onların güvenliği için hayatımı riske atarım, onlara hiçbir şey olmayacak."

"Bunun yeterli olacağını düşünemezsin," diye homurdandı York.

"Bu yerin ne kadar güvenli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onlara ve Shelly'ye üç koruma görevlisi atanacak."

"Evet, üç muhafız, sanki ünlülermişiz gibi," dedi Navy.

York dudaklarını büzerek kaşlarını çattı, ama yine kızlarına baktı. "Bir süre sizinle gelebilirim."

"Yaşasın," diye bağırdılar kızlar hep bir ağızdan.

"Dolabınızda mayolar olmalı. İhtiyacınız olabilecek her şeyi satın aldığımdan emin oldum," dedim.

"Teşekkürler baba, teşekkürler Paolo." İkizler, olan biten her şeyden sonra uzun zamandır hissetmedikleri bir heyecanla koridorda koşuşturmaya başladılar.

"Eğlenceli olan sen olduğun için mutluyum," diye mırıldandı York.

Yüzümü buruşturdum. Öyle mi yapıyordum? Kahretsin. Sanırım öyle düşünmemiştim. Elbette kızlar için orada olmak istiyordum, ama bu York'u dışlamış mıydım?

Kötü adam olmak mı? Onlara dişlerini fırçalamalarını, sebzelerini yemelerini ve ödevlerini yapmalarını söyleyen, ben ise ortalığı kasıp kavurup tüm eğlenceyi yaşayan kişi mi?

York orada durmaya devam etti. Mitchel'ı neredeyse kovacaktım ama yüzünden bana bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum.

York'u bir saniye dışarı çıkarmaya çalıştım. "Gidip üstünü değiştirmek ister misin?"

"Hayır."

Onunla tartışmadım. York inatçı davranıyordu ama o hep böyleydi. Can sıkıcı olsa da, bu özelliğini seviyordum.

"Devam et, Mitchel."

York'a şöyle bir baktı ama konuşmaya devam etti. "Silver Dreams yanmış."

Sözleri beni derinden etkiledi ve sırtım kaskatı kesildi. "Ne? Ne zaman?"

"Silver Dreams mi? Genelev mi?" Ben farkına bile varmadan York

yanıma gelmişti.

hareket ettiğini fark etmeden yanımda belirdi.

Cildinden ısı yayılıyordu ve içimdeki her şey onun sıcaklığına yaslanmamı söylüyordu.

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?" diye sordu York.

Mitchel yine bana baktı, ama York ona düşünmesi için bir saniye bile zaman vermedi. Parmaklarını şıklattı, otoritesi dalgalar halinde yayılıyordu. Ona bir takım elbise giydirseniz, sanki ofiste patronuma bakıyormuşum gibi olurdu. Penisim seğirdi, bu dünyada başka hiç kimsenin sahip olmadığı parçaları bende olan bu adamı hayranlıkla izlerken canlandı.

Onu sahip olduğumu düşündüğüm kadar, York'un da beni sahip olduğunu hissetmeye başlamıştım. Sadece farkında değildi.

"Acetos'un yaptığına dair söylentiler var, ama Benito bir toplantı çağrısı yapıyor."

"Kahretsin, bunu baştan söyleyebilirdin." Kahve masasından cüzdanımı ve cep telefonumu aldım.

"Geliyorum."

Elimi York'un göğsünün ortasına koydum. "Hayır, gelmeyeceksin."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Suç mahallini incelemek için bir grup suçluya bırakacağımı mı sanıyorsun? Sen olayı çözmektense kanıtları gömmekle daha çok ilgilenirsin."

York'u geri ittim. "Hayır

dedim." "Senden emir almam."

O işleri yönetmeye alışkındı, ama burada, özellikle de kendi güvenliği söz konusu olduğunda, söz hakkı yoktu. York'u boğazından yakaladım. Bu, en sarhoş edici şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı. Parmaklarımı büküp, sırf yapabildiğim için sıktım.

"Kalacaksın." Başka bir şey söyleyemeden onu öptüm, kanının tadı dilime değene kadar dudağını ısırdım. York'un göz bebekleri o kadar büyümüştü ki, siyah görünüyorlardı. "Güvenli bir yerde olmana ihtiyacım var. Unuttuysan, başına ödül kondu."

"Bu benim sorunum."

"Egh! Yanlış cevap." Vücudumuzu birbirine sıkıca bastırdım, aramızda en ufak bir hava boşluğu bile kalmasın diye. "Sen *benim* sorunumsun."

York'un nabzı parmaklarımın altında hızlandı. Sanki iki kafam varmış ve ağzımdan çıkan kelimeleri anlamıyormuş gibi bana bakıyordu. Patronum hakkında birkaç şeyi fark etmeye başlamıştım. Her gün işlerin başında o vardı ve ben onun bana patronluk taslamasına aldırış etmiyordum. Bunu seksi buluyordum, ama onun için kendimi paralamama gerek yoktu. York'un benim talepkar dokunuşlarıma ve sert davranışlarıma verdiği tepki çok anlamlıydı.

"Paolo..."

"Ciddiyim, tatlı yanak. Seni kaybedersem, kurtarmaya yemin ettiğin tüm masum insanlar seninle birlikte öbür dünyaya gidecek, sana söz veriyorum." Cebimdeki telefonum titredi ve bunun sadece bir kişi olabileceğini biliyordum. Toplantıya geç kalıyordum. Bunu bilmeme rağmen, yine de kıpırdamadım. York'un ne kadar ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. Eğer şimdi benim bir canavar olduğumu düşünüyorsa, onu ya da kızları kaybedersem nasıl olacağımı tahmin bile edemezdi.

"Bu..." Dudaklarını yaladı, son damla kanı da yaladı. "Bunu yapmazsın."

Birinin kafasını beyzbol sopasıyla ezdiğim zamanki gibi gülümsedim. "Yapardım." Onu biraz daha yumuşak öptüm, bacağımı onun bacaklarının arasına soktum ve sert penisine baskı uyguladım. "Senin için ve kızlarım için."

York'un iri vücudu titremeye başladı. Böylesine iri bir adam, benim sözlerim ve dokunuşlarım ona böylesine zevkli tepkiler veriyordu.

"Bunu istemiyorum. Ne kendim için ne de onlar için."

En azından kızların benim olmadığını söylemeyi bıraktı. İlerliyorduk. York, hepsinin bana ait olduğunu kabul ediyordu.

Sert penisine sürtünürken mırıldandım. Vücuduyla mücadele ederken ağzı ince bir çizgi haline geldi. Tepkilerini saklayamaması çok kötüydü.

"Bunun için çok geç, tatlı yanak." Bir adım geri attım ama önce boğazını daha sert sıkıp son bir öpücük çaldım. York mücadele etmeye bile tenezzül etmedi, ben istediğimi alırken vücudu gevşedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Kapıya doğru yöneldim. "Düşünsen iyi olur." Kapıyı açtım ve Mitchel ile diğer üç adamı gördüm. "Onlara bir şey olursa, beyzbol sopamla hayalarını ezip patates püresi haline getiririm. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Yakında döneceğim, beni beklemek zorunda değilsin."

"Beklemeyeceğim," diye karşılık verdi York. Bana öfkeyle baktı ve ben de nazik davranmaya karar verdim. "Bulduğumuz her şeyi getireceğim."

York'un omuzları gevşedi. Bir teşekkür bekliyorsam, şu anda ondan kesinlikle alamayacağım. *Bana daha ne kadar kızgın kalacak?*

"GEÇ KALDIN," dedi Benito yardımsever bir şekilde.

"Halletmem gereken önemli bir iş vardı."

Beni baştan aşağı süzdü, sonra önündeki manzaraya döndü. Kahverengi taştan yapılmış bina bir zamanlar çok güzel bir yerdi, ama şimdi küller ve yanmış tuğlalardan ibaretti. Silver Dreams enkaza dönmüştü. İtfaiyeciler gitmişti, geriye sadece polis şeridi ve beyaz battaniyeler kalmıştı.

"Çok ileri gittiler," diye homurdandı Gin. İkiz kardeşim enkaz yığınlarının üzerinden atladı. Bir şeyi tekmeledi ve o şey sokağın ortasına uçtu. "Benito, bu olayı öylece geçiştiremeyiz."

Enzo sağ tarafıma geldi. Onu dikkatle izledim ama o önünü izlemekle meşguldü. Adamlarımız düşmanı aramak için bölgeyi tarıyor ve herhangi bir hareket olduğunda bizi uyarıyorlardı. Bildiğimiz kadarıyla bu bizi buraya çekmek için bir tuzak olabilirdi, ama ne olursa olsun, bunu kendi gözlerimizle görmemiz gerekiyordu. Silver Dreams bizim ilk ortak girişimimizdi. Babamın birkaç genelevi vardı ama hiçbiri Silver Dreams gibi değildi.

Telefonumu çıkardım ama ekip bana hiçbir şey hakkında mesaj atmamıştı. Küçük güncellemeler çoğunlukla York ve benim yokluğumuzda nasıl aşırı çalıştıklarıyla ilgiliydi. İyi, buraya gelip işimi yapmamı engellemelerine gerek yoktu.

"FBI hiçbir şey bilmiyor," dedim ve telefonumu cebime koydum.

"Hayır, adamlarımızdan biri önce fark etti. İtfaiyeye farklı bir adres verdiler." Benito'nun sesinde hiçbir duygu yoktu. Düz ve ilgisiz geliyordu. Ne zaman böyle ses çıkarırsa, her zaman aklını kaybetmeye başladığı anlamına gelirdi. Aramızda en kontrolü olan oydu, ama kontrolünü kaybettiğinde, tatmin olana kadar kan gölü oluşurdu.

Benito böyle olduğunda ona karşı dikkatli davranırdım. "Herkes iyi mi?"

Lütfen orası boş olsun. Gün ortasında sıradan bir Perşembe günüydü, ama oranın dolu olup olmadığını bilmenin imkanı yoktu. Genelevler sadece geceleri kullanılmazdı.

Benito dudakları arasında bir sigara tutuyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, sigarayı bir baca gibi içiyordu. Sigara ucunda ateş yandı, sigaranın ortasına kadar yandıktan sonra külleri silkeledi.

"Hayır," diye cevapladı Enzo. Gözlüklerini burnunun köprüsüne itti. "Birden fazla kayıp var. Mekanı önceden haritalamışlar ve ne zaman harekete geçeceğimizi biliyorlardı. Gin dün buradaydı."

Bizi bu kadar yakından izlediklerini düşününce ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sanki içlerinde bir muhbir varmış gibi hissettim. Benito'yu ve bu tür konularda ne kadar titiz olduğunu bilmesem, özellikle Marinna'dan sonra, bunu önerirdim.

"Siktiğimin korkakları. Bize doğrudan saldırmıyorlar." Gin kömürleşmiş bir tuğla aldı ve fırlattı. Lanet şey adamlardan birinin kafasının arkasına isabet etti ve adam yere yığıldı. "Onu buradan çıkarın. Kim küçük bir tuğladan bayılır ki?"

Duygular her yerdeydi ve ben yıllarca FBI'da çalıştığım deneyimimi kullandım. Fazla heyecanlanmanın bir yararı yoktu. Gerçekler duygulardan daha fazla yardımcı oluyordu. Yavaş ve kontrollü bir nefes verdim. "Kimleri kaybettik? Toplamda kaç kişi?"

"Tahminimce on beşimiz ve on müşteri," dedi Enzo. Başını geriye eğip gökyüzüne baktı. "İstatistiksel olarak, perşembe gündüz vardiyaları genellikle düşük bütçeli müşteriler olur. Küçük bir özel indirim vardı ve çoğu çalışan işlerini halletmek için Perşembe günü izin aldı. Çarşamba günleri en yoğun, Cuma günleri ise ikinci en yoğun günler. Eğer cebimizi boşaltmak istiyorlarsa, hedef almaları gereken günler bunlardı. Ama bu günlerde güvenlik üç katına çıkar."

Kardeşime baktım. Tüm gerçekleri Enzo'ya bırakın. Onun bu yönünü özlemişim.

"Bir çörek istiyorum," diye mırıldandı Benito.

Adamlardan biri elinde bir dosya ile bize doğru koştu. Benito sigarasını düşürdü ve bir tane daha çıkardı. Kaç tane içmişti acaba? Ne yapmak istediğine bakılmaksızın, ben ait olduğum yerde, kardeşimin yanında olacaktım.

Benito başını bana doğru salladı ve adam ikimizin arasında

bakındı. "Sen aptal mısın? Ver şunu bana."

"Üzgünüm." Sigara paketini uzatıp kaçtı.

"Korkak," diye tükürdü Gin. Bize doğru yaklaştı. "O da ne lan?" "Şimdi

benimle mi konuşuyorsun?" diye sordum.

Bana orta parmağını gösterdi ve ben gülmekten kendimi alamadım. "Evet, sana da." Dosyayı açtım ve rapora bakınca donakaldım. "Bunu kim topladı?"

"Tony. Burada olmayan işçileri topladı. Güvenli bir yere taşındılar ve bu sorunu çözene kadar iki ay boyunca tazminat alacaklar," dedi Benito.

Enzo'nun tahminine bakılmaksızın, belki iki işçinin adını bekleyerek dosyayı aldım. Ondan şüphe etmemem gerektiğini bilmeliydim. Tam olarak on iki çalışanımız vardı.

"Polis cesetleri aradı mı?"

"Hayatta olmaz. O açgözlü pislikler parayı alıp buradan kaçtılar," dedi Gin. Bir sigara yakıp uzun bir nefes çekti. Bana da uzattı ve ben bunu bir tür barış teklifi olarak kabul ettim.

Yoğun, zengin dumanı ciğerlerime doldurdum. "Polis

beynin şu anda ne diyor?" diye sordu Gin.

"İkizimin hala bir pislik olduğunu." İşçilerin isimlerini bilmiyordum, çünkü zamanla beklendiği gibi değişmişlerdi. "Grand Myah iyi mi?"

Grand Myah. Bizi kanatları altına alan yaşlı bir kadındı. Kapılarımızı açtığımız anda, Silver Dreams'i yönetmek için en iyi seçimimiz olmuştu. Hiçbirimiz bunu yapamazdı.

"Bronx'un dışında ikinci bir yer inşa ediyoruz. Yeni bir ev annesi ile görüşüyordu," dedi Enzo. Omuz silkti. "Bir tesadüf, ama iyi bir tesadüf."

Dosyayı kapattım ve duygularımı daha da bastırdım. Biri bize böyle bir darbe vurmaya cesaret mi etti? Uyuşturucu ticaretine karışmak ya da birkaç anlaşmanın önüne geçmek anlaşılabilir bir şeydi. Can sıkıcıydı, ama olmuştu.

Genelevi yakmak, sanki zayıf noktalarımızı hedef almışlar gibi hissettirdi. Her şeyin üstüne, orada mafya üyeleri vardı. Bu, ancak kanla telafi edilebilecek bir suçtu.

"Gin, Enzo, bu binaya taşınıyorsunuz," diye emretti Benito.

Tamamen katılıyordum. Şu anda çok dağınık durumdaydık.

"Ne? Hayır." Gin başını salladı ama ben onu geri ittim.

"Evet. Adresin sır değil ki. FBI tüm bu bilgilere sahip ve içeride tek adam ben değildim."

"Oh, Fed Boy'a bakın. Ne? Bütün bunlar bittiğinde, o pisliklerin yanına geri dönecek misin?"

Gin'e yumruk attım. Aptalca şeyler söylüyordu. Beni kızdırmak için yaptığını biliyordum ve işe yarıyordu. "Siktir git."

Gin bana yumruk attı, yumruğu yüzümün hemen önünden geçti. "Şu anda bu saçmalığa başlama," diye homurdandı Benito.

Enzo sessizdi ama bu şaşırtıcı değildi. Ani bir taşınma onun kafasına pek uymayacaktı. Umarım ortağı Tex, Enzo'nun alışma sürecinde onunla başa çıkabilir.

"Hangisinin saldırdığını biliyor muyuz? Acetos mu, Triads mı?" diye sordum. "Hepsi öldüyse ne fark eder?" diye homurdandı Gin.

Onunla tartışamazdım bile. Benim hissettiğim gibi, hepsinin gitmesi gerekiyordu. York, normal vatandaşlar gibi suçlarının bedelini ödemeleri için onları hapse atmak istiyordu. Biz ise onları yeryüzünden silmek istiyorduk. Onların yerini alacak yeni bir aile veya çete olacaktı, ama onlar öncekilerin Vitales tarafından yok edildiğini bileceklerdi. Herkesin bunu bilmesini sağlayacaktık.

"Yanlış bir hamle yapamayız Gin. Bir adım yanlış atarsak savaş kontrolden çıkabilir," dedi Enzo yanımda kıpır kıpır otururken. Ona bir bıçak uzattım ve o da tıpkı çocukluğumuzdaki gibi hemen onunla oynamaya başladı.

Bazen kardeşlerimi artık tanımadığımdan endişeleniyordum. Çok uzun süre uzak kalmıştım ve yıllarca Paul olarak yaşamıştım, geri dönmek bana ateşli bir rüya gibi geliyordu. Ama birbirimizle bağ kurduğumuz o küçük anlar? Onlar benim için çok değerliydi.

"Onlar umursamıyor, biz neden bu kadar takılıyoruz?" diye tartıştı Gin. Benito'nun önüne geçti. "Sözünü söyle, hepsinin yerini bombalayalım."

Ağabeyimiz garip bir şekilde sessizdi, hala altında gömülü olan moloz yığınına ve cesetlere bakıyordu. Aklından neler geçtiğini

Gin bana baktı ve bir an için, ben gitmeden önceki halimizi hayal edebildim. Aramızda bir uçurum oluşmadan önceki halimizi.

"Bunu nasıl halledeceğiz, Benito?" diye sordum ve dikkatimi tekrar ona çevirdim.

"Siktiğimin evlerini yakalım," diye önerdi Gin.

"Adreslerini bilseydik, bunu yapmaz mıydık sence?" Enzo, bıçağını çevirmeye devam ederek öne çıktı. "Evlere ulaşmak en zor olanı. Onları basabiliriz ama bunu yaparken çok adam kaybederiz. Triadlar Çin Mahallesi'ni kontrol altında tutuyor ama bu, tüm mahalleyi yok edeceğimiz anlamına gelmez. Çok fazla kayıp vereceğiz, çok fazla göz olacak. O noktada, içeride kimlerin olduğu önemli olmayacak, hepimiz yok olacağız." Her birimize sert bir bakış atarken yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ve ben Tex'i terk etmeyeceğim. Asla."

Gin homurdandı. "Ash bensiz ölür ve biz de bebek sahibi olmaya çalışıyoruz."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime değecekti. "Taşıyıcı anneniz

mi var?" "Ne dedin?" diye sordu Gin.

Enzo başını salladı. "Onu başlatma, o bir bebek taşıyamayacağını anlamayı reddeden bir aptal."

"Denemeye değer."

İkizime ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Benito sonunda sigaraları kaldırırken ona döndüm. York ve kızlar aklıma geldi. Onları yeni bulduktan sonra bırakamazdım.

"Artık hepimizin kaybedecek bir şeyi var." Her birimizin gözlerine baktı, benimkilere bile. Konuşmaya devam etmeden önce aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Ama bu, bu pisliği görmezden geleceğimiz anlamına gelmez. Adamlarımızı çağırın, burayı temizlesinler. Polis raporuna sadece ana gerçeklerin yazılmasını sağlayacağım. Gin, yeniden inşa edilmesi için teklif üzerinde çalış. Silver Dreams'in eskisinden iki kat daha büyük olmasını istiyorum."

"Bu gece mi?" diye sordum.

Benito çarpık bir gülümseme gösterdi. "Evet. Onlara neden bizden korktuklarını göstereceğiz."

"Silvy'yi alayım." Gin bağırdı. "Ash ve Molly'yi almaya birkaç adam göndereceğim."

Enzo kararsız görünüyordu, ama Benito'ya başını sallayarak anladığını

onayladı. Gerçek savaş daha yeni başlıyordu.

Twenty-Seven

GIANPAOLO

İki depo aşağıdaydık ve morgu dolduracak kadar ceset biriktirmiştik. Kulaklarım çığlıklar, silah sesleri ve kaosun gürültüsünden çınlıyordu. Perşembe gecesi daha çok Cumartesi gecesi gibi geçiyordu. Ter, kan ve kir ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı. İki beyzbol sopasını değiştirmiştim bile. Şu anda Jennifer'ı kullanıyordum. Akçaağaçtan yapılmış, biraz ağır bir sopaydı, ama kafaya vurduğunda çıkardığı ses mükemmeldir. Fındık kıracağına fındığı tam doğru şekilde koyup kusursuz bir çatlak elde etmek gibi.

Omuzlarımı çevirdim, çok fazla sallamaktan gelen gerginliği hissettim. Antrenman yapmamıştım. Yakındaki bir çöp kutusundan uyuşturucular dökülmüştü. Acetos'ların depolarından birinin ortasındaydık. Triadlar kadar büyük bir yerleri yoktu ama yine de onları en hassas yerlerinden vuracaktık. Bizim emrimizde kalıp, kendilerine atılan kırıntıları yalamaya devam etmeleri gerekirdi. O zaman hayatta kalabilirlerdi ama tüm ailelerini cehennemden daha kötü bir kadere mahkum ettiler.

"Giriyorum!" Gin'in sesi koridorda yankılandı ve ben kendimi duvara yapıştırdım, sopamı kaldırdım ve hazırlandım. Sıkı sıkı tuttuğum sopayı çevirirken, sıkı sıkı tuttuğum dişlerimin arasından düzenli bir nefes aldım. Metalin parlamasını gördüğüm anda sopayı salladım.

Bang.

Etrafımdaki her şey sessizleşirken kulaklarım zonkladı. Adamın elinden silah düşüp boğazını tutarak kıçının üstüne çöktüğünde gülümsedim. Lanet olsun, bu bir şeylerin karşılığını almaya değerdi.

"Burada otuz puan!" Yerdeki adam nefes almaya çalışırken ona gülerek baktım. Yüzü öfkeli bir kırmızıya döndü, sonra morumsu maviye. Gözleri şişti ve kelimenin tam anlamıyla kendi etini tırmalamaya başladı.

Enzo köşeyi döndü ve gömleğinin tek temiz parçasıyla gözlüklerini sildi. Yerdeki adama şöyle bir baktıktan sonra üzerinden atladı.

"Benito birkaç Triad üyesini buldu."

"Birbirlerinin eşyalarını bile mi koruyorlar?"

Enzo omuz silkti. "Fark etmez. Benito'yu kızdırdılar."

Tüyler ürpertici bir çığlık depoda yankılandı. Bu, pek çok çığlıktan biriydi ve sonuncusu da olmayacaktı. Sanki bunu kanıtlamak istercesine, bir çığlık daha duvardan yankılandı.

"Lanet Benito," diye homurdandı Gin köşeyi dönerken. Kanla kaplı kırmızı eldivenler giymişti ve elindeki çekici çeviriyordu. Yüzünde benimkiyle aynı gülümseme vardı, sanki kan ve kaos içinde keyif alıyor gibiydi. "Enzo, durum nedir?"

Küçük kardeşim kanlı ellerini saçlarına geçirdi. Sadece cinayet ve işkenceye boğulduğunda bu dağınıklığa izin verirdi. Bazıları bize deli derdi, ya da FBI'ın bizi tanımladığı gibi canavar. Ama biz sadece çevremizde gelişen kardeşlerdik. Birçok insanın istediği gibi yumuşak ve uysal olsaydık, zirveye çıkamazdık. Kimseye bir şey borçlu değildik, dünyada hiç kimseye hayatın bir parçası garanti edilmiyordu. Alanlar, gerçekten yaşayanlardı. Ve Vitales ailesi istediklerini alıyordu.

Bizi çevreleyen başka bir çığlık, boğulma ve öğürme sesine dönüştü. Benito biraz fazla eğleniyordu. Sesi takip ettim ve durdum. Benito baştan aşağı kan ve iç organlarla kaplıydı. İşkence ettiği adam insan gibi görünmüyordu. Bir gözü kan içindeydi, parmakları yoktu ve bacakları garip açılarda kırılmıştı.

Benito ayak bileğinden bir bıçak çıkardı ve adamın karnını kesti. Adamın çığlıkları zayıftı ama Benito'nun bıçağının etine derinlemesine saplandığını her santimetresinde hissettiği şüphe yoktu. Benito karnına uzanıp kolunun etrafından kan sızarken bağırmayı bıraktı ve bağırsaklarını çıkardı.

Benito adamın karnına uzanıp kolunun etrafından kan sızarken bağırsaklarını çıkardığında durdu.

Benito'nun yaptıklarına o kadar dalmıştım ki, adamın hala hayatta olduğunu ve yavaşça çıkışa doğru ilerlediğini fark etmemiştim. Başaramayacaktı, ama cesur bir çabaydı. Benito, adam yapışkan zeminde tutunmaya çalışırken ona doğru dans eder gibi yürüdü.

"Başaramayacak," dedi Gin.

"Ölmüyor," dedik Enzo ve ben aynı anda.

Benito son adamın bağırsaklarını alıp kalan düşmanın boğazına doladı. Kokusu bile iğrençti ama başka bir adamın bağırsaklarıyla boğulmak tam anlamıyla saygısızlıktı. Benito, adamın nefes almasını engellerken yüzünde saf mutluluk ifadesi vardı. Adam gözleriyle merhamet dilenirken, boğulma sesleri havayı doldurdu.

"Benito kazanıyor," diye cevapladı Enzo sonunda.

"Hadi ama, hile yaptı! İşkenceyi de hesaba katacağını bilseydim, biraz daha sanatsal davranırdım," diye sızlandı Gin.

Gergin kaslarımı gevşetmek için omuzlarımı ovuşturdum. Kardeşlerimle kafaları kırmaya çıkalı epey zaman olmuştu. "Siktir, yapabileceğin çok fazla bir şey yok. Benito sayılmamalı, o..."

"Kafayı yemiş. Ona sürekli o boku yutmayı bırakmasını söylüyorum," dedi Gin.

"Sence bir şey mi söyledi?" diye sordum, bağırsakları eksik cesedi işaret ederek.

Gin etrafına bakındı ve yan tarafta duran adamlardan birini işaret etti. Silahlarını çekmişlerdi ve saldırıya hazırdılar. Adam bize doğru koştu, ama sağlıklı bir mesafe bırakarak. Biz kan banyosu yapmış gibi görünürken, onun takımı neredeyse temizdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Oh, şey..."

"Şu *'şey*' saçmalığını başlatma yoksa bağırsaklarınla ip atlama oyunu oynarız," diye uyardı Gin.

Adam sesli bir şekilde yutkundu ve ben gülmekten kendimi alamadım. "Onunla dalga geçmeyi bırak, Gin. Ne oldu?"

"Patron ona planlarının ne olduğunu sordu ve şuradaki adam, Qiang onunla işini bitirdikten sonra patronun kocasını kaçırıp onu dolaştırmayı planladıklarını söyledi."

Üçümüz de Benito'ya baktık, o da cesede geri dönüp kafasını ezip püre haline getirene kadar tekmeledi. Benito'nun ayağı, beyninin emişi ve çökmüş kafatası nedeniyle sıkışmıştı. Ona rağmen, ağabeyimiz ayağını kafası hala takılıyken kaldırdı ve tekrar tekrar yere vurdu.

"Tamam, o kazandı," diye homurdandı Gin. "Yenilgiyi kabul etmek hoşuma gitmiyor, ama o kafayı yedi."

Bu hafif bir ifadeydi. Adamımıza geri dönüp nöbet tutması için başımı salladım. O da durumu anladı ve tepelere doğru koştu. Onu suçlayamazdım. Çoğu, bizim neler yapabileceğimize dair hikayeler duymuş, hatta kanıtlarını görmüştü, ama New York sokaklarını kan gölüne çevirmemizin üzerinden yıllar geçmişti.

Benito kurbanını bıraktı ve adamlardan biri bir elinde sigara, diğer elinde çakmakla ona doğru koştu. Kardeşimiz uzun bir nefes aldıktan sonra yerdeki ceset yığınından uzaklaştı. "Bu pisliği temizleyin."

"Peki, efendim."

Hayatının en iyi orgazmını yaşamış gibi gülümsedi, ya da Benito'nun durumunda, yılların stresini bir gecede atmış gibi.

"İşin bitti mi?" diye sordum.

"Evet, temizlenip buradan gitmeliyiz." Sigara içmeyi bitirip yere attı. "Tony."

Sağ kolu Benito'nun yanına koştu. York'u vurduğundan beri onu görmemiştim ve hala bu konuda kızgındım. Gözlerimi ona dikip baktım.

"Evet, patron?" Tony, olması gerektiği gibi yorgun bir şekilde bana baktı. Hâlâ konuşmamız ya da kavga etmemiz gerekiyordu, muhtemelen ikincisi daha olasıydı.

"Her şeyi yakmak mı istiyorlar? Bu gece gittiğimiz her yeri ateşe verelim. Onlara nasıl yapıldığını göstereceğiz."

Enzo, yanında duran birkaç adama sertçe seslendi. "Giysilerimizi ve temizlik malzemelerini değiştirin."

"Görüyorsun, zaman tüm yaraları iyileştirir," dedi Benito, dikkatimi çekerek. Yanağına kan sürdü. Daha da pislik yapıyordu ama çok daha mutlu görünüyordu.

"Ne felsefi saçmalıklar konuşuyorsun?" Yere dağılmış cesetleri işaret ettim. "Zaman onları iyileştirmiyor."

"Sen ve Gin'i kastettim."

İkizim birkaç erkeği alay etmekten vazgeçti ve bize bakmaya başladı. Beni gerçekten gördüğünde gülümsemesi kayboldu. "Bu da olmaz," dedi Gin. Kahverengi gözlerinde acı ile bana baktı. Az önce bana deli gibi gülümsüyordu. "Şiddet beni mutlu eder, ama ikizimin beni terk ettiğini unuttuğumu sanma. Senin öldüğünü sandım. O zamanlar senin için cenaze töreni bile yapamadık. Annem yıkılmıştı." Bana baktı. "O biliyor muydu?"

Kalbim sanki parçalanıyormuş gibi hissettim. "Hayır. Sana ve ona söylemek istedim. Seni incitmek istemedim."

"Evet, bunu sürekli söylüyorsun."

"Babamın bir planı vardı ve sen de biliyorsun..."

"Paolo, dur!" Gin, hala kan damlayan çekicini bana doğrulttu. "Sorumluluğunu üstlen. Biz ikiziz. Birimiz köprüden atlamaya karar verirse, diğeri sorgusuz sualsiz onu takip eder. Bir şey söyleyebilirdin ama söylememeyi tercih ettin."

"Benim için de zordu. Yaşadığın her şeyi bilmek..."

Gin yüzüme yaklaşmıştı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Kanlı Silvy şakağıma bastırıyordu. "Benim yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Orada değildin, orası kesin."

"Gin," diye uyardı Benito.

Elimi kaldırarak ağabeyimizin sözünü kestim. Gin ile göz teması kurmaya devam ettim. "Haklısın, bilmiyorum. Ne? Kaçırdığım her şey için omzumda ağlarken elini tutmamı mı istiyorsun? Zamanı geri alamam Gin. Yaşadığımız her şeyi silemem. Artık buradayım. Kendine gel lan."

"Seni lanet olası piç."

"Evet, birçok şeyi kaçırdım. Ama biliyor musun? O lanet hapishanede daha uzun süre kalmadın çünkü elimden gelen her şeyi yaptım. Ben sadece bir çaylaktım. Sence benim ne gibi bir gücüm olabilirdi ki? Ama seni oradan çıkarmak için her şeyi riske attım. Çıktığında seninle oyun oynamaya gelemediğim için üzgünüm."

Gin'in yumruğu yanağıma çarptı. Acı hissettim, ama hoşuma gitti. Siktir et. Karşılık verdim. Artık aramızda konuşmak faydasızdı. Aramızda bu kadar çok acı ve hasar varken nasıl faydalı olabilirdi ki? Birbirimize yumruk attık. Artık konuşmak yoktu. Bu bizim bildiğimiz bir şey değildi ve kesinlikle iyi olduğumuz bir şey de değildi. Gin ayak bileğime tekme attı, neredeyse kırıyordu. Bacağımda yakıcı bir acı hissettim ve ayağımın üstüne basamadım. Acıyı sadece onun hissetmesine izin vermedim. Dirseğimi gözüne vurdum

ve sol yumruğumla çenesine tam isabet ettim. Tükürük yüzüme sıçradı, olaylı gecemizden kalan pisliğe eklendi.

Birkaç kez daha birbirimize vurduktan sonra ikimiz de geri çekildik. Daha önce yorgun değilsem, şimdi lanet olasıca bitkin durumdaydım.

"Siz iki aptal, işiniz bitti mi?" diye sordu Benito. O çoktan üstünü değiştirmiş, takım elbisesinin kol düğmelerini takıyordu. Üzerini kaplayan kan izleri yok olmuştu. Saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Enzo da aynıydı, temizlenmiş ve her zamankinden daha çok kendine benziyordu. Kendini zorlayarak durmadan önce kıpır kıpırdı. Muhtemelen yeterince temiz hissetmiyordu.

Ağır ağır nefes alırken, ağzımdan kan tükürdüm ve çenemi hareket ettirdim. "Enzo, sen de beni dövmek için sıra bekliyor musun?"

Gözlüklerini burnunun köprüsüne yerleştirerek bana baktı. "Hayal kırıklığımı başkasına çıkardım. Sen yürüyemezsin."

Muhtemelen haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Hepimiz deliydik, ama Enzo? O, çok ileri gittiğini haykıran beyninin bir parçasını kaybetmişti. Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum ve hemen pişman oldum. Kuru kan pul pul dökülerek yapışkan ellerime yapıştı.

"Gin, aramız iyi mi?" diye sordum.

İkizim yere kan tükürdü, sonra dik durdu. Gözlerindeki ifadeyi okuyamadım ve bu midemi sıkıştırdı.

"Şimdilik iyiyiz," dedi.

Başımı salladım. Şu anda bekleyebileceğim tek şey buydu. Gin'in hala zamana ihtiyacı vardı ve ne kadar istesem de onu aceleye getiremezdim.

Benito'nun telefonu çaldı ve o, telefona bakarak yüzünü buruşturdu. "Evdeki o yaramaz senin mi?" diye şaka yaptı Gin.

"Benito, Harlow'u davet etmediği için azar işitecek, yirmi dolar bahse girerim," dedim ve soyunmaya başladım. York'a eve gideceksem, bu halde olamazdım. O bunu anlamazdı. Kızları alıp kaçacağı düşüncesi, yanımızda getirdiğimiz su bidonlarıyla tırnaklarımın altındaki kanı ovmaya başladım. FBI'cı beynim, arkamızda kanıt bırakıyor olabileceğimizi haykırıyordu. Kardeşlerimin işlerinde iyi olduklarını kendime hatırlattım. Onlar da insandılar ama işlerinde çok başarılıydılar. Her şey yakılacaktı, bizden hiçbir iz kalmayacaktı.

Enzo ve Gin başlarını salladılar. "Biz de o bahse girmek istiyoruz." Kardeşlerimin hayatıma geri dönmesi güzeldi.

Evimin kapısını açtım. Beni tam bir karanlık karşılayacağını düşünüyordum. Ne zaman geri dönsem, herkes derin uykudaydı ve ben yalnız kalıyordum. Karşımdaki manzara karşısında bir an durdum. York kanepede uyuyordu ve kızlar da onun göğsünde, horluyorlardı. Üzerlerine battaniye örtülmüştü ve arka planda çizgi film oynuyordu.

Kapı arkamda sessizce kapandı ve ben orada durmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çekmeyi düşündüm, ama onlardan bir saniye bile gözlerimi ayırmak istemedim. Kanepede, üçünü de kucaklayarak orada olmak istedim. Üçünün de aynı anda çıkardığı yumuşak horlama sesleri beni kendime çekti.

On dakika daha hareketsiz kaldım, sonra kapıyı itip onlara doğru yürüdüm. Çömelerek, önce Navy'nin kıvırcık saçlarını, sonra Nyra'nın saçlarını parmaklarımla okşadım. York, ani hareketimle gözlerini açtı. Vücudu kaskatı kesildi, ama gözlerimiz buluştuğunda yavaş yavaş gevşedi. Benim yanımda nasıl gevşediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Adam yirmi dört saat gergindi, sadece birbirimize yakın olduğumuzda gevşiyordu.

"Geri dönmüşsün."

Başımı salladım. "Uzun bir geceydi."

York, elini bana dokunmak için hareket ettirmeye çalışırken homurdandı. Bunu çok istedim. Onun, benim onu ikna etmeme gerek kalmadan harekete geçmesini istedim. Onun ince dokunuşlarını özlemiştim.

"Yüzünde bir kesik var."

Öyle mi? Fark etmemiştim bile. Gecenin sonunda, tek düşünebildiğim eve, onlara dönmekti. "Ben iyiyim."

"Hâlâ kanıyor." Sesi yarı uykulu geliyordu.

"Dikkatli ol, York. Benim için endişelendiğini düşünebilirim."

Neden böyle bir şey söylediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Kızları yatırmama yardım et. Shelly nerede?"

York esnedi. "Yüzmeye gittikten sonra ona gecenin geri kalanında izin verdim. Kızlar senin dönmeni beklemek istediler, biz de burada takıldık."

Beni mi beklediler? York onların benim olmadığını ikna etmeye çalışıyorsa, bu konuda çok başarısızdı. Nyra'yı kucağıma aldım ve

Donanmaya ulaştı. York'a bir ahtapot gibi yapıştı. Homurdandı ve sızlandı, ama kollarımın arasına girer girmez sakinleşti.

"Onlara ne yediriyoruz? Çok hızlı büyüyorlar."

York ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. Koyu kahverengi teni gözüme çarptı ve onu açıkça yaladığımı hatırladım.

"Aşçı sensin. Shelly'den yemek yapmayı bırakmasını bile istediler çünkü senin yemeklerini daha çok seviyorlar."

Bu beni dayanılmaz derecede mutlu etti. "Ben en iyisiyim."

"Yemek yapmada; iyi bir insan olmada pek değil."

Omuz silktim ve kızların odasına doğru yöneldim. "Hepimiz kusursuz insanlar olamayız."

"Cinayet büyük bir

kusur." "Öyle mi?"

York kapıyı açtı ve kızları yatırmaya yardım etmek için içeri girdi. Shelly, kral boy yatakta uzanmış, uyuyordu. York başını salladı.

"Ben kanepede yatacağım, kızlar benim odamı kullanabilir."

Ana süitten çıkıp onun odasına doğru yürüdük. Her yer kağıtlarla dağınıktı.

"Hepsini temizleyeyim." York, yatağını ve zemini kaplayan çok sayıda kağıdı toplamaya başladı. Normalde düzenli bir adamdı. Patronum olarak her şeyi düzenli tutardı ve her şeyin bir yeri vardı. Burada ise York her şeyi dağınık bırakmış gibiydi.

"Sorun değil, her yer dağınık. Benim yatağımı alabilirler."

"Paolo," York, ben odama doğru yürürken arkamdan fısıldadı.

Kollarım acı içinde çığlık atarken, ben mırıldandım. Bu, görmezden gelebileceğim bir acıydı. Kızları bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdim. York yüzüme bir bakış attı ve kapıyı açtı. Odam neredeyse boştu. Paul olarak sahip olduğum daireyi kullandığım gibi kullanıyordum. Hiçbir şey göze çarpmıyordu. Yatak, sanki her an ortadan kaybolmaya hazırmışım gibi yeni yapılmıştı.

"Nyra'yı alabilir misin?" diye sordum York'a.

Onu kollarımdan aldı ve yatağa yatırırken alnına bir öpücük kondurdu. Navy'yi ikizinin yanına koydum ve saat gibi, ikisi de ortada yuvarlanıp birbirlerine sarıldılar.

İkizler en iyisidir.

"Uyanmasınlar diye çizgi filmleri açın," diye önerdim.

York uzaktan kumandayı uzattı. "Onların neyi sevdiğini biliyorsun. Görünüşe göre, program seçmekte pek iyi değilim."

Kızların en sevdiği sevimli çizgi filmi açıp dışarı çıkmadan önce göğsümden yumuşak bir kahkaha çıktı.

York beni durdurdu, elini koluma koydu. Ona odaklandım. Bu gece bana dokunması muhtemelen onun yararına değildi. Penisim sertleşmişti ve adrenalinim hala tavan yapmıştı. Ya nefes alamayana kadar sikilmek ya da onu kendi adını bile hatırlayamayacağı kadar yatakta sikmek istiyordum.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi York. Benden sadece bir santim uzundu, ama bu sadece her zaman mükemmel bir uyum içinde olduğumuz anlamına geliyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, uzanmadan bile onun dolgun dudaklarını öpebilirdim. "Dur, Paolo." York elini göğsümün ortasına koydu. Dudaklarını yaladı, beni daha da kışkırttı.

"O zaman bana dokunmayı kes."

York'un eli düştü ve o an temasın yokluğunu hissettim.

Cinsel gerilim etrafımızı sardı, birbirimizin gözlerine bakarken bizi birbirimize yaklaştırdı. Dünyadaki her şey bizim birlikte olmamızı haykırırken, o nasıl orada durup delirmekten kaçınabilirdi?

"Yüzün hala kanıyor," dedi. "Tamam."

York kaşlarını çattı, sonra dönüp odasına doğru yürüdü. Kapıyı açık bıraktı. On saniye tereddüt ettikten sonra onu takip etmeye karar verdim. Arkamdan kapıyı kapattım ve odasının sessizliği içime işledi. Benito'nun evinde sadece kısa bir süre kalmıştık, ama odada York'un kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Sikimi çıkarmak ve okşamak için dayanılmaz bir istek duyduğumda, sikimi yeniden yerleştirdim.

"İşte burada." York dönerek bana yorgun bir bakış attı. Kapıya, sonra tekrar bana baktı. "Yatağın kenarına otur da yaralarını sarayım."

"Tabii ki, patron." York'un benimle ilgilenmesinden çok mutlu olarak oturdum. Bu, geldiğimizden beri bana gösterdiği en büyük ilgiydi. "Paul—Paolo." York başını salladı, ne demek istediğinden emin değilmiş gibi ağzını kapattı.

ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi ağzını kapattı.

Midem burkuldu; o hala beni Paul olarak görmek istiyordu. Benim bir parçam Paul'un tamamen sahte olduğunu söyleyemezdi, ama o da

gerçek ben değildi. York, yanağımdaki yarayı temizleyip bandajlarken şaşırtıcı derecede nazikti.

O bir adım atamadan, belinden tuttum. Eşofmanının elastik bel kısmı tutması kolaydı. "Beni özledin mi?"

York ellerime, sonra yüzüme baktı. "Hayır."

Bu canımı yaktı ama katlanabilirdim. Onu yıprattığımı biliyordum; sonuçta o benimdi. Onu bıraktım ve York birkaç adım geri attı.

Sanki kendini tutamıyormuş gibi ağzını açtı. "Gitmiş olsaydın, hayatım daha kolay olurdu."

York beni kızdırmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunu bilerek yaptığını, beni kızdırıp kızdırmayacağını görmek için yaptığını düşünmeye başlamıştım. Her seferinde sabrımı sınıyordu ve sabrım her geçen gün azalıyordu.

"York."

Patronum omuz silkti ve odasındaki ilk yardım çantasını kaldırdı. Çantayı yatağın altına geri koydu. "Sen sordun."

Dişlerimi dilimle okşayarak zorla gülümsedim. "Devam et." Beni çileden çıkaracaktı. Hâlâ ona Paul'un parçalarını vermeye çalışıyordum. Onu o kadar uzun süre oyuna getirdim ki, bazen bu daha kolay geliyordu. Ama her geçen gün, gerçek benliğime geri dönüyordum. Bu maskeyi sürdürmek imkansızdı. Sigara paketini çıkardım. Erkekler gecesinde bir iki kez sigara içmiştim, ama şimdi içiyordum çünkü belli birisi beni kasten sinirlendiriyordu. Ellerimle yapacak bir şey bulmazsam, onu boğazından tutup dizlerinin üzerine çöktürecektim.

Patronumun diz çöküp bana bakarken, benim sikim onun ağzını gerdiği bir görüntü, benim hazır olduğum bir görüntü değildi. İhtiyaç ve zevk omurgamdan aşağı yukarı dolaşırken titredim.

"Ne oldu?" diye sordu York.

"Neden yaralandığımı mı yoksa genel olarak mı soruyorsun?" "Bir bağlantısı yok mu?"

Kafamı salladım. "Bu" — yanağıma hafifçe dokundum — "ikizimden. Vücudumun her yerinde bulunan diğer morluklarla birlikte."

"Ne oluyor, neden?" York bir saniye içinde tekrar yanıma geldi, düğmeyi tutup benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaşça açtı. Beni çıplak görmek istiyorsa, tek yapması gereken sormaktı.

"Siktir, Paolo." Ateşli parmakları hassas tenimi okşadı ve bir inilti kopardı. York'un dokunuşları bir saniye durdu ve ben onun bakışlarıyla buluştum.

"Durma."

Pembe dili dışarı çıkıp alt dudağını yaladı ve arkasında ıslak bir parlaklık bıraktı. Öne eğilip onu öpmek istedim. Gerçekten öpmek istedim, artık bu küçük öpücükler yok. Ağzının her santimini keşfetmek ve onu tamamen sahiplenmek istedim. York bakışlarımızı kesip, tatmin olana kadar vücudumdaki morlukları dürtmeye ve okşamaya devam etti.

Sadece bana böyle dokunması bile beni orgazma ulaştırıyordu. O kadar iyi hissettiriyordu. Hazır olmadan her şey bitti ve o tekrar aramıza mesafe koydu, beni eve geldiğimden daha soğuk ve daha muhtaç hissettirdi.

Aptalca bir şey yapmadan önce sakinleşmek en iyisiydi. "Yarın akşam yemeğinde ne istersin?" Yataktan kalkıp, çıkıp kanepeye gitmeyi planladım.

"Endişelenme. Shelly bana biftek ve patates yapacağını söyledi bile."

Aptalcaydı, ama mantıklı beynim o gece kapalıydı. Onun yatak odasının karşısındaydım, farkına bile varmadan York'u duvara itmiştim. "Benim, kızların ya da kendin pişirdiğin yemekler dışında başka birinin pişirdiği yemeği yersen, dilini ağzından keseceğimi bil."

Korku bekliyordum, ama York'un yüzündeki stoik ifade, bunu yapacağını gösteriyordu. Sırf inat için.

Oh, dene bakalım.

Birbirimize baktık, ikimiz de kıpırdamadan. Gerilim arttı ve kalın bir battaniye gibi bizi sardı.

"Senin bildiğin tek şey şiddet."

Hiçbir fikri yoktu. "Mmm, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ben tatlı olabilirim, York. Sadece benim o tarafımı isteyip istemediğine bağlı." Aşağıya baktım, bu sefer her şeyi ele veren gri eşofman yerine siyah eşofman giyiyordu. "Ne olacak, tatlı yanaklar?"

"Siktir git. Bir daha asla seks yapmayacağız."

"Kendine yalan söylemeye devam et." Gömleğimi çıkardım ve bir kenara attım. York'un gözleri vücudumu takip etti ve haftalar önce The Apple'da buluştuğumuzda bana attığı aynı açgözlü bakışı attı. "Bekârlık sana iyi gelmez."

"Kim demiş ben cinsel perhiz yapacağım diye? Sen benim yeniden dışarı çıkıp randevulara gitmem için bir ısınma turuydun."

Donakaldım, vücudum gerildi. York'un benden başka biriyle, başka birinin ağzını onun penisine dayayıp, ihtiyaç duyduğu inlemelerle

inlemeler çıkarması, tüm çekingenliğini yitirmiş olması, bardağı taşıran son damlaydı. "Ne?"

York dişlerini sıktı.

"Benden bu kadar."

Konuşmaya başladı, ama ben onun önündeyim, dudaklarımız birbirine değiyordu. York'u tatmak, elektrik hattını yalamak gibiydi. Tüm vücudum canlandı. Yumruğu yan tarafıma çarptığında bile inledim. Ağrı göğüs kafesimi sardı. O bu oyunu oynamak istiyordu. Ben de aynısını yapabilirdim. Boynunun arkasını tuttum ve tatlı bakır tadı dilime değene kadar dudağını ısırdım.

İnledim ve dudaklarımı yalamak için biraz geri çekildim. "Şiddet mi istiyorsun bebeğim? Sana verebilirim."

York bana öfkeyle baktı, dudağı kanıyordu ve çok çekici görünüyordu. "Benden uzak dur. Hemen, Paolo." Normalde ajanları iş yerinde telaşlandırdığı ses tonunu kullandı. Ama şu anda, bu sadece onu daha çok yok etmek istememe neden oldu.

"Hayır." York'un yüzündeki şaşkın ifade neredeyse komikti. "Tekrar tekrar iyi adam oldum ama bu senin istediğin şey değil."

Beni sarsmaya çalıştı, dirseği yanıma saplandı. Aynı kişiler tarafından eğitilmiştik ve aynı ajanlık derslerine katılmıştık. FBI'ın her ajana öğrenmesini zorunlu kıldığı tüm standart hareketleri biliyordum. Darbeyi alırken onunla birlikte hareket ettim, ancak kolumla yumuşattım. Sola dönerek yumruğumu yüzüne doğru salladım. York beni engelledi, ama aynı anda dizimi kaldırıp hayalarına vurdum.

"Pislik herif," diye homurdandı.

Onu boynundan yakaladım, sıkıca sıktım ve ona ne kadar boku yediğini anlattım. "Öldürmeye hazır olan bir adam ile gerçekten öldüren bir adam arasında bir fark var galiba."

York'un nabzı parmak uçlarımda hızlanırken onu yatağa doğru ittim. Hareket etmek için çabaladı ama ben vücudunun uzunluğu boyunca ilerleyip kollarını başının üzerine çektim.

"Ne oldu, York?" "Bunu istemiyorum."

Beni dürten, neredeyse dokunmam için yalvaran penisine kıçımı sürttüm. "Emin misin?"

York, benden başka bir yere bakmaya çalışırken boynundaki kasları gerdi. Ben buna izin vermedim. York'un kıyafetlerini ve kendi kıyafetlerimi de çıkardım. Son zamanlarda rahat kıyafetler giyiyordu, bu da

onu soymayı on kat daha kolaylaştırıyordu. Yatağın üzerinde patronum, kalın kasları, keskin karın kasları ve genel olarak güçlü vücudu benim merhametime kalmıştı.

"Uslu dur ve benim olanı alayım."

"Benim olduğumu kim söyledi?" York'un nefes alışı zorlaşmıştı, nefesim onun penisinin başını okşuyordu.

"Birini ele geçirdiğimde, o kişi benim olur demiştim."

"Siktir git. Ah, siktir."

York'un penisini yuttum, ağzımdaki kalın uzunluk etrafında inleyerek. Penisinin ucu boğazımın arkasına değdi ve ben arzuyla inledim. Burnum düzgünce tıraşlanmış kasık kıllarına değene kadar onu daha da aşağı indirdim.

"Paolo, bekle, siktir." York'un sözleri, ben onun penisini yutarken en iyi ihtimalle kesik kesikti.

Onu zevkten aptallaştırmak en sevdiğim şeydi. Kafamı yukarı aşağı salladım, York'un sikinin dilime değmesini çok seviyordum. Onu her gün emip de asla bıkmayabilirdim. Ayak parmakları kıvrıldı ve ağzıma sikini sokarken kalçalarını yataktan kaldırdı. Eli başımın arkasına indi ve birkaç kez itiş yapmasına izin verdim, sonra duyulabilir bir sesle çekildim.

"Kollarını geri çek."

"Senin sözün geçmez, Paolo."

"Bahse girer misin, tatlı yanaklar?" Tehdit havada asılı kaldı ve York'un gerçekten bunu yapıp yapmayacağını görmek istedim. Onun talepkar olduğunu biliyordum, ama ben de aynı şekilde davranabilirdim.

York ellerini başının üzerine koydu, göğsü inip kalkarken bana bakıyordu. Yağı aldım ve parmaklarımı kestim. Yaptığım her şeyi dikkatle izliyordu. Kaygan parmaklarımı sıkı deliğine dokunduğumda, penisinin ucunda bir damla ön sıvı oluştu.

"Sana öğrettiğim gibi bacaklarını aç."

York tam da bunu yaptı ve bana kıçını tam olarak gösterdi. Arzu beni ele geçirdiğinde, bir saniye boyunca sadece inleyebildim. Öne eğildim ve dilimi onun buruşuk etine sürttüm. York'un kalçalarının sarsılması beni tahrik etti ve kollarımı onun uyluklarının altına doladım ve deliğini yalarken onu aşağı bastırdım. Dilimi içeri ve dışarı sokarken o direnmeye çalıştı. Sadece o sıcaklık bile

beni çıldırttı. Ona girdiğim anda, eve dönmüş gibi olacağımı biliyordum.

"Paolo," diye inledi York. Yumruğu yatağa çarptı. "Beni kızdırmayı bırak."

Geri çekildim, dudaklarımı yaladım ve onun tadını çıkardım. "İstemediğini söyleyen biri için, şimdi adeta yalvarıyorsun."

"Siktir git."

Gülümseyerek başımı salladım. York'un sikini bir elimle tutup iki parmağımı deliğine bastırdım. "Bu gece sikilecek olan sensin. Artık dayanamıyorum, York. Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu sana göstereceğim."

Onun sikini boğazıma geri yutarken, York'u uyarı olmadan parmakladım. Kıçı etrafımda sıkılaştı, beni daha da içine çekti. Ben prostatını ararken o gergindi. Parmaklarım süngerimsi sinirlere değdiği anda, York'un vücudu yatağa geri düştü ve kalçaları titredi. Onu işledim, gerildiğinden emin olmak için üçüncü parmağımı da ekledim. Onu yok etmek istedim, ama bunu York'un benden ayrılmayı asla düşünmeyeceği kadar zevkli bir şekilde yapmayı planladım.

"Paolo, ben..."

York cümlesini bitirmeden önce elimi çektim. Parmaklarım onun sıcak kıçından kaydı. Sanki York'a aitmiş gibi karıncalandılar, onu sürekli gerip tahrik ediyorlardı.

Nefes nefese kaldı. "Neden durdun?"

Sırıtarak, penisimin tabanını tutarak yatağa geri tırmandım. Penisim York'un yüzüne gelene kadar hareket ettim.

"Kabul etmeye hazır mısın?"

York bana baktı, göz bebekleri büyüdü, sonra sikime baktı. Yüzündeki aç bakış çok açıktı. Beni istiyordu ve hemen istiyordu. Ona karşı kendimi tutabilseydim, geri çekilip onu bekletirdim, ama tutamadım.

"Ağzını aç tatlı yanak. Seni sikerken sikimin ıslak olmasını istiyorum."

York dudaklarını yaladı, ama açmayı reddetti. Ben sırıttım.

"Gerçekten mi?" Huysuz bir ruh hali içindeydi. Patronumun sert muameleye meraklı olduğunu bilseydim, ona çok daha farklı bir başlangıç yapardım. Yanaklarını kavradım ve ağzını zorla açtım.

York dudakları açılıp dili dışarı çıktığında inledi. Sikimi ağzına soktum ve inledim.

"Beni ısırırsan, sana iki kat daha fazla acı çektireceğimi bil."

York'un penisi seğirdi ve patronumun, benim tamamen yararlanmayı planladığım gizli bir tarafı olduğunu zihnimde not ettim. Islak sıcaklık penisini sardığında öne doğru sallandım.

"Siktir, bu işte çok kötüsün. Dilini hareket ettir, tatlı yanak." En iyi oral seks olmasa da umursamadan sikimi ağzına daha fazla soktum. York olması beni zaten doruğa itiyordu. Ağzına girip çıkarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

O öğürürken, ben neredeyse boşalacaktım. Geri çekildim, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Az kalmıştı." Güldüm.

York sersemlemiş görünüyordu, ağzı hala açıktı. Sanki hala benim tadımı alıyormuş gibi dudaklarını yaladı. Kendimi tutamayıp öne eğildim ve bir öpücük çaldım. Dudaklarında benim tadımı almak dünyadaki en sarhoş edici şey olmalıydı.

"Dizlerinin üzerine çök." York benim için yeterince hızlı hareket etmediğinde, onu ters çevirmesine yardım ettim.

Sanki aklımı kaçırmışım gibi omzunun üzerinden bana baktı.

"Tüm bu şiddet, diğer erkeklerin yapamadığı şeyleri yapabileceğim anlamına geliyor." York'un arkasında duruyordum, penisimin ucu onun deliğine değiyordu.

"Prezervatif," diye inledi York, ben ileri doğru ittiğimde.

"Olmaz." Tamamen içeri girdim, tüm uzunluğumu onun içine ittim. Sıcaklık beni boğuyordu. Dilimin beynimle birlikte çalışmasını sağlamak için birkaç kez yutkundum. Dudaklarım York'un kulağına değene kadar öne eğildim. "Sen benimsin. Bu, seni en derinlerinde hissedebilmen için her damla spermimle dolduracağım anlamına geliyor. O zaman beni reddedemezsin, değil mi?"

"Sen bir pisliksin," diye inledi York.

Gülerek, ona bir saniye daha zaman verdim ve sonra yavaşça çekildim. Her santimetre çekildiğimde, York'un vücudu beni geri emmeye çalışıyor gibi hissettim. Uzun süre dayanamayacaktım. Bu kadar iyi hissetmemesi gerekiyordu. Öne doğru sallandım, sonra geri çekilip aynı şeyi tekrar yaptım. York'u çıldırtacak noktayı bulana kadar hareket ettim. Penisim prostatına değdiği anda, York'ta anında bir değişiklik oldu. Kıçını kaldırdı ve bana doğru itti.

"Bu iyi nokta mı, bebeğim?"

"Tekrar yap," diye inledi York.

Mutlulukla. Geri çekildim ve aynı noktaya vurdum. York, ayak parmaklarımı kıvırtan hırıltılı bir inilti çıkardı. O, benim sikimi sanki bunun için yaratılmış gibi alan iri, kaslı bir adamdı.

sanki bunun için yaratılmış gibi.

Elimi ağzına kapattım. "Şşş, çocuklarımız var." Penisimi ona sertçe soktum ve sırtı kavis yaptı.

York'un inlemeleri avucumla bastırılmıştı, kıçı beni emmeye çalışıyordu. beni emmeye çalışırken, inlemeleri avucumda

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun, tatlı yanaklar. Her yönünle bağımlılık yapıyorsun." Hızı artırdım, York'u her zaman sikilmesi gerektiği gibi siktim. "Senden asla vazgeçemem."

Sonsuza kadar bana mahkumdu. Tanık koruma programını kullanarak bile benden kaçamazdı. Artık kaçış yoktu. York beni düzeltmedi; benim darbelerimle titreyerek hareket ediyordu. Kendi zevkini kovalayarak yorganın üzerinde sikini ovuşturdu. İkimiz de ecstasy'nin ağlarında kaybolmuştuk, sıkışıp kalmış ve bir çıkış yolu bulamıyorduk. Kaçış yolu aradığımdan değil. York'la birlikte olsaydım, dış dünya bulanık bir görüntüden ibaret olsa bile, mutlu bir şekilde bu şekilde kalırdım.

"P-Paolo," diye inledi York. Deliği etrafımda sıkılaştı ve ben içimden küfrettim.

"İşte böyle, bebeğim. Sikimi em." Zevk beni sararken inledim. Devam edebilmek için orgazmımı geciktirmeye çalıştım ama omurgamın dibinde hissettiğim karıncalanma, aldığım tek uyarıydı.

"Siktir, siktir, siktir. Sen benimsin, York." Onu biriktirdiğim her damla spermle doldururken, darbelerim sığdı. Kaslarım sonunda pes ettiğinde, beni çevreleyen yumuşak, parlak bir sis gibi bir coşku hissettim ve York'un üzerine düştüm. O homurdandı ama başka bir şey söylemedi. Kalbim kaçmaya çalışmayı bıraktığında nefesim yavaşça sakinleşti. Yavaşça York'tan çıktım, vücudunun hala bana tutunmaya çalışmasına inleyerek. Tüm vücudum yanmıyor olsaydı, bunu seve seve tekrar yapardım.

Dizlerimin üzerine oturdum ve York'a baktım, yanaklarını ayırdım. Spermim damladı ve ben onu tekrar içeri

ittim. "Ne oluyor?" diye mırıldandı

York.

"Dışarı akmasına izin verme."

York omzunun üzerinden baktı. "Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

Ona baktım ve tekrar kıçına döndüm. Sikim çoktan ilgi göstermeye başlamıştı. Birkaç dakika sonra tekrar hazır olacaktım. York kıçını salladı ve birkaç dakika bir anda geçti.

"Seni bununla doldurmaya devam edebilirim."

"Ne?" Şaşkın yüzü, kızgın yüzü, mutluluk dolu yüzü ve ciddi iş yüzü kadar seksi görünüyordu.

"Fena fikir değil, değil mi?"

York'un bacağını tuttum ve onu yan yatırdım. Karnı spermle kaplıydı ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Dudaklarıma götürdüm ve inledim. "Siktir, tadı her zaman çok güzel."

"Paolo, dinlenmeye ihtiyacım var."

Gülümsedim. "O zaman ben kendimi evimdeymiş gibi hissederken sen dinlen." Penisimi tekrar onun içine ittim, spermim penisimin etrafına fışkırarak kaymayı çok daha kolaylaştırdı.

York'un başı yatağa düştü, bacakları titriyordu. Onun baldırını öptüm ve öne doğru sallandım. "Kabul et, benimle birlikte burada olmaktan başka bir yerde olmak istemiyorsun."

Gerçeği görmek için etrafındaki her şeyi yok etmem gerekse bile, sonsuza kadar kalacağı yer burasıydı. Ben onun tek seçeneğiydim. Bunu gerçekleştirecek kadar deliydim.

Twenty-Eight YORK

PAOLO İLERİ GERİ YÜRÜYÜŞ YAPTI ve ben gözlerimi ondan ayırmadım. Bütün gün telefonda konuşmuştu ve hızlıca, bazen bozuk İtalyanca konuşmadığı zamanlarda kızlarla oynuyordu. Hep birlikte ortalığı o kadar dağınık hale getirmişlerdi ki, temizliği benim yapmam gerekeceğini biliyordum, ama bu onların tamamen çıldırmasından iyiydi. Yine de, kolları ve karın kaslarını saran dar siyah tişörtlerle ortalıkta dolaşmakta ısrar eden adamdan gözlerimi alamıyordum. Paolo'nun giysiler içinde ne kadar formda olduğunu fark etmemiştim. Onu çıplak görmüştüm, ama burada, giyinik halini de aynı derecede beğendim. Siyah kargo pantolonları da daha iyi değildi. Sıkı kalçalarını sımsıkı sarıyordu ve ben, The Apple'da müzik çalıp, içki kokusu havayı doldururken, onun kasıklarımda sürtündüğünü hayal etmeye devam ettim.

Penisim sertleşti.

Rahatsızlık hissetmekten rahatsız oldum ve rahatsızlığı gidermek için pantolonumu düzelttim. Düşünmemeye çalıştığım anda dün gece aklıma geldi. Evet, Paolo ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmıştım. Aslında bu yetersiz bir ifadeydi. O vahşi biriydi ve ben onun o yönünü görmek için onu sınırlarına kadar zorlamıştım. Benim neyim vardı? Sanki o tehlikeli adamdan doyamıyormuşum gibi. Ama o tehlikeye kendi tehlikemle cevap vermek istedim. Ben kenarda dinlenip hakimiyet altına alınmayı bekleyen zayıf bir insan değildim. Hayır,

hala onun saçlarını okşamayı, boğazına sikimi sokmayı ve ona gücümü gösterince gözlerinin fal taşı gibi açılmasını seviyordum. Paolo'nun ikisini de yapabilmesi inkar edilemez bir şekilde tahrik ediciydi.

Ve bundan nefret ediyordum.

"Neden yine bana bakıyorsun?" diye sordu Paolo, koridorda koşarak geri gelirken nefes nefese. Göğsünün inip kalkışı onu tekrar çıplak görmek istememe neden oldu ve bu düşünceyi kafamdan silip attım. "Yüzümde bir şey mi var?"

Ne yazık ki benim sikim değil.

Boğazımı temizledim. "Hiçbir şey."

Paolo'nun kaşları yukarı kalktı. "Emin misin, bir şey yok mu? Beni yemek istermiş gibi bakıyorsun."

Ona sertçe baktım. "Belki de öyle."

O piç kurusu sırıtmaya cüret etti. "Rahat ol, tatlı yanak."

Kelimelerim kekeledi, o göz kırparak, gülerek ve "Hazır ol ya da olma, geliyorum!" diye bağırarak koridordan koşarak uzaklaşırken son sözü söyleyemedim. Şok içinde ona bakmaya devam ettim. O pislik gerçekten sinirime dokunmuştu.

Telefonum çaldı ve sehpada titredi. Gianpaolo bu sabah bana yeni bir tane göndermişti. Takımla iletişime geçmemem için bir tehdit de vardı ama bunu onun söylemesine gerek yoktu. Diğer köstebeğin kim olduğunu hala bulamamıştık. Kimin güvende olduğunu bilmiyorduk. Numaramı patronuma vermiştim ama o bile nerede olduğumu bilmiyordu. Diğer herkes benden haber beklemek zorundaydı.

Telefon masanın kenarına doğru kayarken, içgüdüsel olarak onu yakaladım ve kulağıma dayadım.

"Evet?"

"York, ben Casey."

Bir an durdum. Casey. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. FBI'a ilk girdiğimde birlikte çalışmıştık ve kısa sürede arkadaş olmuştuk. O günlerde ikimiz de meşgul adamlardık; FBI ajanları, babalar ve o aynı zamanda bir kocaydı. Meşgul olduğu için onu suçlamadım, ben de öyleydim. Yine de, İtalyanca bağırmayan tanıdık bir ses duymak iyi geldi.

"Nasılsın?"

"Harika, harika," dedi. "Dinle, kızlarına olanlardan sonra bu konuda en az temas kurmak istediğini biliyorum. Bu arada, bunun için üzgünüm."

"Önemli değil. Herkes hayatta ve güvende."

"Bilmem gereken tek şey bu. Daha fazlasını söyleme." Bir an sessiz kaldı ve tereddüt ettiğini hissettim.

"Ne oldu?"

"Triadların saklandığı yeri buldum. Son baskının iyi gitmediğini biliyorum ve sen yokken ekibinin komutasını bana verdiler. Bir bağlantım bazı bilgiler edindi ve bunu ilk olarak sana söylemek istedim. Ekibe ve bizimle birlikte girecek yedek ekibe bile yeri söylemiyorum."

"Öyle mi?" Oturduğum büyük koltukta kıpırdadım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Saklandığını biliyorum, ama aynı zamanda ödeşmen gereken bir hesap olduğunu da biliyorum. Bu operasyonu yönetmek ister misin? Kimseye fark ettirmeden seni saklandığın yerden çıkarabilir ve iş bittikten sonra geri götürebiliriz."

Kalbim hızlandı. Dışarı çıkıp çocuklarıma tehditlerde bulunan adamları ortadan kaldırma şansım mı vardı? Bunu bilmek bile vücudumu gerdi. Mantıken, muhtemelen kalmam gerektiğini biliyordum. Ancak gerçek şu ki, ben işimde en iyisiydim. Evet, son zamanlarda haksızlığa uğramış ve kazık yemiştim, ama Vitales'lerle uğraşmadan önceki sicilim kusursuzdu.

İşlerin yolunda gitmesini istediğinde aradığın adam bendim.

"Nerede?"

"Şehrin batı tarafındaki terk edilmiş bir ofis binasında saklanıyorlar. Adresi sana göndereceğim ve telefonumdan sileceğim. Sana güveniyorum York, sadece sana."

Bunu duyunca göğsüm kabardı. "Teşekkürler. Ben de sana güveniyorum. Hadi bu piçleri yakalayalım."

Casey güldü. "Bu yüzden sadece seninle uğraşıyorum, York. Kimse senin gibi kötü adamları hapse atmayı sevmez."

Bu konuda haklıydı. Sokaktan uzaklaştırdığım her pislik, bir suçlunun vahşi arzuları yüzünden öldürülecek masum bir insanın azalması anlamına geliyordu. Benim Dawn'ım bu korumaya ihtiyaç duyuyordu. Onu kurtaramamıştım, ama başkalarını kurtarabilirdim. Kurtarmak zorundaydım. Onun için, kendim için, kızlarım için.

Durmam mümkün değildi.

"Var mısın?" diye sordu Casey.

"Birkaç şeyi halletmeme izin ver," dedim, Paolo tekrar görüş alanıma girdiğinde. Bana biraz fazla sert baktı. "Gitmem gerek. Seni geri ararım."

"Tamam, en kısa zamanda haber ver. Bu tek kullanımlık bir telefon, sadece bu numarayı ara."

"Anlaşıldı."

Çok uzun zamandır Triadlar ve Aceto'ları takip ediyordum. Qiang zaten radarımdaydı, ama Tasso adında bir adamı da araştırmaya başlamıştım. Anladığım kadarıyla, Aceto'ların yeni başkanıydı. Onda nefret ettiğim bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Her neyse, onu Qiang'la birlikte gözaltına aldığımda anlayacaktım.

Telefonu kapattık. Telefonu kapattığımız anda Paolo yanıma geldi. Telefonuma uzandı ama ben hemen yan düğmeye basıp ekranı gizledim. Paolo eğilmeden önce telefona baktı.

"Kimdi o?" diye sordu. Sesi sakindi, ama gözlerinde kötülük vardı.

"Hiç kimse."

P a olo'nun gözleri kısıldı. "Kimse gibi görünmüyordu ve çok çabuk kapattın."

Ona göz kırptım. "Kıskandın mı Paolo?"

Gömleğimi tutup beni kendine doğru çekti. "Kim o? Onun aletini kesip ona yediririm."

Kalbim bir an durdu. Hemen kendime ders verdim. Paolo'nun davranışlarından tahrik olmam doğru *değildi*. O şiddet yanlısıydı ve bir Vitale gibi davranıyordu, ama nedense o kıskançlık ve endişe bana yöneldiğinde, neredeyse rahatlatıcı geliyordu.

Benim neyim var böyle?

Paolo'nun gözlerindeki vahşi bakış, söylediği her kelimenin ciddi olduğunu gösteriyordu. Yavaşça uzandım ve gömleğimi onun elinden aldım. Kırmızı pelerini gören bir boğa gibi burnundan nefes aldı.

"O benim eski iş arkadaşım ve dostumdu. Triadlar hakkında bazı bilgiler buldu, özellikle de saklandıkları yeri. Bir baskın düzenleyecekler ve benim de katılmamı istiyor." Gülümsedim. "Aslında, liderlik etmemi istiyor."

"Ne?" diye sordu.

"Evet, liderlik yapmamı istediğini söyledi. İkimiz de bunun büyük bir olay olduğunu biliyoruz. Çoğu ajan, kimsenin kendilerinin önünü kesmesini istemez. Ama o, benim kanıtlamam gereken bir şey olduğunu biliyor."

"Kanıtlaman gereken bir şey yok."

Ben alaycı bir şekilde gülümsedim. "Birisi çocuklarını öldürmeye çalıştığında, bana bunu tekrar söylemeyi dene."

Gömleğimi bir kez daha sıkıca kavradı. "Birisi benim değer verdiğim insanları öldürmeye çalıştı, hatırladın mı? Ve tüm bu karışıklığı temizlemek için aradığın kişi bendim. Neden bunu yapmak istediğini anlamadığımı sanma, ama yine de bunu yapmayacağın gerçeği değişmez."

"Ne?"

"Bu daireden çıkmayacaksın. Buna alış."

Ona baktım. "Ciddi misin? Sen kendini ne sanıyorsun Gianpaolo?" diye bağırdım, adını kanımda dolaşan öfkenin tüm gücüyle söyledim. "İstersem bunu yapabilirim. Casey benim güvenli bir şekilde dışarı çıkarılıp geri getirilmemi ayarladı bile."

"Bir köstebek olduğunu unutuyor musun?" "Casey değil!"

Paolo yanaklarımı sıkıca kavradı. "Onun ne dediği ya da senin ne düşündüğün umurumda değil! Gitmeyeceksin. Ya seni kaybedersem, York? Ya birdenbire yok olursan? Ben yapamam..." Sözleri boğazında düğümlenerek kesildi. Gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm, ama o onları geri tuttu. "Navy ve Nyra sensiz yaşayamazlar. Onlar için, Dawn için yaşadığını biliyorum. Sadece bu seferlik benim için yaşayamaz mısın?"

"Seni tanımıyorum bile," diye fısıldadım. "Bu benim pislikliğimden değil, gerçek bu. Bana bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra benden nasıl bir şey isteyebilirsin? Ben de öylece kabul mi etmeliyim?"

"Evet," diye fısıldadı, dudakları benimkilere çok yakındı. "Bana güvenmeni rica ediyorum. Seni ne zaman incittim? Evet, yalan söyledim ve bunun için hayatımın geri kalanında dizlerimin üstünde özür dileyeceğim. Ama sen oraya gidip hayatını tehlikeye atamazsın. Senin için ölmeyi tercih ederim."

Bu düşünce kanımı dondurdu. Paolo'nun yerde yatarken, kanlar içinde, gözleri açık ve hiç kırpmadan, bir daha asla görmeyecek şekilde yatma düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. Midemde bir tiksinti hissettim.

"Öyle söyleme," diye bağırdım.

"Gerçek mi?" diye sordu, elini yanağımda gezdirerek. "Bunu senin için halledeyim."

Gerildim. "Senin halletme şeklinin neye benzediğini biliyorum. Benim adıma cinayet işlemeni kabul edemem."

Paolo omuz silkti. "Zaten oldu. Ve yine olacak. Beni sevmek demek bu demek."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

Bakışları karardı. "Beni sevdiğini biliyorum." "Yanılıyorsun."

Paolo beni o kadar hızlı yakaladı ki, ben ona şaşkın gözlerle bakarken telefon yere düştü. Beni odasına sürükledi, kapıyı kapattı ve kilitledi. Ben bir kelime bile söyleyemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesildi, gözlerimi kapattım ve aynı aciliyetle ona karşılık verdim.

Ellerimiz birbirini yakaladı, çekiştirdi ve giysilerimizi çıkardı, ta ki ikimiz de çıplak kalana kadar. Konuşmadık, sadece inledik, inledik ve seslerimizi elimizden geldiğince bastırdık. Paolo, yatağa düşerken komodininin üzerindeki uzaktan kumandayı aldı ve müziği açtı. Müzik, bizi dış dünyadan koparak, birbirimizi yemeye devam etmemizi sağladı.

"Gidiyorum," diye nefes nefese söyledim. "Bu tartışmaya açık değil."

"Haklısın, değil," dedi Paolo ve beni altına alana kadar yuvarlandı. "Bu evden çıkmana izin vermeyeceğim. Bundan sonra, sen kilit altında olacaksın. Benim elimden gelirse, bu binanın dışında bir daha güneşi göremeyeceğini düşün."

"Bir yolunu bulurum."

"Birinin hayatını ve ailesini tehlikeye atmış olacaksın. İstediğin bu mu, York?"

Kollarını daha sıkı tuttum. "Beni tehdit etme, Paolo."

"Bunun için çok geç, tatlı yanak. Bu aptallardan biri seni öldürürse, tehdit etmekten daha fazlasını yaparım."

Omurgamdan bir titreme geçti, ama Paolo beni tekrar öptüğünde bunu düşünecek vaktim olmadı. Yatağa yığıldım, tek istediğim onun tümünü içimde hissetmekti. Sanki aklımı okumuş gibi, Paolo aşağıya doğru ilerleyerek penisime ulaştı. Dudakları onu sardı, dilinin unutulmaz hissi beni çılgına çevirdi. Aşağıya doğru ilerleyerek testislerime ulaştı, önce birini, sonra diğerini ağzına aldı, sonra nefes nefese yukarı çıkarken, salyası heykel gibi çenesinden aşağı damladı.

"Sen beni sikmek mi istiyorsun, yoksa ben seni sikmek mi istiyorum?" diye sordu.

Beynim kısa devre yaptı. Bu soruyu sanki hangi filmi izleyeceğimize karar veriyormuşuz gibi çok rahat bir şekilde sordu. Beynim ve vücudum iki farklı yöne çekiliyordu. Dün gece beni siktiğinden beri, daha fazlasını istiyordum. Hatta prezervatif kullanmayı bile reddetmişti, bu da beni daha da

. Onun deliklerinin derinliklerine sikimi gömmekten çok hoşlansam da, ikinci raunt için can atıyordum. Gözlerimi açtığımda o hala baygın, çıplak ve kollarımda horluyordu.

"İkisi de değil," dedim.

"Kararını vermişsin."

Paolo komodine uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı aldı. Bu sefer beni dizlerimin üzerine çökertmedi. Hayır, bacaklarımı ayırdı ve deliğime ve zaten sertleşmiş sikine kayganlaştırıcı sıktı. Kıçıma bastırırken tek kelime etmedi. Ben kasıldım ama o elini göğsümden aşağı kaydırdı.

"Bana açıl, York. Hadi, şu anda beni hissetmeni istiyorum."

Karnımda kelebekler uçuştu. Kırk altı yaşında bir adamdım ve Paolo bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdi. Parmakları vücudumda yukarı doğru kaydı ve meme uçlarımdan birini çimdikledi. Inledim, daha başlamadan direncim sıfıra yakın olmuştu, ama şimdi gerçekten duramıyordum.

"Hadi sik beni," diye bağırdım.

Paolo sırıttı. "Öyle mi? Bana ihtiyacın

mı var?" "Duymak istediğin bu mu?"

"Sadece doğruysa, bebeğim." Beni penisine saplarken inledi. İçime girip beni tutmak için eğildiğinde omurgamdan bir acı geçti. "Biliyorum, bebeğim. Acıttığını biliyorum. Benim için katlan, tamam mı? Siktir, sıkı deliğini sikmeme izin ver. Şu anda buna çok ihtiyacım var. Sensiz ölürüm, York."

Başımdan ayaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. Bana böyle konuşurken nasıl işlev görebilirdim ki? Paolo ile tanışana kadar hiç bu kadar derin hissetmemiştim; ne aşk, ne nefret, ne de şehvet. O, bir erkekte arzuladığım her şeydi, ama aynı zamanda kabul edip edemeyeceğimi bilmediğim yönleri de vardı. Ama beni böyle tuttuğunda, kalçalarını su gibi hareket ettirdiğinde ve kulak kepçemi öpüp defalarca benim olduğunu mırıldandığında, kendimi kaybetmek istedim.

Dün gece bir hataydı. Bittiği anda bunu anlamıştım. Hâlâ Paolo'ya tam olarak güvenemiyordum. Yine de bugün aynı durumdaydım. Ama şimdi gözlerimin içine bakıyordu, çılgın bir aşk hastası ifadesi karanlık gözlerinde yansıyordu. Göğüs uçlarımdan birini sertçe çimdikledi ve sırtım kavis yaptı, daha sert bir şekilde içime girerken dudaklarımdan bir inilti çıktı.

"Siktir, böyle uzanmış halin çok güzel görünüyor." Boynumu yalarken inledi ve hemen ardından ısırdı. "Ve tadı çok güzel.

Seni yutmak istiyorum, York. Böylece başka hiç kimse seni bir daha göremez."

Kalbim hızla çarptı, ama sikim hala çok sert kalmaya devam ediyordu. Bu benim hakkımda neyi gösteriyordu?

"Sadece... daha hızlı ol," diye inledim, aklımı başımda tutmaya çalışarak. "Daha fazla. Daha sert."

Paolo sırıttı. "Ne istersen, bebeğim."

Paolo geri çekilip içime sertçe girdiğinde, kendimi hazırladım ve elimi başlığa dayadım. Adam beni çıldırtmaya kararlıydı. Başım geriye düştü, serbest elim ona uzandı.

Sonra elini benim elime kaydırdı.

Parmaklarımız birbirine kenetlendi, bu basit dokunuştan sıcaklık ve rahatlık yayılıyordu. Ona baktım, yüzündeki ifade hala ateşliydi ama yumuşamıştı. Dudakları aralanmıştı, beni canı pahasına tutarken yüzünde hafif bir kızarıklık vardı. Ben ona bakarken, elimi kaldırdı ve öptü. Beni vahşi bir coşkuyla sikerken elimi ağzına bastırdı.

Artık dayanamıyordum.

"İçime boşal," diye homurdandım. "Şimdi, hemen şimdi.

Buna ihtiyacım var." "Ne istersen," diye tekrarladı. "Ne

zaman istersen."

Paolo sertçe ileri doğru itti, derinin deriye çarpması odada yankılandı, sadece etrafımızda çalan müzik onu bastırıyordu. Bu sırada, elimi elinde tutmaya devam etti. Kendimi kaybettim, o beni tamamen parçalarken kıvranıp inledim. İçime sıcak ve ıslak bir şekilde boşaldığında, kalan tüm sakinliğimi kaybettim.

Ellerimizi ağzıma götürdüm, elini ısırdım ve o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım. Ölümün eşiğinden geri döndüğümde, nefes nefese ve ter içindeyken, Paolo parmaklarındaki spermimi tembelce yalıyordu. Bana gülümsedi.

"Gerçekten çok sert ısırdın. Kanıyor muyum?"

Ona göz kırptım ve hala birbirine sıkıca tutturulmuş ellerimize baktım. Tabii ki, orada kocaman bir ısırık izi ve kan vardı.

"Üzgünüm," dedim.

Paolo elini dudaklarıma dayadı. "Tadına bak."

"Ne?"

"Tad. Beni."

Dudaklarımı çekinerek yaladım. Kan dilime değdi ve boğazımdan bir inilti çıktı. Bundan hoşlanmamalıydım. Neyim vardı benim?

"Gördün mü?" Diye sırıttı. "O kadar da farklı değiliz, tatlı yanak. Biraz karanlık çok iyi geliyor, değil mi?"

Ona öfkeyle baktım. "Hiç de benzer değiliz. Bırak beni."

"Benden çıkmak mı demek istedin?" O ileri doğru sertçe itti ve ben inledim. "Hayır, hayatta olmaz. Hadi tekrar yapalım. Sen günün geri kalanında uyumak zorunda kalana kadar durmayacağım."

Ona baktım. "Kızlar..."

"İyiler," diye cevapladı. "Shelly'ye onlara film izletmesi için mesaj attım. Bir buçuk saatimiz daha var. Her saniyeyi değerlendireceğim."

Zorlukla yutkundum.

Bu piç kurusu beni öldürecekti.

Twenty-Nine

GIANPAOLO

YORK UZANMIŞ, bacakları açık, deliğinden benim spermim damlarken derin uykudaydı, bu benim yeni favori manzaram olmuştu. Telefonum saniyeler içinde elimdeydi. Onu örtmeden önce her açıdan fotoğraf çektim. Yatağın kenarına eğildim, yumuşak dudaklarını öptüm ve neredeyse yine York'un tuzağına düşecektim. O uyurken bile, onu tekrar sikime geçirip uyandırmak istedim.

"Ben yokken uslu dur."

York kıpırdamadı, yorgundu ve ben bunu sağlamıştım. Onun içine boşaldığım sperm miktarı bunu kanıtlıyordu.

"Benim olanı her zaman koruyacağım," dedim ve son bir öpücük verdim.

Yatağa girip York'a sarılıp yatmak, normalde uzaklaşacak kadar güçlü olmadığım bir cazip teklifti. Onun hayatına yönelik tehdit ve patronumun inatçılığı, adamımı iyice sikip baygın halde bırakmaktan başka seçeneğim olmadığını anlamına geliyordu. Yatak odasından çıktım ve York'un telefonunu hala oturma odasının zemininde buldum. Onu aldım ve şifreye baktım. Patronum iyi eğitimli bir FBI ajanıydı ve en iyilerinden biri olarak kabul ediliyordu. Bu yüzden telefonunun şifresi zor olmalıydı, ama York'un tek bir zaafı varsa, o da çocuklarına olan sevgisiydi.

Kızların doğum tarihlerini yazdım ve kilit ekranı kayboldu. Kafamı salladım ve mesajlarını aradım. York gerçekten ekipten kimseye mesaj atmamıştı. Bir an için onun arkasından iş çevirdiğim için kendimi kötü hissettim, ama bu his bir saniye sonra kayboldu. York dünyayı kurtarmak için kendini feda etmeye hazırdı, ama ben onun için dünyayı yakardım.

Sadece bir tane yeni mesaj vardı. Adresi aldım ve York'un telefonundan mesajı sildim. Yarın o adrese gideceklerdi. Telefonunu kilitleyip sehpaya bıraktıktan sonra kapıya doğru yöneldim.

"Mitchel. Andrew," diye seslendim.

Katın üç muhafızından ikisi bana doğru geldi. "Evet, efendim?"

"Dışarı çıkacağım. York buradan ayrılmayacak." Kapının yanındaki cüzdanımı kapının yanından aldım, yoksa unuturdum. "Eğer buradan ayrıldığını öğrenirsem, cehenneme gitmek için yalvaracağınızı bilin."

İkisi de başlarını salladı, ama York'un uyanır uyanmaz kaçmaya çalışacağını tahmin ediyordum.

Bu işin bu gece halledilmesi gerekiyordu. "Buraya iki kişi daha getirin." "Ben içeride nöbet tutabilirim," dedi Mitchel.

Evimde kızlarım ve York'la birlikte bir adamın olması düşüncesi beni mantıksız bir şekilde kana susamış hale getirdi. Onu öldürmek planlarım arasında yoktu ve Mitchel yanlış bir şey yapmamıştı, ama mantık benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yüzüme bir bakış attı ve sağlıklı bir adım geri attı.

"Üzgünüm efendim. Sadece koruma amaçlı demek istedim."

"Evet, umurumda değil. Bir dahaki sefere, ağzındaki tüm dişlerini dökeceğim. Benim olan şeylerden uzak dur." İkisini de işaret ettim. "Onları buradan koru."

Tek bir baş sallama yeterliydi. Daireden çıkmadan önce kendimi olabildiğince sakinleştirdim. Benito'yu ararken asansöre doğru yöneldim. Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı.

"Ne istiyorsun?" Harlow'un sesi telefondan geldiğinde tanınmaz değildi.

"Harlow, Benito nerede?"

"Kocamdan ne istiyorsan, bana söyleyebilirsin."

Derin bir nefes aldım ve Benito'nun dairesine çıkmak için şifreyi tuşladım. "İşle ilgili."

"Benito, kardeşim bana sanki akılsız bir trofe koca gibi davranmaya devam ederse, bu sefer onu gerçekten öldüreceğim."

Öyle değildim, ama bu hassas bir konuydu. Harlow'un hem yasal hem de yeraltı dünyasında işlere yardım ettiğini biliyordum, ama önce Benito'ya danışmam gerekiyordu. Harlow onun kocasıydı, ama o patronla evliydi; patron o değildi. "Sakin ol... Ah, lanet olsun, gerçekten mi, Harlow? Bunun bedelini ödeyeceksin."

Benito'nun sesi netleşirken homurdandı. "Ne, Paolo?"

Asansör çaldı ve kapısı açıldı. Benito, kolundan bir nesne çıkmış halde oturma odasının ortasında duruyordu.

"O ne?"

Telefonu kapatırken bana öfkeyle baktı. "Lanet olası bir çatal."

Harlow'u aradım, suçlunun kim olduğunu hemen anladım. "Belki de evdeki tüm keskin nesneleri ortadan kaldırmalısın."

Benito gözlerini devirdi ve çatalı çıkardı. Çatalın uçları kanla kaplıydı. Mutfağa doğru yöneldi ve ben de onu takip ederek çatalı lavaboya attım.

"Fark etmez. O, kaşıktan bile silah yapabilen bir psikopat."

"Bıçak gibi mi?"

"Birkaç dakika içinde böbreklerine saplamak için bir tane yaptırabilirim," dedi Harlow, birdenbire ortaya çıkarak.

Öfkeli görünümlü adama döndüm. Uzun, simsiyah saçları yüzünü çevreliyor ve yüz hatlarını yumuşatıyordu. Ancak bu, gri gözlerinde parıldayan mutlak deliliği ortadan kaldırmaya yetmiyordu.

"Ah, sanırım bunu pas geçeceğim. Bıçaklamayı sana ve Benito'ya bırakacağım."

Kardeşim homurdandı ve kocasına doğru yöneldi. Harlow'a yumruk atmasını bekliyordum, ama onun yerine bir avuç saçını tutup onu öpmek için kendine çekti. Ayrıldıklarında, Harlow o kadar kan dökücü görünmüyordu. Vücudu Benito'nun vücuduna yapışmıştı. Benito gibi birinin Harlow gibi deli biriyle başa çıkabileceğinden ve bunun tersinin de geçerli olduğundan oldukça emindim.

"Ne istiyordun, Paolo?" diye sordu Benito.

Doğru. "En üst düzey Triad üyesinin yerini biliyorum."

Harlow ve Benito ikisi de gerildi. "Qiang da dahil mi?" diye sordu Benito.

Ben emin olmadığımı söyleyemeden Harlow cevap verdi.

"O diğerleriyle birlikte kalmıyor. O yaşlı piç aşırı tedbirli. Şehir dışına çıkmadıysa muhtemelen bir yerden bir yere geçiyordur."

"Kaçacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Qiang, yıllardır Triadların lideriydi. New York'taki bazı büyük uyuşturucu endüstrilerini elinde tutuyordu. Triadların Çin Mahallesi dışında da nüfuz sahibi olmasının sebebi oydu.

"Kıçını kurtarmak için her şeyi yapar. Öte yandan, sağ kolu ve oğulları onura daha bağlıdır." Harlow, Qiang hakkında konuşurken yerinde duramıyormuş gibi parmaklarını kırıştırdı. "Özellikle kazanmak için net bir planı olmadığında, birçok kez ters yönde kaçtığı olmuştur."

Benito kocasının ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Merak etme, mostricio; yakında cesedini ayaklarının dibinde göreceksin. Kaçabileceği, benim bulamayacağım hiçbir yer yok."

Harlow gözle görülür şekilde rahatladı ve Benito'ya gülümsedi. "Onun acı çekmesini istiyorum." "Halloldu say." Benito bana baktı. "Diğer ikisine söyledim, ama
Qiang bizim."

Ellerimi kaldırdım. "Adil, ama ben Acetos'un liderini istiyorum. Tasso, sanırım adı bu. Andre'den çok daha aptal ve cesur."

"Nedeni?"

"York ve kızları öldürmeye çalışıyor. Onları öldürmek için suikast düzenleyen kişi o. Triadlar yardım etmiş olabilir, ama bunu başlatan o."

"FBI ajanı mı?" Harlow iç geçirdi. "Kardeşlerinin bir tipi
var." "Bu ne demek?" diye sordum.

"Aynen dediğim gibi. Tex'i şimdi seviyorum, ama geçmişteki mesleği ideal değildi. Öte yandan, senin seçimin aptalca görünüyor. Onun hayatını kurtardıktan ve ona ve çocuklarına yönelik tehditler ortadan kalktıktan sonra ne olacak?"

"Zamanı geldiğinde bir çözüm bulurum."

Harlow ağzını açtı ama Benito onu durdurdu. "Gianpaolo, bu ailenin reisi olarak, bir sorunu çözmem gerekirse, çözerim."

Tehdit açıktı, bunun ne olduğu konusunda süslü bir maske yoktu. Başımı salladım. "Evet, ve eğer iş o noktaya gelirse, en iyisi kafama bir kurşun sıkman. Kimsenin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kimseye," diye vurguladım.

Bir an daha birbirimize baktık, gerginlik artarken ikimiz de konuşmadık. Eğer mesele York ve kızlarsa, ben

kimsenin onlara dokunmasına izin verme. Ailem bile.

"Kaç kişiye ihtiyacımız olacak?" Benito, sessizliği bozarak sordu.

Ona adresi gönderdim. "Acetos'ların bölgesinin sınırında, ama önceden boştu. Birkaç kişiden fazlasına ihtiyacımız olacak. O depoları temizlemek bir şey. Ama onlar burada kasten saklanıyorlar; muhtemelen daha silahlı ve saldırıya hazırlar."

"Buna ek olarak, Acetos'lar onlara attığımız darbeden sonra bu işe karışmayacaklar." Benito'nun yüzünde çılgın bir gülümseme vardı. Muhtemelen yaptığımız her şeyi, döktüğümüz kanı ve biriktirdiğimiz cesetleri hatırlıyordu.

Her birimizin kaç kişinin canını aldığını saymayı bırakmıştım. York bunu öğrenirse, muhtemelen kaçmaya çalışırdı. Onun uzaklaşmamasını sağlamak için her iki aşil tendonunu da kesmek zorunda kalırdım.

Harlow, Benito'yu çatal ile bıçakladığı yere yumruk attı. "Beni dışarıda bıraktığın için hala kızgınım."

Benito kocasını sakinleştirirken ben bir adım geri çekildim. Kameraları kontrol ettim. Dairede her şey hala sakindi. "Bu gece yapmalıyız, FBI yarın baskın yapacak."

"İki gece üst üste mi? Kahretsin, Paolo."

"Riskli olduğunu biliyorum. Zaten manşetlere çıkan haberler var." "Suçu Vitale ailesinin üzerine atmaya çalışıyorlar," diye hatırlattı Benito

.

"Bu gece gitmezsek, tek başıma giderim."

"Aptal olma." Benito bana doğru yaklaştı ve
"Sen gidersen, hepimiz gideriz. Birkaç iyilik istesek iyi olur."

Gerginlik içimden dökülürken bir nefes verdim. Gerekirse tek başıma giderdim. Ne olursa olsun, York'un kendini tehlikeye atmasına izin vermeyecektim. Birkaç cinayet daha işlemek zorunda kalsam bile. Ruhum kararmıştı ve cehennem varsa, oraya gitmeye mahkumdum. Öte yandan York benim için her şeydi. O olmasaydı, hayatın bir anlamı olmazdı. Bunu asla yaşamak istemedim ve yaşamak zorunda kalmamayı planladım.

"Tamam."

"Yirmi dakika sonra buluşalım," dedi Benito.

Harlow gülümsedi. "Ben gidiyorum. Dadıya mesaj attım bile. On dakika içinde burada olacak. Bunu kaçırmamın imkanı yok."

Benito kocasıyla tartışmadı ve onu kendine çekti. "Tabii ki hayır, mostrico, kanla kaplı halini görmek için sabırsızlanıyorum."

Onları birlikte görmek, hala yatakta, sevişmemizden sonra baygın halde yatan erkeğimi aklıma getirdi. Biraz aklımı kaçırmıştım ama York'la birlikte olduğumda her zaman böyle olurdu. Aklımı uyuşturur, vücudumu elektrikle canlandırırdı. Telefonumu tekrar elime aldım ve kamera görüntülerini kontrol ettim. Odamdaki kamera, York'un yastığımın etrafına kıvrılmış ve çarşafların kalçalarına kadar inmiş olduğunu gösteriyordu. Koyu kahverengi teni tamamen ortadaydı ve geri dönüp ona dokunmam için yalvarıyordu. Arzu bedenimin ortasında birikti ve gece için yaptığım planlar hakkında ikinci kez düşünmeme neden oldu.

Diğer kameraları kontrol ederek her şeyin yolunda olduğundan emin oldum, ama o anda donakaldım. Mutfakta, Shelly elinde tahta kaşıkla kızlara doğru sallıyordu. Navy her ani hareketinde irkiliyordu. Nyra onun yanında durmuş, gözleri yaşarmıştı.

"Hemen dönerim." Tek kelime etmeden topuklarımı döndürdüm ve telefonumu sıkıca tutarak neredeyse koşarak asansöre gittim. Yan taraftaki düğmeye basarak sesi mümkün olduğunca açmaya çalıştım.

"İkiniz kontrolden çıkıyorsunuz. Buradan kaçıp o adamlarla oynamak için hiçbir neden yok."

"Ama Paolo dedi ki..."

Shelly tezgaha vurdu ve ne dediğini kaçırdım, ama iki kız da ağlamaya başladı. Siktir et. Onu bir insan gibi davranmak için elimden geleni yaptım, ama kızlarımı tehdit etmesine izin veremezdim.

O öldü.

Onlara başka ne söylediğini duyacak kadar konsantre olamadım. Öfke tsunami gibi içimi kaplarken kanım kaynadı. Asansör kapıları benim katımda açıldı ve tamamen açılmadan önce hızla dışarı çıktım. Kapımın önünde dört adam daha vardı. Daireye doğru yürürken hepsi bana başlarıyla selam verdi. Şifreyi yeterince hızlı giremedim, ilk denemede parmaklarım titredi, sonra doğru şifreyi girdim. Yumuşak bir klik sesi duyuldu, içeri girip doğruca mutfağa gittim.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım.

İkizler bana dönüp baktılar, şişmiş yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Navy gözyaşlarını sildi ama Nyra hemen bana doğru koştu ve kız kardeşini de yanında sürükledi.

"Kızlar!" diye bağırdı Shelly.

"Çocuklarımla konuşma." Kızlar odada olmasaydı, silahımı çekip onu öldürürdüm.

"Onlar senin değil," diye alay etti. "Onlar için benim olduğum şey asla olamazsın. Onlara annelik yaptım."

"Başka bir anneye ihtiyaçları yok. Dawn harikaydı ve sen onunla asla boy ölçüşemezsin. Senin işin dadılık yapmak."

Shelly'nin yüzü ağzımdan çıkan her kelimeyle kızardı. Tahta kaşığı bana doğrulttu. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Kızlara baktı. "Buraya gelin, hemen."

İkizler arkamdan kıpırdamayınca, onlara doğru bir adım attı, sanki kızlarımı benden koparacakmış gibi elini uzattı.

İçgüdüsel olarak tepki verdim. Onu yakaladım, ince boğazını elimle kavradım. Gözleri büyüdü, sonra sallanmaya başladı ve domuzun ciyaklamasına benzeyen bir çığlık attı.

"Bırak beni!" Bana kaşıkla vurdu.

"Onlarla bir daha asla konuşma demiştim." Nefesim düzenliydi.
Boynunu kırmak çok kolay olurdu.

"Y-Yardım edin!"

Onu kendime yaklaştırdım. "Burada kimse sana yardım etmeyecek. Hepsi senin ölmeni izler ve seni kurtarmadan önce cesedine işerler."

Küçük eller gömleğimi çekiştirdi ve ben Shelly'yi bıraktım. Kızların önünde öldürmeyeceğim için şanslıydı.

"Biz iyiyiz, Paolo," dedi Navy hıçkırarak.

Shelly benden uzaklaşmaya çalışırken ona sert bir bakış attım. Sırtı duvara çarptı ve geri çekilmesini engelledi.

"Sen iyi değilsen sorun değil." Onlara döndüm ve çömelerek oturdum. "Kimsenin size zarar vermesine izin vermeyeceğim." İçgüdülerim, Shelly'nin onlara ilk kez el kaldırmadığını söylüyordu. "Bunu daha önce de yaptı mı?"

Bana dönmeden önce birbirlerine baktılar. Birbirlerine sarılarak Nyra ve Navy başlarını salladılar.

Topuklarımı döndürdüm ve 195 santimlik boyumla ayağa kalktım. "Öldünüz."

"İmdat!" Shelly başını sallayarak çığlık attı. "Sadece bir ebeveyn olarak disiplin uyguladım."

"Ama sen anne değilsin."

"Benden uzak dur." Shelly kaşığı bana fırlattı. Kaşık göğsüme çarptı ve yere düştü.

Bu gece birini daha öldürmek sorun olmazdı.

Shelly'ye o kadar odaklanmıştım ki, York'un odadan çıktığını duymadım. Birkaç saniye içinde karşımda belirdi ve dadısına ulaşmamı engelledi. Gözleri kısıldı ve benimle burun buruna geldi.

"Çekil, York."

"Aklını mı kaçırdın?" Nefesi düzensizdi. Yumruklarını yanlarında sıkmıştı, ama Shelly ayağa kalkıp sırtına yapıştığında neredeyse odaklanamıyordum.

"Bay Washington, lütfen bana yardım edin."

York ona bakmadı, gözleri bana odaklanmıştı. "Kızlar, odanıza. Hemen."

"Baba..."

"Hemen," diye bağırdı York.

Mutfaktan çıkıp odalarına giderken bana baktılar. "Ne oluyor, Paolo?"

"Çekil, York, önce onunla ilgilenmem lazım." Öfkem beni ele geçirmişti.

"Hayır, senin neyin var senin?"

Shelly ağlamaya başladı, benim olan şeye sarıldı. Daha önce geleceğinin karanlık olduğunu düşünüyorsa, şu anda kafamdan geçen düşünceleri hiç bilmiyordu. York'a dokunan her santimetrekaresi kesilip bittiğinde, bana hayatını sonlandırmam için yalvaracaktı.

"Shelly, sakin ol, o sana zarar vermeyecek." York bana öfkeyle baktı. "Öyle mi, Paolo?"

"Evet."

Beni gülümseten bir çığlık attı. York beni itti ve ben biraz geri çekildim.

"Defol!" York sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Defol git buradan."

"York..."

"Hayır. Çocuklarımın önünde onun hayatını tehdit ediyorsun. Defol git." Gözlerinin karanlık derinliklerinde gördüğüm duygu artık yoktu. "Yüzünü görmek istemiyorum. Buradan ve hayatımızdan çıkmanı istiyorum."

Göğsümün ortasında bir ağrı oluştu, sanki içime sıcak bıçaklar girip çıkıyormuş gibi hissettim. York bunu ciddiye alamazdı. Bana

bana kızabileceğini biliyordum, ama bunu çözmeye çalışıyorduk.

"Ona bakma," diye bağırdı York. "Defol git, Gianpaolo."

York benim gömleğimi giymişti ve siyah düğmeli gömlek açık kalmıştı, eşofmanı kalçalarına kadar inmişti. Ona baktığımda her şey benim olduğunu haykırıyordu, ama ağzından çıkan sözler aksini söylüyordu.

"Anlamıyorsun. Kızlar..."

"Çocuklarımla ben ilgilenirim," diye bağırdı. "Ve dadımla. Sana aileme karışmanı istemedim."

Kıpırdayamıyordum, ama York Shelly'den kurtulup kolumu tutup beni kapıya doğru çekince bunun bir önemi kalmadı. Elinin sıcaklığı, göğsümün ortasında sürekli yayılan acıyı silmeye yetmedi. Kapıyı açtı ve beni dışarı itti. Kapı kapanmadan önce, elimi tahtaya vurdum.

"York..."

"Ağzından çıkan hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Senin bir canavardan başka bir şey olabileceğini düşünmekle aptallık ettim." Gözleri öfkeyle parlıyordu; suçluları yakalamaktan bahsederkenki bakışıyla aynıydı.

Elim düştü ve kapı yüzüme çarptı, dünyayı bile vermeye razı olduğum tek adamdan beni ayırdı.

KAFAM KARMAKARŞIDI. Tek düşünebildiğim York'tu. Benim söylediklerimi dinlemeden Shelly'yi savunmaya hazır olması beni rahatsız ediyordu. Evet, ben bir aziz değildim ve yüksek ahlaki değerlere sahip olduğumu iddia edemezdim, ama yüzde doksan beş oranında rastgele insanları öldürmüyordu. Bunu düşünmek ise bambaşka bir durumdu.

İnledim. Kızlar oradaydı. Onları odalarına göndermeliydim ama aklım başımda değildi. İlk tepkim onları korumak, Shelly'den uzaklaştırmaktı. Midem sıkıştı. Ya York, Shelly'nin onları cezalandırdığını biliyorsa? Buna razı mıydı? Ben kesinlikle razı değildim ama sonuçta York onların babasıydı.

Ama ben değildim.

Dövmeli parmaklar yüzümün önünde şıklattı ve beni kendi düşüncelerimden çıkardı. Birkaç kez gözlerimi kırptım ve kendi melankolizmimden kurtuldum. Kamera görüntülerini kontrol etmeliyim ama her kontrol ettiğimde daha da üzülüyordum. Evde kalıp York'u beni dinlemeye zorlamak söz konusu bile olamazdı. İnatçı patronum dışarı çıkıp aptalca bir şey yapmadan önce sorunu çözmek için sadece bu gece vaktimiz vardı.

"Kahretsin, evde kimse yok gibi," dedi Gin.

Yanıma gelip omzuma çarptı. Yıkımdan sonra biraz konuşmuştuk ama geçmişte yaptıklarımız gibi değildi. Ona biraz zaman tanımak en iyisi olacağını biliyordum ama şu anda ikizime ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" Kafamı kaldırdım ve ilk kez fark ettim ki, birkaç araba dolusu insan gelmişti. Sadece Vitales ailesi değil, Fellaci kardeşler, O'Brians ailesi ve hatta Bianchi ailesi de oradaydı.

"Bianchi'leri uçakla mı getirdin?"

Benito omuz silkti. "Amadeo bize sadece Nicolo ve Ricardo'yu gönderdi. Onlar zaten yoldaydılar. Tesadüfen bu geceki kutlamalara katılabilecekler, ama bu ikisi tek başlarına şehrin yarısını ele geçirebilirler."

Küçük bir adam bize doğru geliyordu ve onu, İrlanda mafyasının şu anki lideri Declan O'Brian'ın tek oğlu Jack O'Brian olarak tanıdım. Yanında, Giancarlo'nunki kadar uzun bir sabıka kaydı olan Cian vardı. Solunda, Declan'ın ikinci adamı Finnian ve son olarak da hayalet olarak adlandırılan Ronan vardı. FBI ajanı olduğum dönemde masamdan geçen her ayrıntıyı hatırlıyordum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Benito hepsine. Harlow, kocası kadar korkutucu bir şekilde onun yanındaydı.

"Evet, Benito, içeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz? Bu noktada ereksiyonum kaybolacak," dedi Niccolo alaycı bir şekilde, gülümsemesi bulaşıcıydı.

Ben de orada olmalıydım. Giancarlo zaten yanında duruyordu, elinde Silvy vardı. Bir grup deli gibi gitmeye hazırdılar.

Cian sevinç çığlığı atarak onlara doğru koştu. "Siz ikiniz benim tarzımdaki adamlarsınız." "Belki de delileri evde bırakmalıydın," dedi Harlow.

Parlak pembe saçlı ve açık kahverengi tenli bir adam Harlow'a doğru koşarak geldi. Benito'nun kocasını atlatarak, Harlow'u onun dehşetine rağmen kucağına aldı.

"O *kim*?" diye sordum. *Ve Benito neden onu öldürmüyordu?*

Adam Harlow'u yere indirdi; ikisinden de birkaç santim daha uzundu. Benito, gülümseyen adamla yumruklarını tokuştururken, pirinç yumruklarını takıyordu. Gözlerindeki çılgınlığı fark ettim, hepimizin gözlerinde aynıydı.

"Quincy Adachi, Harlow'un en iyi arkadaşı," dedi Enzo.

Başımı sallayarak onları bir dakika izledim, ama dil değiştirdiler ve ben kafam karışmış halde kaldım. Arabadan uzaklaştım ve Gin'e doğru yöneldim. Acı beni ezse de kafamı oyuna vermem gerekiyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Cian. Gin ile bana baktı. "Vay canına, ikiniz de buradasınız."

Gin sırıttı. "Evet, ama bizi ayırt edebilirsin. Paolo bir yarasa adam, ben ise tek çekiçli bir adamım. O daha çok çok eşli, ben ise tek eşliyim."

İkisi de Gin'in Silvy hakkında konuşurken onun çekiçini hayranlıkla izlediler. İlgimi korumaya çalıştım ama duygularım beni ele geçirdiği için uzun sürmedi. Bu savaşta yerleri yoktu ama York ne derse desin, insanlığım acıyı görmezden gelmemi imkansız kılıyordu.

"Bir ya da iki kişiyi hayatta bırakın," diye talimat verdi

Benito. "Ne kadar hayatta bırakacağız?" diye sordu Cian.

"Konuşacak kadar. En zorlu adamları bile konuşmaya zorlayabilecek birkaç adamımız var." Benito, yetiştirildiği lider gibi öne çıkarak kontrolü ele aldı. Kardeşimi cehennemin ağzına kadar takip ederdim ve savaşın sonunda onu yöneteceğimize tamamen inanırdım.

Adamlarımızdan biri bana bir beyzbol sopası getirdi. Öncekinden farklıydı. Sapı avucuma tam oturuyordu. Sopayı tutmak, ellerimle bir şeyler yapmamı sağlıyordu. Şimdi, birkaç kafatasını parçalamam gerekiyordu, o zaman kendimi daha da iyi hissedecektim.

Ayrıldık. Benito ve Harlow bir grubu yönetti. Enzo ve O'Brians birlikteydi. Felleci'ler bir grubu, Bianchi'ler başka bir grubu yönetti ve ben Gin ile birlikte soldan saldırdım. Kanım kaynıyordu ve kulaklarımda uğultu vardı. Kışa yaklaştıkça gece havası serinliyordu. Bazı günler diğerlerinden daha soğuktu, sert bir mevsim olacağı belliydi. Umarım o zamana kadar savaş bitmiş olur.

Gördüğümüz ilk iki adamı beklemekle uğraşmadım. Üzerlerine saldırdım. Beni gördüler ve silahlarını çekip kafama nişan aldılar.

"Paolo," diye seslendi Gin, ama ben çoktan gitmiştim.

Kafam allak bullaktı. Sopamla ikisinin yanına gittim. Birkaç kurşun vızıldayarak geçti, derimi yakarak, neredeyse ıskaladı. Heyecan genellikle beni coştururdu ama iki duygu arasında sıkışıp kalmıştım: acı ve öfke. Kan sıçradı, sopamı pervasızca sallarken yüzüme çarptı. Bana kim saldırırsa saldırsın, kaç kişiyi indirirsem indireyim umurumda değildi.

Tek umursadığım şey ilerlemekti.

Bu pislikler gittiğinde, York evde kalmak zorunda kalacaktı. York'un evde olması, ilişkimizi düzeltmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Bir yolunu bulacaktım; başka seçeneğim yoktu. Daha fazla mermi havada vızıldarken bir kafatasını parçaladım. Gin'i belli belirsiz duydum, ama

yine de dikkat etmedim. Birkaç kez silahımı çekmek zorunda kaldım, ama sopayı sallamak ihtiyacım olan şeydi.

O kadar kendimden geçmiştim ki, ona bir isim vermek bile zahmetine girmedim.

Kan ve barut kokusu havayı o kadar doldurmuştu ki, sanki sigara dumanı gibi bana yapışmış gibi hissediyordum. Eve gittiğimde, önceden üstümü değiştirmezsem York anlardı. Beni bir kez koklardı ve o bakış geri gelirdi, benim insanlık damlası bile olmayan bir adam olduğumu haykıran bakış.

Katliam ve kargaşanın içinde kendimi kaybettim, bunun beni sarmasına ve varlığımı rahatsız eden kargaşayı dışarı çıkarmasına izin verdim. Saklanma yerini basıp yolumuza çıkan tüm düşmanları ortadan kaldırırken her şey bulanıklaştı.

"Siktir, Paolo sakin ol," diye emretti Gin.

Ciğerlerimi hava ile doldurdum. Sanki boğuluyormuşum, düşünmeden hareket ediyor ve önüme çıkan herkesi öldürüyor gibi hissediyordum. Kirpiklerimden kan damlıyordu. O kadar kanla kaplıydım ki, sanki ikinci bir deri gibi hissediyordum. Yan tarafımda ve arka bacağımda hafif bir ağrı vardı ama kafamdaki uğultuyu bastıracak kadar değildi.

Gin yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. O da benim kadar kanlıydı.

benim kadar kanlıydı. "İyi misin?"

Hayır. Ama nereden başlamalıydım? Her şey aynı anda hem yanlıştı hem de doğruydu. York'u geri kazanmış gibi hissettiğim anda, gerçeklik bana çarptı ve onu tekrar benden aldı. Onsuz olmaya dayanamazdım. Onu benim olarak ilan ettiğimde ciddiydim. York olmadan, kalan azıcık akıl sağlığımı da kaybederdim.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu Gin.

Birkaç dakika sonra onay geldi. Sopam gitmişti ve parmak eklemlerim parçalanmıştı. Onlara baktığımda, acı biraz daha artmaya başladı. Parmaklarımı esnettim, gergin ve yırtık deriyi gerip çektim.

"Hey!" Gin kafasını benimkine çarptı ve sürekli uğultuyu bozdu. Alnımı ovuşturarak inledim.

"İşte buradasın. Lanet olsun, Paolo." "Benim hatam. Şimdi iyiyim."

Gin beni izledi. O, ikimizden daha soğukkanlı olanı değildi. Beni sakinleştirmeye çalışması, benim kesinlikle kendimi kaybettiğimi gösteriyordu.

"Hadi, içki içmeye gidelim," dedi.

Kıyafetlerimize baktım. Hiçbir bar, bizimki dahil, bizim gibi kan gölü içindeki insanlara bir damla bile içki satmazdı.

Yerdeki cesetlerin etrafından dolaştık. Şikâyet edecek biri değildim. Yıllardır kimseyi öldürmedikten sonra, bu kaşıntıyı gidermek iyi gelmişti, ama bir yanım şu anda York'la yatakta olmak istiyordu.

"O ikisinin bir odaya ihtiyacı var," dedi Enzo. Geçen geceki kadar dağınık değildi, ama çok ciddi bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Bizi hiç düşünmüyorlar," dedi Quincy adındaki adam, başını sallayarak. İki aşk kuşuna başını sallarken yüzünün yan tarafına kan bulaştırdı. "Ben gidiyorum. Benito'ya bir sonraki eğlence gecesinde beni aramasını söyle."

Onların baktığı yere baktım ve ben de başımı salladım. Benito, cesetlerin üzerinde dururken Harlow'u adeta yutuyordu. Kardeşim için mutluydum ama kendi aşk hayatım şu anda berbat durumda olduğu için, kanla kaplı halde ne kadar mutlu olduklarını görmek istemiyordum.

"Jager," dedim.

Gin inledi. "Bagajımda biraz var. Boku yedik." Umarım öyledir.

KAPIYI AÇARAK, beni karşılayan karanlığa homurdandım. Kızlar yoktu ve York kanepede uyuyor, benim eve gelmemi bekliyordu.

"Siktir git."

"Ne, ben mi? Alınma Paolo, ama ben mutlu bir nişanlıyım." Gin kendi aptal şakasına güldü. Sözleri benimki kadar peltek çıkıyordu. Küçük cinayet serimizden sonra çok fazla içki içmiş olabilirdik.

Gözlerimi devirmek için zihinsel kapasitem yoktu. Yarın, dünya çok hızlı dönüyormuş gibi hissetmediğimde yapardım. Işık yanıp söndü ve ben geri çekildim, elimle gözlerimi kapattım.

"Ne oluyor lan?"

York. "Siktir, o adamı seviyorum," diye mırıldandım.

Elimi indirdim, onu aradım ve onu gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Bütün gece onu kafamdan çıkaramadım. Düşmanlara öfkemi boşalttıktan sonra bile, tek düşündüğüm patronumdu. Ona doğru sendeleyerek yürürken, York'un sadece bana bakmadığını fark ettim. Benimle Gin arasında bakışlarını gezdiriyordu.

"Demek bizi avlayan piç sensin, ha?" diye sordu Gin. York güldü. "Aileye hoş geldin demek isterdim ama bu geceki hali ikinizin arasındaki ilişkiyi gösteriyorsa, hoş geldin demesini başka bir güne saklayayım."

York ağzını açtı ama Gin henüz bitirmemişti.

Kardeşim beni yakaladı ve yüzümü ona çevirdi. "Artık ölümcül numaralar yok. Seni bir kez kaybettim, aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyorum."

Başımı salladım. "Evet." Gin uzaklaşmadan önce onu yakaladım. "Orada olmadığım için üzgünüm. İkinizin de bana en çok ihtiyaç duyduğunuz anda senin ve annemin yanında olamadığım için üzgünüm." Ona uzanıp ensesine vurduğumda sözlerim boğazımda düğümlendi. "Sen benim için çok önemlisin Gin. Çok üzgünüm."

Gin başka yere baktı, omuzları yükseldi, sonra tekrar gevşedi. "O lanet olası şeyin ne kadar acıttığını biliyor musun?" diye mırıldandı, gülümsemesi kayboldu. "Aklımı kaçırdım. Herkes senin hakkında konuşmayı bıraktı. Sanki artık yokmuşsun gibi. Neden senin hakkında konuşamadığımı bile anlamıyordum, sadece bir emirdi. Sen ölmüştün ve ben hiçbir şey söyleyemezdim. Sanki herkesin unuttuğu bir hayalet gibiydin."

"Üzgünüm."

Elini salladı ve beni kucaklamak için çekti, sonra tökezledi ve ikimiz de yere düştük. Kahkahalara boğulduk.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz." Kıkırdadı. "Sadece eve döndüğüne sevindim."

Kalbim sıkıştı. Geri döndüğüm andan itibaren bu anı bekliyordum. "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkürler."

"Ne yapmam gerekiyordu? Bir daha seninle konuşmamak mı? Bu çok aptalca," diye mırıldandı ve bir paket sigara çıkardı. Başını kaldırdı. "Hey, ateşin var mı, fed?"

York ona sert bir bakış attı. "Yok."

"Hay aksi. Erkek arkadaşın hiç eğlenceli değil."

"Onun erkek arkadaşı değilim," dedi York.

"Ah!" Giancarlo göğsünü tuttu ve kalp krizi geçiriyormuş gibi davrandı. "Ash bana bunu söyleseydi, aklımı kaçırırdım."

"İyi olmak için gerçekten çok uğraşıyorum,"

diye mırıldandım. "Aferin sana."

"Ben buradayım, biliyorsun," dedi York, eğilip Giancarlo'dan sigaraları alırken. "Burayı yakacaksın.

Ve sen" —beni işaret etti—"saçındaki kan mı?" "Muhtemelen,"

dedim dürüstçe.

"Nereden?"

Omuz silktim. "İşten mi?"

York burnunun köprüsünü sıktı. "Yemin ederim, aklımı kaçırmak üzereyim," dedi ve birbirine imkansız derecede yakın dört parmağını kaldırdı.

"Çok yakın," dedim.

"Evet, Paolo. Çok yakın."

Giancarlo yine kahkahaya boğuldu ve ben de onunla birlikte kahkahaya boğulmamak için direnmeye çalıştım. Bir ara York'un ayrılıp nemli bir bezle geri döndüğünü fark ettim. Yanağımdaki kanı sildi ve başını salladı.

"Lanet ellerine bak, Paolo. Delirdin mi? Hepsi parçalanmış," diye mırıldandı.

Giancarlo ve ben birbirimize baktık. *Demek ki, onun bana baktığını fark eden sadece ben değilim, değil mi?*

Gin sırıttı ve tek kelime etmeden her şeyi anlattı. *Hayır, kesinlikle öyle.*

York hayatımı tehlikeye attığım için beni azarlayıp aptal diye çağırırken ikimiz de sırıttık. Adamlarıma onu bırakmamalarını söylediğim için daha da sinirlendi ama umurumda değildi. Tek yapabildiğim ona bakmak, kaşlarını çatmış ve burun kıvrımlarını izlemek ve onu ne kadar istediğimi düşünmekti.

Kapının çalınması hem benim hem de York'un dikkatini çekti. Giancarlo sırt üstü yatıp Eminem şarkıları söylemekle ve sarhoş kafasıyla sözleri karıştırmakla meşguldü. York kapıya gitti, gözetleme deliğinden baktı ve iç çekerek kapıyı açtı.

Benito içeri girdi, her zamanki gibi çok düzenli görünüyordu. "Neredeler?"

York elini salladı. "Yerde, kan ve kim bilir başka neyle kaplı."

İkisi de tekrar göründü ve ben el salladım. Giancarlo rap yapmayı bıraktı, karnının üstüne döndü ve sanki ortaokulda pijama partisinde olan bir kız gibi aynı şeyi yaptı. Ben yine kahkahalara boğuldum.

"Onlarda bir sorun var," dedi York.

"Evet, Gin normalde böyledir," dedi Benito. "Korkarım Paolo senin peşinde."

Gözlerini kırptı. "Ne yaptım ben?"

"Sen bir ajansın, sen bul." Eğilip Giancarlo'yu yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Ash seni eve götürmemi söyledi."

"Umarım yüzümü yastığa gömmek için hazırdır."

Benito inledi. "Bana bir şey söylemeyi kes." Gin'in kolunu boynuna doladı ve onu sabitledi. "Biraz uyu, Paolo," dedi ve ben havaya başparmağımı kaldırdım. Sonunda York'a döndü. "Aptallarıma göz kulak olduğun için teşekkürler. Kardeşlerim benim için çok değerli."

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre birbirlerine baktılar, sonra York hafifçe başını salladı. "Anlıyorum."

"Seviş, Paolo! O senden hoşlanıyor, bunu anlayabiliyorum," dedi Gin kapıdan.

Onu öldürecektim.

Sonunda kapı kapandı ve ben şu anki ve tek takıntımla baş başa kaldım. Yavaşça ayağa kalkmaya başladım. York, sallandığımda beni sıkıca tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

"O sandık Jager kötü bir hareketti," diye
mırıldandım. "Gianpaolo."

Kafamı salladım. "Hayır, bana kızdığında sadece tam adımı söylersin."

"Öfkeliyim."

Yavaşça döndüm, kıçımın üstüne düşmemeye çalışarak. Kendimi toparladım ve onun odasına doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yatağa. Uzun bir gece
geçirdim."

"Geri dönmemeni söylemiştim."

"Siktir et. Seni asla terk etmeyeceğimi söylemiştim."

Kapıyı açtım ve doğruca yatağa yöneldim. York, tam yatağa ulaşmadan beni durdurdu.

"Sadece geri döndün diye, aşk hakkında konuşarak, yatağıma geri dönebileceğini mi sanıyorsun?"

Ne zaman aşk hakkında konuşmuştum ki? Beynim en iyi ihtimalle bulanıktı. York'u gerçekten seviyordum, buna hiç şüphem yoktu, ama şu anda onun için bunun bir önemi yok gibiydi.

"Hiçbir yere gitmiyorum, kabullen bunu."

York karnıma yumruk attı ve ben ikiye katlandım. Dizlerim büküldü ve yere düştüm.

Gülerek ona baktım. "Beni istediğin kadar incit, tatlı yanak, ama benden kurtulmanın tek yolu beni öldürmek."

"Lanet olsun, Paolo." York kollarını havaya kaldırdı. "Neden ben?" "Neden olmasın?"

"Ben sadece bir hedeftim, daha fazla bilgi edinmen için bir araç."

"Asla öyle olmadı. Evet, sana yakın olursam her türlü bilgiyi öğrenebilirdim ama bilgileri kendim elde etmek zor değildi. Başından beri seni takip ettim çünkü istedim." Kıçımı yere koyup sırtımı yatağa dayadım. "Ben bir tavuk şahiniyim."

York bana baktı, başını yavaşça yana eğdi. "Ne lan?"

"Kafası karışık hali bile sevimli."

"Boynunun yanından konuşmaya devam et, seni bu ızdıraptan kurtarmanın bir yolunu bulurum."

Lanet olası düşüncelerimi söylediğimi görmezden gelerek sırıttım. Lanet olası Jager her seferinde bunu yapıyordu. "Sözler, bebeğim, sözler." Artık yerde olmak istemiyordum. Yatak beni çağırıyordu. Her hareketimde zorlanarak kalktım. "Tavuk avlıyorum."

"Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi York.

Tamamen ayağa kalkarken homurdandım. Ona döndüm ve tepki veremeden burnuna bir yumruk attım. "Ama istediğim tek tavuk sensin." Yatağa geri düştüm ve tamamen yatmak için zıpladım. "Uzan, York."

"Hayır..."

"Kanepeye gidersen, sana doğru sürünerek giderim. Odama gidersen, sarhoş kıçımı oraya sürüklerim. Kızların odası mı? Arkandan yatağa bile tırmanırım. Umurumda değil. Gidecek hiçbir yerin yok, o yüzden yatağa gir."

Kulaklarıma gelen sessizlik, deli gibi aşık olduğum adama bakmak için dirseklerimle kendimi yukarı itmeme neden oldu. Takıntım her geçen gün daha da artıyor gibiydi ve bunun nedenini çok iyi biliyordum. Kendimi tamamen kaybetmiş gibi hissettiğimde, beni bütün hissettiren tek kişi oydu. York, kardeşlerimin bile göremediği yanlarımı görüyordu. York Washington benim her şeyimdi.

Ne zaman bir parçamı aldığını bilmiyordum ama onu asla geri alamayacaktım.

İstemiyordum.

Thirty-One

YORK

"DÜN GECE limanda bir katliam yaşandı. Yere cesetler saçılmış, çoğu tanınmayacak kadar parçalanmış. Yangın da çıkmış. Kanıtların çoğu yok edilmiş, tıpkı birkaç gece önce Triads adlı yerel çetenin bazı üyelerinin dişlerinden teşhis edildiği olayda olduğu gibi. New York'ta organize suçlar hâlâ devam ediyor ve tüm parmaklar tek bir aileyi işaret ediyor. Kendilerini hayırsever olarak adlandırıyorlar, ancak FBI onlara katil diyor. Vitale ailesi, aylar önce St. Mary kilisesini yok eden yangından bu yana mercek altında. Bu adamlar masum mu? Yoksa tehlikeli suçlular mı?"

Ekrana bakarken, haber spikeri konuşurken ağzım hafifçe aralık kalmıştı. Arka planda, Casey ile konuştuğum iş binalarının hala dumanı tüten enkazı görünüyordu. Kamera kaydı ve ben de onu orada gördüm. Görüntüler, güneş doğmadan, sabahın erken saatlerinde çekilmişti. Casey sinirli görünüyordu, yüzü kızarmış bir şekilde kameraya, federal hapishaneye göndereceği suçlular hakkında konuşuyordu.

Midem sıkıştı. *Yapmadı. Yapmazdı. Yapardı.*

Paolo'yu Paul gibi görmeye çalışıyordum, ama o Paul değildi. Burada orada Paul'un izleri vardı, ya da belki de o her zaman Gianpaolo'ydu ve bana gerçekte kim olduğunu gösteriyordu. Her halükarda, onun tek bir yüzü olduğunu iddia etmeye devam edemezdim. O bir katildi, yürüyen bir saatli bombaydı. Geçen gün ayrıldığında kötü bir şey peşinde olduğunu anlamalıydım, ama uyuyakalmıştım ve sonra hemen bir sürü sorunla uğraşmak zorunda kalmıştım. O yangını söndürmek biraz zaman almıştı; kızları sakinleştirmek, Shelly'yi rahatlatmak, çok zordu. Kapıdan çıkmaya çalıştığımda ve gardiyanlar beni süite geri dönmem için ısrarla uyardıklarında, beni kandırarak gitmemi engellediğini fark etmemiştim.

Evet, bunu hiç sevmedim.

Şimdi, Gianpaolo'nun ve şüphesiz kardeşlerinin rakip çeteye verdiği zararı izlerken, dehşet ve öfkeyle bakıyordum. Bu pislikleri ortadan kaldırmak benim işimdi, ama o bunu benden almıştı ve sayısız adamı da katletmişti. Gianpaolo tam anlamıyla bir Vitale'ydi. Bu, bunu daha da kanıtlıyordu.

İzlemeye devam ederken içimde bir çatışma yaşıyordum. Evet, o kötü bir adamdı, ama bir yanım onun bunu neden yaptığını biliyordu. Beni korumak istediğini söylemişti ve açıkçası bu doğruydu. Evet, bunu delice bir şekilde yapmıştı, ama gerçekten beni ve çocuklarımı koruyordu.

Telefonum çaldı ve ona baktım. Casey'di.

"Merhaba Casey. Ben de tam seni arayacaktım." "Konuşabilir misin?"

Etrafıma baktım. Kızlar mutfakta masada oturuyorlardı, Shelly yüzünde bir gülümsemeyle fıstık ezmeli ve reçelli sandviçleri dağıtıyordu. Paolo'nun onu öldürmeye çalıştığına inanamıyordum. Ona karşı her zaman gergindi, ama Shelly'nin işinde iyi olduğunu biliyordum. Sonuçta, Dawn onu seçmişti. Onun ne kadar tatlı olduğunu her zaman takdir etmişti. Dawn öldükten sonra Shelly ile çıkmayı düşündüğüm zamanlar olmuştu, ama yüzde yüz eşcinsel olduğumu kesin olarak biliyordum.

"York?"

Kendimi toparladım. "Üzgünüm. Bir saniye."

Kızlar yeterince şey duymuştu, onları birden fazla şekilde korumak istiyordum. Son zamanlarda, Paolo'nun ve benim tüm saçmalıklarımıza tanık olmuşlardı. Bu onlar için iyi değildi. Zaten özür dilemek için yollar düşünmeye başlamıştım. Çoğu, gece geç saatlerde film izlemek, makyaj yapmak, bol bol pasta yemek ve bir gecede verebileceğimden daha fazla sarılmakla ilgiliydi. Onlara bunu telafi etmeliydim.

Daireden çıkarken Mitchel beni durdurdu. "Nereye gidiyorsunuz efendim?"

"Bir telefon görüşmesi yapacağım. Senin için sorun olur mu?" diye tersledim.

"Evet, ama lütfen uzaklaşma. Nik seni takip edecek, ama mahremiyetini korumak için mesafesini koruyacak."

Adama baktım. Bir çocuk gibi gözetilmeye nasıl alışacaktım? Her zaman kendi başıma hareket eder, kendimi korur ve işlerimi kendim hallederdim. Bir korumanın gece gündüz peşimde olması tuhaftı. Garip bir şekilde tatlı ve koruyucuydu, ama yine de tuhaftı.

"Tamam." Diye iç geçirdim. "Geri dur," diye uyardım adamı. "Evet, efendim," dedi Nik.

Koridordan aşağı yürüdüm ve kendimi bir merdiven boşluğunda buldum. Nik, söylediği gibi geride kaldı. Sesimi alçaltım.

"Tamam, konuşalım," dedim, kendime çok uzak olmayan bir yerde bir Vitale askeri olduğunu hatırlatarak.

"Haberleri gördün mü?"

"Nasıl görmezden gelebilirim?"

Casey içinden küfretti. "Vitale'ler onların orada olduğunu nasıl öğrendi? Biliyor musun?"

Tam olarak biliyordum. Paolo telefonuma erişebiliyordu. Şifre aptalca bir şekilde kızların doğum tarihiydi. Şimdi değiştirilmişti, ama ona bu bilgiyi göstermiş olduğuma inanamıyordum. Bunu kesin olarak biliyordum çünkü bildirimlerimi aşağı kaydırıp bir göz attığımda mesaj oradaydı, ama uyandığımda yok olmuştu. Bana verilen bilgiyi şiddet eylemi gerçekleştirmek için kullanmıştı. Bir kez daha, ona birazcık bile olsa güvenmeme izin verdiğimde böyle bir şeyin olabileceğini düşününce, ona nasıl güvenebileceğimi merak ettim.

"Hayır," yalan söyledim. "Hiçbir fikrim yok. Telefonumun güvenli olduğunu sanıyordum, belki de değildi."

"Belki de değildi," diye homurdandı. "Her neyse, artık çok geç. Ne zaman işe döneceksin? Bu davadan ve maruz kaldığın tüm tehlikelerden dolayı sarsıldığını biliyorum, ama ofiste sana ihtiyacımız var, York. Akıllısın, yeteneklisin. Ve kötü adamları nasıl ortaya çıkaracağını biliyorsun." Bir süre durdu. "Yardımına ihtiyacım var."

Kalbim boğazıma düğümlenirken zorlukla yutkundum. Kahretsin, gerçekten yardım etmemi istiyordu. Eski o çekiciliği, ofise geri dönme, sahaya çıkma, bazı piçleri parmaklıklar arkasına atma arzusunu hissettim. Sanki kaşınan bir yer gibi

derimin altına yerleşmiş, kaşınması gereken bir kaşıntı gibiydi. Ancak, günün sonunda, bunu yapamazdım. Henüz yapamazdım.

Kızımı tekrar terk etmeden önce savaşın bitmesi gerekiyordu. Ayrıca, Paolo beni bırakmayacaktı. Beni deli etse de, içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Daireye geldiğimizden beri güvendeydik. Çocuklarımın bana hala ihtiyacı varken kendimi tehlikeye atamazdım.

"Yapamam," dedim.

Casey iç geçirdi. "Olan biten her şeye bakılırsa bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordum, ama denemek zorundaydım."

"Seni bunun için suçlamıyorum," dedim ona. "İnan bana, sahada olup bir fark yaratmak istiyorum, ama kızlarımı da düşünmek zorundayım."

"Evet, biliyorum. Tamam, gelecekte seni aklımda tutacağım." "Lütfen tut. Teşekkürler."

Telefonu kapattık ve telefonu cebime geri koyarken iç geçirdim. Takıma mesaj atmamak beni delirtiyordu, ama Paolo bunu yapmamamda ısrarcıydı. Şimdiye kadar haklı çıkmıştı. Bizi güvende tutmuştu. En azından onun isteklerini dinleyebilirdim.

Döndüm ve merdivenlerden yukarı çıktım. Nik hala orada duruyordu, beni gördüğünde elini silahına götürdü. Bir an donakaldım ve o derin bir nefes aldı.

"Çok özür dilerim efendim," dedi, gözleri panikle büyümüş. "Lütfen Bay Vitale'ye size silahımı doğrulttuğumu söylemeyin. Öyle demek istemedim. Merdivenlerden kimin çıktığını emin olamadım."

Elimi kaldırdım. "Sorun değil. Endişelenme. Daireye geri dönelim."

"Peki, efendim!"

Onunla birlikte merdiven boşluğundan çıkıp koridora geri döndük. Birisi yanımdan koşarak geçti, döndü ve diğer yöne doğru koştu. Bir an için onun Paolo olduğunu sandım. Ta ki konuşana kadar.

"Bu oyunda berbatlarsınız. Çabuk saklanın, sizi küçük pislikler!"

Durdum. "Giancarlo?"

Dönerek, nefes nefese beni baştan aşağı süzdü. "FBI geldi! Benim olduğumu nasıl anladın?"

"Sadece bir önsezi." Diye iç geçirdim. "Lütfen kızlara pislikler deme. Paolo nerede?"

"Hâlâ Benito ile konuşuyor. Bana aşağı inip sizi kontrol etmemi söyledi, sonra kızlar benimle oynamaya karar verdi."

"Daireden çıktılar mı?"

"Merak etme, o veletlere göz kulak oluyoruz. Paolo, onlarla uğraşanların Silvy ile tanışacağını söyledi."

Tüylerim diken diken oldu. Evet, lanet olası çekicinin bir sorunu vardı. "Şimdi neredeler?"

"Saklanıyorlar. Saklanacak pek bir yer yok, ben de onlara yaratıcı olmalarını söyledim."

Kafamı sallayarak inledim. "Teşekkürler. Onları bulsam iyi olacak."

"Ama eğleniyorduk."

"Siz ikiniz ne halt yiyorsunuz!" diye bir kadın sesi havayı deldi.

Shelly mi?

Köşeyi dönmeye başladım, ama bir şey bana geri durmamı söyledi. Etrafa baktığımda, Shelly'nin koridorda fırtına gibi koştuğunu net bir şekilde gördüm. Kızlarımın her birinin bir kolunu tuttu ve daireye geri dönmeye başladı, küçük ayakları ona yetişmek için çabalıyordu.

"İkiniz de anneniz gibisiniz. İtaatsiz, fazla bağımsız ve beyninizi kullanmayı reddediyorsunuz. Öldürülmek mi istiyorsunuz? Görünüşe göre öyle. Annenizin bu kadar çabuk öldüğünün bir nedeni var. O da aynı derecede inatçı ve dik başlıydı," diye mırıldandı. "İçeri girdiğimizde, ikiniz akşam yemeğine kadar odalarınıza kapatılacaksınız. Ve yemek yiyebilmeniz bile şanslı sayılırsınız."

Midem o kadar sıkıştı ki midem bulandı. Shelly'nin çocuklarla bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Evet, sert davranma eğilimi vardı, ama bazen bu gerekliydi. Bu farklı bir seviyeydi. Çok aşırıydı.

"Shelly," diye bağırdım, köşeyi dönerek koşarken.

"Bay Washington!" Beni görür görmez bir adım geri atladı. "Burada ne yapıyorsunuz? İçeride olduğunuzu sanıyordum."

"Eminim öyledir," diye homurdandım ve kızlarımı yakalayıp kendime doğru çektim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da çocuklarıma bu şekilde konuşuyorsun? Ve Dawn hakkında konuştuğun şekilde..."

Gözleri hemen yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Gerçekten, kaba olmak istemedim, ama bazen çok zor oluyorlar. Yine kaçtılar ve endişelendim. O sözleri söylememeliydim." Parmaklarıyla oynadı. "Lütfen, beni affedin."

Ona baktım. Ağzından çıkan o pis sözlerden sonra nasıl orada oturup bana masum masum bakmaya çalışabilirdi? Uzun zamandır ilk kez, birine tokat atmak istedim. Kalbimi sızlatmaya cüret etti, ama kalbim ölmüştü.

"Eğer mahkumların kaçmaya devam ediyorsa, belki de sorun sensindir, sence de öyle değil mi?" diye bağırdım. "Çekil önümden," diye tükürdüm. "Mitchel!"

Muhafız koşarak geldi. "Evet, efendim."

"Bayan Balen'i binadan dışarı çıkar. Geride bıraktığın her şey sana gönderilecek. Git."

"Bay Washington..."

"Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu Giancarlo.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Shelly'ye döndüm. "Gianpaolo'yu aramadan ve o seninle ilgilenmeden gitmeni öneririm. İnan bana, o kadar hoş ve tatlı olmayacak."

Yüzündeki ifade, gözyaşlarını anında sildi. Bana öfkeyle baktı.

"Tek yapmaya çalıştığım şey sana ve bu kızlara göz kulak olmak. Onları Dawn'ın yapacağı gibi yetiştirmek. Ben onlar için bir anne gibiyim."

"Sen bizim annemiz değilsin!" diye bağırdı Navy.

Nyra da onunla birlikte başını salladı. Shelly'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, bakışları zehirliydi. Kızlarıma kaç kez bu şekilde bakmıştı? Paolo haklıydı, o bir yılan gibiydi. Ona büyük bir özür borçluydum. O bir suçlu olabilir, ama kesinlikle aptal değildi.

Korkunç bir hata yapmıştım.

"Onu buradan çıkarın," diye homurdandım. "Evet, efendim."

Mtichel kolunu sertçe tuttu. O çığlık attı ama ben aldırmadım. Siktir et onu. Asansöre bindirilip gözümün önünden kaybolduğunda, yere çöktüm. İkisini de kollarımın arasına alıp o kadar sıkı sarıldım ki, birine ya da ikisine zarar vereceğimden korktum.

"Neden bana söylemediniz?" diye fısıldadım. "Gerçekten o kadar aptal mıyım, bunu göremedim mi?"

Navy başını salladı. "Onun gitmesini istemedik. Annem onu severdi."

"Sen de onu severdin," diye ekledi Nyra. "Eskiden iyiydi."

"Gerçekten çok iyiydi," diye ekledi Navy.

"Ama annem öldükten sonra kötüleşti. Çok değil, sadece biraz."

Bunu duyunca kalbim sızladı. Daha iyisini yapmalıydım, kızlarımın iyi olduğundan emin olmak için elimden geleni yapmalıydım. Her şeyin hala yolunda olduğunu düşünmüştüm. Dedikleri gibi, Shelly her zaman iyiydi. Onları maceralara götürür, saçlarını yapar, ödevlerini onlarla birlikte yapardı. Dawn ona hayrandı, ancak ben, onun vefatından yaklaşık bir yıl sonra, Shelly'nin çok daha ketum olduğunu fark ettim. Bana birkaç kez asıldı, ama tabii ki hiçbirini kabul etmedim. Bu yüzden mi öyle davranmaya başladı?

Önemli değildi. Daha iyi davranmalıydım.

Hayır, daha iyi olacağım. İşimi azaltmam lazım. Benim dünyam parçalanırken, dünyayı kurtaramam.

Asansör çaldı ve Gianpaolo koşarak dışarı çıktı. Hala nefes nefeseyken çömeldi ve üçümüzü de kollarıyla sardı. Muhtemelen kurduğu kameralardan bizi gördüğünü biliyordum. O anda umurumda değildi. Ona umutsuzca baktım ve o da bana baktı.

"Sorun yok," diye fısıldadı.

İki basit kelime, ama hiç bu kadar rahatlamamıştım. Paolo beni çok iyi tanıyordu. Onun bir bakışıyla, sürekli saklamaya çalıştığım tüm baskı ortadan kayboldu.

Dağılmıştım.

Thirty-Two

YORK

"BEN KÖTÜ BİR BABAYIM."

"Şşşş." Paolo sırtıma oturdu, elleriyle çıplak tenimi okşayarak masaj yaptı. "Sen korkunç bir baba değilsin, York. Sen bekar bir babasın. Her şeyi aynı anda yapmak zor."

"Bu benim işim. *Tek* işim bu olmalı."

"Evde kalıp çocuklarına bakan bir baba olmak mı istiyorsun?" diye şaka yaptı. "Bu ayarlanabilir."

"Gianpaolo."

"Kahretsin, başım belada," diye mırıldandı kendi kendine.

Kendimi berbat hissetmeme rağmen gülümsedim. Paolo, kızları yatırıncaya kadar sakin ve rahat bir gün geçirmemiz konusunda ısrar etmişti. Kızlar, büyük yatakta yatmak istemedikleri için onun odasını işgal etmişlerdi. Onlar uyuduktan sonra, Paolo giysilerimi çıkardı, bir şişe losyon aldı ve duygularımı masajla gidermek için ısrar etti.

Koridorda kızların önünde dağılmamak başlı başına bir başarıydı. Gözyaşlarının sızısını, duygularımın coşkusunu, kafamın o kadar sıkışmış olduğunu ve bu kadar önemli bir şeyi kaçırdığımı bilmenin yıkıcılığını hissettim. Bundan nefret ediyordum. Daha iyisini yapmam gerekiyordu.

"Daha iyisini yapacağım," diye mırıldandım kendi kendime.

"Artık ben varım, hatırladın mı? Artık her şey senin omuzlarında değil." Paolo durakladı, elleri sırtımda hareketsiz kaldı. "Burada olmak istiyorum."

Göğsüm sıkıştı. Onun bunu yaptığını biliyordum. Paolo'nun açıkça belirttiği tek şey, bizim hayatımızın bir parçası olmak istediğiydi. Özellikle sarhoş bir şekilde eve sendeleyerek geldiği gece. Beni sevdiğini söylediğini duymak, kaçamayacağımı bildiğim gerçekle yüzleşmemi zorladı; o beni seviyordu. Ama bunu söylemesine bile gerek yoktu. Her etkileşimimizde bunu hissediyordum, bana destek olma şeklinden bunu duyuyordum. Bir süredir biliyordum. Ancak bunu duymak yine de beni parçaladı ve her şeyi sorgulamama neden oldu.

"Fazla düşünmeyi bırak," dedi Paolo, çıplak göğsünü sırtıma dayayarak. "Biliyorum."

"Evet," diye iç çekerek itiraf ettim. "Öyle yapıyorum." "Kes şunu. Gözlerini kapat ve bunu hisset."

Bir kez olsun onu dinledim. Elleri cildimin üzerinde kayarken ve kaslarımı gevşetirken içimden bir inilti çıktı. Tekrar yaptı, tuttu, sıktı ve ovuşturdu, ta ki ben yatakta eriyip gidecekmişim gibi hissedene kadar. Her dokunuşuyla Paolo endişelerimi ve kaygılarımı alıp götürdü ve yerine huzur koydu.

"Haklı olduğum için üzgünüm," dedi Paolo. "Haklı olmak istemedim, ama o kadınla tanıştığım günden beri bana kötü hisler veriyordu."

İç geçirdim. "Sana karşı çıkamıyorum bile. Cidden, daha iyi bilmeliydim."

"Nasıl bilebilirdin ki? Senin yanında bambaşka bir insandı."

Paolo kulağımı, yanağımı, çenemi öptü. Yüzüme serpiştirilen her küçük öpücük, beni yatağa daha da batmak istememe neden oldu. Ona sarılmak bile iyi geliyordu. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve ağzıma ulaşabilmek için yer değiştirdi. Yeterince yaklaştığı anda beni öptü. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Kalçalarımı kaldırıp ona doğru bastırdım.

"Masajdan daha fazlasına mı ihtiyacın var?" diye fısıldadı Paolo. Başımı salladım. "Evet."

"Dön."

Elimi bıraktığı anda, onu geri istedim. Dediğini yaptım ve sırt üstü yatana kadar yatakta döndüm. Paolo giydiği eşofmanı çıkardı. Aslında, benden çaldığı eşofmanı. Onu benim kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyordu. Çıplak kaldığında, ağır penisine baktım. Yarı sert halde bacaklarının arasında duruşu çok çekiciydi.

"Bekle," dedim. "Seni tatmama izin ver."

Gianpaolo elindeki yağ şişesiyle durdu. "Gerçekten mi?" "Evet.

Çalışıyordum."

O ıslık çaldı. "Oral seks sanatını öğrenmek patronuma kalmış." Paolo

yatağa atladı, zıpladı ve benim yerimi aldı. Kafamı salladım,

o arkalarına yaslanırken bacaklarının arasına geçtim. Eğilip, dilimle onun penisinin yan tarafını yaladım ve o inledi.

"Hala öğreniyor olman umurumda bile değil. Dilin benim sikime değdiği anda, kendimi kaybediyorum."

Bu, karnımda aptalca kelebeklerin uçmasına neden oldu. Ağzımı açtım, dudaklarımı onun uzunluğunun etrafına sardım ve aşağı indim. O kalçalarını yukarı kaldırırken ağzımın etrafında bir sıcaklık dalgası yayıldı ve ben inledim. Paolo boş elimi yakaladı ve bir kez daha tuttu, beni yine eritmeye başladı. Diğer eli saçlarıma girdi, tırnakları kafamın derisini kazıyarak izlediğim videoları hatırladım. Yukarı aşağı hareket ettim, yanaklarımı içeri çekerek emdim.

"Oh, lanet olsun. Bu yeni," diye inledi Paolo. "Gerçekten çalışmışsın."

Kıkırdadım. Muhtemelen fark edememişti, ama gururla parıldıyordum. O zamanlar Paolo'dan çok uzaklaştığım için bunu araştırmak çılgınca görünse de. Bir parçam, yine bu duruma düşeceğimizi biliyordu. Her zaman öyle olurdu. Sanki birbirimize çekiliyormuşuz gibi; aptal bir güve, ateşin alevine çekilir gibi.

Hangisi hangisiydi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese konuştu Paolo. "Bana dokunduğunda çok hoşuma gidiyor. Nessuno è migliore di te."

Bir süredir bana İtalyanca konuşmadığını fark ettim. Bazen sinirlendiğinde konuşurdu, ama bunu böyle duymak, onun sikini boğazımda hissederken, beni sertleştirdi. Kendimi tatmin etmek istedim, ama kendimi tuttum. Kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım olduğu kadar, Paolo'nun sert ellerinin sikimi okşamasına, beni mastürbasyon yapmasına ya da deliğinin beni daha fazla sarmalamasına ihtiyacım vardı. Siktir, sadece onunla iyi hissetmek istedim.

Dudaklarım serbest kaldı ve o inledi. Onun uzunluğunu aşağı doğru seyahat ettim ve taşaklarını yaladım. Keskin bir nefes alması, doğru bir şey yaptığımı gösteriyordu. Onu ne kadar çok tatıp alay edersem, o kadar çok inliyor ve homurdanıyordu, ta ki sonunda çenemi tutup başımı yukarı çekene kadar.

"Buraya gel ve otur, hemen."

Kıkırdadım. "Aç görünüyorsun."

"Şaka yapmıyorum, York," diye tersledi. "Kalk."

Şaka yapmadığını söylemesine rağmen, yine de güldüm. Onu daha önce böyle görmemiştim, oral seks becerilerimin yetersizliğinden dolayı değil. Onun üzerinde böyle bir gücüm olduğunu bilmek çok tahrik ediciydi. Tanrıya şükür ki ders çalışmıştım. Bundan sonra, bu gücü ona karşı kullanacak, delirtilmenin nasıl bir his olduğunu ona gösterecektim. Oturur oturmaz, Paolo vücudumda yukarı doğru sürünmeye başladı. Penisimin üzerine oturdu ve onu kavradı.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yavaşça sikimin üzerine oturdu. Parça parça, açgözlü kıçı tarafından tamamen yutuldum. Kalçalarını kavradım, daha fazla açtım ve parmağımı gergin deliğine sürttüm. O daha aşağı inerken parmağımı soktum ve o hayatı pahasına bana tutunurken göğsünden derin, boğuk bir inilti döküldü.

"York," diye fısıldadı, eğilip beni öperken. "Çok iyi hissettiriyorsun. Sıkı kıçımda çok iyi hissettiriyorsun."

Nefesim boğazımda takıldı. "Sence benim sikim nasıl hissettiriyor? Çok seksisin." Kalçalarını tuttum, kaldırdım ve Paolo'yu tekrar aşağıya çarptım. "Kıçını sikmeyi seviyorum. Evde dolaşırken her zaman çok iyi görünüyorsun, neşeli ve deli gibi sikmemi istiyorsun, ben de deli gibi deli gibi deli gibi

"Siktir." Paolo, ellerini başlığa vurarak titredi. "Evet, evet, evet, bebeğim, aynen böyle. Kimsenin senin gibi bir sik yok. Sen mükemmelsin, York. Lanet olasıca mükemmel." Gözleri yine benimkilerle buluştu. "Her yönden."

Kalbim bir an durdu. Dudaklarımız tekrar buluştu, öncekinden daha acil ve çaresizce. Her hareket, sanki birbirimize kaynaşıyormuşuz, iki insan birleşiyormuşuz gibi hissettirdi.

Bundan nefret etmedim.

Paolo'nun kıçını doldururken sikim sertleşti. Inleyerek, o da boşalana kadar onu defalarca sikim boyunca sürükledim. Nefes nefese, birbirimize sarılarak yatağın üzerine yığıldık.

Paolo uzanıp yanağıma dokundu. Gözlerinin arkasında duygular parladı, ama ben onları tam olarak anlayamadım. Midem sıkıştı.

"York?"

Elini tutup benim elimde tuttum. "Yapma," diye uyardım onu. "Henüz değil, tamam mı? Hâlâ tüm bunları anlamaya çalışıyorum."

Bana biraz daha uzun süre baktı. "Tamam," dedi sonunda. "Duş almak ve atıştırmak ister misin? Ben bir sandviç yerim."

Şu anda en çok korktuğum konuyu bırakmasına minnettar olarak gülümsedim. Paolo öne eğildi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve yataktan zıpladı.

"Duş ve sandviç harika olur," dedim, odada dolaşmasını izlerken gülümseyerek.

"Harika." Durdu ve bana gülümsedi. "Bunu özledim. Bizi. Acı verdi."

"Evet," diye onayladım. "Ben de bunu özledim. Bizi," diye ekledim.

Gülümsemesi, fırtınadan sonra bulutların arkasından çıkan güneş gibiydi. Onu yatağa sürüklemek ve tekrar içine girip onu kollarımda ıslak, yapışkan bir yığın haline getirmek istedim. Bunun yerine, uzattığı eli tuttum, ayağa kalkarken kemiklerim çatırdarken homurdandım ve onu duşa kadar takip ettim.

"Lanet olsun, ihtiyar. O gıcırdayan kemiklerini düzene sok." Paolo güldü. "Bu gıcırdayan kemikler seni iyi becerdi." Ben de güldüm.

"Oooh, bu gece esprilerin var."

"Hiç bilmiyorsun," dedim.

İkimiz de okul çocukları gibi gülerek koridordan koştuk, yakalanmamak için birbirimizi susturduk. Paolo'nun eli benimkinden hiç ayrılmadı. Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki?

Uyumadan önce burnumu Gianpaolo'nun boynuna gömmüştüm. Şimdi bile, uyanık ve uykulu arasında bir yerde süzülürken, onun kokusunu, hafif ve rahatlatıcı kokusunu alabiliyordum.

Ağır nefes alma ve inleme sesleri kulaklarıma çarptı. Yavaşça gözlerimi açtım ve karanlık beni karşıladı. O anda bile yakınlarda birinin beni izlediğini hissettim. Bekliyordu. Bakıyordu.

Paolo elinde silahla yanıma geldi. Silahı nereden bulduğunu bilmiyordum ama silahı ateşlemeye hazırladı. Işıklar yandı ve iki adamı gördük. Her ikisi de kollarında kızlarımdan birini tutuyordu, ağızları tıkanmıştı. Korku hızla öfkeye dönüştü. Öfke beni yuttu ve ilk adam Nyra'nın kafasına silah dayamadan önce yataktan fırladım.

"Bir daha kıpırdarsan, bu odayı onun beyniyle boyarım. Söz veriyorum." Geri çekildim. "Ne istiyorsunuz?"

Adam sırıttı, tekrar konuşurken İtalyan aksanı belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "Bizi araştırıyorsun, değil mi?" Cevabı zaten bildiği halde başını salladı. "Peki ya sen? Kardeşlerin yakıp öldürüyor. Patronlarımız sizi görmek istiyor. İkisini de."

Yutkundum. Doğru cevap, bizi ikinci bir yere götürmelerine izin vermemekti, ama kızımın şakaklarına silah dayandığında bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı. Paolo yavaşça silahını indirip ellerini kaldırırken ona baktım.

"Haklısın, ben ve kardeşlerim yaptık," dedi. "Bize saldıranlara cevap verdik. Beni mi istiyorsun? Al beni."

"Ne? Hayır," diye Paolo'ya fısıldadım.

Beni susturdu. "Hadi ama dostum. Beni patronuna götür. Ne isterse cevap veririm."

Adam gözlerini kısarak, "Kıpırdama," diye bağırdı ve silahı Nyra'nın kafasına sertçe dayadı. Nyra ağlamaya başladı. "İkisini de istiyor."

"Onu duydunuz, ikiniz de gelmelisiniz," diye ekledi Triad arkadaşı, gözleri küçümsemeyle parıldayarak. "Gidelim."

"Bu odadan çıkmayacağımı, ikinizi de öldürüp patronlarınızın peşine düşmeyeceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu Paolo.

Gözleri kararmış, duyguları kaybolmuş bir şekilde kızlarımızı tutan iki adama bakıyordu. Omurgamdan bir ürperti geçti. Gianpaolo'nun kötü tarafında olmak istemezdim.

Gianpaolo'nun kötü tarafında olmak istemezdim.

"Burası bizim adamlarımızla dolu," dedi Triad rahat bir şekilde. "Buraya sadece biz geldik, ama inan bana, bu eve hafife alarak gelmedik. Muhafızların öldü, kaçış yok. İşbirliği yap yoksa küçükleri öldürürüz."

Paolo kaşlarını çattı. "Siktir," diye mırıldandı. Planladığı şey işe yaramamıştı ya da hoşuna gitmeyen bazı bilgiler edinmişti. Sahada ideal olmayan bir durum fark ettiğinde de aynı şekilde davranırdı. "Dinleyin, beni götürün. Onların bununla hiçbir ilgisi yok. York soruşturmadan çekildi ve haftalardır geri dönmedi. Onu bırakın."

Navy'yi tutan adam kolunu daha sertçe tuttu. "Hepiniz.
Hemen!"

Paolo güldü, sesi o kadar tüyler ürperticiydi ki, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Beyninizi ezip püre haline getireceğim. Bu gece kızlarıma elinizi sürerseniz, onları uğurlayıp hatıra olarak saklayacağımı bilin."

"Göreceğiz bakalım."

Birbirimize baktık. Sonuçta, Navy ve Nyra'ya hiçbir şey olmasına izin vermeyecektik. Gidecek, bize söyleneni yapacak ve bir sonraki yere taşındığımızda ne yapacağımıza karar verecektik. İkimiz de yataktan kalkarken, odaya daha fazla adam doldu. Beni ve Paolo'yu yakaladılar, bizi döndürdüler ve üstümüzü aradılar. Paolo'nun pijama pantolonunun cebinde bir bıçak vardı. O da el konuldu. Benim cebimde hala bir maket bıçağı vardı. O da alındı. Bizi tekrar döndürdüklerinde, kızlara uzandım.

"Her şey yoluna girecek, ikiniz. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musunuz? Uslu olun, dinleyin, söyleneni yapın."

Bana baktılar ve aynı anda başlarını salladılar, sonra bir yumruk yüzüme çarptı. Başımı geriye attım ve önümdeki adama doğru adım attım.

"Dokunma. Yürü," diye homurdandı.

Kızlara bir kez daha baktım ve gözlerindeki ifade, derslerimizi hatırladıklarını gösteriyordu. Her birini. Paul'un ve benim bileklerimize koli bandı sarıldı ve bir parça daha ağızlarımıza yapıştırıldı. İkimiz de itilirken sendeledik, çıplak ayaklarımız halıdan sonra koridorun soğuk zemini üzerinde sürüklendi. Bir şeye bastım, neredeyse kayıyordum ama kendimi toparladım.

Aşağı baktığımda boğazım sıkıştı. Bizi gözetleyen tüm gardiyanlar ölmüştü. Mtichel'in başının etrafını çevreleyen kan gölü...

ayak izimi taşıyordu. Gözleri açıktı, kafasının yarısı çökmüştü. Hissettiğim duygu sinirlenmekten daha fazlasıydı ve onun için de aynı derecede kızgın olduğumu fark ettim. Muhafızlarımızı çok az tanıyordum, ama bize göz kulak olmuşlar, çocukları korumuşlardı. Hepsinin aileleri, hayatları, dönecekleri evleri vardı. Paolo'nun bakışlarıyla karşılaştığımda, gözleri çok karanlıktı; kapkara. Birbirimize bakarken, sanki aynı sayfada gibiydik. Normalde normalde şiddet eğilimli bir adam değildim, ama onlar beni yeni boyutlara itmişlerdi.

Paolo'nun hepinizi tek tek öldürmesini izleyeceğim. Ben de katılmasam şanslı sayılırsınız.

Thirty-Three

GIANPAOLO

Bu dünyadaki hiçbir güç, aileme dokunan herkesi yok etmemi engelleyemezdi. Midemin derinliklerinde dolaşan duygu öfke değildi. Hayır, damarlarımı kesen içgüdüsel öfkeyi tanımlamak için bu kelime çok yumuşaktı. Eğer dünya daha önce beni bir canavar olarak görüyorsa, ailem zarar gördüğünde beni görmemişlerdi.

İkizlerin hafif inlemeleri kalbimi sızlattı. Beni öldürmek için sürüklemek bir şeydi, ama çocuklarım da mı?

"Ağlamayı kesin." Bir darbe sesi geldi.

Nereden geldiğini tam olarak anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Kızların minibüsün arkasında olduklarını biliyordum, ama gözlerimizi bağladıktan sonra hiçbir şey göremiyordum. Navy ve Nyra korkmuş bir çığlık attılar ama sonra susdular. Koli bandını çekip çıkarmaya çalıştım ama başaramadım.

"Onlar sadece çocuk," dedi York.

Bantları çıkarmış olmalıydı.

Etlerin çarpıştığı ses kulaklarımda çınladı. Kafamı çevirdim, beni karşılayan karanlığa sinirlendim. York omzunu omzuma dayadı ve inledi.

Benimkini yırttım. "İyi misin?" diye sordum.

Hepsi öldü.

Ağır bir şey kafamın arkasına çarptı ve bir an başım döndü. Yine de York ve kızlar için endişeleniyordum. Onlar iyi olduğu sürece her şeyle başa çıkabilirdim.

"York?"

"Konuşmayı kes," dedi adamlardan biri. Kimin söylediğini umursamadım. Onlar, ortadan kaldırmam gereken cesetlerden başka bir şey değillerdi.

"Tamam, Paolo." York homurdandıktan sonra kendini toparladı. Bana dokunmaya devam etti. Minibüsteki kızlar dışında, beni çileden çıkarmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Nereye gidiyor olursak olalım, orası son dinlenme yerimiz olacaktı. York'u ve kızları oradan çıkaracağıma yemin ettim ve sonra benim olanı tehdit etmeye cüret eden herkesin sonunu getireceğime emin oldum. Kararım sarsılmazdı.

Araba yavaşladı ve ben rahat bir nefes aldım. "Dikkatlerini çekecek hiçbir şey söyleme veya yapma," diye York'a fısıldadım. Tek endişem onlardı. "Bırak ben halledeyim."

"Paolo..."

"Lütfen. Sizler benim ailemsiniz, benim dünyamsınız."

"Konuşmayı kes." Şakağıma aldığım bir başka darbe beni geçici olarak sersemletti.

Zonklama başladığında nefesimi tuttum. Alnımdan akan sıcak kanın izi çok netti.

"Geldik. Şimdi in." Omuzlarımı iterek beni minibüsten dışarı çıkardılar.

Kısa bir an için, York'un sırtı göğsüme değdi. Bu küçük bir teselliydi ama ben bunu kabul ettim. Böyle bir fırsat bir daha karşımıza çıkmayabilirdi. Minibüsten inerken ayak tabanlarımı kayalar ve kim bilir başka neler kesiyordu. Soğuk hava yüzüme çarptı ve şüphesiz geçirdiğim beyin sarsıntısını unutturdu.

"Çekil." Soğuk metal bir silah omuzlarımın arasına dayandı. "Tek bir yanlış hareket ve çocuklar ölür."

"Kızlarımı tehdit etmeye devam edersen, o silahı kullanma şansın olmayacak, korkak," diye karşılık verdim.

Etrafımızda kahkahalar yükseldi ama gergin, neredeyse zoraki kahkahalardı. Şaka yapmadığımı biliyorlardı. Her kelimesinde ciddiydim.

"Kapa çeneni. Vitales'ler sadece laftan ibarettir."

Bu gerçekten gülünçtü. Kıkırdadım. Geride bıraktığımız çok sayıda ceset aksini söylüyordu. Hem Triadlar hem de Aceto'lar bizim yüzümüzden savunmaya geçmişti.

"Çocukları bir grup orospu gibi kaçırmak zorunda kalanlar biz değiliz."

Silahın patlamasını bekliyordum. Silah, başımın arkasını sıyırdı. İleriye doğru sendeledim, dengemi kaybettim ve göğsümle soğuk, acımasız yere çarptım. Cam ve taşlar etimi parçaladı.

"Onu kaldırın. Onu görmezden gelin." Triad üyesi yakındaydı, beni yerden çekip kaldırdı. Gözlerimi kapatan göz bağı çıkarıldı ve o, ruhsuz boş gözlerle bana baktı. "O bizim merhametimize kaldı." Silahını çekip Nyra'ya doğrulttu, göz teması kurmayı hiç bozmadan. "Bu Vitale bir kaltak. Öyle değil mi?"

Nyra baştan aşağı titriyordu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Bana bakarak gözleriyle yalvarıyordu. Buna gerek yoktu, onun için, ikisi için organlarımı bile keserdim.

Triad emniyet kilidini açtı ve parmağını tetiğe koydu. En ufak bir baskı bile onu benden alacaktı. Gurur bize zorla aşılanmıştı. Her Vitale'nin bir parçasıydı ama onlar için benimkini yutacaktım.

"Tamam," dedim.

O pislik gülümsedi ve silahla yanağıma vurdu. Artık Nyra'ya doğrultulmadığı sürece umurumda değildi.

"Anlaştığımıza sevindim. Artık konuşma yok." Tekrar harekete geçmeden önce diğerlerine başını salladı.

Nerede olduğumuzu tanıyamadım. Eski tarz bir fabrikaydı. Pencereler tahta ile kapatılmıştı ve binanın her tarafı grafiti ile kaplıydı. İçeri itildiğimizde sırtım gerildi. Orada sadece bir avuç adam yoktu, lanet olası bir ordu vardı. Aceto'lar ve Triadlar. Aralarında tanıdığım birkaç küçük çete daha vardı. Hiçbiri aynı ligde değildi, ama yerde daha fazla ceset olacaktı.

Papa bile onların tarafında olabilirdi. Yine de hepsini sığ bir mezara gömerdim.

Gözler, yaptığımız her harekete kilitlenmişti. Bir sürü adam, ellerini silahlarının üzerinde tutarak bizi izliyordu. Bu kolay olmayacaktı ama imkansız da değildi. Kardeşlerimin bizi avlayacağından hiç şüphem yoktu.

Odanın ortasında durduk ve ben, Triadların lideri Qiang ve Aceto'ların şu anki vekili Tasso ile yüz yüze geldim. Ona lider demek nezaketti; uygun yollardan geçmeden bu pozisyona atlamıştı. Boyu 1,80'den fazla olamazdı ve zayıf bir yapısı vardı. Açık kahverengi saçları geriye jölelenmiş, iki tutam da alnının iki yanına düşmüştü. Kahverengi gözleri bana bakıyordu, yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Dur tahmin edeyim. Gianpaolo, değil mi?" Tasso parmaklarını şıklattı. "Dostum, Giancarlo'ya ne kadar benzediğin inanılmaz."

"Kardeşimi takip ettiğini bilmek hoş. Ne yaptı? Yol kenarında seni becerip, ortada kalmana neden oldu mu?" Gin'in bunu yaptığı biliniyordu, bu yüzden ona yakıştırırdım.

Tasso güldü. "Oh, sen bir ragazzo'sun." Birkaç saniye içinde yüzüme yaklaşmış, nefesini ve tükürüğünü birden üzerime püskürtmüştü. "Parlate di nuovo a sproposito e consegnerò quei mocciosi al mio socio in affari." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi, sonra bir adım geri çekilip ikizlerin yanına yürüdü.

"Onlara dokunma," diye bağırdı York.

Üç silah birden ona doğrultuldu. Dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı ve ben dört adamın beni yerinde tutmasıyla ayakta kaldım.

Navy başını ileri geri salladı, ağzındaki tıkaç çenesinden kayarak ağzını serbest bıraktı. "Baba. Paolo."

Tasso, Navy'nin saçından birkaç tutam aldı ve kirli parmaklarıyla bukleleri yuvarladı. Gözleri üzerimdeydi, benimle oynuyordu, harekete geçmem için beni kışkırtıyordu, böylece bir nedeni olacaktı. "Così bella e così giovane. Si romperanno prima di arrivare a sedici anni." Sırıttı. "Annesini zaten öldürdüm. Kızlarının da iyi bakıldığından emin olayım." Sırıtışı daha da büyüdü. "Uzun zamandır kim olduğunuzu biliyoruz, Bay Washington. Andre onu özellikle seçti. Onu ortadan kaldırmak benim en büyük anımdı. Ondan sonra bana daha da çok güvenildi. Bu, bugün bulunduğum yere gelmemin yolunu açtı."

Boğazımın arkasında bir acı hissettim, kusacak gibi oldum. Ellerim onun kanını, hepsinin kanını dökmek için kaşınıyordu.

"Ne diyor?" York homurdandı. Başını salladı. "Sen... Dawn'ı sen mi öldürdün?" Kızlara bakıyordu ama sorusunun bana yönelik olduğunu biliyordum.

Tasso'nun onlar hakkında söylediklerini ona söylemeye cesaretim yoktu.

"Onları bu işe karıştırma. Çocukları da mı dahil etmek istiyorsun?" Ahlak, hiçbirimizin güçlü bir şekilde hissettiği bir şey değildi, ama çocuklar çoğumuz için hala yasak bölgeydi. Belki Qiang hariç. Ama onlara yaptıkları...

savaş ve çatışmayla hiçbir ilgisi yoktu. Omurgamdan bir ürperti geçti. "Ora avete beni. Sono qui. Cosa? Vuoi sapere cosa faremo dopo?"

"İngilizce," diye talepte bulundu Qiang.

Tasso bir saniye daha gözlerimin içine baktıktan sonra Navy'nin saçını bıraktı ve ikizlerden bir adım uzaklaştı. "Onları arka ofise götürün." Birkaç adama işaret etti. "Hemen gidin."

"Neyi kaçırdım? Umarım kendi başına karar vermiyorsundur, Tasso," dedi Qiang.

Tasso omuz silkti. "Hiç de değil. Onlar yolumuza çıkıyordu."

Qiang tek kaşını kaldırdı. "Onlar onu hizada tutuyorlar." Sanki ben vahşi bir hayvanmışım gibi beni işaret etti.

"Aptalca bir şey yaparsa çocukları öldürmek hiç sorun olmaz. Ayrıca bu adam onun zayıf noktası." Tasso başını salladı. "Vitales'leri hiç anlamadım. Zirveye tırmandınız ve New York'un korkulu adamları oldunuz, ama zayıflıklarınız ortaya çıktığı anda her şey bir anda yok oldu."

Kızlar tamamen gözden kaybolana kadar ağzımı kapalı tuttum. O zaman bile, kapının çarpmasını, onlara olacaklardan bir şekilde korunduklarını gösteren herhangi bir şeyi duymak için bekledim. İki liderin yanına döndüm. Şimdi, onların dikkatini York'tan uzaklaştırıp bana vermelerini sağlamalıydım.

"Onu bırakmak gibi aptalca bir şey söyleme," dedi Tasso. "Böyle bir şey olmayacak." York'a ezilecek bir şey gibi baktı. "Bir FBI ajanı." Tasso yere tükürdü. "Vitale'nin büyük adı nasıl da düştü. Domuzlarla yatıyorlar."

"Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

Tasso başını salladı. "Hadi ama, senin beyin olmadığını biliyorum ama kafanda birazcık bir şey olmalı."

Her şeyi başlatan patron Andrew Aceto'nun neden bize sırtını dönüp saldırdığını anladım. Kardeşi öldürülmüştü. Evet, o pis bir sıçandı, ama yine de aileler arasında kan bağı önemliydi. Andrew Aceto'nun icabına bakılmıştı. Ancak Tasso, onun oğlu ya da kardeşi değildi.

"Andrew'un intikamını mı alıyorsun?"

Tasso güldü. "Hayatta olmaz! O zayıf karakterli piç." Kendini haç işareti yaptı. "Annesinin yanında huzur içinde yatsın." İtalyanca kısa bir dua etti ve alaycı bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı. "Öyle bir şey değil. Sadece bir fırsat gördüm."

Zirvede olmak istiyordu. Güldüm. Başka ne yapabilirdim ki? "Asla bizim gibi olamazsın."

Tasso, York'a zarar verecekmiş gibi ona doğru bir adım attı.

"Ne? Zirveye bu kadar yaklaşmak için diz çöküp Qiang'ın sikini emmek zorunda kaldığın için mi kızgınsın?"

Tasso durdu. Dönüp yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama sözlerimin onu etkilediğini biliyordum. York'un bakışlarını kısa bir süre tuttum, sonra Tasso'ya gülmeye devam ettim.

"Adamım, sen acınası birisin. Qiang'ın sikinin tadı nasıl?" Triad liderine baktım. "Oral seks becerisi iyi mi?"

Qiang güldü. "O bir aptal, değil mi?"

Tasso yumruğunu kaldırarak bana saldırdı. Ellerim hala arkamda bağlıydı, bu yüzden neredeyse savunmasız durumdaydım. Yumruğunu sıkıp yanağıma vurdu, taktığı ucuz yüzükler yüzünden yanığımda bir kesik oluştu. Acı hissettim ama bu beni canlandırdı. Ben zarar gördüğüm sürece, başka kimse zarar görmeyecekti. Tasso bana vururken etrafımdaki adamlar beni daha sıkı tuttular. Vuruşları çok sertti, her vuruşta tüm vücudum sallanıyordu.

Acı sesini bastırarak homurdandım. Aptala gülümsedim. "Bir kadın gibi vuruyorsun." Dudaklarım gülümsedi. "Kız kardeşin gibi." İkisini de hiç tanımamıştım ama bunu söylemek çok eğlenceliydi.

Tasso durdu, kanım onun parmak eklemlerini kaplamıştı. "Che cos'era?"

"Kızıl saçlı, burun piercingli ve dakikada bir kilometre konuşan mı? En iyi ihtimalle vasattı, ama annen? Neden bu kadar çok adamın onun evine sık sık gittiğini anlayabiliyorum."

Tasso'nun soğukkanlılığı yüzü kızarınca paramparça oldu. Hızlı İtalyanca konuşması beni daha da güldürdü. İşten izinli olabilirdim, ama gelen dosyaların çoğuna hala erişimim vardı. Aceto'ların yeni liderinin kim olduğunu ve aile bağlarını bulmak hiç zaman almadı. Totem direğinin en altında yer alıyordu ve lider olabilmesi bile imkansızdı. Ama doğru zamanda doğru yerde olmak diye bir şey vardı. Tasso için çok yazık, onun bokları neredeyse hiç korunmuyordu.

Vurmaları yeniden başladı. Göğüs kafesim yanıyordu. Her sığ nefes, ciğerlerimi ateş maşasıyla dürtmek gibiydi. Güldüm ve elindeki her şeyi aldım.

"Yeter. Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Qiang.

Tasso yumruklarını indirirken nefes almakta zorlanıyordu.

Sırf ona inat etmek için yüzüne bir yığın kan tükürdüm. "Evet, babanı dinle."

Tasso sadece yumruğunu geri çekmek için döndü. Tüm vücuduyla yumruğunu salladı ve yumruğu yüzüme çarptı. Başım yana doğru savruldu ve karanlık noktalar görüşümü kapladı, beni bayılttı. Dizlerim çöktü ve hala ayakta mıydım yoksa yerde mi yatıyordum bilemedim.

"Paolo!" York tekrar tekrar adımı seslendi.

Siktir, kalk.

Birkaç kez gözlerimi kırptım, inledim ve başımı kirli zemine çevirdim. Midem kıvrılıp dönüyordu, dünya bulanık görünüyordu. Boğazımın arkasına safra kaydı ve her geçen saniye kusma isteğim daha da güçlendi.

"Bizi soruşturmayı bırakmanızı söylemiştik," dedi Qiang, York'a.

Biraz kan öksürdüm. Yutmak zorunda kaldığım kusmuktan daha iyi tadı vardı. *Onları York'tan uzaklaştırmalıyım.*

"Bir savaş başlattın. Ne bekliyordun? Masum insanlar ölürken kolluk kuvvetlerinin görmezden gelmesini mi?"

"Vitales'leri önünüze çıkardığımızda, onlarla yatmak yerine varlıklarını silebilmemiz için onları biraz zayıflatmanızı bekliyorum," diye tükürdü Tasso. York'a doğru adım attı ve silahını çekti.

Öksürdüm ve alnımı ve karın kaslarımı kullanarak kendimi yukarı ittim. Acı beni neredeyse tekrar yere serdi. Tekrar dizlerimin üzerine çökene kadar acıya karşı mücadele ettim. "Haftalardır soruşturmadan çekildi. Neden onun peşini bırakmıyorsun?"

Qiang bir saniye bana baktıktan sonra tekrar York'a odaklandı. "İthalatımın yarısı ele geçirildi. Onun müdahalesi yüzünden paramın dörtte biri kesildi. En büyük oğlumun kaybolmasından bahsetmiyorum bile. FBI'ın onu yakaladığına dair güvenilir bir bilgi aldım."

Bunu ona kim söyledi? Qiang'ın oğlunu bilen tek kişiler ben, babam ve Benito'ydu. Benito'nun böyle uyduruk bir yalan söylemeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Sivri siyah saçlı, boncuk gibi küçük gözlü ve ağzı bozuk mu?"

diye sordum. Qiang sonunda tüm dikkatini bana verdi.

York'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Paolo, ne yapıyorsun?"

Onu görmezden gelerek kıçımın üstüne oturdum. Omuzlarım yanıyordu. Zaten hasarlı vücuduma bir ağrı daha eklenmişti. Bazen bu işler için çok yaşlandığımı hissediyordum.

"Ne biliyorsun?" diye sordu Qiang.

Tasso, tam bir korkak gibi bir adım geri attı. Evet, onun hiçbir şeyi yönetmediğini biliyordum. İstediği kadar hırslı olabilirdi, ama bunu gerçekleştirecek cesareti yoksa, her zaman birinin emrinde olacaktı.

"Belki çok şey biliyorum, belki hiçbir şey bilmiyorum. Belirsiz." Yüzümde bir gülümsemeyle bir yandan diğer yana sallandım. "Kafama o kadar çok darbe aldım ki, sağ kolundaki koi balığını ve sol kolundaki lotus çiçekleriyle çevrili ejderhayı unutmuş olabilirim. Ama kim bilir?"

"Onu ayağa kaldırın," dedi Qiang.

Haydutlar beni yerden kaldırdı. Hızlı pozisyon değişikliği başımı döndürdü.

Umarım iç kanamam yoktur.

"Konuşmaya başla," diye emretti Qiang.

Dudaklarımı kıvırdım ve kirpiklerimi kırptım. *Benden bir şey öğrenemeyeceksin, çocuk tacizcisi. Umarım kardeşlerim buraya geldiğinde sen ölürsün*. Tek üzüldüğüm şey, bunu göremeyebilecek olmamdı. York ve kızların zarar görmemesi için mümkün olduğunca uzun süre dayanacaktım.

"Onu dövün, ama canlı bırakın. Hala cevaplanması gereken sorularım var," diye emretti Qiang.

"Hayır!" York bana doğru hareket etti ama yere indirildi.

Tasso ayaklarını tekmeledi. Tepki vermemek için tüm gücümü kullandım, ama Tasso'nun bacaklarını kesip onu öldürmeden önce yemin ettim.

İlk darbe omurgamın arkasına geldi ve ciğerlerimdeki havayı bir anda boşalttı. Bir dizi yumruk ve tekme bana yağdı. Acı, hızla tek bildiğim şey haline geliyordu. Dayanabilirdim, hepsini kaldırabilirdim. Beni ateşe verselerdi bile, ailemin başına gelmemesi için bunu göze alırdım.

Thirty-Four

YORK

Kusmak üzereydim. Paolo'ya saldırdıklarında, içimdeki bir şey kırıldı. Her zaman sabırlı biri olmuştum, bu tür durumlarda ne yapmam gerektiğini, destek gelene kadar bu tür adamları nasıl sakinleştireceğimi biliyordum. Kızlarımın da çok uzakta olmadıklarını ve kafalarına hedef işareti çizildiğini de biliyordum. Mantıklı olan şey, geriye yaslanıp, sakinleşmek, sakin kalmak ve durumu dengede tutmaktı.

Ama mantığın çok ötesindeydim.

Kan zemini kaplarken kendimi hazırladım. Paolo'nun kanı. Aptal herif onları kışkırtmıştı. Gözlerinde gördüm, her ne olursa olsun kabul edeceğini söyleyen o çılgın bakışı. Bağırmak ve durmaları için yalvarmak işe yaramayacaktı. Bu adamlar kalpsizdi, bizim için seve seve kendini feda edecek, benim değer verdiğim adam gibi değillerdi.

Şimdi, onu hayatta tutmak benim görevimdi.

Minibüsteyken yaptığım gibi bileklerimi arkamda sarmaya devam ettim. Bant biraz gevşemeye başlamıştı ama hala sıkıydı. İyi. Tüm gözler Gianpaolo'nun üzerindeyken kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve kollarımı zıt yönlere esnetip çekerek homurdandım. Bant koptu, hala cildime yapışık kalarak saçlarımın bir kısmını koparak yakıcı bir acı bıraktı.

Acıyı hissetmedim bile. Hızla hareket ederek yanımda duran adamın silahını kaptım. Hiç düşünmeden emniyet kilidini açtım, nişan aldım ve adamın kafasına ateş ettim. Patlama sesi odada yankılanırken, diğerleri silahlarına uzandılar, ama ben silahımı sorumlu adamı hedef aldım. Qiang.

"Yap şunu," dedim sakin bir şekilde. "Ve o benden önce ölecek."

"York, sen ne yapıyorsun..." Paolo öylesine şiddetli öksürmeye başladı ki konuşamadı.

"Nefes al," dedim, Qiang'dan ya da içinde bulunduğum çakallarla dolu odadan gözlerimi ayırmadan. "Her şey yoluna girecek."

Yüksek bir patlama sesi dikkatimizi deponun arkasına çekti. Bir adamın bize doğru koştuğunu, durumu kavradığını ve tereddüt ettiğini gördüm.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Tasso.

"Çocuklar gitmiş."

"Nasıl kaybolmuş olabilirler?" diye bağırdı.

Gülümsedim. Navy ve Nyra yürümeye başladıklarından beri iyi eğitilmişlerdi. İkisi de ne yapmaları gerektiğini biliyordu; biri onları kaçırırsa, birlikte kalacak, bir çıkış yolu arayacak, görünmeyecek ve yardım bekleyeceklerdi. Onların bir haydutun merhametine kalmadıklarını bilmek içimi rahatlattı. Harekete geçmem için tek ihtiyacım olan buydu.

"Olduğunuz yerde kalın," diye bağırdım hepsine.

Hızla ilerledim ve Paolo'nun yanına vardığımda onun yanında çömeldi. Parmaklarımı boğazına bastırdım. Nabzı hala atıyordu, ama olması gerekenden daha zayıf, zayıf ve titrek bir nabızdı. İçimden küfrettim. Her birini öldürme arzusu içimi kapladı, ama Qiang'dan uzaklaşırsam hepimizin öleceğini biliyordum.

"Şimdi ne olacak, Ajan?" diye sordu Qiang. "Tek bir yanlış hareket yaparsan, ölürsün. Ya da o ölür. Kimi önce öldürmek ve diğerinin acı çekmesini izlemek hoşuma gider, karar veremiyorum. İkiniz de başımın belasısınız."

"İyi. Etki yarattığımızı bilmek güzel. Hapse gireceksin."

Qiang gülümsedi. "Hapishane beni korkutur mu sanıyorsun? Parmaklıklar arkasında buradaki kadar kaçamam. İmparatorluğum yine benim olacak. Ve orada bir kral gibi yaşayacağım." Kıkırdadı. "Bu dünyayı gerçekten hiç anlamıyorsun."

Elim titriyordu. Bu pisliğin hapisteyken bile kral gibi yaşayıp öldürmeye devam edeceği düşüncesi, ruhumda nadir görülen bir değişime neden oldu. Bir kez olsun, adalet, onun altı metre derinlikte değil de hapiste olması anlamına geliyorsa, adalet değildi. Qiang'ın ölmesini istiyordum.

Orada ne kadar uzun durursak, fabrika o kadar sessizdi ki iğne düşse duyulurdu, gerginlik omuzlarımda o kadar ağırlaşıyordu. O kadar yoğundu ki, kesersen kan akardı. Tek bir yanlış hareket ve her şey kaosa dönüşürdü.

Ne yapmalıyım? Onlar çok fazla. Bu silahı hareket ettirirsem öleceğim. Ateş edersem hepimiz öleceğiz. Ne yapmalıyım?

"Bekle." Paolo, dizlerinin üzerine çökerek homurdandı. "Bir dakika bekle."

"Ne?" diye sordum.

"Şşş, bebeğim. Yakında duyacaksın." Biraz sola doğru kaydı. Homurdanma sesi geldi. Cesaret edip bir bakış attığımda, bir adamın yüzüne dirsek attıktan sonra silahını elinden almıştı. "Geliyor."

"Neyi duyacağım? Ne geliyor?"

Paolo'ya bir bakış attım. Yüzü acı dolu bir tablo gibiydi, yüzünün bir tarafına kan sıçramıştı ve sağ gözü gözlerimin önünde şişiyordu. Yine de gülümsemeye devam ediyordu. Sertçe öksürdü, kan tükürdü ve gülümsemeye devam etti.

"Paolo, kafana biraz fazla sert vurmuş olabileceklerinden biraz korkuyorum," diye mırıldandım. "İyi olduğundan emin misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, tatlım." Beni yanına çekti, parmağını kaldırdı ve Qiang'ı işaret etti. "En kötü şekilde öleceksin. Oh dostum, bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu sustur," diye bağırdı Tasso. "Bu saçmalıklardan bıktım!"

Qiang silahını kaldırıp bize doğrulttuğu anda nişanımı Qiang'dan Tasso'ya çevirdim. Tetiği çektim. Ağzından çıkan çığlık neredeyse tatmin ediciydi. Bir dakika önce ayaktaydı, bir dakika sonra yere düştü ve lanet kolu hakkında bağırıyordu.

"Acı çekiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Silah sesleri duyuldu. İçgüdüsel olarak eğildim ve Gianpaolo'yu da benimle birlikte ateş hattından uzaklaştırmak için aşağı çektim. İnsanlar fabrikaya akın etti. İlk başta onların federal ajanlar olduğunu sandım, ama sonra tanıdık bir yüz fark ettim. Benito Vitale en önde ve ortadaydı, yanında ise sadece fotoğraflarda gördüğüm adam vardı: Harlow Vitale.

Fabrika kaosa sürüklendi. Artık tek odak noktası olmadığımız anda, Paolo'yu yakaladım, onu bir kutu yığınının arkasına sürükledim ve yanına çöktüm.

"Savaşmak için çok kötü durumdasın," dedim ona. "Burada kal."

O inledi. "Hayatta olmaz. Tutmam gereken birkaç söz var."

"Üzgünüm ama kararım kesin. Burada kal. Kıpırdama." "Bunu söz veremem."

"Ya yap ya da öl," dedim. "Benim elimden."

Gianpaolo gülümsedi. "Çok şiddetlisin. Hayvan gibisin, York." Koluna yumruk attım ve o yüzünü buruşturdu. "Gördün mü? Burada kal." "Evet, baba."

Ona gözlerimi devirdim. İğrenç bir hırıltı sesi çıkarmasına rağmen, hala şaka yapıp oyun oynayacak zamanı vardı. Onun bu yönünü, tüm tuhaflıklarını ve çılgınlıklarını seviyordum. Onu benzersiz kılan şeylerdi.

"Kızları bulmam lazım. Sen burada kal," diye tekrarladım.

"Kalacağım," dedi öksürerek ve kolunu kaburgalarına dolayarak. "Ben hallederim," dedi silahını sallayarak. "Git bebeklerimizi al."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz, bir adam bana ateş etti. Ona doğru koştum, yumruğumu yüzüne indirdim ve onun yere düşmesini izledim. O yerde yatarken, durmadım. Elim ağrıyana kadar yumruk attım ve sonra devam ettim. O bayılınca, ayağa kalktım, yumruklarımdaki kanı silkeledim ve bir sonraki adama saldırdım.

Kanım kaynıyordu, kalbim deli gibi atıyordu, kendimi savaşın ortasına attım. Kan ve barut kokusu burnumu doldurdu, başka bir gangsteri atlatıp bacaklarını tekmelediğimde boğuluyordum. Ayağımı geri çekip yüzüne bir darbe indirdim. Gözleri geriye devrildiğinde, yoluma devam ettim. Kaybedecek vaktim yoktu ve öldürmek mi? O daha çok Gianpoalo'nun işi idi. Kızlarıma ulaşabildiğim sürece, tek umursadığım şey buydu.

Arka ofise doğru ilerledim, ama orası boştu. Dışarı çıkıp köşeyi döndüğümde, bir şey pantolonumun paçasını yakaladı. Silahımı hazırlayıp aşağıya baktım ve küçük bir el gördüm.

"Navy? Nyra?"

Onların ters çevirip üstlerine koydukları büyük bir kutuyu kaldırdım. Gözleri fal taşı gibi bana baktıklarında kalbim biraz sakinleşti.

"Düğmeye bastık," dedi Navy.

"Yardımı oldu mu?" diye sordu Nyra.

"Hangi düğme?"

İkisi de aynı charm bilezikleri kaldırdı. Onları belli belirsiz hatırlıyordum, ama Shelly'nin onlara verdiği bir şey olduğunu düşünmüştüm. O, burada orada küçük biblolar alırdı.

"Bunları size kim verdi?" diye sordum.

"Paolo," dedi Nyra. "O nerede?"

Omzumun üzerinden arkama baktım. Bunları açıklamak için zaman yoktu ve en kötüsü, onları saklayabileceğim güvenli bir yerim yoktu. Her köşe tehlikeyle doluydu, dışarıdaki her araç saldırıya uğrayabilirdi. Sıkışıp kalmıştık.

"Bir telefona ihtiyacım var,"

diye mırıldandım. "Al."

Topuklarımı döndürdüm ve silahı kaldırdım. Giancarlo önümde duruyordu, yüzünün bir tarafına kan sıçramış ve çekicinden kan damlıyordu. Bana bir telefon uzattı.

"Kardeşim nerede?"

"Onu bir sandığın arkasına sakladım ve ona bir silah verdim."

Sırıttı. "Aferin. Sanırım domuz tugayını çağırıyorsun?" "Başka ne

yapabilirim ki?"

"Geri çekil ve bize işimizi

yapmamıza izin ver."

Kaşlarımı çattım. "Ya

kaybederseniz?" "Biz

kaybetmeyiz."

"Kızlarım..."

"Onları arka kapıdan çıkar ve sakladığımız arabalardan birine götür. Neler olduğunu anladığımızda, Benito onları güvenli bir yere götürmek için bir şoför ayarladı."

Ona baktım. "Güvende olduklarını nasıl bileceğim? Çok fazla köstebek var..."

"Güven bana, Benito onu şahsen tanıyor. Aslında, işte geliyor."

Bir adam bize doğru yürüdü ve onu hemen tanıdım. Beni ara sokakta vuran kişiydi. Gözlerimiz buluştuğunda, gözlerini kırptı.

"Bu Tony, Benito'nun sağ kolu. Kelimenin tam anlamıyla onun için yaşıyor. Biraz eşcinsel gibi, ama çocukların güvende olacak. Kalıp savaşmalısın. Elemanlara ihtiyacımız var."

Kızımı kendime yaklaştırdım. "Beni vurdun."

Tony utangaç bir şekilde sırıttı. "Evet, bunun için üzgünüm. Savunmam gerekirse, senin orada olmaman gerekiyordu. Beni korkuttun."

Onu izlemeye devam ettim. Bu, dünyadaki en iyi savunma değildi. Silahımı daha sıkı tuttum.

"Baba, çok gürültülü," diye bağırdı Navy. "Gitmek istiyorum."

Doğru, önce baba. Bu adamın kafasına kurşun sıkmak mı? Bu beklemeli.

"Onlara bir şey olursa..."

Tony başını salladı. "Ölüm. Güven bana, anlıyorum. Hey, hadi, siz ikiniz. Gidiyoruz."

Nyra elimi tuttu. "Gitme."

"Paolo'yu almam lazım," dedim ona. "Sorun olur mu?"

İkisi birbirlerine baktılar. Bir dakikadan az bir süre sonra bana döndüler ve aynı anda başlarını salladılar. Paolo benim için olduğu kadar onlar için de önemliydi, onsuz geri dönemezdim.

"Bu nazik adamla git. Eğitimini hatırla," dedim.

Onlar gider gitmez, dik durdum ve ajan yüzümü takındım. Giancarlo dramatik bir şekilde titredi.

"Bir domuzun domuz *olduğunu* görmek gerçekten korkunç. Kardeşim hasta olabilir."

"Paolo'yu alalım," dedim, onunla konuşmaya girmemenin daha iyi olacağını bilerek.

"Yolu göster."

Kaosun içine geri döndük ve yolumuzun üzerindeki insanları yere serdik. Ben kaba kuvvet kullanarak onları bayılttım ve üzerlerinden geçtim. Giancarlo ise brüt kuvvet kullanarak kafalarını ezdi ve kemiklerini kırdı.

"İşte orada!" dedi Gin.

Aniden durdum. Biri deli adamıma bir beyzbol sopası vermişti. Tüm gücüyle sopayı savurarak, kızımı biraz fazla sıkı tutan adamı bayılttı. Paolo ayağını adamın koluna vurdu, sopayı kaldırdı ve adamın eline indirdi. Adamın çığlığı damarlarıma soğuk bir dalga gönderdi, adam sopayı kaldırdı ve tekrar indirdi.

İşini bitirdiğinde, döndü ve yere çöktü. Sopanın en ince kısmını adamın boynuna dayadı ve Paolo bastırdı.

"Elindeki her kemiği kıracağımı söylemiştim. Öl, orospu çocuğu. Kimse ailemle uğraşamaz!" diye bağırdı.

Hayal kırıklığıma rağmen, vücudumu bir sıcaklık kapladı.

"Paolo, erkek arkadaşın ereksiyon oluyor. Acele et de yolumuza devam edelim! Belki seks yaparsın."

Gianpaolo ayağa kalktı ve bana döndü. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, sonra tekrar yukarı çıktı ve sırıttı.

"Sanırım çok çalışmam gerek, değil mi tatlı yanak?" Evet, bir psikopata aşık olmuştum.

Thirty-Five
GIANPAOLO

AKCİĞERLERİM YANIYOR, vücudumdaki her kas pes etmek üzereyken, Vitales'leri şu anki zirvedeki konumlarından alabileceklerini düşünen pisliklerin saldırısı altında ilerlemeye devam ettim. York'un gömleğinin arkasını yakaladım ve birkaç kurşun havayı yararken onu geri çektim. Öksürük krizine girerek yere yığıldım, ağzımdan kan fışkırıyordu.

"Uh, bu hiç de seksi değil."

"Kahretsin, kahretsin! Paolo, seni buradan çıkarmalıyız," dedi York. Yüzümü avuçladı, dudakları aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde bana baktı.

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

Gin sandıkların üzerinden atladı ve yüzünde sırıtarak yanımıza indi. "Oh, evet, tabii ki. Eski evin yanındaki tepeden motosikletlerle yarıştığımız ve senin çöp konteynırına çarptığın zamanı hatırlıyor musun?"

Homurdandım. *O kadar* kötü görünmüş olamazdım. Dört ay boyunca vücudumun tamamı alçıdaydı. York'tan uzaklaşarak, hasarı değerlendirmek için kendime dokundum. "Bu anı benim bu halimle hatırlama. Kafanda yeniden yaz. Saçım yeni yapılmış ve yakışıklı yüzüm gayet iyi."

"Siz ikiniz aptalsınız." York ikizime baktı. "Onu buradan çıkarmalıyız. Nefes alamıyor."

Ben güldüm ve sanki ciğerlerim endişeli erkek arkadaşımın sözlerine katılıyormuş gibi, öksürük krizine girdim.

"Ne yapmak istiyorsun, Paolo?" diye sordu Gin.

"Ben..." Nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardım. "Gitmeden..." Öksürük ciğerlerimi daha da parçaladı. Sanki içimden dışarıya doğru parçalanıyormuşum gibi hissettim.

"Oral seks yapmadan." Gin, Silvy'yi ellerinde çevirerek, boktan cevabından gurur duyuyordu. "Yani, bunun ne kadar seksi olacağını anlayabiliyorum. Her yerden kurşunlar uçuşuyor, cesetler var. Oral seks iyi olurdu." York'a dönerek onu cesaretlendirdi. "Yap şunu, fed."

"Ne?" York, tamamen kafası karışmış bir şekilde aramıza baktı. Onu suçlayamazdım. Gin, konuşmayı kolaylaştırmıyordu. "Hayır, bu asla olmayacak."

"Asla asla deme," diye uyardı Gin. "Ve şu anda sapıkça davranışları utanç verici buluyorsun gibi hissediyorum. Ya bu benim kardeşim için tahrik ediciyse?"

Gin, bir adam bizim saklandığımız yeri dolaştığı sırada ayağa kalktı. Silvy'yi fırlattı ve çekiç başı adamın yüzünün yan tarafına çarptı. Gözleri açık kalmış halde, yavaşça elini uzatıp kafasının artık içbükey olan kısmına dokundu. Kan yüzünün yanından aşağı damlıyordu. Yavaş çekimde yere düştü ve Gin Silvy'yi geri aldı, onu döndürdü ve her yere kan sıçrattı.

York gözle görülür şekilde soldu. Gin'e, sonra da yerde yatan ölü adama baktı. Bir ajan olarak, gerektiğinde öldürmek için eğitilmişti, ama bu, cinayeti seven ailem gibi olduğu anlamına gelmiyordu. Hapishane bu adamlar için bir seçenek değildi. Düşmanla ilgilenilmesi gerektiğinde saklanmayı göze alamazdık.

"Oral seks istemiyorum." Ayağa kalkarken York'a göz kırptım. "Reddetmezdim, ama hayır. Tasso'nun kızlarımız hakkında söylediklerinden ve Dawn'a yaptıklarından sonra onun kafasını istiyorum. Başka birinin onun hayatını sonlandırmanın zevkini yaşadığını bilerek geceleri uyuyamam."

"Miniler hakkında ne dedi?" Gin homurdandı. Kaşları çöktü, yüzündeki gülümseme kayboldu. O da benim kadar kolayca kızlara bağlanmıştı.

"Onların hayatlarını tehdit etti ve onları Qiang'a teslim edeceğini söyledi." Sandıkların üzerinden, şu anda devam eden kavgaya göz attım. Bianchi'ler, Vitales'ler, Laureatis'ler, O'Brians'lar, Falaccis'ler ve hatta bazı Yakuza üyeleri tam bir savaş halindeydiler.

"Onun ölmesini istiyorum," diye homurdandı York. "Bırak ben yapayım."

Adamım kana susamış biri değildi ama çocuklarımız ve en iyi arkadaşı söz konusu olduğunda? Öldürmeye hazırdı. Açıkçası bu çok seksi bir şeydi. Belki de Gin şu anda oral seks yapmakla doğru bir şey yapıyordu.

Gin hiçbir şey söylemedi, ama gözlerindeki bakış, Aceto'ların şu anki liderini alt etmemde bana seve seve yardım edeceğini gösteriyordu.

Silahımı York'a uzattım. "Senin onun boğazını kesmeni izlemek istesem de, şu anda bu çok tehlikeli. Hâlâ yetiştirmen gereken kızların var. Bırak ben yapayım. Sen bizi koru."

York başını salladı, şarjörü kontrol ettikten sonra tabancaya geri taktı. "Dışarı çıkmaya hazır olduğuna emin misin?"

Kendimi tutamayıp onu öptüm. Dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi, devam etmem için ihtiyacım olan tüm tıbbi bakımdı. En azından zihinsel olarak. "Benim için endişelenmen çok seksi."

"Bu çok eşcinselce," dedi Gin.

İkizime parmak hareketi yaptım ama York'a odaklandım. "Merak etme, ben bir Vitale'yim. Ellerim kanlı ve ruhum kararmış. Bundan daha canlandırıcı bir şey olamaz." York'tan bir öpücük daha çaldım. "Bize doğru hareket eden her şeyi vur." Gin'e başımı salladım ve koştuk.

Yerde bir beyzbol sopası vardı, eğilip onu aldım. Birkaç kez hızlıca salladım, her seferinde ciğerlerim acı içinde çığlık attı. Sopaya bir bakış attım ve ona bir isim seçtim. "Robin."

Birkaç adam bize doğru geldi, ama yaklaşamadan kafalarının ortasına birer kurşun saplandı. Yere düştüler ve diğerleri de hemen peşlerinden gitti. Omzumun üzerinden bakıp, onları kolaylıkla ortadan kaldıran York'a göz kırptım.

"Vay canına, çok iyi nişancı," dedi Gin hayranlıkla.

"Evet, ödül olarak ağlayana kadar onu yiyip bitireceğim." Eve gidip York'u görmek için sabırsızlanıyordum. Ona ne kadar inanılmaz olduğunu göstermek için can atıyordum.

"Benito'nun şimdi nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi Gin, yüzünde tiksinti ifadesiyle şaka yaptı. Sahte bir öğürme sesi çıkardı. İkizim eğlencesine çekicini salladı ve bir adamın kafasının arkasına vurdu.

Adam arkasını döndü ama bir şey yapamadan, bir balta yanımızdan uçtu. Enzo silahı takip etti ve bir adamın göğsünden çıkardı. Bize bir bakış attı ve gitmemiz gereken yönü işaret etti.

"Teşekkürler. Hey, York şurada." Az önce geldiğimiz yönü işaret ettim.

"Onu ben hallederim," dedi Enzo.

Adamımın başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama kardeşim onun arkasını kolladığını bilmek beni on kat daha iyi hissettirdi.

Etrafımızda cesetler düşüyordu ve bu, savaştan çok katliama dönüşüyordu. Triadlar ve Aceto'nun tarafında olan ezici sayıdaki adamlar, yok olmaya başlamıştı. Bir köşeye vardık ve dizlerim acıdan çığlık attı. Hava, mahvolmuş ciğerlerime girip çıkıyordu. Ağzımı sürekli kan tadı dolduruyordu ve bu, zamanımın kısıtlı olduğunu hatırlatıyordu.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarını öptü ve bedenimi bu kadar zorladığım için hızlı bir tepki alacağımı vaat etti. Ailemin peşine düşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen tek bir kişinin bile yaşamasına izin vermeden kendimi mezara sokardım.

Etrafımızda silah sesleri, çığlıklar ve eğlence sesleri duyuluyordu. Fabrikasının arkasında bulduk kendimizi. Tasso, beş adamın arkasında ateş ediyordu. Qiang da durumdan farksızdı, arka kapıya doğru gidiyordu. Kaçacaklardı.

Ama bugün olmazdı.

Adamlarımızdan birkaçı yere düştü. Elimde sıkıca tuttuğum sopayı iterek, tüm ağrıları ve acıları görmezden gelerek koşmaya başladım. Gin yanımda bağırdı ve Tasso'yu korumak için elinden geleni yapan adamlara saldırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, Benito ve Harlow diğer yönden geldiler. Benito'nun psikopat kocası Qiang'ı gördüğü anda bir çığlık attı. Triad lideri hakkında endişelenmeme gerek yoktu, ana hedefime odaklandım. Birkaç kurşun bedenimi sıyırdı ve daha fazla yara bıraktı.

İkimiz de onlara saldırınca çıkış yolu kapandı. Harlow ve Benito hiç vakit kaybetmedi. Birbirlerinin uzantısı gibiydiler, sanki yıllardır birlikte öldürmüş ve savaşmış gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Harlow bıçak fırlatır, Benito da kurşunla takip ederdi. Rolleri değişirdi, kardeşim bıçakları ustaca kullanır, Harlow ise elindeki silahla önlerine çıkan herkesi öldürmeyi hedeflerdi. Qiang ile aralarına giren her rakibi biçtiler.

Robin'i salladım. O, bir şampiyon gibi havayı yararak ilk adamın yüzüne çarptı. Adam geriye düşerken kan ve dişler etrafa saçıldı. Çarpmanın yarattığı titreşimler tüm uzuvlarımı sarsarak

az bir etki yarattı. Silahı dümdüz ileriye doğru nişan almıştı. Yeterince yakındım, yoldan çekilmek çok kolaydı. Sağa kaçarken Robin'i onun bileklerine indirdim.

Ondan çıkardığım çığlık, yüzeyin altında hala kaynayan kan donduran öfkeyi tatmin etmek için yeterli değildi. Bu, yaptığım son şey olsa bile, hepsi bunun için yanacaklardı. Hedefimle göz göze gelmek için tam zamanında döndüm. Tasso silahını kafama doğrulttu ve tereddüt etmeden tetiği çekti.

Tık, tık.

Yarık dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "La fortuna non è mai stata dalla tua parte. Sei morto."

Tasso'ya saldırdım. Robin bacağına vurdu. Titreşim ellerimden ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Hızlı bir şekilde tekrar yaptım ve Robin'i yere indirdim. Tasso kendi acısıyla boğulmuştu, tekrar saldırmaya çalışmadan önce bağırdı. Gin, Silvy'nin yanındaydı. Çekiç başını Tasso'nun omzuna vurdu. İkimiz de ona hasar veriyorduk ama onu hızlı bir şekilde öldürecek bir şey değildi. Çocuklarıma zarar veren ve onları tehdit eden o pisliğin acı çekmesini istedim.

Tasso yere düştü, yüzünde acı dolu bir ifadeyle nefes nefese kalmıştı.

"Oynanmak nasıl bir duygu?" Robin'i havada döndürdüm, üzerindeki kanı sıçrattım. Başladığından daha fazla ezik ve çizik vardı. "Bunun olacağını biliyordun."

"Bence o sadece bizimle yatmak için can atıyordu," dedi Gin. Silvy'yi Tasso'ya doğrulttu. "Artık benim tipim değilsin. Ben canavar sikli genç erkekleri severim ve sen bakir olmalısın. Üçünden birini yerine getirdin."

Gülmek ciğerlerimi acıtıyordu ama umurumda değildi. "Sen delisin."

Gin bana gülümsedi ve omuz silkti. Etrafına bakındı ve ıslık çaldı. Ben de aynısını yaptım ve tam zamanında dönüp Benito ve Harlow'un Qiang'a ulaştığını gördüm. Ağabeyimiz Qiang'ın her iki diz kapağına birer kurşun sıktı ve Harlow ona doğru koşarak ikiz bıçaklarını göğsünün ortasına sapladı. Bıçakları çevirip çıkardıktan sonra aynı hareketi tekrarladı. Qiang'ın vücudu yere düşerken bile Harlow onu bıçaklamaya devam etti.

Tasso'ya baktım, ağzı açık bir şekilde bu korkunç gösteriyi izliyordu. "Kazanma şansın hiç yoktu." Robin'in yüzüne çok da nazik olmayan bir şekilde vurdum. "York'a yapılan tehditlerde yardım eden köstebek kimdi?" Aptal değildim, güvenli e-postalarımız vardı ve York'un sorumlu olması

onun her hareketinin izlendiği anlamına geliyordu. Tehditlerin geçmesi ve bürodaki hiç kimsenin bunu fark etmemesi saçmalıktı. İçeriden biri ona yardım etmiş ya da tehditlerin arkasındaki beyin olmuştu.

"Siktir git." Tasso tükürdü ve tükürüğü ayakkabımın üzerine düştü.

"Yanlış cevap," Gin, Silvy'nin arkasını Tasso'nun kulağına taktı ve aşağı doğru çekti. Etinin yırtılma sesi, Harlow'un Qiang'ın boğazını keserken çıkardığı ıslak ve gıcırtılı seslerle eşlik ediyordu.

Tasso İtalyanca olarak bizi cehenneme gönderdi. Bize söyleyebileceği her kelimeyi tükürdü ama hiçbiri cevap değildi.

"Şimdi konuş yoksa daha önce bahsettiğimiz kız kardeşin, yenilenmiş Silver Dreams'de iş bulacak. Onun için özel bir indirim fiyatı oluşturacağız," diye söz verdim.

"Hunter Jones ve Colin Brant."

Tasso beş isim daha saydı, bazıları benim bölümümden bile değildi. Tam bir temizlik yapılacaktı. Hunter beni en çok şok eden isimdi. Neredeyse her gün birlikte geçiriyorduk, barbekülere gidiyorduk, barlarda içki içmek için buluşuyorduk. Daha da kötüsü, York onu önemsiyordu. Yıllardır birbirlerine güvenen, yakın arkadaşlardı.

Onu da öldüreceğim.

"Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Bir kadın Hunter'a söyledi, o da bana söyledi.
"

Vücuduma yeni bir öfke sızdı. Sonuçta Shelly'ye
biraz uğramam gerekecekti.

Bunu bitirip sevgilime dönmeye hazırdım. "Spero che tu bruci all'inferno per l'eternità." Robin, kafatasını parçalamadan önce havayı bir *vınlama ses*iyle kesti. Yine yaptım ve kulağından kan fışkırıp yüzüne akarken tatminle izledim. Biri Donanma için. Biri Nyra için. Biri Dawn için. Ve en önemlisi, en büyük darbe, York için.

Tasso'nun vücudu yere çakıldı ve ben zorla nefes aldım. "Hey." Sesim çatladı, sopayı sallamak bile durumu daha da kötüleştiriyordu. "Bıçak ödünç alabilir miyim?"

Harlow yanıma geldi; yüzünü çevreleyen uzun siyah saçları ve her yerini kaplayan kanla insan gibi görünmüyordu. Tek kelime etmeden bıçağı uzattı ve Benito'nun yanına geri döndü.

Bugün intikam günüydü.

Tasso'nun etini kesmeye başladım. Boğuk bir çığlık attı ve gözleri açıldı ama artık çok geçti. Arterine ulaştım ve sıcak kan fışkırdı. "Siktir, işte bu yüzden bıçaklar berbat." Ağızımdan çıkanları tükürdüm. Ellerim kanamaya başlamıştı ama devam ettim.

"Bana bırak," dedi Gin.

Tartışacak halim yoktu. Kıçımın üstüne düştüm ve bıçağı ona uzattım. Yorgunluk beni bayılmanın eşiğine getirdi. Gin, Silvy'yi kullanarak kemiği kırdı ve Tasso'nun kafasını daha hızlı kesti.

"İkiniz iyi misiniz?" diye sordu Benito.

Gin son parçaları keserken ve Tasso'nun kafası yana yuvarlanırken ona başparmağımı kaldırdım. Omzumun üzerinden, kocasını sıkıca tutan kardeşime baktım.

"Sen?" diye sordu.

Benito başını salladı. "İyi olduğuna sevindim. Artık daha iyiyiz," dedi, Harlow'a bakarak. "Çocuklara takip cihazı takmak iyi bir karardı. Bir an için çok telaşlandık."

"İçeri nasıl girdiler?" diye sordum.

"Senin dadın onlar tarafından kaçırılmış. Cesedi, adamlarımızdan biri binanın hemen dışındaki çöp konteynırında buldu."

Shelly'nin öldüğüne üzüldüğümü söyleyemem, ama konuşamayacağından emin olmadan gitmesine izin verdiğim için sinirlenmiştim. Hatalar yapılmıştı ve ben de en az onlar kadar suçluydum. Hunter'a bilgileri çoktan vermiş olabilirdi, ama onunla konuşarak giriş şifrelerini ele geçirmişlerdi.

"Hadi, zaferimizi ilan edip buradan gidelim. Çocuklar bizi bekliyor." Benito kocasını öptü ve onu ana fabrika katına çıkacak kapıya yönlendirdi.

Gin yanımda durmuş yardım teklif ediyordu. Etrafım bir anlığına karardı, ben de yardımını kabul ettim.

"Evet, iyi misin?" diye sordu Gin.

Pek sayılmaz.

"York," diye inledim.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Seni fed'ine geri götürelim." Gin kolumu omzuna attı ve beni tuttu.

Gözlerimi kırpıştırarak bulanık görüşümü düzelttim ve sığ nefesler aldım. Benito bana baktı ve yüzündeki endişeden, pek iyi görünmediğimi anladım.

"Tıbbi personel binada bizi bekliyor. Melony seninle başlayacak. Ben ve Harlow'un yüzeysel yaraları var," dedi Benito.

Ona teşekkür edecek nefesim yoktu, ama nefesim olunca teşekkür edecektim. Ana odaya girdiğimizde, kavga sesleri büyük ölçüde kesilmişti. Yüksek pencerelerden içeri dolan ay ışığı alanı aydınlatıyordu ve her iki tarafın da yere serpiştirilmiş cesetlerini görmemek imkansızdı.

Harlow, Benito'dan ayrıldı ve Qiang'ın kafasını kaldırarak odaya gösterdi. Fabrikada büyük bir alkış patlaması oldu. Gin'e ağır bir şekilde yaslandım, artık kendi ağırlığımı zar zor taşıyabiliyordum. Vücudumun her santimetresi acı içinde çığlık atıyordu. Yine de, kalabalığın içinde görmem gereken tek adamı aradım. Enzo'yu buldum, York onun yanına gelene kadar nefesim kesildi.

Onu baştan aşağı süzdüm. Koyu kahverengi teninde her yerde kan lekeleri vardı. Kıyafetleri dağınıktı ama bunun dışında çok yaralanmış gibi görünmüyordu. Başını çevirdi ve bakışlarımız buluştu. Kalbim durdu ve bu adamı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Bir süredir biliyordum ama her gün bunun gerçekliği beni şok ediyordu.

"Bu gerçekten eşcinselce," diye şaka yaptı Gin. "Kapa çeneni," diye hırıltıyla cevap verdim.

York bize doğru koştu, Gin beni bir somun ekmek gibi geçip, ağırlığımın çoğunu York'a devretti.

"Bu savaş bitti," dedi Benito.

Gin ona Tasso'nun kafasını da attı. Harlow ve Benito onları gururlu birer ganimet gibi havaya kaldırdılar. Artık onun söylediklerine aldırış etmiyordum. York'un boynuna başımı dayadım ve kokusunu içime çektim. Dizlerim büküldü ve York'un kollarının belimi sardığını hissettim. Etrafımdaki sesler kulaklarımda çınlayan kanla savaşarak boğuklaştı. O anda bile bayılmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Kızları kontrol etmek için eve gitmemiz gerekiyordu. Ama vücudum çoktan sınırına gelmişti ve ben onu zorlamıştım. Umutsuzca dayanmaya çalışırken bilincim bulanıklaşmaya başladı.

"Ben yanındayım," diye söz verdi York.

Sevdiğim adamın söylediği bu üç basit kelimeyle, direnmeyi bıraktım. York her şeyi halledebilecek kapasiteden fazlasına sahipti. Patronum olarak bunu birçok kez yaptığını görmüştüm, ama şimdi o benim sevgilimdi.

Tanrıya şükür.

Dudaklarım hareket etti ama sesim çıkmadı. *Ti amo più di ieri e ti amerò per sempre.*

Thirty-Six

YORK

Gianpaolo uyurken kapıdan içeri baktım. Birkaç gündür baygındı, vücudu o kadar çok bandajla sarılmıştı ki, Cadılar Bayramı'nda mumya kılığına girmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Ona bunu söylersem gülecek ve benimle dalga geçeceğini biliyordum. Bu düşünce neredeyse yüzüme bir gülümseme getiriyordu, ama bunu başaramadım.

"O nasıl?" Melony yatak odasından çıkarken ona sordum. "Öncekinden çok daha iyi. Tanrıya şükür, hazır bir ekibim vardı, çünkü tek başıma ona yardım edemezdim." Başını salladı, pembe saçları yüzünün etrafında sallandı. "O iyileşene kadar binada kalmaya devam edeceğim. Şu anda en büyük endişem Gianpaolo." Bana baktı. "Çocukların nasıl?"

"Hâlâ sarsılmış durumdalar. Çok şey gördüler."

"Çok üzüldüm," diye fısıldadı, elini koluma nazikçe koyup sıkıca sıktı. "Önerdiğim birkaç iyi terapist var. Hepsi de gizlilik ilkesine bağlı ve yeminlerine sadık."

"Bunun izin verilip verilmediğinden emin değilim," diye mırıldandım.

"Bu adamların kaçının gizlice terapi gördüğünü bilsen şaşırırsın. Giancarlo'nun terapisti sadece onu kabul ediyor, başka kimseyi değil.

Onu suçlamıyorum. Gin'in dışında başka bir deliye katlanmaya çalışmayı hayal edebiliyor musun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Giancarlo terapi mi görüyordu? Belki de terapistini kovmalılar, çünkü açıkça bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Kafamı salladım. "Ona baktığın için teşekkür ederim."

"O aileden biri," dedi, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Okuldayken ikizleri de dövüyordum. Gianpaolo'nun eve dönmesine çok sevindim."

"Ben de," dedi Gin, gelip kolunu omuzlarıma dolayarak. "Selam, fed."

"Adım York," dedim ve kolunu omuzlarımdan çektim. "Nasıl girdin?"

"Muhafızlardan birini kapıyı açması için ikna ettim."

"Onların hayalarını keseceğini söyledi demek istiyor," diye homurdandı Benito. "Paolo nasıl?"

En yaşlı Vitale kardeşine döndüm. Enzo onun yanında duruyordu, gözleri üzerimde dolaştıktan sonra kısa bir süre başını salladı. Ben de aynı hareketi yaptım ve tekrar Benito'ya baktım.

"Daha iyi," dedim. "Melony, birkaç gün içinde bu kadar bitkin olmaması gerektiğini söyledi.
Aldığı ağrı kesiciler çok güçlü."

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Benito.

Ona baktım. Bana mı soruyordu? İkimiz de onun beni yokmuşum gibi görmezden gelip geçebileceğini biliyorduk. Ağzımı açtığımda, Giancarlo çoktan ana yatak odasına doğru yola çıkmıştı.

"Onu affedin, ahırda büyümüş," dedi Benito.

"Tabii, devam et," dedim, başımı sallayarak. "Gerçekten birbirlerine benziyorlar. Ve aynı şekilde davranıyorlar."

"Onlar hep böyleydi," dedi Enzo. "Onların barışmasında senin bir rolün olduğunu duydum. Gin senin çocuklarını seviyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. Enzo Vitale gerçekten benimle konuşmuş muydu? Bu adam bana hiç iki kelime bile etmemişti.

Enzo izin isteyip kardeşinin peşinden gitti. Benito'ya döndüğümde, o aynı yerde duruyordu. Beni bir anlığına süzdü ve kendimi spot ışığı altında hissettim.

"Ben de bir şey duydum. Fabrikada yapabileceğin gibi federal yetkilileri aramadığını. Teşekkürler. Senin yaptığın gibi yapmadığımızı biliyorum,

ama savaşı durdurduk. Ben de senin kadar sokakların kanla dolmasını istemiyorum."

Başımı sallayarak ellerimi ceplerime soktum. "Nedense buna gerçekten inanıyorum."

Benito tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Elbette işine geri dönmek isteyeceksin. Taşınıyor musun? Kardeşimle ne yapacaksın?"

Çenesindeki gerginliği, kendini çok sert tutuşunu gördüm. Bir yanım ona Gianpaolo ile ne yaptığımın onu ilgilendirmediğini söylemek istedi, ama ben deli değildim. Bu, yüzeysel bir sorudan daha fazlasıydı. Benito muhtemelen benimle ne yapacağına, beni ortadan kaldırması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Uyandığında ve durumu düzeldiğinde onunla konuşmayı planlıyorum. O zamana kadar hiçbir yere gitmiyorum. O benim hayatımı kurtardı. Kızlarımızın hayatını. Onu terk edemem, hayır, ortadan kaybolmayacağım."

Benito beni baştan aşağı süzdü. Yavaşça başını salladı. "Gidip merhaba diyeceğim."

Yollarımız ayrıldı, ama nedense, o konuşmadan sonra nefes alabileceğimi hissettim. Zaten işler zordu. Hunter tutuklanmıştı, Shelly ölmüştü. Hayatımda güvenebileceğimi sandığım insanlar gitmişti ve benim kötü davrandığım, başından beri suçlu olan tek adam bana kral gibi davranıyordu. Kaderin bu kadar boktan bir cilvesi olabilirdi mi?

Oturma odasına girdim ve birden durdum. Orada insanlar vardı. Dosyalardan Tex ve Ash'i tanıdım, ve tabii ki Harlow'u da. Ama farklı görünüyordu, kucağında bir bebeği sallıyordu. O kadar tehditkar değildi. Bir hafta önce bir insan kafasını tuttuğunu görmüş olmama rağmen. Herkes durdu ve bana baktı. Odadaki gerginliği hissettim, üzerimde çok ağır bir yük gibi, sanki aşağıdaki odaya alt kata düşecekmişim gibi hissettim.

"Sen York olmalısın," dedi Ash ayağa kalkıp elini uzatarak bana doğru yürürken. "Ben Ash. Bu Tex, bu da Harlow."

"Federalleri aşağılamayın, Ash," dedi Harlow. "Eminim ki o, sizin hakkınızda sizin bildiğinizden daha fazlasını biliyor. Bir yerlerde bizimle ilgili bir sürü dosya yok mu?"

Gözlerindeki meydan okuma deliceydi. O gri derinliklerde gizlenen deliliği görebiliyordum. Uçuruma baktım, ama geri adım atmayı reddettim.

Harlow, karşılaştığım ilk deli adam değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

"Haftalardır ofise gitmedim," dedim umursamaz bir şekilde. "O dosyalarda ne var bilmiyorum."

"Eminim," dedi.

"Lanet olsun, ortalık çok gergin," diye homurdandı Tex. "Hepimiz bir şeyler içebilir miyiz? Hadi, herkese birer içki hazırlayayım. Ne içersin, York?"

"Viski, ama ne olursa olsun."

Tex sırıttı. "Mutfağını kullanabilir miyim?"

"Keyfine bak," dedim. "Hey." Onu durdurup yanına gittim. "Eskiden polistin, değil mi? Enzo için istifa etmek nasıldı?"

Tex sesini alçaltmadan önce arkama baktı. "Hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Zaten polis olmak bana göre değildi. Barmenlik yapmak, erkek arkadaşımla vakit geçirmek, annemle takılmak... Artık hayatımı eskisinden çok daha fazla seviyorum."

Gülümsedi, dikleşti ve mutfağıma doğru yürüdü. Onun sözleri beni kararsız bırakmış, onun yönüne bakakaldım. İşimi bırakmak, aklıma gelebilecek en büyük darbe olurdu. Evet, kızlarımla daha fazla zaman geçirmek istiyordum ve işim beni strese sokuyordu, ama en az on ya da on beş yıl daha bu alanda kalmak istiyordum. Paolo ve kızlar için işimi bırakmayı düşündüm, ama bu düşünce göğsümde bir acı bıraktı. Yaptığım işte iyiydim. Nasıl öylece bırakabilirdim?

Dawn'ın, işime olan sevgimin onunla evlenmesinin nedenlerinden biri olduğunu söylediğini hatırladım. *Bu kadar tutku, bu işi yapman gerektiği anlamına gelir. Seninle gurur duyuyorum.*

Arkamı döndüğümde, Ash ve Harlow sanki benim hakkımda konuşmamışlar gibi hemen konuşmaya devam ettiler. Konuştuklarını biliyordum, hepsi konuşurdu. Ben FBI ajanıydım, en azından onların gözünde koyunlar arasındaki kurt.

"Bana bakmayı bırakabilirsiniz," dedim. "Henüz kimseyi ihbar etmedim ve bunun için bolca vaktim var."

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi Harlow.

"Ama umarız değiştirmezsin," dedi Ash gergin bir şekilde. "Fabrikada işlerin çığırından çıktığını biliyorum, ama Giancarlo tekrar hapse girerse..."

Sözünü bitirmedi, ama Giancarlo'nun hikayelerini çok iyi biliyordum. Eğer tekrar hapse atılırsa, muhtemelen aklının çoğunu değil, tamamen kaybedecekti.

"Biliyorsun, onun yaşadığı hayat, hapse girmeyecek şekilde bir hayat değil. Bir gün yine aynı şey olabilir."

"Öyle mi?" diye araya girdi Harlow. "Şu anda değil, gelecekte bununla ilgilenebiliriz, sen de çeneni kapalı tutarsan."

İkisine de baktım. Dudaklarımı kapatıp anahtarı attığımı gösteren bir mimik yaptım. Bana kalırsa, rapor edilecek bir şey yoktu. Acetos ve Triadlar çökmüştü, Vitales geri çekiliyordu, şehrimize sızan diğer çeteler evlerine dönmüştü. Dünya sessizdi. Hiçbir şeyi başlatıp kendimi, çocuklarımı ve Gianpaolo'yu tehlikeye atmaya gerek görmedim. Ayrıca, Paolo'nun benden alınmasına neden olacak bir durumda dürüst olmanın imkanı yoktu.

"Paolo uyandı."

Dönüp Enzo'ya baktım. Gözleri üzerimde dolaştı ve hemen yargılandığımı hissettim. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. İşini bitirince Tex'e doğru yürüdü ve kolunu beline doladı.

"Teşekkürler," dedim. "İzninizle."

Beklemedim. Koridorda koşarak ilerledim, kapıyı açtım ve içeri girdim. Navy ve Nyra zaten oradaydı, Benito köşede oturmuş, onların dalgın Paolo'ya sorular sormasını izliyordu.

Gülümsedim ve ikisinin de başına elimi koydum. "Kızlar, gidip ona bir bakayım, tamam mı?"

"Tamam. Geçmiş olsun, Paolo," dedi Nyra.

"Evet. Tekrar oynamak istiyoruz," diye ekledi Navy.

İkisi de ona sarıldı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, ama onlar geri çekilince homurdandı ve gülümsedi. İkisi de bana sarıldı, ben de onları öptüm ve oynamaya gönderdim. Bir zamanlar, gangsterlerle dolu bir evde onları gözümün önünden ayırmazdım, ama şu anda olabilecekleri en güvenli yerde olduklarını biliyordum.

"Hala hayattasın," dedim, Paolo'ya sonsuza kadar bakmış gibi hissettikten sonra.

"Buna sevindin mi, sevindin mi?" diye sordu.

Yatağa doğru yürüdüm ve alnına bir tokat attım. "Uyandığında aptalca şeyler söyleme," diye homurdandım.

Paolo bana gülümsedi. "Üzgünüm. Emin olmak zorundaydım." Elini uzattı ve elimi tuttu. "Tanrım, seni tekrar hissetmek ne güzel."

"Seni özledim," diye patladım.

"Ben seni özlemedim. Gözlerimi kapattığımdan beri seni görüyorum."

Dudaklarımız birbirini buldu ve onu bırakmak istemedim. Alnımı alnına dayadım, o bana bakarken kalbim sıkıca sıkıştı. Kelimeler yetersiz kaldı. Ondan başka kimseye bu kadar yakın otururken hiç bu kadar çok hissetmemiştim.

Biri boğazını temizledi. Paolo ve ben aynı anda sağa baktık ve Benito kaşlarını kaldırarak bize bakıyordu. Utangaç bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım ama Paolo elimi daha sıkı tuttu ve beni yatağa çekti. Damar yolunu dikkatlice geçtim ve yanına oturdum. Zaten beni bırakması mümkün değildi.

"Gideceğim, önce iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi Benito ayağa kalkıp ceketini düzeltirken.

"Durum nasıl?" diye sordu Paolo, sesi kısık çıkıyordu.

Uzanıp bir su şişesi aldım. Açıp dudaklarına götürdüm ve o da biraz içtikten sonra inledi. Benito tekrar dikkatini çekmeden önce bana gülümsedi.

"Şehir hala kargaşa içinde, ama durumu kontrol altına alıyoruz. Triadların ve Aceto'ların yeni başkanlarıyla bir toplantım var."

Gerildim. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "İşler böyle yürür. Ancak, onun yerini Qiang'ın küçük oğullarından biri ve Aceto ailesinden bir kuzeni alacak. Her ikisi de bu olayı geride bırakıp barışçıl bir ateşkes yapmak istiyor. Herkes kan görmekten bıktı."

"Onlardan herhangi birinin cinayetten bıkmış olmasına şaşırdım."

Benito bir kez daha omuz silkti. "Kan iş için iyi değildir, Ajan Washington. Tüm bu kavgalar mali durumumuzu mahvetti. Hepimiz sadece işimize geri dönmek istiyoruz."

İş demek komik bir ifade. Daha çok ağır suç işlemek gibi, ama neyse.

"O yargılayıcı bakışı tanıyorum," diye mırıldandı Paolo. "York bunu onaylamıyor."

Benito homurdandı. "Buna engel olamazsın. Federal ajanla çıkmak isteyen sensin."

"Evet." Paolo bana sırıttı. "Öyle."

"Kusmadan buradan çıkıyorum," diye mırıldandı Benito. "Yemin ederim, hepiniz midemi bulandırıyorsunuz."

"Görüşürüz!" diye seslendi Paolo. Benito gider gitmez beni kendine doğru çekti. "Gerçek seni görmek çok güzel. Ve senin bu kadar

sert olduğunu görmek çok güzel. Sikim tekrar çalışır hale gelir gelmez ve kafam uyuşturucuyla dolu olmazsa, seni sikerim. Ya da sikilirim. Hangisi daha eğlenceli gelirse. İkisi de, kesinlikle ikisi de."

O konuşmaya devam ederken ben onun yanaklarını tuttum. "Kes. Konuşmayı." Paolo güldü. "İşte tanıdığım ve sevdiğim adam." Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Ben de seni seviyorum."

Paolo gülümsemeye devam ederken, bakışları karışıklıkla doldu. Gözlerini kırptı, konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Kendini toparlayana kadar ona biraz zaman verdim.

"Özür dilerim, halüsinasyon görüyorum. Ne dedin?"

"Seni seviyorum," dedim. "Ve özür dilerim. Sana çok kötü davrandım ve muhtemelen bunu yapmamalıydım. Beni ihanet etmiş olsan bile." Ona sert bir bakış attım.

"Ne kadar zamandır?"

"Ne?" diye sordum.

"Beni ne zamandır seviyorsun?"

"İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir," diye mırıldandım.

Paolo'nun yüzü o kadar geniş bir gülümsemeye dönüştü ki, kendini incittiğini sandım. Elini uzattı, yanağıma dokundu ve ensemi avuçladı. Eğildim ve ikimiz de nefes almak ve sakinleşmek için geri çekilene kadar onu yumuşakça öptüm.

"O zaman önemli olan tek şey bu. Seni incittiğim için özür dilerim, ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Paolo dudaklarıma. "Çok uzun zamandır. Bu asla değişmeyecek."

Ona gerçekten inandım. Her kelimesine. Bizi nasıl koruduğunu ve savunduğunu görmüştüm. Bunu sadece numara olarak yapan biri bu kadar uzun süre dayanamazdı, değil mi? Belki naiftim ve sadece görmek istediğimi görmek istiyordum. Ama hayır, öyle düşünmüyordum. Artık Paolo'yu çok iyi tanıyordum. Bizi kendi hayatından daha çok önemsiyordu.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Paolo. "Yakın zamanda istifa etmeyeceksin."

"Hayır," dedim.

"O zaman nasıl?" diye tekrarladı, gözlerinde umutsuz bir bakış vardı, bu yüzden elini daha da sıkı tuttum.

"Bilmiyorum. Şu anda bir cevabım yok. Tek bildiğim, seni bırakmayacağım. Bunu reddediyorum."

"Duyduğum tek şey bu."

Tuvaletin sifonunun ve suyun akışının sesi, ikimizin de başını banyo yönüne çevirmesine neden oldu. Orada durmuş, ellerini yıkayan Giancarlo, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyordu.

"Selam," dedi. "Bu tatlı anı bölmek istemem ama tuvaletinizi tıkamış olabilirim."

İnledim. "Lanet olsun."

"Çık dışarı, Gin!" Paolo o kadar çok güldü ki öksürmeye başladı. "Siktir, bu acıtıyor."

Paolo'nun ikizine iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra ona sert bir bakış attım.

"Ash!"

Kabarık saçlı adam içeri koşarak nişanlısının kolunu tuttu. "Üzgünüm, üzgünüm. Ne yaptıysa, eminim aptalca bir şeydi, ama elinde değil."

"Bu ne demek oluyor?" Gin, çekilirken sordu. "Hey, bana aptal mı diyorsun?"

Kapı arkalarından kapanırken başımı salladım. Paolo'ya döndüğümde, hala nefesini toplamaya çalışıyordu.

"Gerçekten benim çılgın ailemle uğraşmak istiyor musun?" diye sordu. Boğazım ağrıyacak kadar sertçe inledim. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hiç şansı yok tatlım. Beni tekrar öp." Ona yaslandım ve dediğini yaptım.

Thirty-Seven

GIANPAOLO

Sola ve sağa döndüm, esnedim, hareket kabiliyetimi test ettim. Üç haftalık iyileşme süreci bir erkeği çok etkileyebilirdi. Üç hafta boyunca cehennem azabı çekmiştim.

New York'ta kış tüm şiddetiyle devam ediyordu, kar ve buz sokakları kaplamış, her şeye bulaşan çamurlu bir sulu kar oluşturmuştu. Kızlar tatil için eve gelmişlerdi ve her dakikasından keyif alıyorlardı. Hayat güzeldi.

"Aşırıya kaçma," dedi Melony, çantasını toplarken. Sakız pembesi saçları iki örgüye toplanmıştı. Ben iyileşirken tüm bu süre boyunca binada kalmıştı. Faturam astronomik bir rakam olacaktı, ama o her kuruşuna ve daha fazlasına değerdi.

"Neye aşırıya kaçmak?"

Bana bir bakış attıktan sonra kafamın arkasına bir tokat attı. "Hepiniz aynısınız. Erkekler her zaman penisleriyle düşünürler."

"Hey, benim beynim yukarıda. Ya onu daha da mahvedersen?" Kafamı ovuşturarak, gülümsememeye çalışarak.

Melony beni görmezden geldi ve başını salladı. "Eve gidiyorum. Kız arkadaşımı özledim ve bana bir video daha gönderirse, aklımı kaçırabilirim."

"Ah, doğru ya, Gin senin Tex'in arkadaşıyla yattığını söylemişti. Nasıl gidiyor? Düğün çanları çalıyor mu?"

Melony yüzünde bir gülümsemeyle kapıya doğru yöneldi. "Bilmiyorum, o benden daha genç ve yaşaması gereken bir hayatı var."

"Ama? Bekliyorum, çünkü bir şey olmaması imkansız." İyi doktor bana parmak hareketi yaptı. "Ama..." Melony omuz silkti.

"O senin," diye ekledim.

"Ben sizin gibi aptallar gibi değilim. Birini sahiplenmek, bir ilişkiye başlamak için iyi bir yol değil."

Güldüm. Melony'yi yıllardır tanıyordum. O da bizim kadar, hatta belki daha da çılgındı. Tek kaşımı kaldırdım ve o da bana yine parmak gösterdi. Kapıdan çıkarken dudaklarından kahkahalar döküldü. O da bizim kadar çılgın olduğunu anlayacaktı. Vitales'lerle iyi geçinmesinin bir nedeni vardı.

Yalnız kaldığımda, ortalığı toparlamaya devam ettim. Kızlar, Benito'nun evinde, bebek Emica ve Harlow ile oynuyorlardı. Şimdilik, Benito'nun binasında kalacaktık. Burası daha güvenli geliyordu. Ayrıca, kardeşlerimin yanında olmayı seviyordum. Ayrılmaya hazır değildim.

Teslim edilen yeni çerçeveleri açtım ve her birine fotoğrafları yerleştirdim. Her birini asarken göğsüm sıcaklık ile doldu. Dawn ve kızlar, Dawn ve York, dördünün birlikte olduğu bir fotoğraf ve sonra ben, York ve kızlarımızın olduğu bir fotoğraf vardı.

Bir adım geri çekilip fotoğraflara gülümsedim. Küçük ailemiz.

Telefonum titredi ve çıkardığımda iki kızın da bana mesaj attığını gördüm.

.

Donanma: Yeni bir numara öğrendik!□□

Nyra:□□

Navy: Ekli video

Kızlar bıçakları parmak eklemlerinin üzerinde çevirip sonra fırlatıp yakalıyorlardı.

Paolo: Vay canına, ikiniz de çok yeteneklisiniz. Bunu size kim öğretti?

Nyra: Bay Quincy ve Harlow Amca□

Tabii ki.

Paolo: Babana söylemeyelim ve ona göstermeyelim.

Navy: Tamam□□

Nyra: □□

Telefonlarını geri aldılar, bu da mutlu küçük ergenler olduğumuz anlamına geliyordu. Şımarık veletlerin Noel listeleri benim ön kolumdan daha uzundu. Onlara her bir şeyi almayı planladım. Yaşadıkları onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirdim. Uyum süreci ilerliyordu ve sonunda iyi bir terapist üzerinde anlaşmıştık. Dr. Jaggis uzun bir referans listesiyle geldi, kızlarla iyi anlaştığını da belirtmek gerek.

Telefonumu kaldırmadan önce, York'tan mesaj var mı diye baktım. Bu gece geç saatlerde eve dönecekti. York bir hafta önce işine geri dönmüş ve en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Paul Gallo'ya gelince, haberler her an FBI'a ulaşabilirdi. Patronum olarak, York bu haberi ilk alan kişi olacaktı.

Tam da o anda telefonum çaldı.

"Hey, tatlı yanak. Henüz dönmedin mi? Seni şimdiden özledim." "Bu ne lan?" York homurdandı.

O ses, omurgamdan aşağı arzu dolu bir ürperti geçirmeme neden oluyordu. "Hmm, neden bahsettiğini anlamadım, bebeğim."

"Paolo," diye fısıldadı York.

Artık onu nasıl kızdıracağımı bildiğim için beni kolayca sinirlendirebiliyordu. "Evet, adımı daha çok söyle, patron."

Telefonda bir ses patladı ve ben gülmemi saklamak için aceleyle ağzımı kapattım.

"Gianpaolo."

Kahretsin, başım beladaydı. Ciddi bir durum olduğunu anlayarak şaka yapmayı bıraktım.

"Neden masamda senin ölümünün ayrıntılarını içeren bir rapor var?" Hatta bir hareketlilik oldu. "Nasıl oldu da bir depoda öldürülmeyi başardın?"

"Doğru, seni bu konuda uyarmak istemiştim."

York homurdandı. "Uyaracaktın?" Derin bir nefes aldı. "Boş ver, şimdi nasıl yaptığını anlatma. Eve gittiğimde FBI kayıtlarını karıştırman hakkında konuşabiliriz."

"Kusura bakma. Ama Paul'la ilgilenmem gerekiyordu, gidip gelemem." Tezgaha yaslandım. "Ayrıca, eve geldiğinde konuşmak aklının ucundan bile geçmeyecektir."

"Hâlâ iyileşiyorsun," dedi azizim erkek arkadaşım.

Üç hafta oldu ve lanet olası bir oral seks bile yapamadım. Beni beklettiği her saniyenin bedelini ödeyecek. "Bugün doktordan izin aldım."

"Onu arayacağım." York telefona geri dönmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Gitmem gerek, toplantımız var."

"İyi eğlenceler. Acil bir durum için telefonunu yanına al. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." York'un cevabı, her duyduğumda beni derinden sarsıyordu.

Beni seviyordu. Biliyordum, elbette biliyordum, ama o bana o sihirli üç kelimeyi söylediğinde hissettiğim mutluluk değişmiyordu. Aceleyle Gin'in numarasını çevirdim.

"Oynamaya mı çıkıyorsun yoksa federal polis hala seni ev hapsinde mi tutuyor?" "Ha-ha, çok komiksin. Hayır, ben iyiyim. Melony beni serbest bıraktı.

Seks dükkanına gidiyorum, gelmek ister misin? Tabii sen ve Ash sadece sıradan seksten hoşlanmıyorsanız."

Gin güldü. "O lanet olası adını göğsüme kazıdı. Onu daha da yozlaştırmak için her zaman bir yol vardır." Kardeşim telefona geri dönmeden önce bir süre sessizlik oldu. "İşlerim biraz gecikti, bu yüzden vaktim var. Şehir merkezinde buluşalım."

"Görüşürüz." Telefonu kapattım ve Harlow'a kısa bir mesaj attım.

Paolo: İkizler geceyi bizde geçirebilir mi?

Harlow: Neden olmasın? Kardeşin zaten onlara deli oluyor.

Harlow: Gerçekten büyük bir aile istiyor. □□

Paolo: Evet, çocukluğumuzdan beri. Bunu, gelecekteki tam bir aile için bir alıştırma olarak düşün.

Harlow: Bir daha böyle bir şey dilersen seni bıçaklarım.

Gülümsedim. Harlow deliydi, ama iyi biriydi. Kardeşimi ne kadar sevdiğini ve Vitale ailesine olan sadakatini görmüştüm. Kızlarım o gece emin ellerdeydi. Telefonumu cebime koyup anahtarlarımı aldım ve kapıdan çıktım. Koridorda dört yeni güvenlik görevlisi vardı. Tehdit ortadan kalkmıştı, ama yine de dikkatli olmamız gerekiyordu. York hala FBI ajanıydı ve ben ailemin güvenliğini ciddiye alıyordum.

"Kızlar kıyafetlerini almaya aşağı inerse, onları Benito'nun evine geri götürün, Tony orada gözetimini devralacak. York'a Tony'nin burada olduğunu söylemeyin."

Tony ile hesaplaşmam gerektiğini düşünüyorsam, York daha da kötüydü. O fabrikada ilk kez patronumun gözlerinde kan dökme arzusu gördüm ve Tony bize 20 metre yaklaştığında da aynı ifadeyi takınıyordu.

Muhafızlar başlarını salladılar ve ayrıldılar. Melony gelmeden önce birkaç video çekmiş ve fotoğraflar çekmiştim. Hepsi York'u çıldırtma planının hazırlığı içindi. Yatakta eğilmiş halimin ilk fotoğrafını York'a gönderdim.

Paolo: Ekteki fotoğraf

Paolo: Akşam yemeğin.

York'un bundan ne kadar hoşlandığını bildiğim için kıçımı salladığım videoyu gönderdim. Ne zaman eğilsem bana biraz fazla sert bakıyordu. Kesinlikle tam bir kıç adamıydı. Arabama binmeden önce York'un adı ekranda belirdi. Arama olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım.

York: NE OLUYOR? İş yerindeyim.

Paolo: Fotoğraf ekte.

Paolo: İşte, günün geri kalanını atlatmana yardımcı olması için.

Paolo: İşin bittiğinde bu seni bekliyor olacak.

Elimle sertleşmiş penisimi kavradığım bir fotoğraf vardı. Tabii ki bir de video vardı. İlk videoda ses yoktu. Bu videoda ise ses vardı. Bu sabah penisimi okşarken York'un adını defalarca inledim. York'a nasıl zevk verdiğimi düşünmek bile beni tekrar sertleştirdi.

York: Lanet olsun, Paolo. Sen öldün.

Paolo: Nasıl yapacaksın, bebeğim?

Paolo: Detaylar

York'u kızdırarak seks durağına vardım. Harikaydı. Sinirli ve tahrik olmuş halde kendini tutmaya çalıştığını gözümde canlandırabiliyordum. Arabamdan inmeden önce kendimi hazırladım. Paul'un sürdüğü sade arabayı, benim tarzıma daha uygun bir arabayla değiştirmiştim. Gin, babamın tamirci arabalarından birini almıştı, ama o arabalara benden daha meraklıydı. Satıştan yeni çıkmış bir arabayı takdir edebilirdim. Yeni araba kokusuyla karışan taze deri kokusu beni etkiliyordu.

Tamamen siyah Cadillac tam da doktorun önerdiği gibiydi.

"Nihayet," dedi Gin. Başını eğdi. "Ne yapıyorsun ve ben nasıl katılabilirim?"

Kafamı salladım. "Katılmak yok. Ash seni öldürür ya da ağlar." "Muhtemelen ikisi de olur. Federal ajanın iyi durumda mı?"

Kardeşlerimin York'a ne olacağı konusunda endişeli olduklarını biliyordum. O gün dışında bu konu hakkında pek konuşmamıştık, ama York'un tüm hayali ajan olmak olduğunu biliyordum. Onun kalmasına izin vermekte hiçbir tereddütüm yoktu. Beni terk etmeyeceğine söz verdi, bu yüzden benim için önemli olan, bir şekilde bir çözüm bulmaktı. İş yerinde Vitales'leri yalnız bırakıyor ve her karşılaşmamızda bize biraz daha yaklaşıyordu.

"O iyi. York işinde harika."

"Evet, o kadar iyi ki bizi alt edecek mi?" diye sordu Gin.

"Hayır."

Gin'in omuzları gevşedi. "Bana uyar. Kardeşimle, adamı bizi hapse attırmak istediği için kavga etmek istemiyorum."

İkizimle omuz omuza geldim. Eğer iş o noktaya gelirse, York ve kızları seçeceğimi ona söylememe gerek yoktu. Onları tekrar tekrar seçerdim. Bu bencilceydi ve tüm hayatım boyunca bana Vitale isminin önündeyse hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi olmadığı öğretilmişti. Ama artık buna inanamıyordum, benim için çok daha değerli bir şey varken.

"Biraz hasar verelim," dedi Gin, ellerini açgözlülükle ovuşturarak. Ash için neredeyse üzülüyordum. Neredeyse.

Cebimde telefonum titredi ve bir fotoğraf ve bir video daha gönderdim. Her biri bir öncekinden farklıydı. Hatta yüzümün görünmediği birkaç tanesini güvenli e-postasına da gönderdim.

York: İŞ E-POSTAM MI???

Paolo: Rica ederim.

York: Zamanla ilgili olduğu yazdığı için açtım. İnsanlarla dolu bir odada.

Gin omzumun üzerinden bakıp kahkahayı bastı. "Oh, bu çok iyi. Neden ben bunu düşünemedim?" Karnını tutarak gülmekten eğildi. "Gelecek dönem Ash dersindeyken ona da aynısını yapacağım."

"Telefonu tavana bantlayarak gerçekten iyi açılar elde etmenin yolunu sana göstereceğim."

Telefonumu cebime koydum ve öfkeli erkek arkadaşımın mesajlarını görmezden geldim. Çok kızgındı ve bunun harika bir seksle sonuçlanacağını biliyordum. Vücudum heyecandan titriyordu. Mağazada dikkatimi çeken her şeyi inceledik. Gin ve ben işimizi bitirdiğimizde, neredeyse mağazanın tamamını satın almıştık. York'a ya da York'la birlikte kullanmayı düşündüğümde beni tahrik etmeyen tek bir şey bile yoktu.

"Siktir, gitmem lazım. Fed'inle iyi eğlenceler," dedi Gin. Telefonunu bana doğru salladı. "Tabii benim maceralarıma katılmak istemezsen. Birkaç kafatası ezmek, bir bebek yapmak, alışverişe çıkmak? Bilirsin, eğlenceli şeyler."

"Bir dahaki sefere." Aile içindeki rolümü tamamen geri alacaktım. Ama ancak York'u aldıktan sonra. Bacaklarımın arasında ağır mavi toplar varken işlev görebilmem imkansızdı.

Telefonum tekrar çaldı ve ben direksiyonun başına geçtim. Seks dükkanından aldığım çantalarla dolu arka koltuğun fotoğrafını çektim.

Paolo: Üzgün müsün, bebeğim? Gel, öfkeni benim kıçımdan çıkar.

York: Tabii.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Ciddi değildi. York işkolikti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ofiste sadece bir iki kez hata yapmıştı. Ama işten erken çıkıp seks yapmak, bu yeni bir şeydi. Uygulamada konumunu kontrol ettim. Ona kızların bilezikleriyle aynı takip cihazına sahip bir saat almıştım. Hâlâ bürodaydı. Göğsümün ortasına bir hayal kırıklığı yerleşti. Eve koşarak geleceğini düşünmemeliydim.

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım ve Benito'nun binasına geri döndüm. Hala nerede kalacağımızı konuşmamız gerekiyordu. Dawn'la birlikte seçtiği penthouse'unu biliyordum; kızları orada doğurmuş ve ilk birkaç yılını orada büyütmüşlerdi. York geri dönmek istiyorsa, bensiz gitmeyecekti. Orası neredeyse hiç güvenli değildi, ama şu anda yaşadığımız binanın kime ait olduğu tam olarak bir sır değildi. York'un nerede yaşadığını biri öğrenirse, işi tehlikeye girebilirdi.

York'un işten çıkıp çıkmadığını tekrar kontrol ettim. Küçük kırmızı nokta hareket etmemişti. Duygularımın kargaşasını yuttum. Onu yakında yakalayacaktım ve sonra tüm öfkemi onun üzerinde çıkaracaktım. Mesajlaşma uygulamasını açıp bir grup fotoğraf daha gönderdim. Bazıları duşta, bazıları mutfakta çekilmişti. Ona, tüm evi sikmek ya da sikilmek istediğimi bilmesini istedim. Dairenin hiçbir köşesinin bizim izimiz olmadan kalmasını istemiyordum. Cevap gelmeyince arabadan indim ve anahtarları binanın önünde bekleyen adamlardan birine verdim.

Çantalar kollarımda sallanırken içeri girdim. Onları dengelemek çok zordu ama artık bir ebeveyn olmuştum. Telefonum elimdeydi ve mesajlarımı açtım.

Paolo: Çocuklar nasıl?

Harlow: Eğer endişelendiğin buysa, ölmediler.

Önceden endişelenmiyordum ama şimdi endişeleniyordum.

Paolo: Yardıma ihtiyacın var mı?

Harlow: Ne yaptığımı bilmediğimi mi söylüyorsun?

Paolo: Biliyor musun?

Harlow bana, Emika'nın aralarında yerde yatan kızların üç fotoğrafını gönderdi. Bu, dünyadaki en sevimli şeydi.

Paolo: Bir dahaki sefere bununla başla.

Harlow: Sen benim patronum değilsin.

Takip uygulamasına geri döndüm. York hala işteydi. Arabadan inip geçici evimize ulaşmamın sürdüğü süre içinde herhangi bir değişiklik olmayacağını düşündüm. Ama bir erkek umudunu kaybetmezdi.

Paolo: İş yerinde kalmayı mı planlıyorsun?

Muhafızlara başımı salladım, onlara gerçekten bakmadan evime girdim. York'a göndermek için başka bir resim ararken kapı arkamdan kapandı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve başımı kaldırmadan önce kapıya çarpıldım. Ciğerlerimdeki hava bir anda dışarı çıktı. Çantalarımı düşürdüm, evime giren kişiyi öldürmeye hazırdım. Yine.

Tanıdık kahverengi gözler ve rustik kolonya kokusu beni sersemletmişti. "York? Ama senin işte olman gerekmiyor mu?"

Erkek arkadaşım bana sırıttı ve ön kolunu boğazıma kuvvetlice bastırdı. Eli kasıklarıma indi ve tecrübeli bir rahatlıkla düğmeyi açtı. Ne zaman bu kadar becerikli olmuştu? Dudaklarımı yaladım, mükemmel kahverengi tenine, keskin çene hattına ve ezici varlığına hayran kaldım.

"Yo..." Daha sert bastırarak konuşmamı engelledi.

Sikim sapık bir orospu çocuğuydu. York beni boğarken sertleştim ve onun merhametine kaldım. Nefes almamı engellediği sürece ayak parmaklarım ve parmak uçlarım karıncalanmaya başladı.

"Senin küçük numaran ofiste herkesin dilinde."

Sırıttım, bu York'u daha da sinirlendirdi. Eli benim ihtiyaç duyduğum sikimi kavradı ve ona çok ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağladı. Saf zevke kapıldığımda gözlerim geriye doğru yuvarlandı. York'un elleri tekrar üzerimdeyken çok iyi hissettim. Sevdiğim adamın olmasıyla gelen tek bir tür ecstasy vardı.

"İhtiyacın var, değil mi?" York alaycı bir şekilde, elini çok erken çekerek dedi. Göz teması kurmadan avucunu yaladı. "Ne aldın, Paolo?"

Nefes almamı engelleyen koluna hafifçe vurdum. York, nefes alabilmem için yeterince gevşetti. *Kahretsin, bu çok seksi*. Ateş başımdan ayaklarıma kadar tüm vücudumu sardı.

"Oynamamız için birkaç oyuncak."

York beni baştan aşağı süzdü, sonra kolunu indirdi. İçine bakmadan ilk çantayı aldı. "Hadi, sapık."

"Hey." O yatak odasına doğru giderken peşinden koştum. "Sormayacak mısın?"

"Şu anda sana soru soracak durumda değilim. Bütün o videolar ve resimler? Her birinin bedelini ödeteceğim sana."

"Oh, lanet olsun," diye inledim. Amacı beni şehvetli bir aptal haline getirmekse, kendini başarılı sayabilirdi.

Yatak odasına vardık. York çantayı düşürdü ve beni tekrar yakaladı. Beni başka bir kapıya çarptı ve dudaklarımız ateşli bir buluşmada birleşti. Tutku bizi sonuna kadar doldurdu ve taştı. Dokunabildiğim her yere dokundum. Elbisesi çekip, her bir lifini yok etmek istedim. Kim kimdir ayırt edemeyeceğimiz bir bütün haline gelmemiz gerekiyordu.

Dillerimiz birbirine dolanıp, hakimiyet için mücadele ederken birbirine karışıyordu. Pes ettim, ama hemen geri dönüp daha fazlası için mücadele ettim. York'un her yerini tatmak ve her gizli köşesini keşfetmek için.

"Siktir, seni özledim," diye inledim.

"Ben de." York giydiğim sade siyah gömleği çekti ve onun gücüyle gömlek bedenimden yırtıldı. York'un ağzı kulağımın hemen arkasındaki boynuma saldırdı, hassas eti emip yaladı. Halı kaplı zeminde ayak parmaklarım kıvrıldı, zevk omurgamı defalarca sarsıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki bir düğmeye basmış gibi, o benimle istediğini yapmaya devam ederken ben de bitmek bilmeyen bir ecstasy dalgasının üzerinde sürüklenmek zorunda kalmıştım.

"Siktir, tatlı yanaklar." Beyin hücrelerim kurabiye içindeki kuru üzüm kadar işe yarıyordu.

Omuzlarını ittim ve bir milisaniye için kurtuldum. Yapabildiğim sürece saldırdım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve York'un pantolonunu aşağı çektim. Penisi ağır, sert ve ön sıvısıyla zaten ıslaktı. Arzuyla çıldırmış olan tek kişi ben değildim. O da beni en az benim kadar özlemişti.

"Bu benim yüzümden mi patron?" Penisinin ucunu yaladım, düz dilimi yarık kısmına bastırdım.

"Siktir."

York başımın arkasını tuttu ve uyarı yapmadan yüzümü öne doğru itti. Kasık kılları burnumun ucuna değiyordu. Boğazım zorla gerilip York'un kalın penisini almaya zorlandıkça gözlerim yaşardı.

Evet, daha fazla.

Gözlerim bulanıklaştı, gözyaşlarım akmaya başladı ve bir tanesi yanağımdan aşağı süzüldü. York onu başparmağıyla yakaladı ve dudaklarına götürdü. O benim gözyaşımı yalarken, ben donakalmış ve oksijensiz kalmış bir şekilde onu izledim.

Siktir, bu benim lanet olası hayallerimin erkeği.

"Yut," diye emretti York. "Boğazının beni emmesini seviyorum."

Birkaç kez yuttum, her seferinde York'tan ihtiyaç dolu bir homurtu duydum. Hava eksikliğinden ve damarlarımdan akan şehvetten başım dönüyordu. Sevdiğim adama bakarken rakipsizdi.

York, çekilmeden önce ileri geri sallandı, onun penisi ile dudaklarım arasında bir salya ipi oluşmuştu. York, kahverengi gözlerinde açgözlü bir bakışla penisini okşadı. "Çantayı aç, Paolo, yoksa seni sikip oyuncakları siktir edeceğim."

Neredeyse "siktir et onları" diyecektim. York'un tüm gücünü kıçıma boşaltmasını ve beni sahiplenmesini istedim. Delik, sanki aynı fikirdeymiş gibi sıkıştı. York'un beni sikmesi gibisi yoktu. Bu noktada onun sikini sürmek zorunluydu ve iyileşme sürecinde bu tür temel ihtiyaçlardan mahrum kalmıştım. Çantayı alıp ters çevirdim ve içindekileri boşalttım. Çift dong içeren bir kutu, meme kelepçeleri ve birkaç titreşimli mermi düştü.

York her şeye baktı, kaşları neredeyse alnına değecekti. "Planların mı vardı?"

"Ateşliyken alışverişe çıkma derler, biliyorum. Kendimi tutamadım." York gülmesini zorlukla bastırdı. "Aç, ama sorun değil."

Dürüst olmak gerekirse hayır diyeceğini düşünmüştüm, ama York'un bana bakışından, beni elde edebildiği sürece umursamadığı anlaşılıyordu. Her şeyi kapıp kutuları açarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Komodinin içindeki kayganlaştırıcı hazırdı. Biraz

azmıştım. Her şeyi rekor sürede paketlerinden çıkardım ve iyice yıkadıktan sonra kullanmak için sıraya koydum.

York arkamdan yaklaştı. Ağzı boynumun arkasına yapıştı ve omuzlarıma doğru ısırarak inlemelerimi çekiyordu. Vücudumun her bir parçasını işaretledikçe, daha fazlasını arzuluyordum. İçgüdüsel olarak bacaklarımı açtım, iç organlarımı yeniden düzenlemesi için ona eğilmeye hazırdım. Zevk dalgaları içimi kaplarken ayak parmaklarım halıda gerildi.

Kollarını belime doladı ve emin ellerinde benim aletimi kavradı. Masum York seksi olmuştu, ama emin ve kendinden emin York lanet olasıca seksi idi. O benimle oynarken başım onun omzuna düştü.

"Çok sertleşmişsin. Bana bu kadar çok mu ihtiyacın vardı?" diye sordu York.

"Tabii ki." Kıçımı onun sert penisine sürttüm. Omurgamdan aşağı titreme geçti. "Siktir, York, ellerin çok iyi hissettiriyor."

Öne doğru eğildi, penisi kalçalarımın arasına yerleşti ve hassas deliğimi okşadı. Beynim kapandığında ellerim çalışmayı bıraktı. İçgüdüsel olarak öne doğru eğildim ve bacaklarımı onun için daha fazla açtım.

York beni açtı, içinden ihtiyaç dolu bir homurtu çıktı ve beni arzuyla kapladı.

"Paolo, bana yaptıkların yasal olmamalı."

Aynı, lanet olası aynı. Nefesim düzensizdi ve daha başlamamıştık bile.

"Bunlardan birini sokmam mı gerekiyor?" diye sordu York. Uzaktan kumandaya bağlı bir teli olan mermilerden birini kaldırdı.

"Yapabilirsin, ya da..." Sözlerim boğazımda takıldı, çünkü o benim ısınmış girişime soğuk kayganlaştırıcı damlattı ve oyuncağı içime itmeye başladı.

Mükemmel yanma hissi ve hafif baskı, topuklarım ve ayak parmaklarım üzerinde ileri geri sallanmam için yeterliydi. Bir dakika geçtiğini biliyordum ama çok hassastım.

"Çok hızlı yuttun." York, yağlanmış deliğimle oynayarak yanaklarımı ayırdı. "Daha fazla ister misin?"

Dudaklarımı yaladım ve kafamda kalan son beyin hücresi işe yaramaz bir jelibon gibi zıplıyordu. Sonunda evet demek için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. York başka bir vibratör almak yerine, çift taraflı dildoyu eline aldı.

"Bunu nasıl kullanacağız?"

"Birlikte," diye inledim. Omzumun üzerinden ona baktım. Kahretsin, çok seksi biriydi. "Bunun üzerinde sevişiriz."

Dildonun bir tarafı nervürlüydü, diğer tarafı ise standart penis şekline sahipti. Kıçımı geriye doğru salladım. "Hadi, tatlı yanaklar, onu içime sok."

York bana soru sormadı. Onu tanıyorsam, her videoyu izlemiştir, hatta benim onu sikmesi için yalvarırken kendimi esnetme videosunu bile.

"Oh, lanet olsun," diye inledim. Geriye doğru ittiğimde başım öne düştü. Dildo ile gerildim. Her bir çıkıntı duvarlarıma en iyi şekilde sürtünüyordu. Beklenti içinde kalçalarımı salladım, kontrol ettim.

Yankılanan tıklama sesiyle York'a baktım. Telefonunu tutuyordu, yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi yoktu, benim fotoğrafımı çekiyordu. "Diğerlerine eklemek için."

Döndüm ve yatağa atladım. Bacaklarımı açtım ve sızan sikimi tuttum. "İstediğin kadar çek, bebeğim. Hepsi senin için."

York son bir fotoğraf çekti, sonra telefonunu bıraktı ve kalan kıyafetlerini çıkardı. Birkaç saniye içinde yatağa geldi ve yine ağzımı yaladı. Dildonun diğer tarafına kayganlaştırıcı sürdüm ve ikimiz birlikte York'un kıçına soktuk. O oyuncağı biraz kıskandım, York'un içinde sıkı ve ıslak bir sıcaklıkta boğuluyordu. O hareket etmeden önce sadece bir inilti çıkarabildim, bu da kıvrımlı dildonun kıçımda hareket etmesine neden oldu.

"Ah, evet, öyle hareket et," diye cesaretlendirdim.

İkimiz de sırt üstü yattık, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. York kalçalarını geriye doğru hareket ettirdi ve oyuncak ikimizden de çıkıp gitti, sonra ikimiz de öne doğru atıldık. York'un oyuncakla kendini sikmesini izlerken zevk dalgaları içimi kapladı. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Her hareketinde kasları gerildi ve kasıldı. Gözlerimiz buluştuğu anda hızı arttı. Oda yanıyor olsa bile gözlerimi ayıramazdım. Büyülenmiştim.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" diye sordu York.

Aptal gibi başımı salladım. "Seninle her zaman iyi hissediyorum." Kalçalarım sallandı ve dildo prostatıma değdiğinde inledim.

Zevk arttıkça geriye düştüm. Bacaklarımız birbirine kenetlendi ve ben elimle sikimi kavradım. "York." Çaresizlik inlemelerime süzülerek, filtrelenmeden yansıyordu.

"Siktir, çok açgözlüsün, deliğin çok fazla yutuyor, bu oyuncak yerine benim spermimle dolmasını istiyorum."

Lanet olsun. Küfürlü konuşan York benim sonum olacaktı. Kurallara uyan, tutucu patronum bana müstehcen konuşuyordu. Zaten cennette olmasaydım, mutlu bir adam olarak ölecektim. York oturdu ve dildoyu içimden çıkardı, sonra tekrar içeri soktu ve içimde olduğunu unuttuğum vibratörü çalıştırdı. Titreşimler prostatımı okşadı ve testislerime elektriksel bir zevk gönderdi.

Benden çıkan boğuk inlemeler, hayvani bir şeydi. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyordu ki, bir iki kemiği kıracak diye yemin ederdim. Her duyumu benden çalan beyaz sıcak zevke kendimi kaptırdığım için nefes almıyordum. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Yatakta kasılmalar geçirdim. Sperm damlaları göğsüme ve karnıma çarptı ama vızıltı hala durmuyordu. York'a uzandım, onu kapatması için yalvaramadım.

York üzerime geldiğinde gölgesi üzerime düştü. Bana dikkatle baktı, sanki onun huzuruna gelen en büyüleyici şey benimmişim gibi izledi. Parmakları deliğimi dürttü ve itti, ama ben ecstasy'nin etkisindeydim ve ne yaptığını anlayamadım. Dildo hareket etmeyi bıraktı ama hala deliğimdeydi ve bullet'ın vızıltısını bastırmaya yetmiyordu.

Deliğime baskı uygulandı ve vücudumun uzunluğuna baktım, York deliğimi gerip kalın sikini nervürlü dildonun yanına ittiğinde gözlerim şaşı oldu.

"Siktir, siktir, siktir." York daha fazla ittiğinde başı öne düştü.

Acı, yaşadığım zevkin yanında çok hafif kalıyordu. Acı ve zevkten inlemekten başka bir şey yapamıyordum. York kalın sikini içime daha fazla ittiğinde bacaklarım titredi. Yivli dildo duvarlarıma daha sıkı bastırdı ve içime daha fazla girerken duvarlarıma sürtündü. Sırtım yataktan kalktı.

York kalçalarımı geriye doğru itti. "Nereye kaçacağını sanıyorsun?" Ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Bütün bu alayların cezasını çek." Öne doğru eğildi ve sonuna kadar girdi. Penisi, mermi ve dildo ile birlikte içime dolmuştu. "Siktir, açgözlü deliğinin hepsini alabileceğini biliyordum."

Ciğerlerimden kopan çığlık, kıçımdaki her şeyi refleks olarak sıkarken, arzuyla doluydu. Titreşimler daha önce de çok fazlaydı

daha önce de çok fazlaydı, York içimdeyken ise resmen çıldırtıcıydı. Hareket etti ve ben kelimenin tam anlamıyla yıldızlar gördüm.

"York," diye bağırdım, bacaklarım onun kalçalarına dolanmıştı. "Şu haline bak, içi doldu ama hala bana sarılıyorsun."

York'un alaycı tavırları bana bir şey yaptı, beynimin bir parçasını kırdı. Bu, ona olan çılgın takıntımı daha da körükledi. Bundan sonra, onu bir daha gözümün önünden ayırmayacaktım.

"Senin bir fahişe olduğunu biliyordum Paolo, herkesin sikini alırdın, değil mi?" Bana daha sert bir şekilde girdi, nefesimi keserek.

Kafamı salladım. Ellerimin işbirliği yapmasını istedim. Kafasının arkasını tuttum ve yüzlerimizi yaklaştırdım. "Solo tu. Il mio amore, il mio tutto. Voglio solo te e solo te."

York kalçalarını sallarken dudaklarımı ısırdı. Penisi, benim bile mümkün olduğunu bilmediğim yerlere ulaştı. Yılların tecrübesi bile beni York Washington'a hazırlayamazdı. Hiçbir şey hazırlayamazdı.

"İngilizce." York içime sıkıca bastırdı. "Sen benimsin, söyle," diye homurdandı.

Bu adam.

"Tabii ki evet," diye karşılık verdim.

Yüzündeki gülümseme saf bir zafer gülümsemesiydi. Onun olabilirdi. Benim olduğunu anladığı sürece onun olacaktım. Eğildi ve beni teslim olduğum talepkar bir öpücükle dudaklarımı kapattı.

"Ne istersen yap, tatlı yanak. Bağırsaklarımı yeniden düzenle," diye inledim. York geri çekilmeden önce gülümsedi. "Sen. Hiç. Bilmiyorsun. Ne kadar. Azgın.

Ben. İş. Yerinde. Ne. Kadar. Azgın. Olduğumu." Her kelime, acımasız bir itme ve bir homurtuyla vurgulanıyordu. Onun sikinin her çarpması, dildoyu titreyen mermiyle birlikte prostatıma vurmaya zorluyordu. "Hepsi. Senin. Suçun."

Onun penisi beni tamamen çılgına çevirirken başımı salladım. İngilizce mi yoksa İtalyanca mı konuştuğumdan bile emin değildim. Başımı sallamak tek yapabildiğim şeydi. Hepsi benim hatamdı, hepsi benim lanet hatamdı.

"Her bir fotoğraf ve video için bedelini ödeyeceksin," diye tehdit etti York.

Eğer bedeli buysa, cezayı tekrar tekrar seve seve çekerdim. Nefes almak bir işkenceye dönüşmüştü; York'un kişisel sperm kovası olmaktan başka her şey benim için çok ağırdı.

Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve ben kendimi kaybettim. Bu küçük temas, beni doruğun uçurumuna sürüklemek için yeterliydi. Sırtım kavislenirken

Zevk beni sarstı. York'un ellerini o kadar sıkı tuttum ki, ona zarar verdiğimden emindim. Son beyin hücremi kaybettiğimde ayak parmaklarım havada kıvrıldı.

"İşte böyle, sperm aç bir fahişe gibi sikimi sağ," diye cesaretlendirdi York.

Beni daha sert sikti, orgazmımı boşalttı. Vücudumda artık sperm kalmamış olsa bile, spazmlar beni rahatsız etmeye devam etti. Görüş alanımın kenarlarında karanlık titredi, her an tatlı bir mutluluk fısıldadı. Sıcaklık beni sardı ve dürüstçe bağımlısı olabileceğim bir hisle doldurdu.

York, iyice sikilmiş deliğimden yavaşça çıktı. Çift dildo, York'un spermiyle birlikte dışarı çıktı. Kalçalarımın arasında sıcak bir his vardı. Zevk beni sardı ve çaresizce inledim.

Eski patronum üstümde diz çökmüş, ağır ağır nefes alıyor ve bana şehvetli bir bakışla bakıyordu. Çok iyi biliyordum; benimle işi henüz bitmemişti. Oyuncak kapatıldı ve sürekli titreşim beni işkence etmekten vazgeçti. Yine de bacaklarımı açtım ve York'u tekrar aralarına davet ettim.

"Bana cezamı vermenin henüz bitmediğini söyleme, ihtiyar."

York uyluklarımın arkasını kavradı ve bacaklarımı öne doğru itti. "Hiç de bile. Ben seninle işim bittiğinde iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın olacak."

Ondan şüphe etmedim. Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha çıktı. "Non permetterò mai che tu mi lasci. Preferirei ucciderci entrambi piuttosto che lasciarti andare. Mia per l'eternità." York'u öptüm. "Seni seviyorum."

"Dengesiz bir şey söylediğini biliyorum." İnkar etmediğimde, öne eğildi ve kalbimi durduran bir öpücük daha çaldı. "Ben de seni seviyorum."

Epilogue

YORK

BENITO'NUN EVİ insanlarla doluydu. Kardeşlerin hepsi ve eşleri oradaydı. Suçlularla dolu bir evdeydim, ama olması gerektiği kadar garip hissetmiyordum. Kızlar yüzlerinde gülümsemelerle Benito'nun yanına koştular. Tatiller hızla yaklaşırken, bu yıl Noel'in o kadar da yalnız geçmeyeceğini fark ettim. Artık Paolo ve ailesi vardı.

"Benny amca," diye hep birlikte bağırdılar.

"Kızlar ne zamandan beri Benito'ya amca demeye başladı?" diye sordum.

Harlow birdenbire arkamdan çıktı. "Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Onu seviyorlar." Çocuklarıma çocuk değil de uzaylılarmış gibi bakarak iç geçirdi.

"Huh, sanırım bu iyi bir şey."

"Kimin için iyi? Şimdi kocam iki çocuk daha yapmamız gerektiğini düşünüyor. Zaten bir tanesiyle uğraşıyorum." Harlow saçlarını topladı ve tekrar aynı hareketi yaptı.

"Kızlarımı seviyorum, ama çocuk konusunda bu kadar yeter. İlk birkaç ay neredeyse hiç uyuyamadım. Bu yaşımda bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Yeniden başlamak düşüncesi koluma ürperti verdi.

"Aynen, her yerde pislik ve kusmuktan bahsetmiyorum bile. Her gün temizlemem gereken bir ceset olsun, ama bebeklerden çıkan şeyler? Hayır,

teşekkürler."

Ağzımı açıp kapattım. Harlow'u anlamam garip miydi? Kızların altını değiştirmek veya grip olmalarına bakmak yerine, davaları çözmek ve birden fazla korkunç suç mahallini incelemek kesinlikle çok daha kolaydı.

"York." Ash, genç yüzünde bir gülümsemeyle penthouse'un diğer ucuna koştu. Sert görünümlü erkeklerle dolu odada gerçekten yerinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Selam, Ash."

Genç adam daha da parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, bana gönderdiğin belge harikaydı," dedim. "Bir ajanın bakış açısından birkaç önerim var. Onları e-postayla gönderdiğin belgeye ekledim."

"Gerçekten mi? Gerek yoktu," dedi Ash, neredeyse kızaracak gibi. "Teşekkür ederim. Her şey yardımcı oluyor."

Harlow, Ash'in saçlarını karıştırdı. "Neden bu dersi alıyorsun? Federal ajan olmak için değil, değil mi?" Sanki Ash'i kötü bir mesleğe yönlendiriyormuşum gibi bana sert bir bakış attı.

"Bu konuyu bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

Harlow omuz silkti. "Düşman olmayı bırakacak mısın?"

"Sana söyledim, bölüm değiştirdim. Artık davranış analizi birimindeyim."

"Hala federal ajan."

Harlow gibi birini memnun etmek imkansızdı, ama bu benim önceliğim değildi. Gianpaolo ile bu konuyu konuştuk. Ajan olmak benim için çok önemliydi ve bunu bırakmak kendimden bir parça koparmak gibi geliyordu. Organize suçlarla uğraşmak zorunda değildim. Eğlenceliydi, ama başka alanlarda da birçok ilgi alanım vardı. Departmanın şu anki müdürü, zaman zaman danışmanlık yapmamı istedi. Onu geri çevirmeyecektim. Hala sokakların güvenli ve dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyordum. Sadece erkek arkadaşımdan ve ailesinden vazgeçmek istemiyordum.

Ash ikimizi de görmezden geldi. Arkama, kapıya bakıyordu.

"Gin nerede?" diye sordum. Eksik olan tek kişi oydu. Enzo'nun yanında Tex vardı ve Gianpaolo, çocuklarla oynarken Benito ile konuşuyordu.

"Bilmiyorum," Ash parmaklarını kıvırdı, yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor, bu onun normal davranışı değil. Benito dışarıda dolaşmanın güvenli olduğunu söylediğini biliyorum, ama ona ulaşamıyorum."

ona ulaşamıyorum." Ash telefonunu çıkardı ve çok sayıda mesaj ve aramayı gösterdi.

Gözlerimi kısarak garip bir satırı okudum. "Neden onun çekicini tehdit ettin?"

Harlow inledi. Ash gözlerini devirdi ve telefonunu cebine koydu.

"Çünkü o aptal şeyi çok seviyor. Onunla uyuyor, onunla banyo yapıyor, yemin ederim randevularına bile götürüyor."

"Bir çekiçle rekabet mi ediyorsun?" diye sordum, ne demek istediğini tam olarak anladığımdan emin olmak için.

"Aynen öyle," diye onayladı Harlow.

Odanın karşı tarafındaki asansör kapıları açıldı. Ash hızla döndü ve ben daha fazla soru sormadan ortadan kayboldu. Birkaç saniye içinde Giancarlo'nun yanına ulaşmıştı. Ama en çok dikkatimi çeken şey bu değildi; kollarında tuttuğu top haline getirilmiş battaniyeydi.

"Gin!"

"Şşş, köpekçik, bebeği uyandıracaksın," diye azarladı Giancarlo.

"Uyandırmadı," diye fısıldadı Harlow. "Of, bu aile insanı içkiye sürükler." Bana bir bakış attı. "Şarabım var."

"Bir kadeh alırım." Buna ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Kızlar Giancarlo'ya koştular ve o da kucağındaki bebeği görebilmeleri için hemen yere çöktü.

"Bu gerçek," dedim. "Nasıl?"

"Onunla kim bilir? Benito'nun deli olduğunu düşünüyorum, sonra Giancarlo'ya bakıyorum ve ikinci kolay kardeşim olduğunu hatırlıyorum." Harlow iç geçirdi.

Enzo'ya baktım, bir adım daha uzaklaşarak Tex'i sanki bebek bir bomba tehdidiymiş gibi tutuyordu. Muhtemelen kolay kardeş oydu. Gianpaolo pek de kolay bir çocuk değildi. Çok daha fazla paniklemem gerekirdi, ama ne yapmam gerektiğini veya bir şey yapmam gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Benito bize doğru yürüdü ve Emika'yı bana uzattı, sonra Giancarlo'ya doğru fırladı. Kollarımdaki tatlı çocuğa baktım ve kızlarımı ilk kez kucağıma aldığım anı hatırladım. O kadar küçük ve kırılgan bir şeyi kucağıma almak çok korkutucuydu. Kararlılık ve sevgiyle doluydu. Ve sonra büyüdüler.

Belki bir tane daha içmek fena olmaz.

Harlow şarap kadehleriyle geri geldi. Bir saniye durakladıktan sonra Emika'nın alnına öpücük kondurdu. Şarabını yudumladı ve diğerini bana uzattı.

Tartışmalar başladı. Gin, kimden aldığını kimsenin bilmediği bir bebeği kesinlikle tutmak istiyordu. Aptal erkek arkadaşım Paolo, ikizinin tarafındaydı. Enzo bebekle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu ve Benito tamamen karşıydı. Garip bir kader cilvesiyle, Benito Vitale ile aynı fikirdeydim. Paolo ile birlikte olmadan önce onun tarafını seçeceğimi söyleyen olsaydı, suratına yumruk atar ve onu kovdururdum.

"Bebeği çalamazsın," dedi Benito.

"Çalmadım. Anneye çok para ödedim ve hepiniz ağlamaya başlamadan önce, o zaten bebeği evlatlık vermek istiyordu. Ben sadece diğer teklifleri geçtim," dedi Gin.

"Gin, o gerçek bir bebek," dedi Ash.

"Evet! Benito benden önce evlendi ve bebeği oldu. Şimdi Paolo'nun da çocukları var. Bu adil değil," dedi Giancarlo.

"Bu sürekli tartışılan bir konu mu?" diye sordum Harlow'a.

"Evet, Emika'yı birkaç kez çalmaya çalıştı. Benito onu dövdü ve ben de onu öldürmekle tehdit etmek zorunda kaldım. Adam bebeklere takıntılı."

Bunun onun davasına yardımcı olup olmadığını pek bilemedim. Bir aile istemeyi anlayabilirdim, ben de istemiştim. Gençliğimden beri planlarımdaydı, ama Giancarlo aile babası gibi görünmüyordu, baba olmayı bırakın. Aslında hiçbiri öyle görünmüyordu. Her birinin, kalpsiz piçler olduklarını gösteren suçlarla dolu kalın dosyaları vardı. Ancak benim görüşüme göre, bu gerçeklerden çok uzaktı. Vitales ailesi sevgi dolu insanlardı ve sevdiklerini acımasızca koruyorlardı. Artık buna ben ve kızlar da dahildik.

Tartışma şiddetle devam ederken, bebek Giancarlo'nun kollarında şaşırtıcı bir şekilde sakindi. Ne zaman huysuzlanmaya başlasa, iri mafya adamı onu nazikçe sallardı. Kağıt üzerinde Giancarlo, berbat bir babaydı. Gerçek hayatta Giancarlo? Bebeği sallayan ve sesini alçaltan bir adamdı. O farklıydı. Kapının çalınması dikkatimi çekti. Harlow bir göz attı ve iç geçirdi, sonra kapıya doğru yöneldi.

Ne yapacağımı bilmeden onu takip ettim. Tartışmaya dahil olmak istemiyordum. Kapıyı açtı ve Tony kapının dışında duruyordu. İçeriye baktı ama koridorda kaldı. En iyisi buydu. Bana çok yaklaşırsa, onun adına hazırladığım bir dayak bekliyordu.

Gözleri benden Harlow'a kaydı. "Caleb'i görmek için eve gidiyorum ama gitmeden önce, aşağıda yukarı çıkmak isteyen biri var. Benito'ya haber vermek istedim."

Harlow kocasını çağırmaya tenezzül etmedi. "Ne istiyorlar? Bir krizin ortasındayız."

Tony bir adım geri attı. "Genç bir adam, babasının Vitale ailesinin patronu olduğunu söylüyor."

Tony'nin vücut dilini takip ederek Emika'yı sıkıca tutarak bir adım geri attım. Harlow'dan cinayet niyeti yayılıyordu; topuklarını döndü ve Benito'ya doğru fırladı.

Bu, benim isteyerek kabul ettiğim aileydi. "Kızlar, şimdi oyun odasına gidin." Soru sormadılar, ama eskiden spor salonu olarak kullanılmış olan odaya kaçtılar.

O bu konuda nasıl bu kadar iyi? Beni hiç dinlemiyorlar mı? Dünya yanıp tutuşmadığında ona sormam lazım.

Penthouse'da tam bir çılgınlık patlak verdi ve Paolo'nun yeni bir yer seçmesi gerektiğini hatırlattı. Kızlarımın takılabilecekleri bir aileye sahip olmasını ne kadar sevdiysem de, onların çılgınlıkları bir noktada bize de bulaşacaktı. Paolo ile bir saniye göz göze geldim ve o sırıttı.

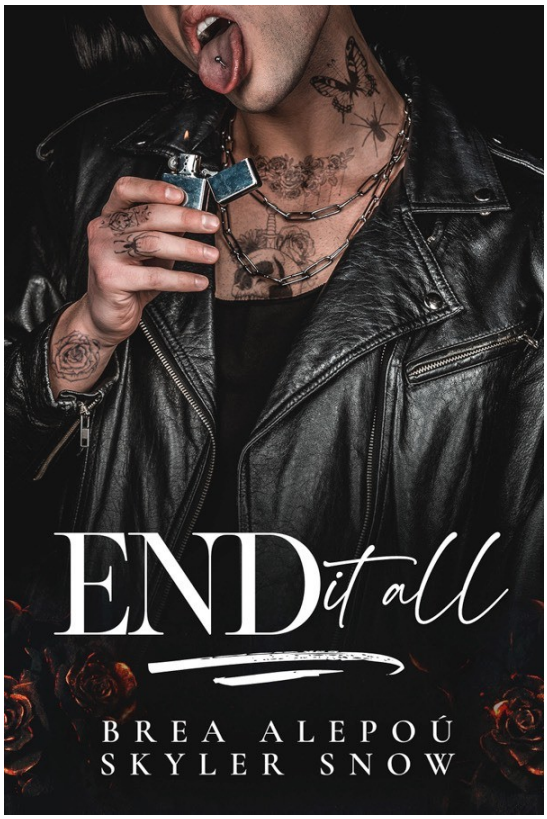
Artık benim ailem buydu. Çılgınlık ve her şeyiyle.

YAZARIN NOTU

Never Say Never'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. York ve Paolo kesinlikle bir rollercoaster gibiydi. Onların, tüm yalanlar ve düşmanlıklar nedeniyle bizim en zorlu çiftimiz olacağını hep biliyorduk, ama aman Tanrım, çok eğlenceliydi. Paolo kesinlikle Gin'in ikizi, benzerlikleri var ama çok fazla farklılıkları da var. Bu hikayeyi gün ışığına çıkarmak çok eğlenceliydi.

İkimiz de bu çılgın aşk hikayesini okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz. Vitale Brothers serisinin bir sonraki kitabı için çok heyecanlıyız. Son kitap; End it All.

Zaman ayırıp Never Say Never hakkındaki düşüncelerinizi diğer okuyucularla paylaşan bir yorum bırakırsanız çok seviniriz.

Tek çıkış yolunuz, varlığından haberdar olmadığınız bir aileye katılmaksa ne yaparsınız?

Ben iyi huylu biri değilim, bu kesin. Ama Vitale ailesiyle tanışmak hayatımı hayatıma yeni bir bakış açısı kazandırdı. Onlar benim özlediğim her şey: zengin, maceracı, korkusuz ve yakın. Gerçekten yakın.

Bu benim de ailem olmalı.

Öyleyse neden kendimi bir yabancı gibi hissediyorum?

Uyum sağlamaktan başka seçeneğim yok çünkü eve geri dönmem mümkün değil. Kaçak durumdayken olmaz...

Soğuyan bir savaşın kaosu, bir aile kavgası ve peşimdeki kanun arasında Quincy ile tanışıyorum. Cesur, çılgın ve beş alarmlı yangın kadar ateşli. Bu adam tüm kırmızı bayrakların en büyüğü, ama ben de öyleyim.

Ve ben her zaman ateşle oynamayı sevmişimdir.

Buradan Ön Sipariş Verin

Beni

Parçalayın

Tamamen

Ödenmiş Evet

Diyelim

Asla Asla Demek

Yok Sonu Getirmek

DAHA FAZLA SKYLER SNOW

Skyler Snow'un çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için haber bültenine abone olun.

Skyler Snow, kinky ve ateşli MM kitaplarının yazarıdır. İster çağdaş ister paranormal olsun, kitaplarında her zaman kaygı, kink ve her şeyi fetheden bir aşk bulacaksınız.

Skyler, genç yaşta yazmaya başladı. Şef mi yazar mı seçimi ile karşı karşıya kaldığında, yazarlık kazandı. Müzikaller, gerçek suç programları, reality TV çılgınlığı ve hafif ve eğlenceli ya da karanlık ve çarpık olsun, iyi kitaplara meraklıdır. Yazmadıkları zamanlarda rol yapma oyunları oynarken ve çocuklarıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim özel tanıtımlar ve kapaklara ilk bakışlar elde ederler. Hem karanlık takma adım Wren hem de hafif adım Skyler bu alanı paylaşır. Skyler'ın sevdiği hafif ve eğlenceli kitaplardan Wren'in tanındığı karanlık ve ahlaksız kitaplara kadar her şey bulunabilir. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: Snow’s Angels

Brea Alepoú'nun çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için haber bültenine abone olun.

Brea Alepoú, üniversitede beş yıl geçirip diplomasını aldıktan sonra hayalinin hikayeler yazmak ve anlatmak olduğunu fark etti. O zamandan beri yazıyor ve hayal gücünü özgür bırakıyor. İlk başta sadece çağdaş hikayeler yazacağını düşünmüştü, ancak kısa sürede dünyalar yaratmaya olan sevgisini keşfetti. Şimdi ise her şeyi yazıyor. Onun çılgın hayal gücüyle, perilerin hüküm sürdüğü, vampirlerin herkesi öldürdüğü, iki erkek arasındaki tatlı aşk, iki sert kadın arasındaki tutku veya birden fazla partnerin aşkı gibi birçok farklı hikaye bekleyebilirsiniz. O, tüm karakterleri aşk bulamasa da herkesin aşkı hak ettiğine inanıyor.

Hemen. Aşk tutkulu, ateşli, ihtiyaç duyulan, kafa karıştırıcı, acı verici, yorucu, tatmin edici ve her şeyi tüketen bir duygudur.

M/M: Paranormal, Karanlık, Fantastik, Shifter Mpreg ve Harem
Herkes için bir kitap olacak.

Delilik Bulaşıcıdır. Brea Alepoú

Brea.alepou@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️